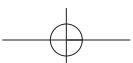
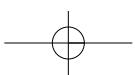
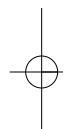
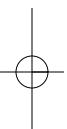

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÙÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÙÂÍÍ,‰.1

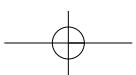
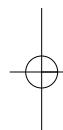
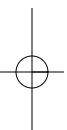

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÙÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÙÂÍÍ,‰.2

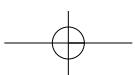
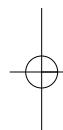
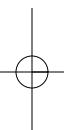

æ√ÂΣ√Âf∞∫Π™ ÜÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÙÂÍÍ,‰.3

Φίδια στο Σκορπιό

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÙÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÙÂÍÍ,‰• 4

ΚΩΣΤΑΣ ΜΟΥΖΟΥΡΑΚΗΣ

ΦΙΔΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΡΠΙΟ

Μνηστόρημα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

© Copyright Κώστας Μουζουράκης – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε., Αθήνα 2009

Έτος 1ης έκδοσης: 2010

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθόδη και η μετάφραση ή διασταύρωση του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειώσείας, σελιδοποίησης, εξαφύλλου και γενικότερα της δικής αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

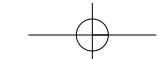
☎ 210-330.12.08 – 210-330.13.27 FAX: 210-384.24.31

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

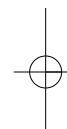
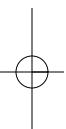
ISBN 978-960-03-5040-1

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
Τ ΥΠΩΘΗΚΕ
ΣΕ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ
ΧΑΡΤΙ

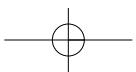
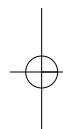
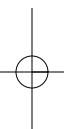

ΚΕΦΑΛΑΙΑ

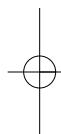
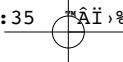
I.	Η εργασία απελευθερώνει	41
II.	Ρία	31
III.	Δουλίτσα να υπάρχει	45
IV.	Φίδια στο «Σκορπιό»	81
V.	Βάλια Κάλυντα	153
VI.	Road to hell	201
VII.	Μακελειό.com	249
VIII.	Ο	285
	ΣΗΜΕΙΩΜΑ	307

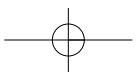
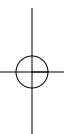
æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÙÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÙÂÍÍ,‰·8

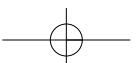
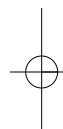
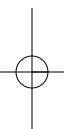
æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÜÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÚÂÍÍ,‰.9

$\Sigma\tau_{ov}$ $\Sigma\dot{\alpha}\beta\beta a$

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÜÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ïÂÍÍ,‰.10

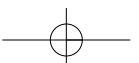
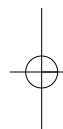
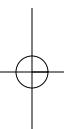
[I]

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΝΕΙ
(Επιγραφή στην αφίδα της κεντροικής πύλης του Αονοσβιτς)

Φοριέται και στο δεξί. Σαν κόσμημα.

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÜÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÚÂÍÍ,‰.12

Δ ΕΝ ΕΧΕΙΣ ΚΑΤΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΑΠ' ΤΟ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ αυτές τις μαλακίες;»

«Το νερό της βροχής είχε αρχίσει να στεγνώνει στο παρμπρίζ του μικρού μαύρου αυτοκινήτου που ήταν παρκαρισμένο στη στενή κάθετο της λεωφόρου Λαοδικείας κάτω στις νοτιοδυτικές συνοικίες, αλλά ο ήλιος δεν είχε καταφέρει να διαπεράσει τα σύννεφα που σκέπαζαν τον αθηναϊκό ουρανό σαν βαρύ μολυβένιο πάπλωμα. Κι απ' ότι φαινόταν, δε θα τα κατάφερνε.

Το ραδιόφωνο έπαιζε το «Snow». Ο άντρας που καθόταν στη θέση του συνοδηγού πέταξε το εικονογραφημένο τεύχος της Περιπέτειας στο ταμπλό του αυτοκινήτου και κοίταξε το ρολόι του.

«Παρά τέταρτο», μουρμούρισε. «Να σου πω, Κάρλο», είπε ξαναπιάνοντας την Περιπέτεια απ' το ταμπλό, «ώρες ώρες με αγχώνεις δίχως λόγο. «Κάτι καλύτερο; Κάτι καλύτερο;» Σαν τι, δηλαδή, Καρλίτο; Είμαστε παρκαρισμένοι, περιμένοντας εδώ και μισή ώρα μέσα σ' αυτό το γαμοαυτοκίνητο, ντυμένοι στην τρίχα πρωινιάτικα, δύο καθωστρέπτει μεγαλοστελέχη με εβδομάδες συνεπούς και εντατικής προετοιμασίας στην πλάτη, ακριβώς για να μην αγχωνόμαστε την τελευταία στιγμή. Κοίταξέ με, φίλε, μέχρι και το καπέλο μου φοράω κι έχω τσεκάρει τον κόμπο της γραβάτας μου τέσσερις, τέσσερις φορές, Κάρλο, στον καθρέφτη. Αυτό μού επιτρέπει να έχω τη συνείδησή μου ήσυχη, ήσυχη σαν πεθαμένη, Καρλίτο, και να διαβάζω ότι μου γουστάρει, μέχρι να λερώσω τα ολοκαίνουρια λουστρίνια μου στα βρομόνερα. Κι εσύ

μου την σπασ, Καρλίτο, μου την σπασ γιατί είσαι αγχωμένος. Δε σ' την λέω, αγαπητέ συνάδερφε, μην ξινίζεις τα μούτρα σου, σε νοιάζομαι· ανησυχώ για σένα. Ξέρεις ότι μ' αρέσει η δουλειά, μ' αρέσει να δουλεύω μαζί σου και ήδη διανύουμε το δεύτερο χρόνο της συνεργασίας μας μέσα σε απόλυτη εργασιακή ειρήνη...»

«Εκτορα, τα Ελληνικά σου είναι εντυπωσιακά αναντίστοιχα με τα αναγνώσματά σου».

«Μη με ειρωνεύεσαι, κύριε δόκτορα, μη διακόπτεις και, κυρίως, μην αλλάζεις θέμα. Το θέμα δεν είναι τα Ελληνικά μου, αλλά τα νεύρα σου, Καρλίτο. Γίνεσαι εργασιομανής κι αγχωμένος, και για το αγχωμένος χέστηρα, αλλά γίνεσαι αγχωτικός. Έχεις πρόβλημα, φίλε, και μάλιστα -όχι, Καρλίτο, βούλωσ' το, εποιημάζεσαι να πεταχτείς πάλι, να τα λέμε όλα-, έχεις σεξοναλικό πρόβλημα».

Ο άντρας που καθόταν στη θέση του οδηγού στερέωσε καλύτερα το χαντς-φρι στο αυτί του και ίσιωσε την γκριζαρισμένη του κοτσίδα. Ξεφύσηξε και κοίταξε τον αχνό να θολώνει το τζάμι του παραθύρου που έβλεπε αριστερά, στο βρεγμένο πεζοδρόμιο. Ο συνοδηγός του άναψε το τσιγάρο που έβγαλε μαζί με τον ασημένιο αναπτήρα απ' την τσέπη της καμπαρντίνας του, σκούπισε με το μανίκι του το παράθυρο, κοίταξε έξω και συνέχισε ακάθεκτος:

«Κάρλο, θέλω να μου πεις την αλήθεια. Αυνανίζεσαι συχνά, τελευταία;»

«...»

«Αυτό είναι! Μια μη ισορροπημένη σεξουαλική ζωή δημιουργεί ανισόρροπους ανθρώπους και, κυρίως, ανισόρροπους επαγγελματίες. Το καταλαβαίνεις αυτό, έτσι; Αυτή η κατάσταση επηρεάζει τη μεταξύ μας σχέση, συνάδερφε, μας δηλητηριάζει αργά αλλά σταθερά, το μέλλον είναι προδιαγεγραμμένο κι εγώ, φίλε, δεν έχω σκοπό να νταντεύω ένα ξεμωραμένο, κομπλεξικό ραμολί μέχρι το θάνατό του. Ν' αυνανίζεσαι συχνότερα, Καρλίτο».

«Σκατά!»

Κοίταξε τη μαύρη ψηλή μπότα της, που είχε γίνει απ' τη μέση και κάτω καφέ απ' τη λάσπη, έπνιξε κάνα δυο χοντρές βλαστήμιες και πλησίασε το πρόσωπό της στην τζαμαρία της τράπεζας στα δεξιά της. Έβγαλε ένα κόκκινο κραγιόν απ' την τσάντα της και το πέρασε προσεκτικά πάνω απ' τα σφιγμένα της χείλη. Να την ακούτε την Υβέτ! Θυμήθηκε και χαμογέλασε. Γύρισε να φύγει. Κοντοστάθηκε για λίγο αναποφάσιστη. Της Αναλήψεως σήμερα, σκέφτηκε. Έριξε μια ματιά στο ρολόι της. Ξαναγύρισε, έσπρωξε με τον ώμο της τη γυάλινη πόρτα και μπήκε στον προθάλαμο της τράπεζας. Πλησίασε στο ATM κι έψαξε στην τσάντα για την κάρτα της. Έπειτα το ξανασκέφτηκε και κοίταξε πίσω της ανήσυχη. Το βλέμμα της σταμάτησε στο φρουρό στο εσωτερικό της τράπεζας. Του έκανε νόημα. Ο φρουρός πλησίασε.

«Συγγνώμη, θα σας ήταν εύκολο να σταθείτε εδώ μέχρι να κάνω την ανάληψη; Νιώθω ανασφάλεια, καταλαβαίνετε, μ' έχουν ξανακλέψει στο παρελθόν και...»

Ο φρουρός, ένας νεαρός, καλοξυρισμένος, κοντοκουρεμένος τύπος, την έκοψε απ' την κορφή ώς τα νύχια μ' ένα βλέμμα που σταμάτησε στο φουσκωμένο της στήθος. Της χαμογέλασε με αυτοπεποίθηση.

«Κανένα πρόβλημα», είπε και το χέρι του χάιδεψε με ηδύπαθεια το όπλο που κρεμόταν απ' τον ώμο του.

Εκείνη του ανταπέδωσε το χαμόγελο, τίναξε τα μακριά ολόχρυσα μαλλιά της πίσω απ' την πλάτη της και συνέχισε να ψάχνει στην τσάντα της για την κάρτα ανάληψης. Για μια στιγμή σταμάτησε, σήκωσε τα γαλάζια της μάτια και κοίταξε το νεαρό φρουρό που ακόμα μελετούσε με προσήλωση τη βάση του λαιμού της. Εκείνος της έκλεισε το μάτι με κατανόηση κι έκανε μεταβολή, γυρνώντας της την πλάτη διακριτικά. Το χέρι του συνέχισε να χαϊδεύει λάγνα τη λαβή του όπλου του.

Ο Θλιψμένος Μπούφος ετοιμαζόταν να ξεφορτωθεί μια για πάντα το μισητό Φλοκ, το κοπρόσκυλο του Μίστερ Μπλουφ, πετώντας το σάκο στο ποτάμι, όταν ένας αντίχειρας προσγειώθηκε στο πρόσωπό του και του τσάκισε το λαιμό, διπλώνοντας τη γωνία της σελίδας και πετώντας ξανά το εικονογραφημένο τεύχος της *Περιπέτειας* στο ταμπλό του αυτοκινήτου.

Απ' το ραδιόφωνο οι Μπίστι Μπόις στριγγλίζανε το «*Sabotage*». Μόλις ένα δευτερόλεπτο πριν, είχε ακουστεί η φωνή του Κάρλο:

«Παρά πέντε, Έκτορα. Πάμε».

Οι δυο άντρες βγήκαν απ' το αυτοκίνητο, τεντώθηκαν και ίσιωσαν τις μακριές τους καμπαρντίνες. Πήραν από μια δερμάτινη καλοραφμένη τσάντα, ο Κάρλο κλείδωσε το αυτοκίνητο και πέρασαν στην απέναντι πλευρά του δρόμου.

Μια μικροκαμωμένη κοπελίτσα, με ολόσωμο αδιάβροχο και κράνος, είχε σφηνώσει το μηχανάκι της ανάμεσα στα παρκαρισμένα αυτοκίνητα και άρθια μελετούσε με προσήλωση το χάρτη που είχε απλώσει στη σέλα. Ο Κάρλο έριξε μια ματιά στη μικρούλα. Θα μπορούσε να 'ναι κόρη μου, σκέφτηκε χαμογελώντας. Κοίταξε το μεγάλο μεταλλικό κουτί που ήταν δεμένο στο μηχανάκι: «“Expert Couriers”: Γρήγορα και Σίγουρα».

«Δουλειά κι αυτή χειμωνιάτικα», μουρμούρισε. Η αδιάβροχη μικρούλα παραμέρισε διακριτικά για να περάσουν, δίχως να σηκώσει τα μάτια της απ' το χάρτη.

Ο Έκτορας έκανε μια στροφή γύρω απ' τον εαυτό του, ανέβηκε στο πεζοδρόμιο και χαμογέλασε στον Κάρλο.

«Φιγουρίνι, ο δικός σου, ε Καρλίτο; Ε ρε και να μ' έβλεπε η μάνα μου...»

«Κούκλος είσαι. Θα σε κλέψουν!»

Περπάτησαν μαζί για είκοσι ακόμα μέτρα.

«Έχεις ό,τι χρειάζεται ή θα εκτεθούμε στους ανθρώπους, Καρλίτο;»

Ο γκριζομάλλης άντρας χάιδεψε το πυκνό του μούσι, στερέωσε μηχανικά το χαντς-φρι στο αυτί του κι έγνεψε καταφατικά.
Έστριψαν δεξιά στη λεωφόρο.

«... Ας ακούσουμε, λοιπόν, τι δήλωσε σχετικά ο κυβερνητικός εκπρόσωπος:

»“Κυρίες και κύριοι, η πραγμάτωση των στόχων που έχουμε θέσει βοηθάει αποφασιστικά στην προσπάθεια να στερεώσουμε ένα δυναμικό σύστημα αντιμετώπισης των νέων μεγάλων απαιτήσεων και, ταυτόχρονα, η παρούσα δομή του συστήματος αυτού εγγυάται την ευρύτερη δυνατή απήχηση ώστε να επεξεργαστούμε τις βάσεις μιας προοδευτικής μετεξέλιξης...”»

Πιάσ’ τ’ αυγό και κούρευ’ το... σκέφτηκε καθώς χαμήλωνε λίγο την ένταση του ραδιοφώνου με το ένα χέρι, ενώ με το άλλο έσπρωχνε την τελευταία μπουκιά της ζεστής, λίγο μπαγιάτικης τυρόπιτας στο στόμα του. Σκούπισε τα υπολείμματα απ’ την ανοιχτογάλαζη στολή του κι άνοιξε τη μικρή τετράγωνη βαλίτσα στο κάθισμα του συνοδηγού.

Μια ριπή ανέμου έφτυσε την αγέλη των κρύων σταγόνων που κουβαλούσε κατευθείαν στο παρμπρίζ του γαλάζιου ημιφορτηγού που στάθμευε με αλάρμ στην άκρη της λεωφόρου. Λίγο πιο πίσω, το φανάρι έγινε πράσινο κι ένα αυτοκίνητο πέρασε με ταχύτητα. Οι τροχοί έστειλαν τα λιμνάζοντα νερά απ’ την άσφαλτο στην πλαϊνή πόρτα του βαν και λάσπωσαν το μεγάλο κόκκινο σταυρό και την επιγραφή γύρω του: «Κέντρο Άμεσης Βοήθειας Ηλικιωμένων “Ο άγιος Πέτρος”». Στην καμπίνα του ημιφορτηγού, ο ψηλόλιγνος άντρας ανασήκωνε το γείσο του κασέτου του με τον ίδιο λογότυπο, ενώ ο κυβερνητικός εκπρόσωπος συνέχιζε το χαβά του:

«... Κατά τον τρόπο αυτό, η ανάπτυξη της ποικιλόμορφης δραστηριότητάς μας συμβάλλει με τρόπο αποφασιστικό στο να σηματοδοτήσει τις νέες τάσεις και κατευθύνσεις απέναντι στην

πρόκληση των καιρών. Απ' την άλλη πλευρά, ένα νέο μοντέλο πολύπλευρης δράσης μάς υποχρεώνει να προσδιορίσουμε και να καθορίσουμε τις νέες συνιστώσες και συντεταγμένες...»

«Χέζε ψηλά κι αγνάντευε, δηλαδή», συμπέρανε χορτάτος ο οδηγός στο εσωτερικό του ημιφορτηγού καθώς με γρήγορες κι αποφασιστικές κινήσεις τοποθετούσε τα βύσματα στις σωστές τους θέσεις στη συσκευή που βρισκόταν στο εσωτερικό της βαλίτσας. Στερέωσε το ακουστικό στο αριστερό του αυτί.

«... Περιττεύει να υπογραμμίσω τη σημασία αυτών των στοιχείων, γιατί η αδιάκοπη προσήλωσή μας στην πρακτική της τεκμηρίωσης και ενημέρωσης εγκαινιάζει μια διαδικασία που συμβάλλει στο να τελειοποιήσουμε ένα γενικότερο σύστημα πλατιάς συμμετοχής. Η ποικιλόμορφη και πλούσια εμπειρία μας, αλλά και η πλατιά συμμετοχή των μαζών στις σχετικές διαδικασίες, μας δίνουν σε μεγάλο βαθμό την ευχέρεια να εκτιμήσουμε τους άξονες μιας μελλοντικής πορείας...»

Έξω ο ουρανός σκοτείνιαζε και τα σύννεφα έφτιαχναν ένα βαρύ, μουντό κι αδιαπέραστο στρώμα. Ο αέρας δυνάμωνε σκορπίζοντας τα φύλλα απ' τα δέντρα πάνω στο μουσκεμένο πεζόδρομο. Οι λιγοστοί αλλά προνοητικοί διαβάτες έδιναν μάχη να κρατήσουν τις ομπρέλες πάνω απ' τα κεφάλια τους. Δεν υπήρχε αμφιβολία. Προμηνύόταν θύελλα.

«... Δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι η σταθερή άνοδος στην ποσότητα και ποιότητα των προσπαθειών μας μας βοηθάει να προετοιμάσουμε και ν' αφορμοιώσουμε ένα καινούργιο μοντέλο ανάπτυξης. Τα ιδεολογικά κριτήρια, όταν συνδυαστούν, αλλά και το δυνάμωμα και η επέκταση των δομών, παίζουν σημαντικό ρόλο για να καθορίσουμε τις υπάρχουσες οικονομικές συνθήκες και τα θεσμικά πλαίσια...»

«... και πούτσες μπλε», μουρμούρισε ο -προφανώς ασυγκίνητος απ' την ευφράδεια του κυβερνητικού εκπροσώπου- άντρας στο εσωτερικό του βαν. Έφτιαξε τους καθρέφτες στο ύψος των ματιών του. Απ' τον καθρέφτη στα δεξιά του έβλεπε κατευθείαν

την πόρτα της τράπεζας στο απέναντι πεζοδρόμιο, ενώ απ' τον καθρέφτη στα αριστερά του, καθώς κι από εκείνον στο κέντρο της καμπίνας του βαν, είχε σχεδόν πλήρη οπτική γωνία της λεωφόρου πίσω του.

«... Η επιμέλεια της οργάνωσης και, προπάντων, η έκταση και η μέθοδος διαμόρφωσης των στελεχών αποτελούν πολύ σημαντική βάση για τις καλύτερες δυνατές συνθήκες για την επιτυχία του έργου μας. Η καθημερινή πρακτική έχει αποδείξει ότι το ξεκίνημα μιας αποφασιστικής καμπάνιας μάς επιβάλλει ν' αναλύσουμε πολύ προσεκτικά και συνειδητά τις διάφορες μορφές ενίσχυσης της επιρροής μας...»

«... και της γιαγιάς σου το μπουγαδοκόφινο», κατέληξε ο οστεώδης ένστολος οδηγός του βαν κι άλλαξε σταθμό. Απ' τα μικρά ηχεία του αυτοκινήτου ακούστηκε το «Sabotage». Κοίταξε το ρολόι του. Δώδεκα παρά πέντε. Έσκυψε προς το δάπεδο μπροστά στη θέση του συνοδηγού κι άνοιξε μια δεύτερη βαλίτσα που βρισκόταν εκεί.

Στην ευρύχωρη πίσω καμπίνα του νοσοκομειακού βαν που στάθμευε με αλάρμη στο πλάι της λεωφόρου, όλα τα εξαρτήματα ήταν φτιαγμένα για να σώζουν ζωές.

Το καλογυαλισμένο Uzi με τις σαράντα σφαίρες των 9 mm Para στο γεμιστήρα του, στη βαλίτσα που βρισκόταν στο δάπεδο μπροστά στη θέση του συνοδηγού, έκανε την ακριβώς αντίθετη δουλειά.

Άνετα την έσκιζα... κατέληξε, καθώς είχε ήδη γδύσει –στο κεφάλι του– την ξανθιά που στεκόταν πίσω του κι έψαχνε την κάρτα ανάληψης στην τσάντα της.

Ααα, όλα κι όλα, η αλήθεια είναι ότι του αρέσανε οι ωραίες γυναίκες. Και τα ωραία αυτοκίνητα επίσης. Βέβαια –κι αυτό επίσης ήταν αλήθεια–, η σεξουαλική του ζωή δεν ήταν τόσο πλούσια, όσο η συλλογή του με τα Playboy –από την άληγ όμως, δεν

ισχυρίστηκε ποτέ ότι είναι και κανένας επιστήμων, ε; Τέλος πάντων, ο νεαρός καλοξυρισμένος φρουρός δεν είχε λόγους να αισθάνεται ιδιαίτερα άσχημα. Είχε βολευτεί μ' αυτή τη δουλίτσα. Τα λεφτά σίγουρα δεν ήταν πολλά, αλλά μεταξύ μας, δεν έκανε και τίποτα σπουδαίο. Βασικά, κωλοβάραγε όλη μέρα. Άσε που με τη στολή και το όπλο πουλάς και μούρη.

Μόνο που βαριόταν.

Οι υπόλοιποι εκεί μέσα ήταν είτε στη φάση τους είτε στο πήξιμό τους. Με κανέναν δεν είχε πολλές κουβέντες. Κατά τα άλλα, κόσμος μπαίνει, κόσμος βγαίνει –άσε τους μαλάκες να ξεπαγιάζουν, εδώ έχει ζέστη–, μόνο που θα γούσταρε ν' ακούει και κάνα σουξεδάκι να περνάει η ώρα. Γιατί ώρες ώρες βαριόταν του κερατά εκεί μέσα. Οπότε, βασικά έγδυνε γκόμενες. Στο κεφάλι του. Όπως την ξανθιά τώρα, πίσω. Βέβαια, χειμωνιάτικα, μ' αυτά τα παλτά που φορούσαν όλες τους –και η ξανθιά, ότε πούστη μου, σήμερα– δεν έβλεπες όσα θα θελες να δεις.

Τονλάχιστον να θυμηθώ να ξανακοιτάξω τα βυζιά της πριν φύγει, σκέψτηκε ο νεαρός φρουρός και ξαναπέρασε το δάχτυλό του αργά πάνω απ' το ημιαυτόματο που κρεμόταν απ' τον ώμο του.

Υπάρχουν πράγματα που από μόνα τους δεν τραβάνε την προσοχή, αν όμως βρεθούν σε λάθος περιβάλλον, δύσκολα περνάνε απαρατήρητα. Τέτοια μπορεί να είναι ένας ψαροντουφεκάς στο βουνό, ένα ψόφιο περιστέρι στον ουρανό, ένας –ζωντανός– ασφαλίτης σε εργατική συνέλευση και μια μύγα μες στο γάλα.

Όπως και να χει, αυτή η κατηγορία σίγουρα δεν περιλαμβάνει δυο κουστουμαρισμένους τύπους σε μια τράπεζα. Έτσι, ο –κατά τα άλλα αξιότιμος– διευθυντής της, κύριος Ισίδωρος Ρουμφέκης, κουστουμαρισμένος επίσης, δε σήκωσε τα μάτια να τους κοιτάξει παρά μόνο αφού έφτασαν ακριβώς μπροστά στο γραφείο του.

«Χαίρετε».

Βεβαίως και χαίρεται. Ο Ισίδωρος Ρουμφέκης είχε κάθε λό-

γο να χαίρεται εκείνο το συννεφιασμένο πρωινό. Οι μετοχές του ανέβαιναν σαν τον υδράργυρο σε ξεχασμένο θερμόμετρο στη Σαχάρα, μια καινούργια, πανάκριβη Μερσεντές E200 Κομπρέσορ τον περίμενε στο υπόγειο γκαράζ της τράπεζας κι ο καλύτερός του φίλος, ο Αριστείδης, δικαστικός, του είχε τηλεφωνήσει πριν από λίγο:

«Οκεί οι δυο UKR γι' απόψε. Στο γνωστό μέρος...»

Αaa, η ζωή είναι ωραία! σκεφτόταν ο Ισίδωρος Ρουμφέκης καθώς άπλωνε μηχανικά το χέρι του προς το προτεταμένο γαντοφορεμένο αριστερό χέρι του κοντού καλοντυμένου μεσήλικα με το περιποιημένο μουστάκι, που στεκόταν μπροστά στο γραφείο του.

«Παρακαλώ, πείτε μου».

Για ανθρώπους σαν τον αξιότιμο διευθυντή της τράπεζας η ζωή είναι σαν ένα καλά μελετημένο δισδιάστατο γράφημα, απ' αυτά που, χρόνια τώρα, συνήθισε να κοιτάζει στο καθαρό και τακτοποιημένο γραφείο του. Μερικές φορές, όταν ο Ισίδωρος έχει όρεξη να το φιλοσοφήσει λιγάκι, φαντάζεται το γράφημα της δικής του πορείας στη ζωή. Μια ευθεία γραμμή που ξεκινάει από ένα σημείο που δε βρίσκεται καθόλου χαμηλά στον κάθετο άξονα:

Οι σπουδές του στην Αγγλία, οι προσδοκίες του μεγαλοδικηγόρου πατέρα του, που έθεσε τις γνωριμίες του στον επιχειρηματικό και πολιτικό στίβο στην υπηρεσία της καριέρας του γιου του, η προσήλωση στο στόχο κι η αυστηρή αυτοπειθαρχία, ο πλήρης έλεγχος, το σωστό μακατζάρισμα ήταν αξιοζήλευτα πολεμοφόδια στην αρένα της Οικονομίας. Τότε βλέπει με ικανοποίηση κι αυταρέσκεια, όχι όμως δίχως μια δόση τρυφερότητας –ο Ισίδωρος Ρουμφέκης είναι παράλληλα κι ένας ανθρωπος με ευαισθησίες– τη γραμμή της ζωής του ν' αναπτύσσεται ευθύγραμμα, ανοδικά. Να περνάει και να ενώνει ένα ένα τα σημεία-στόχους και να συνεχίζει –πάντα με πλήρη έλεγχο– μέσα σ' ένα περιβάλλον ησυχίας, τάξης κι ασφάλειας, που οριθετούν οι δυο άξονες στο γράφημα της ζωής του:

Οικογένεια: Η σύζυγος νομικός σύμβουλος στο Γραφείο Α-

νάπτυξης, ο γιος κι η κόρη του τελειώνουν πια τις σπουδές τους σε δύο απ' τα καλύτερα κολέγια του εξωτερικού.

Επαγγελματική καταξίωση: Τα σκληρά νήματα του κόσμου της Οικονομίας υποτάσσονται στα μαλακά του χέρια σαν τις Ουκρανιδούλες που νοικιάζουν συχνά με τον Αριστείδη – μικρές αποκλίσεις που ο Ισίδωρος επιτρέπει στον εαυτό του, προκάτ παρεκτροπές σε μια καλοσχεδιασμένη ευθεία. Πάντα μελετημένα, πάντα ελεγχόμενα, έτσι που δεν αλλάζουν στο ελάχιστο τη συνολική προσεγμένη εικόνα. Έπρεπε να σκύψει κανείς πολύ κοντά στη γραμμή, σκεφτόταν μερικές φορές ο Ισίδωρος Ρουμφέκης, ώστε να δει τις μικρές αυτές, ανώδυνες αποκλίσεις, και πάλι θα χρειαζόταν μεγεθυντικό φακό – εδώ ο Ισίδωρος χαμογελούσε με αυταρέσκεια –, ένα φακό που μόνο ο ίδιος είχε.

«Πρέπει κανείς να βλέπει μπροστά», από μικρός θυμάται τον πατέρα του να του το λέει με την ήρεμη κι αυστηρή φωνή του. «Ετοι γλυτώνει απ' τις δυσάρεστες ανατροπές της ζωής».

Αν λοιπόν στήσεις σωστά το περιβάλλον της δικής σου πορείας, αν κινείς εσύ τα νήματα στο δικό σου κόσμο, αν προβλέπεις κι ελίσσεσαι φιλόδοξα, με σίγουρα και σταθερά βήματα, τότε οπως δήποτε γλυτώνεις τις δυσάρεστες ανατροπές της ζωής. Αυτές που μπορεί να συμβούν μέσα σε δύο δευτερόλεπτα και – σαν σφαλιάρες του Κινγκ Κονγκ – να σε ξαπλώσουν ανάσκελα στα βρομόνερα, φέρνοντας βίαια κι αναπάντεχα στο δικό σου κόσμο καινούργια δεδομένα άλλων κόσμων. Ξένων, άναρχων κι απειλητικών.

Στο πρώτο δευτερόλεπτο, ο Ισίδωρος Ρουμφέκης ένιωσε το χέρι του να σφίγγεται σαν σε μέγκενη μες στο γαντοφορεμένο χέρι του κοντού κουστουμαρισμένου άντρα και το αγύμναστο καλομαθημένο κορμί του να καταλαμβάνει μ' ένα αστραπιαίο εντυπωσιακό πλονζόν το χώρο πάνω στο γραφείο του.

Στο επόμενο δευτερόλεπτο, ένιωσε καυτό τον καφέ του ν' απλώνεται στο γιακά και στο πιγούνι του, είδε την κάννη ενός Baby Eagle να τον σημαδεύει ανάμεσα στα μάτια κι άκουσε τη φωνή του δεύτερου άντρα με τη μακριά δερμάτινη καμπαρντί-

να, σαν δυνατή σφαλιάρα στον ιδρωμένο, παγωμένο του σβέρκο, να κομματιάζει τη ρουτινάρικη πρωινή ακολουθία των οικείων θορύβων στο ισόγειο της τράπεζας:

«Μην κουνηθεί κανείς. Ληστεία!»

Ρε, θα τους έφευγε το κλαπέτο! σκεφτόταν ο νεαρός φρουρός της τράπεζας. Φανταζόταν τον εαυτό του να σκάει μύτη έξω απ' το κέντρο που είχαν κλείσει τραπέζι με τα παιδιά για το ερχόμενο Σάββατο. «Τα παιδιά» ήταν πέντ' έξι συνάδερφοι κι ο ένστολος άντρας έβλεπε ήδη τα στόματά τους να χάσκουν την ώρα που πέταγε στον παραδόρο τα κλειδιά της καινούργιας κουρσάρας του διευθυντή και προχωρούσε με χαρακτηριστική άνεση προς το μέρος τους κρατώντας αγκαζέ τα δυο γκομενάκια. Ας πούμε το ξανθό που ήταν τώρα πίσω του και το μελαχρινό που χάζευε χθες. Τα όνειρα, άλλωστε, είναι τσάμπα, συλλογίστηκε, άσε που στην τελική κιόλας, μια SLK320 Κομπρέσορ σπορ-κουπέ ήταν περισσότερο ο τύπος του. Όσο για τις γκομενίτσες, μπορεί το «σπρέχεν» να μην ήταν το δυνατό του σημείο, αλλά όπως και να το κάνεις, οι γυναίκες φαρώνουν με τις στολές και τα όπλα.

Ο φρουρός της τράπεζας ήταν αισιόδοξος τύπος. Ήδη ένιωθε ίσα με δέκα πόντους ψηλότερος εκείνο το βροχερό πρωινό του Μάρτη, όταν η δυνατή φωνή που σκέπασε απότομα όλους τους άλλους ήχους απ' το εσωτερικό της τράπεζας και τους έκανε να σωπάσουν τον ξύπνησε απότομα, σαν δυνατή κλοτσιά στ' αρχίδια.

«Μην κουνηθεί κανείς. Ληστεία!»

Τα χέρια του έσφιξαν εντικτωδώς το όπλο που κρεμόταν απ' τον ώμο του, αλλά πριν προλάβει ν' απασφαλίσει και να κινηθεί προς την ανοιχτή πόρτα που τον χώριζε απ' το εσωτερικό της τράπεζας, μια δυνατή κλοτσιά στ' αρχίδια τον δίπλωσε στα δύο. Κι ενώ ακόμη άκουγε τη δυνατή πονεμένη του κραυγή, ένιωσε την παγωμένη κάννη ενός όπλου να τον πιέζει ακριβώς κάτω απ' το δεξί του αυτί.

«Μια κίνηση, μαλάκα, και θα σε λούσω με τα σκατά που κουβαλάς στο κεφάλι σου!»

Αυτές ήταν πολλές εκπλήξεις μαζεμένες ακόμα και για το μυαλό ενός επιστήμονα, πόσω μάλλον για έναν απλό ειδικό φρουρό που, ούτως ή άλλως, ποτέ δεν υπερηφανεύτηκε για την ικανότητα να σκέφτεται με το πάνω κεφάλι. Έτσι, χρειάστηκαν λίγα δευτερόλεπτα για τον πάλαι ποτέ αισιόδοξο νεαρό μέχρι να συνειδητοποιήσει την τραγικότητα της κατάστασης.

«Και μη σου περάσει απ' το μυαλό να κάνεις καμιά μαλακία, γιατί, σ' το λέω, δε θα 'ναι το μόνο πράγμα που θα περάσει απ' το μυαλό σου. Καπίτο;»

Χριστέ μου, δεν το πιστεύω, είναι η γκόμενα, η ξανθιά του ATM!

Τον είχε κλοτσήσει από πίσω, του χει κολλήσει ένα όπλο στο κεφάλι και τώρα, ενώ προσπαθούσε να ξαναβρεί την ανάσα του γονατιστός, το τελευταίο πράγμα που τον ένοιαζε ήταν η ξεφτίλα που θ' ακολουθούσε αυτή τη συντριπτική ήττα, και σίγουρα, δεν του καιγότανε καρφί πια για το πώς θα έσκαγε μάτη στο κέντρο το Σάββατο. Αρκεί να ήταν ζωντανός μέχρι τότε...

Ήταν έτοιμος ν' αρχίσει τις προσευχές όταν αποφάσισε ότι μάλλον ήταν προτιμότερο να παρακαλέσει την τρελή γκόμενα για τη ζωή του, μια και αυτή βρισκόταν αδιαμφισβήτητα στα δικά της χέρια. Για την ακρίβεια, ιρεμόταν απ' την άκρη του δεξιού της δείκτη που χάιδενε τη σκανδάλη του όπλου. Τον πρόλαβε ξανά η φωνή της κι ο ένστολος άντρας, συντετριμμένος, συνειδητοποίησε πια πόσο διαφορετική ήταν απ' το τσαχπίνικο νιαουρίσμα που είχε ακούσει μετά την είσοδό της στην τράπεζα:

«Τώρα θ' αφήσεις το όπλο κάτω και θα σταυρώσεις τα χέρια πίσω, στην πλάτη σου. Ήσυχα και γρήγορα γιατί έχω νευρικό χέρι!».

Ακολούθησε κατά γράμμα τις διαταγές αναλογιζόμενος την τραγική ειρωνεία της κατάστασης, καθώς και τις αποκαρδιωτικές αντιφάσεις της ζωής: Αμέτρητες φορές, είχε φανταστεί τον εαυτό του στη θέση αυτής της γκόμενας να λέει και να κά-

νει ακριβώς τα ίδια πράγματα σ' ένον εξουδετερωμένο επίδοξο ληστή μπροστά στα μάτια μιας εντυπωσιακής και, βεβαίως, εντυπωσιασμένης ξανθιάς...

Όσο ο νεαρός φρουρός είχε το χρόνο να φιλοσοφήσει, για πρώτη φορά στη ζωή του, σχετικά με το απρόβλεπτο της ίπαρξης και τις σαθρές βεβαιότητες της πραγματικότητας, η ξανθιά του είχε δέσει τα χέρια με γρήγορες κι αποφασιστικές κινήσεις πίσω απ' την πλάτη με τις χειροπέδες του. Ακουμπώντας με τα γόνατα στο πάτωμα, νιώθοντας το αναπαραγωγικό του σύστημα μουδιασμένο απ' τον πόνο, είδε το γαντοφορεμένο της χέρι να σηκώνει το όπλο του και την άκουσε να το οπλίζει.

Όχι, δε θα με σκοτώσει, καθηγούχασε τον εαυτό του. Είναι τρελαμένη αλλά όχι τόσο παλαβή. Αν ήταν, θα το χειρίζονται ήδη, δε θα καθόταν να με δέσει.

Με την ελπίδα ότι η εμφάνιση της Αστυνομίας θ' αργούσε μέχρι να τελείνωνε αυτή η ιστορία και να τον έλυνε κάποιος, επιχείρησε να ρίξει μια ματιά στο εσωτερικό της τράπεζας, προσπαθώντας να μη σκέφτεται πόσο χειρότερα μπορούσαν να γίνουν τα πράγματα.

Άλλη μια κλοτσιά –ακριβώς στη μέση της πλάτης του αυτή– τον έστειλε μπρούμυτα να δαγκώσει το κρύο λασπωμένο μάρμαρο. Έμεινε εκεί να κοιτάζει τη γωνία – ναι, τελικά, πάντα τα πράγματα μπορούσαν να γίνουν χειρότερα στη ζωή...

«Και τσιμουδιά μη σε κάνω σουρωτήρι!».

Πολύ χειρότερα.

«... Αν κάνετε ό,τι σας πω, κανείς δε θα πάθει τίποτα εδώ μέσα. Καθίστε όλοι κάτω κι ακουμπήστε τις παλάμες σας στο πάτωμα. Μη διανοηθεί κανείς ν' απαντήσει σε κλήση ή να καλέσει οποιονδήποτε στο κινητό του. Για το καλό όλων, εμείς θα πρέπει να έχουμε φύγει πριν έρθει η Αστυνομία. Άλλιώς, δε θέλετε να ξέρετε... Καθίστε ήσυχα, μην πανικοβάλλεστε και σ' έ-

να δυο λεπτά θα χουν τελειώσει όλα – εσείς, κυρία μου, μπορείτε να παραμείνετε όρθια αν θέλετε, στην ηλικία σας...»

Στο εσωτερικό της τράπεζας εξελισσόταν μια κατάσταση η οποία στα μάτια ενός ακίνητου παρατηρητή θα έμοιαζε με σουρεαλιστική χορογραφία: Περίπου μια ντουζίνα άνθρωποι ήταν καθημένοι στο πάτωμα ακίνητοι, κάποιοι απ' αυτούς τρομαγμένοι. Μια γριούλα, όρθια, κρατούσε σφιχτά την τσάντα της. Ανάμεσά τους, οι δυο οπλισμένοι άντρες με τις καμπαρντίνες, τις γραβάτες και τα καπέλα, αεικίνητοι, μαζί με τους υπαλλήλους στα ταμεία, ήταν οι μόνοι που δούλευαν πυρετωδώς. Κινούνταν με ταχύτητα, χωρίς περιττές κινήσεις, κι έμοιαζαν να είναι κάθε στιγμή παντού, ενώ στο εσωτερικό της τράπεζας ακούγονταν κουδουνίσματα τηλεφώνων, στα οποία δεν απαντούσε κανείς, οι κοφτές προτροπές των δυο ληστών στους υπαλλήλους να κάνουν γρήγορα και το ελαφρύ θρύσιμα απ' τα χαρτονομίσματα που γέμιζαν τις τσάντες.

«Ετσι πρέπει, να κινείται το χρήμα», σχολίασε χαμηλόφωνα ένας νεαρός καθήμενος, ενώ ένα κινητό τηλέφωνο ξεκίνησε να χτυπάει στη μελωδία του «We are the champions»... Ο ντός ληστής με το μουστάκι έπιασε να σφυρίζει δυνατά τη μελωδία ταυτόχρονα με την τηλεφωνική συσκευή, την ώρα που μάζευε τις γεμάτες τσάντες απ' τα ταμεία.

Σίγουρα υπήρχαν πολλές οπτικές γωνίες για να δει κανείς την κατάσταση στο χώρο, ανάλογες της θέσης του κάθε παρασταμένου. Η θέση, πάντως, του Ισίδωρου Ρουμφέκη ήταν αναμφισβήτητα μια απ' τις χειρότερες.

Ο -κατά τα άλλα αξιότιμος- διευθυντής της τράπεζας ήταν ανεβασμένος στο γραφείο του, σκυμμένος στα τέσσερα πάνω από μια μικρή καφέ λίμνη που κάποτε ήταν ο διπλός εσπρέσο του και που τώρα έδινε ένα άκομψο καφέ χρώμα στα ρούχα του: στους αγκώνες και στα γόνατά του. Το πρόσωπό του ήταν κόκκινο. Τα μάτια του κλειστά. Μόνο άκουγε. Ο Ισίδωρος αρνιόταν πεισματικά ν' αντικρίσει το κοινό του στη σημερινή απρόβλεπτη παράσταση.

Μόνο να μην το πάθω τώρα το εγκεφαλικό, επαναλάμβανε συνεχώς από μέσα του ο πρηγής διευθυντής, και να πάνε στο διάλογο κι οι Ουκρανέζες κι ο Αριστείδης και τα ομόλογα. Πίσω απ' τα σφαλισμένα με πείσμα βλέφαρά του, έβλεπε να εξελίσσονται καρέ καρέ οι σκηνές του ανυπόφορου εφιάλτη:

Το χέρι του μες στη γαντοφορεμένη μέγκενη του κοντού, η κάννη του όπλου που από τόσο κοντά έμοιαζε με το στόμιο της αβύσσου, η απειλητική φωνή του κουστουμαρισμένου ληστή: «Μια λάθος κίνηση και θα 'ναι η τελευταία σου».

Όχι, ο Ισίδωρος Ρουμφέκης δεν ήταν απ' τους τύπους που πιάνονται μαλάκες. Ο Ισίδωρος Ρουμφέκης κατάλαβε ότι οποιαδήποτε κίνηση θα ήταν μια λάθος κίνηση. Έτσι, πήρε αδιαμαρτυρητα τη στάση που του υπέδειξε ο οπλοφόρος πάνω στο γραφείο του, αφήνοντας κατά μέρος τις πολλές ντροπαλοσύνες, και υπέδειξε πρόθυμα στον μουστάκια -μια και φάνηκε να ενδιαφέρεται, αφού ρώτησε- πώς ν' αφαιρέσει το καταγεγραμμένο υλικό απ' το κλειστό κύκλωμα παρακολούθησης. Και μάλιστα, οι οδηγίες του -δεδομένης της ιδιαιτερότητας της κατάστασης- ήταν σαφείς και λακωνικές, έτσι ώστε να βοηθήσουν στη διεκπεραίωση αυτής της ομολογουμένως βδελυρής διαδικασίας όσο το δυνατόν πιο γρήγορα κι αναίμακτα, ώστε να επέλθει η εξομάλυνσις. Ναι, ο Ισίδωρος Ρουμφέκης ήταν σίγουρος ότι έδρασε ψύχραιμα κι αποφασιστικά -δεδομένης της πολυπλοκότητας της κατάστασης- κι ότι, τέλος πάντων, ως διευθυντής, στάθηκε στο ύψος του.

Μόνο που ντρεπόταν να κοιτάξει το κοινό του. Θα προτιμούσε να είναι κάπου με τα φώτα σβηστά, να μην τον βλέπουν έτσι - διάολε, γιατί του 'ρθαν τώρα στο μιαλό οι Ουκρανέζες; Κι αυτές, θυμήθηκε, προτιμούσαν το σκοτάδι...

Στο διάλογο οι Ουκρανέζες, το κοινό φταίει που είναι αδιάχριτο! Το τι στάση αναγκάζεται να κρατήσει κανείς στη δουλειά του είναι προσωπική υπόθεση.

Για όλους αυτούς τους λόγους, ο Ισίδωρος Ρουμφέκης, διευθυντής τραπέζης στην οδό Λαοδικείας, δεν είχε τη χαρά να δει

τον Κάρλο και τον Έκτορα ν' αποχωρούν, επιτέλους, απ' το εσωτερικό της τράπεζας σαν κύριοι και να βγαίνουν στον προθάλαμο, αφού ζήτησαν ευγενικά συγγράμμη απ' τους αναστατωμένους πελάτες και υπαλλήλους, δυο λεπτά και κάποια δευτερόλεπτα μετά την είσοδό τους, δυο λεπτά που στον Ισίδωρο φάνηκαν αιώνες.

Εκεί ο Έκτορας κοντοστάθηκε. Κοίταξε πρώτα την κοπέλα με το τσέχικο πιστόλι CZ100 και το υποπολυβόλο και μετά τον ξαπλωμένο στα πόδια της φρουρό με τις χειροπέδες και σφύριξε με θαυμασμό.

«Ακούμπα και το πόδι πάνω του και θα 'στε για φωτογραφία», έκανε χαμογελώντας.

«Άντε, ρε σάχλα!»

Ο Κάρλο τούς προσπέρασε κρύβοντας ένα ημιαυτόματο Uzi Pistol στην τσέπη του και στερεώνοντας το χαντς-φρι στο αυτί του.

«Βγαίνουμε», είπε κι άνοιξε την πόρτα.

Η κοπέλα έσκυψε, έπιασε το κεφάλι του φρουρού απ' τα αυτιά και το τράβηξε δυνατά προς τα πίσω.

«Πάντα μ' άρεσαν οι άντρες με στολή σ' αυτή τη στάση», είπε. Σηκώθηκε κι έκρυψε το όπλο στο παλτό της. «Θα 'πρεπε να ντρέπεσαι», συμπλήρωσε. «Κοίτα να βρεις μια τίμια δουλειά να κάνεις, όπως ο υπόλοιπος κόσμος».

Βγαίνοντας, ξεκόλλησε τη μικρή ταμπέλα που είχε κρεμάσει νωρίτερα στην πόρτα της τράπεζας: «Το κατάστημα θα παραμείνει κλειστό μέχρι τις δώδεκα και τριάντα για τεχνικούς λόγους».

Προχωρησαν κι οι τρεις μαζί, με γρήγορο βήμα, με τις μεγάλες τσάντες να κρέμονται στους ώμους και τα χέρια στις τσέπες απ' τα παλτά τους να σφίγγουν τα πιστόλια. Έστριψαν αριστερά στη γωνία, διέσχισαν το στενό δρόμο και κατευθύνθηκαν προς το μικρό μαύρο αυτοκίνητο. Στην απέναντι πλευρά του δρόμου, η μικροκαμωμένη πιτσιρίκα με το αδιάβροχο φόρεσε το κράνος της, έβαλε μπρος και ξεκίνησε. Ο Κάρλο ξεκλειδώσε το

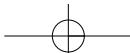
αυτοκίνητο, μπήκε κι άναψε τη μηχανή. Ο Έκτορας κάθισε πίσω με τις τσάντες κι η κοπέλα στη θέση του συνοδηγού. Ξεκίνησαν. Ο Έκτορας έπιασε να σφυρίζει σιγανά, παράφωνα:

«*We are the champions, my friend...*»

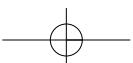
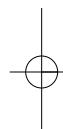
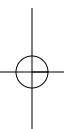

Ο ένστολος άντρας στο εσωτερικό του νοσοκομειακού βαν είδε στο δεξή πλαισίο καθρέφτη τους δύο άντρες και την κοπέλα να βγαίνουν απ' την πόρτα της τράπεζας με τα χέρια στις τσέπες και τις τσάντες κρεμασμένες στους ώμους.

Έκλεισε το ραδιόφωνο, στερέωσε καλύτερα το κασκέτο στο κεφάλι του κι έριξε μια ματιά στο αδιάβροχο που σκέπαζε το Uzi στο δάπεδο του αυτοκινήτου, στη θέση του συνοδηγού. Άπλωσε το χέρι στη συσκευή δίπλα του. Την ρύθμισε στη συχνότητα της Αστυνομίας και ξεκίνησε.

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÜÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÚÂÍÍ,‰.30

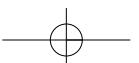
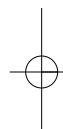
[II]

PIA

Το γεγονός έχει και αυτό την εξήγησή του
και η εξήγηση τη δική της -έτσι είναι αυ-
τά τα θέματα.

PEIMONT ΤΣΑΝΤΑΕΡ,
H απλή τέχνη των φόρων

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÜÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ïÂÍÍ,‰.32

TΗΣ ΑΡΕΣΕ ΝΑ ΤΡΕΧΕΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ. ΕΙΔΙΚΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟ Τέταρτο, όταν οι ενδορφίνες πλημμύριζαν τον εγκέφαλό της κι ένιωθε το σώμα της να διεγείρεται και το πνεύμα της να γαληνεύει. Έτρεχε στα στενά μονοπάτια με γρήγορο, σταθερό ρυθμό, προσάρμοζε το σώμα της σε κάθε ανωμαλία του εδάφους, ελισσόταν σαν αγριόγατα ανάμεσα στα κλαδιά που της έκλειναν το δρόμο κι ένιωθε τον ιδρώτα να κυλάει στο πρόσωπό της λυτρωτικά, σαν να παιρνε μαζί του όλες τις άσχημες σκέψεις, που, ούτως ή άλλως, δεν ήταν και πολλές. Σίγουρα όχι παραπάνω απ' όσες μπορούσε να φέρει βόλτα.

Είχε τρέξει ήδη γύρω στα τρία χιλιόμετρα δίπλα στο Αρκουδόρεμα, σ' ένα μονοπάτι που σε πολλά σημεία γινόταν απόκρημνο κι επικίνδυνο, με γρήγορο ρυθμό και τις αισθήσεις της σ' επιφυλακή. Σ' αυτά τα έξι χρόνια που συμπλήρωνε πια ζώντας μόνη στη Ζεστή Κοιλάδα, δε θυμόταν ούτε μια μέρα σχεδόν που να μην είχε τρέξει μες στα δάση και δίπλα στα ποτάμια της και, όσο τα γνώριζε, τόσο την μάγευαν, μέρα με τη μέρα. Και τώρα ήταν άνοιξη, τελευταίες μέρες του Μάρτη, κι όλα τα χρώματα έμοιαζαν να χουν εκραγεί και να χουν σκορπιστεί ανεξέλεγκτα παντού. Τα βλεπε να περνάνε από μπροστά της και να φτιάχνουν αμέτρητους, μοναδικούς συνδυασμούς. Η Ρία ήταν ευτυχισμένη. Ένιωθε κάθε χτύπο απ' τα βήματά της στο χώμα σαν αποστομωτική απάντηση στις υπαρξιακές της αναζητήσεις. *Mou φαίνεται ότι δε θα ξεκολλήσω ποτέ απ' αυτό το μέρος, θα γε-*

ράσω σαν ερημίτισσα, σκέφτηκε και χαμογέλασε που η σκέψη της είχε τη φωνή της μάνας της.

Τυπολόγιζε ότι ήθελε περίπου ένα χιλιόμετρο ακόμα στα μονοπάτια για να φτάσει στους Καταρράκτες. Η ώρα πρέπει να πλησιάζει έντεκα, ο ήλιος έλαμπε ανάμεσα απ' τις πυκνές φυλλωσιές των πανύψηλων κωνοφόρων κι η Ρία ένιωθε το κορμί της να καίει. Σκέφτηκε τη βουτιά στα παγωμένα κρυστάλλινα νερά, ανάμεσα στις βίδρες του Αρκουδούρεματος, και προσπάθησε ν' αυξήσει κι άλλο την ταχύτητά της. Της φαινόταν περίεργο που έτρεχε για πρώτη φορά χωρίς το Ρομπέν. Δεν το μετάνιωνε, πάντως. Ο σκοπός ήταν ιερός.

Είχαν ξεκινήσει μαζί το πρωί απ' το σπίτι, αλλά τον είχε αφήσει στη Βοβούσα να ζευγαρώσει με τη Σούζη, την παιχνιδιάρα τσοπανοσκυλίτσα της μπακάλισσας. Η ίδια δεν έμεινε να το δει το έργο, καθότι αυτά τα πράγματα θέλουν διακριτικότητα. Έποι κι αλλιώς, τα πηγαίνανε μια χαρά τα δυο τους εδώ και κάμποσο καιρό. Όποτε ανέφερε το όνομα της τσαχπινούλας μπροστά του, ο Ρομπέν γάβγιζε, κυλιόταν και χοροπηδούσε ξαναμμένος.

«Κοίτα να σαι ευγενικός με την κυρία, γερο-ξεκούτη», του είχε πει κλείνοντας το μάτι στην κυρα-Ευτυχία, τη μικροσκοπική, μαυροφορεμένη γιαγιά που κρατούσε το μπακάλικο-καφενείο-ουζερί στο χωριό.

«Θα γυρίσω γύρω στις δύο, βάβω», φώναξε και ξεκίνησε με το μικρό τετρακύνητο τζιπ σηκώνοντας σκόνη στο χωματόδρομο που ανέβαινε δεξιά απ' τον ποταμό Αώ. Έβαλε στο σιντί-πλέιερ Καλέξικο και τσίτωσε τα γκάζια και στα ηγεία και στο τιμόνι στο «Crystal frontier», ενώ ο δρόμος ανηφόριζε κολλητά σχεδόν στο ποτάμι. Πέρασε μέσα απ' τη Λάριανη με τη σκόνη να την ακολουθεί, συνέχισε δίπλα στο ποτάμι και, όταν έφτασε στη διχάλα, στο δάσος του Μούργκου, έκανε αριστερά. Ο δρόμος τέλειωνε στα Σμιξώματα, στο σημείο που το Αρκουδόρεμα συναντάει τον Αώ. Εκεί άφησε το τζιπ. Πήρε μόνο το μικρό πορτοκαλή σάκο της στους ώμους και ξεκίνησε να τρέχει στο μονοπάτι.

Τώρα η Ρία ένιωθε ότι είχε αρχίσει να κουράζεται, όκουγε όμως ήδη τον παφλασμό του νερού που έπεφτε με ορμή, αδειάζοντας τις χειμωνιάτικες βροχές στους δύο καταρράκτες του Αρκουδορέματος. Λίγο μετά, σε μια απότομη στροφή του μονοπατιού, τους είδε. Έκοψε σταδιακά ταχύτητα και σταμάτησε σ' έναν επίπεδο βράχο στην άκρη του ρέματος, ακριβώς μπροστά στην τετράγωνη βάθρα απέναντι απ' το μεγάλο καταρράκτη. Έκλεισε τα μάτια κι άκουσε το θόρυβο του ποταμού να κατακλύζει τα πάντα. Τα άνοιξε, όταν χόρτασε τον άγριο ήχο, και κοίταξε με θαυμασμό το μικρό της παράδεισο: μια τετράγωνη πέτρινη πισίνα στη μέση ενός καταπράσινου ωκεανού με κάθε είδους βλάστηση, στην καρδιά της καρδιάς της Ζεστής Κοιλάδας.

Έβγαλε τα ρούχα της κι άπλωσε την πετσέτα στο βράχο. Με δύο γρήγορα βήματα πάτησε δυνατά στην άκρη του και βούτηξε στο νερό.

Την πρώτη στιγμή ένιωσε να καίγεται, αμέσως μετά να παγώνει και ύστερα από λίγα δευτερόλεπτα να μουδιάζει ολόκληρη. Βγήκε στην επιφάνεια και κολύμπησε με γρήγορες απλωτές προς το μεγάλο καταρράκτη. Έκατσε ακριβώς από κάτω, εκεί που τα παγωμένα νερά έσκαγαν αφρίζοντας στην επιφάνεια της μικρής φυσικής λίμνης, κι άφησε τη δύναμη του νερού να την βυθίσει για λίγο.

Δε θα 'λεγε ότι άρχισε να το συνηθίζει κιόλας, αλλά σήμουρα ένιωθε να ξαναγεννιέται. Κολύμπησε προς την άκρη, εκεί που τα νερά φάνταζαν σχεδόν ήρεμα. Προσπάθησε να μείνει στην επιφάνεια οριζόντια, ακίνητη, κοιτάζοντας τον ουρανό. Ήδη ένιωθε όλους της τους μυς να σφίγγουν πάνω στα κόκκαλά της. Ένιωθε ωραία, ζωντανή.

Δεν είχαν περάσει πάνω από τρία τέσσερα λεπτά απ' τη βουτιά στο ποτάμι όταν, με το κεφάλι της γεμάτο απ' το επιβλητικό βουητό του καταρράκτη, έπιασε με τα μάτια της μια κίνηση στην απέναντι όχθη, στην έξοδο του μονοπατιού που ερχόταν ανάμεσα απ' τα Λημέρια Τσανάκα και τα Κόκκινα Πεύκα. Αγχώ-

θηκε λίγο. Σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε καλύτερα. Κάνα
ξέμπαρκο κατσίκι ή αρκούδα... Δεν ήταν, όμως. Η Ρία αγχώθηκε
περισσότερο.

Έβλεπε δυο τύπους – ο ένας με κυνηγητικό σακάκι και πα-
ντελόνι περπατούσε έξι εφτά μέτρα μπροστά απ' τον άλλο που
φορούσε τζιν παντελόνι με μπουφάν και κασκέτο παραλλαγής.
Και οι δυο την κοιτούσαν με το αδηφάγο βλέμμα του κυνηγού που
έχει κλειδώσει στο θήραμά του και το πλησιάζει.

Η αράχη κι η μύγα. Η γάτα και το ποντίκι.

Περπατούσαν γρήγορα. Ο πρώτος, ένας τύπος γύρω στα σα-
ράντα, με αραιά μαλλιά κι ένα μπουκάλι μπίρας στο χέρι, διέ-
σχιζε το Αρκουδόρεμα πηδώντας προσεκτικά από βράχο σε βρά-
χο, περνώντας απ' το σημείο που η κοίτη στένευε, λίγα μέτρα
πριν απ' την αρχή του καταρράκτη. Ο δεύτερος κρατούσε το κι-
νητό του στο χέρι και τον ακολουθούσε – το ίδιο γρήγορα.

Η Ρία θυμήθηκε το δικό της τηλέφωνο μαζί με τα ρούχα και
τα υπόλοιπα πράγματά της στο βράχο πίσω της. Ένιωθε το
κορμί της παγωμένο απ' το νερό και το μυαλό της παγωμένο
απ' την ένταση. Ακόμα βρισκόταν ανάμεσα στους δυο τύπους
και στα ρούχα της, αν ήθελε όμως να φτάσει πρώτη, έπρεπε να
ξεκινήσει τώρα.

Πήρε μια βαθιά εισπνοή, γύρισε μπρούμπτα και ξεκίνησε να
κολυμπάει με όλη της τη δύναμη προς το βράχο με τα πράγμα-
τά της. Είδε τον τύπο με την μπίρα ν' ανοίγει το βήμα του προς
την ίδια κατεύθυνση, ενώ ο δεύτερος γλιστρούσε στους βράχους
καθώς περνούσε άτσαλα, βιαστικά, το ποτάμι. Χωρίς αμφιβο-
λία πια, είχαν τον ίδιο προορισμό.

Λίγα μέτρα ακόμα, μερικά δευτερόλεπτα που της φάνηκαν
αιώνες. Έφτασε. Προσπάθησε ν' ανέβει γρήγορα. Το πόδι της
γλίστρησε στην πέτρινη επιφάνεια κι ένιωσε το αριστερό της γό-
νατο να σχίζεται στο βράχο, κάτω απ' το νερό. Επνιξε ένα βογ-
γητό και πιάστηκε από μια εσοχή τινάζοντας με φόρα το κορμί
της έξω απ' τα παγωμένα νερά και με μισή στροφή στον αέρα

βρέθηκε να κάθεται δίπλα ακριβώς στην πετσέτα και στον πορτοκαλή της σάκο. *Κυρία.*

Άκουσε ένα σφύριγμα θαυμασμού καθώς έχωνε το χέρι της που έτρεμε στο σάκο. Έμοιαζε με σφύριγμα φιδιού. Σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε.

Ο πρώτος τύπος, αυτός με την μπίρα, ήταν ήδη εφτά οχτώ μέτρα μακριά. Κοντοστάθηκε κι άνοιξε το στόμα του σ' ένα άσχημο, στραβό χαμόγελο.

«*Λουκούμι, ε;*» έκανε κι έριξε μια γρήγορη ματιά πίσω του.

«*Ο, τι πρέπει,*», απάντησε ο αξύριστος κοιλαράς με το κασκέτο.

Η Ρία τον κοίταξε και είδε ότι την σημάδευε με το κινητό του. Της φάνηκε σαν ν' άκουσε ανάμεσα στο βουητό των ορμητικών νερών τον ήχο της φωτογραφίας. Ξανακοίταξε τον πρώτο τύπο, κατευθείαν μες στα τρελά, πεινασμένα του μάτια, και τώρα το μετάνιωσε για τα καλά που δεν είχε φέρει μαζί της το Ρομπέν. Προσπάθησε να κάνει τη φωνή της ν' ακουστεί ήρεμη και σταθερή:

«Πες στο φίλο σου να μη με ξαναβγάλει φωτογραφία, συνεχίστε το δρόμο σας κι αφήστε με στην ησυχία μου. Δε σας ξέρω ούτε έχω καμάδια διάθεση να σας γνωρίσω».

Η φωνή της έτρεμε.

Ο πρώτος άντρας έσυρε τη μεθυσμένη ματιά του στο γυμνό κορμί της καθώς έπινε μια γερή γουλιά απ' την μπίρα του. «Επειτα ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια.

«Τ' άκουσες αυτό;» ρώτησε, φωνάζοντας σχεδόν, το χοντρό με το κασκέτο που ήταν πλέον λίγα βήματα πίσω του. «Το μουνάκι μάς κάνει αγριάδες», συμπλήρωσε κοιτάζοντας άγρια τη Ρία.

«Ναι, ε; Τι θέλει, να μας τσατίσει η καριόλα;» αποκρίθηκε ο δεύτερος άντρας, που δίπλα στον άλλο έμοιαζε σαφώς πιο κοντός. Έβαλε το χέρι που κρατούσε το τηλέφωνο στην τσέπη του μπουφάν του και το ξανάβγαλε κρατώντας ένα μεγάλο διπλωμένο σουγιά.

Ο ψηλός με τα αραιά μαλλιά ξαναφόρεσε το ίδιο άσχημο χα-

μόγελο, έκαστε στις φτέρνες του κι άρχισε να σέρνει με νωχελικές κινήσεις το σχεδόν άδειο μπουκάλι στις πέτρες.

«Άκου, πουτανίτσα», είπε και το χαμόγελό του μεγάλωσε κι άλλο, στραβώνοντας σχεδόν ολόκληρο το πρόσωπό του, «σε πήραμε μάτι από πάνω, καταλάβαμε ότι θα κρυώσεις και κατεβήκαμε να σε ζεστάνουμε. Όπως βλέπεις, είμαστε καλοί άνθρωποι, αλλά κάτι αχάριστα τσουλάκια σαν κι εσένα έχουμε τον τρόπο μας να τα στρώνουμε».

Με μια απότομη κίνηση έσπασε το μπουκάλι στο βράχο και σηκωθήκε. Η Ρία είδε το φως του ήλιου ν' αντανακλάται στις κοφτερές αιχμές της σπασμένης μποτίλιας που κρατούσε απ' το λαιμό. Το γόνατό της την πονούσε, ένιωθε ένα λεπτό ρυάκι αλλά να κυλάει στη γάμπα της, με το δεξί της χέρι συνέχισε να ψάχνει στο σάκο. Έπιανε μόνο ρούχα.

Είδε τις λασπωμένες αρβύλες του τύπου να κινούνται προς το μέρος της και κατάλαβε ότι ο χρόνος της τελείωνε. Άκουσε το σφυγμό της να χτυπάει δυνατά μες στο κεφάλι της και σκέφτηκε να τραβήξει το σάκο, να βουτήξει ξανά στο ποτάμι και να βγει στην άλλη όχθη, να προσπαθήσει να ξεφύγει τρέχοντας. Ο ψηλός άντρας διάβασε τη σκέψη της.

«Μην ψάχνεσαι, δεν έχεις καμιά επιλογή», έκανε με βαριά βόρεια προφορά. «Δεν μπορείς να μείνεις μες στο νερό για πάντα, γυμνή και ξυπόλυτη δε θα πας μακριά στο δάσος, κι αν μπήξεις τις φωνές, δεν υπάρχει ψυχή να σ' ακούσει. Είμαστε μόνο τα τρία μας εδώ. Οπότε, κοίτα καλύτερα πώς θα μας ευχαριστήσεις για ν' αποφύγεις τα χειρότερα».

«Ναι, τα χειρότερα», μούγκρισε σαν ηχώ ο δεύτερος άντρας πίσω του ανοίγοντας μέχρι τη μέση το σουγιά του κι η Ρία ήξερε πως είχαν δίκιο και πως, σε κάθε περίπτωση, οι πιθανότητες ν' αποφύγει «τα χειρότερα» ήταν ελάχιστες. Το χέρι της στο σάκο έπιασε κάτι σκληρό και το πίεσε. Ένα άδειο πλαστικό μπουκάλι. Άχρηστο.

«Και πάρε το χέρι σου απ' το γαμημένο το σάκο», ύψωσε ά-

γρια τον τόνο της φωνής του ο ψηλός με το μπουκάλι κι ετοιμάστηκε ν' ανέβει στο βράχο.

«Και πολύ το συζητήσαμε», συμπλήρωσε ξανά ο χοντρός με το μαχαίρι.

Με το χέρι της άγγιξε μια ακόμα μπλούζα στον πάτο της τσάντας, την έσφιξε κι ένιωσε από μέσα κάτι σκληρό και συμπαγές. Την τράβηξε έξω με δύναμη, αδειάζοντας σχεδόν το σάκο, την έστρεψε προς τους δυο άντρες κι άφησε την μπλούζα να πέσει στο βράχο.

Στα χέρια της τώρα κρατούσε ένα περίστροφο Smith & Wesson 686.

Ο πρώτος άντρας κοκκάλωσε με το ένα πόδι πάνω στο βράχο και το χέρι του να σφίγγει το σπασμένο μπουκάλι.

«Όπα!» είπε.

«Όπα!» ακούστηκε πάλι σαν ηχώ πίσω του ο δεύτερος άντρας.

«Τώρα θ' αφήσετε αυτά που κρατάτε κάτω και θα κάνετε δυο βήματα πίσω μέχρι ν' αποφασίσω τι θα κάνω μ' εσάς. Και ήρεμα», είπε η Ρία με σταθερή φωνή καθώς σηκωνόταν όρθια. Το πληγωμένο της πόδι ακούμπησε στο βράχο και την έκανε να μορφάσει απ' τον πόνο.

Ο χοντρός δίπλωσε το σουγιά του. Ο ψηλός μίλησε πρώτος.

«Άκου, ομορφούλα», είπε, «ακόμα κι αν είναι γεμάτο, που δεν το πιστεύω, δεν είναι ανάγκη να φτάσουμε στα άκρα, έτσι δεν είναι; Εμείς θέλουμε απλώς να περάσουμε καλά. Γιατί δεν τ' αφήνουμε όλα αυτά στην άκρη να το διασκεδάσουμε ήσυχα κι ωραία, τι λες κι εσύ;»

Η Ρία όπλισε με μια γρήγορη κίνηση.

«Δεν το πιστεύω, ρε πούστη μου», άκουσε το χοντρό να μουρμουρίζει. Σήκωσε το όπλο και σημάδεψε κατευθείαν στο στόμα του ψηλού.

«Τότε θα βάλουμε στοίχημα», είπε. «Θα τραβήξω τη σκανδάλη, κι αν είναι γεμάτο, εσύ θα φας μια σφαίρα στη μούρη. Αν εί-

ναι άδειο, θα μου χαλάσετε τη βόλτα. Το πάμε; Οι ζωές σας για την ησυχία μου».

Ο ψηλός σαραντάρης με τη στολή παραλλαγής άφησε το μπουκάλι αργά στο έδαφος κι έκανε δύο βήματα πίσω. Κοίταξε το γυμνό κορμί της κοπέλας, έπειτα το περίστροφο στο χέρι της και γύρισε προς το χοντρό που ήδη έχωνε το σουγιά ξανά στην τσέπη του.

«Φεύγουμε», είπε.

«Πριν φύγετε, ο φίλος σου θ' αφήσει εδώ το κινητό και το σουγιά του. Και μετά θα εξαφανιστείτε γρήγορα, πριν αλλάξω γνώμη».

Ο δεύτερος άντρας δεν έκανε καμιά κίνηση. Φάνηκε να το σκέφτεται.. Ο ψηλός μίλησε ξανά.

«Κάνε αυτό που λέει», του είπε.

Ο χοντρός έκλεισε το τηλέφωνό του, το άφησε μαζί με το σουγιά στο έδαφος και ξεκίνησαν να φεύγουν με αργά βήματα, κοιτάζοντας ανήσυχα πίσω τους το όπλο στο χέρι της γυμνής κοπέλας να τους σημαδεύει.

Η Ρία ανάσσανε βαθιά. Ένιωθε σαν να της πέρασαν το μαλό στο μίξερ για λίγα λεπτά και τώρα αισθανόταν τα εγκεφαλικά της κύτταρα να γλιστράνε στα τοιχώματα του κρανίου της για να γυρίσουν ξανά στη θέση τους μετά την καταιγίδα. Για την ακρίβεια, ένιωθε σαν πλαστική κούκλα που έβγαινε σοκαρισμένη αλλά ακέραια, με λίγες γρατζουνιές μόνο στο κορμί και στην ψυχή της, από ένα αναπάντεχο κρας τεστ.

Τέλος καλό, όλα καλά, ήταν η πρώτη σκέψη που πέρασε απ' το μαλό της. Μέχρι να φτάσουν αυτοί οι δύο μαλάκες με τα πόδια απ' το μονοπάτι που είχαν έρθει πίσω στ' αμάξι τους, το οποίο προφανώς είχαν αφήσει στο χωματόδρομο που τερματίζει στα Λημέρια Τσανάκα, εκείνη θα 'χε ντυθεί και θα 'παιρνε το δικό της μονοπάτι της επιστροφής στην αντίθετη κατεύθυνση. Ζωντανή.

Το γόνατό της την πονούσε. Τα χέρια της κρατούσαν ακόμα

το όπλο σημαδεύοντας στην πλάτη τα αρπακτικά που αποχωρούσαν άπραγα, νηστικά.

Η δεύτερη σκέψη που πέρασε απ' το μυαλό της, τώρα που η ηρεμία επέστρεψε και ξανάβρισκε την αυτοκυριαρχία της, γυμνή στο βράχο μ' ένα όπλο στα χέρια, μες στο βουητό του υδάτινου όγκου, που συνεχίζοταν ασταμάτητο, ανεπηρέαστο απ' τα σκαμπανεβάσματα της τύχης η οποία ορίζει τις ζωές των πλασμάτων γύρω του, ήταν τι θα είχε συμβεί αν δεν είχε το όπλο που συνήθιζε να σέρνει μαζί της στη μοναχική ζωή της στην Κοιλάδα. Η τι θα είχε συμβεί αν δεν είχε προλάβει να το τραβήξει.

Η Ρία ένιωθε τον ήλιο να της ζεσταίνει το κορμί και την αυτοκυριαρχία της να επιστρέφει. Ήταν ψύχραιμη και νηφάλια. Δεν έτρεμε πια.

Κοίταξε τους δύο άντρες που, μερικά μέτρα πιο πέρα, συνέχιζαν ν' απομακρύνονται αργά.

«Ει, ψιτ!» τους φώναξε κι οι δύο άντρες σταμάτησαν χωρίς να γυρίσουν.

«Άλλαξα γνώμη», συμπλήρωσε κι η φωνή της ήταν ήρεμη, δυνατή και γλυκιά.

Ο ψηλός γύρισε πρώτος, χαμογελώντας.

«Δηλαδή, κούκλα;»

Του φύτεψε δύο σφαίρες στο στήθος και μια στο στόμα και τον είδε να τινάζεται ανάσκελα. Ο σβέρκος του έσπασε σε μια μεγάλη πέτρα και στο κυνηγετικό του σακάκι εμφανίστηκε μια μεγάλη σκουρόχρωμη κηλίδα. Τα σαγόνια του είχαν διαλυθεί και το πρόσωπό του ήταν όλο ένας κόκκινος λεκές.

Ο χοντρός γούρλωσε τα μάτια κι άνοιξε το στόμα του κοιτάζοντας άφωνος μια το σωριασμένο στο έδαφος φίλο του και μια τη γυμνή κοπέλα με το όπλο, σαν να πνιγόταν απ' τις λέξεις που δεν έβρισκε να πει.

Τα μάτια της Ρίας στένεψαν πίσω απ' την πορτοκαλιά ακίδα στην κάννη του όπλου. Ο άντρας με το κασκέτο την κοίταξε

παρακλητικά. Ανοιγόκλεισε το στόμα του, αλλά πάλι δε βρήκε τίποτα να πει. Με μια γρήγορη στροφή άρχισε να τρέχει.

Η Ρία τού εριξε τις υπόλοιπες τέσσερις σφαίρες 0,357 Magnum στην πλάτη.

Τον είδε να πέφτει μπροστά. Το κασκέτο πετάχτηκε απ' το κεφάλι του. Πάλεψε να συρθεί για λίγα δευτερόεπτα σφίγγοντας με τις χούφτες του τούφες από ξερόχορτα και σπρώχυντας με τα πόδια, σαν να προσπαθούσε να κάνει πεντάλ σ' ένα αόρατο ποδήλατο. Μετά έμεινε ακίνητος, με τα μούτρα στο χώμα.

Η δεύτερη σκέψη είναι πάντα πιο ώριμη, συμπέρανε η Ρία κι άφησε το όπλο δίπλα της, στο βράχο.

Ντύθηκε γρήγορα, κοιτάζοντας τους τελευταίους επιθανάτιους σπασμούς του κοντόχοντρου άντρα. Ένα κόκκινο ρυάκι αίματος κυλούσε απ' το πεσμένο μπρούματα κορμί του για να ενωθεί με το ποτάμι. Σκέφτηκε ότι αυτή ήταν μια δίκαιη δίκη. Έβαλε τελευταίο το όπλο της στο σάκο και μάζεψε από κάτω το σουγιά και το τηλέφωνο του κοντού.

Της πήρε μισή ώρα για να σύρει τα δυο πτώματα πιο βαθιά στο δάσος – μισή ώρα που την έφερε στα όρια της εξάντλησης. Τα σκέπασε πρόχειρα με ξερόκλαδα, αφού πήρε απ' τις τσέπες τους τα κλειδιά, τα χαρτιά και τα λεφτά τους, κοντά εξακόσια πενήντα ευρώ. Θεώρησε ότι όφειλαν να πληρώσουν τα έξοδα της σύντομης δίκης τους. Η ευχαρίστησή της που τους έστειλε να φάνε χώμα ήταν η αποζημίωση για ψυχική οδύνη.

Τα έξοδα ταφής αποφάσισε να τους τα κάνει δώρο.

Πήρε το μονοπάτι προς τα Λημέρια Τσανάκα περπατώντας γρήγορα, ελπίζοντας να βρει το αυτοκίνητό τους στο χωματόδρομο. Γύρισε έπειτα από είκοσι λεπτά κουβαλώντας μια αξένα, ένα φτυάρι, ένα άδειο πλαστικό μπιτόνι και το χαμόγελο της επιτυχίας.

Γέμισε το δοχείο με νερό και ξέπλυνε καλά το αίμα απ' τους βράχους. Έπειτα, διάλεξε ένα μέρος με μαλακό χώμα λίγο πιο βαθιά στο δάσος κι έσκαψε ένα βαθύ λάκκο, πέταξε μέσα τους

μακαρίτες –που, παρεμπιπτόντως, έμαθε ότι ήταν απ' τα Γρεβενά– και τους σκέπασε. Από πάνω έσυρε έναν πεσμένο μικρό κορμό και κλαδιά δέντρων. Χρειάστηκαν τρεις εξαντλητικές ώρες, στη διάρκεια των οποίων η Ρία υπενθύμιζε στον εαυτό της ότι πρέπει πάντα ν' αναλαμβάνουμε τις ευθύνες των επιλογών μας αδιαμαρτύρητα και, πάνω απ' όλα, με καλή διάθεση.

Έπλυνε στο ποτάμι τον εαυτό της και τα εργαλεία, μάζεψε το σπασμένο μπουκάλι και τα γυαλιά κι επέστρεψε στο αυτοκίνητο των τύπων. Οδήγησε το μεγάλο Ρέιντζ Ρόβερ στο χωματόδρομο προς τη Μηλιά, έκανε δεξιά στην άσφαλτο προς Μετσοβό και ξανά δεξιά στο χωματόδρομο στον Κάμπο Νιάζι. Πέρασε οδηγώντας γρήγορα τους έρημους χωματόδρομους πάνω απ' την τεχνητή λίμνη των πηγών του Αώου κι έστριψε πάλι δεξιά προς τη Βακαράτσα. Λίγο μετά, έπιασε έναν κατεστραμμένο, κακοτράχαλο δρόμο που τελείωνε σε μια περιοχή που οι ντόπιοι αποκαλούν Χαλάσματα. Εκεί άφησε το μεγάλο τζιπ, αφού πρώτα σκούπισε προσεκτικά με μια μπλούζα ό,τι είχε αγγίξει. Το κλείδωσε και ξεκίνησε να περπατάει όσο πιο γρήγορα μπορούσε μες στο πυκνό δάσος, δίχως ν' ακολουθεί κάποιο μονοπάτι, έχοντας οδηγό τον Αώο στα αριστερά της.

Της πήρε άλλα σαράντα λεπτά για να φτάσει στα Σμιξώματα, εκεί όπου είχε αφήσει το δικό της μικρό Σαμουράι το πρωί. Έκανε μόνο δύο σύντομες στάσεις: μια για να σκουπίσει προσεκτικά και να θάψει τα χαρτιά, το μπουκάλι και τα τηλέφωνα των πεθαμένων, αφού έβγαλε και κατέστρεψε τις κάρτες τους, κι άλλη μια για να κάνει το ίδιο με το περίστροφο. Του έδωσε ένα ρουφηχτό φιλί στην κάννη για αποχαιρετισμό.

Πλησίαζε πέντε το απόγευμα, μια Παρασκευή με λιακάδα, απ' τις πρώτες αυτής της άνοιξης, όταν η Ρία πήρε οδηγώντας το δρόμο της επιστροφής για τη Βοβούσα. Στη βάθω θα έλεγε ότι την πήρε ο ύπνος στο δάσος.

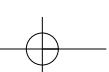
Στη διαδρομή έκανε μια σύντομη ανασκόπηση των κινήσεών της για να εντοπίσει τυχόν λάθη. Δε βρήκε. Στα ηγεία του αυτο-

κινήτου οι Καλέξικο έπαιζαν το «Trigger». Άναψε ένα τσιγάρο, απ' τα ελάχιστα που επέτρεπε στον εαυτό της τα τελευταία χρόνια, μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις. Αισθανόταν κουρασμένη. Το κορμί της πονούσε παντού, αλλά η διάθεσή της ήταν ανεβα- σμένη. Συμφώνησε με τον εαυτό της ότι είχε κάνει ό,τι έπρεπε για να προστατέψει την ίδια, την κοινωνία και το μικρό της πα- ράδεισο απ' ωτά τα καθάριατα. Είδε την πινακίδα στην άκρη του δρόμου –«Η προστασία της φύσης είναι υποχρέωση όλων μας»– και συμφώνησε και με την πινακίδα. Ένιωθε μόνο μι- κρή μελαγχολία για το όπλο της, αλλά αυτό θα περνούσε. Απο- φάσισε ότι μπορούσε πια να ξεχάσει αυτή την ιστορία για πάντα.

Ανυπομονούσε να ξαναδεί το Ρομπέν, να μάθει πώς τα πήγε με τη Σούζη. Δυνάμωσε τη μουσική και πάτησε κι άλλο γκάζι, κοιτάζοντας απ' τους καθρέφτες με ευχαρίστηση τη σκόνη που σήκωνε πίσω της.

Το πιο πιθανό ότι η Αστυνομία θα την ρωτούσε κάποια στιγμή, ως κάτοικο της περιοχής, μήπως θυμόταν αν είχε δει δυο τύπους με κυνηγητικά ρούχα, μ' ένα μεγάλο τζιπ ή χωρίς αυτό, να κυκλοφορούν στο δάσος.

Δε θα θυμόταν.

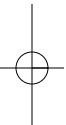

[III]

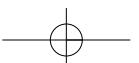
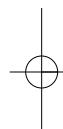
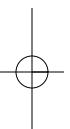
ΔΟΥΛΙΤΣΑ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ

Κατά ένα γενικό τρόπο, ο νόμος θα μπορούσε να οριστεί ως ένα μονό πάπλωμα, πάνω σ' ένα διπλό κρεβάτι, όπου κοιμούνται τρεις.

ΠΕΝ ΓΟΥΡΟΥΝ

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÜÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÚÂÍÍ,‰. 46

Σολ

KΟΙΤΟΥΣΕ ΤΟΝ ΚΑΡΔΟ. ΧΑΖΕΥΕ ΜΗΧΑΝΙΚΑ ΤΑ ΕΠΙΔΕΞΙΑ χέρια του να φτιάχνουν τα ποτά στα πέντε ποτήρια που είχε αραδιασμένα μπροστά του. Ουίσκι, ουίσκι, ρούμι με λεμόνι, κρασί, κρασί. Η Σολ πίεσε το Play στο μικρό στερεοφωνικό δίπλα της. Η βραχγή φωνή του Γουέιτς απλώθηκε στο δωμάτιο κι αγκάλιασε τους ήχους απ' τα μπουκάλια που ανοίγανε και τα παγάκια που κροταλίζανε καθώς τα ποτήρια γέμιζαν αλκοόλ.

... There's a world goin' on Underground...

Κοιτούσε τον Κάρλο που κουνούσε το κεφάλι του στο ρυθμό και σιγοσφύριζε την εθιστικά ακατέργαστη μελωδία λικνίζοντας ανεπαίσθητα τη λεπτή του φιγούρα. Φορούσε ένα σκούρο υφασμάτινο παντελόνι με γκρι ρίγες και είχε ανοιχτό ένα λεπτό μαύρο πουκάμισο με τεράστιους γιακάδες και τα μανίκια ανασηκωμένα μέχρι τους αγκώνες. Χάζευε τα κοντοκουρεμένα μαλλιά του και το φρεσκοξυρισμένο του πρόσωπο και σκεφτόταν πόσο διαφορετική ήταν αυτή η φιγούρα από εκείνη του γκριζαρισμένου μεσήλικα που είχε περάσει λίγες ώρες πριν την πόρτα της τράπεζας στην οδό Λαοδίκειας στη Νίκαια. Χαμογέλασε με ικανοποίηση. Τόσο διαφορετική, όσο κι η δική της εικόνα από εκείνη της ξανθιάς με τα γαλάζια μάτια και το άβολο, υπερμέγεθες στήθος, που αιφνιδίασε το φρουρό σαν χιονοθύελλα το κατακαλόναιρο. Τελικά, είχανε κάτι κοινό όλοι τους, συμπέρανε η Σολ. Την ί-

κανότητά τους να παίρνουν τόσα διαφορετικά πρόσωπα, να μεταμορφώνονται σε ό,τι απαιτούσε το εκάστοτε σχέδιο. Και κάθε σχέδιο ήταν διαφορετικό – αυτό να λέγεται. Ο Κάρλο έβγαζε το πρόγραμμα κι ο τύπος ήταν πραγματικός καλλιτέχνης. Έβλεπε τη δουλειά με μεράκι και ψυχωσική εμμονή ακόμα και στην παραμικρή λεπτομέρεια. Μελετούσε κάθε σχέδιο επίμονα και συστηματικά για μήνες. Επειτα το τελειοποιούσαν όλοι μαζί. Προσπαθούσε να προβλέψει ακόμα και το πιο απίθανο ενδεχόμενο και να καταστρώσει ένα εναλλακτικό σχέδιο γι' αυτό. Δεν ήθελε ν' αφήσει τίποτα στην τύχη, καθώς, όπως έλεγε, «η τύχη βοηθά τους ισχυρούς». Κι οι ισχυροί ήταν οι άλλοι, στην προκειμένη περίπτωση οι μπάτσοι· κανείς τους δεν έτρεφε αυταπάτες γι' αυτό. Ήταν σήγουρα πιο πολλοί, με περισσότερα όπλα, οχήματα και το νόμο με το μέρος τους. Τα μόνα πλεονεκτήματα που είχαν απέναντι σ' αυτή τη συντριπτική υπεροπλία ήταν η ευελιξία κι ο αιφνιδιασμός. Δρούσαν έξυπνα, γρήγορα, προσεκτικά και διακριτικά – αυτοί ήταν οι άξονες της δουλειάς.

Εκμεταλλεύονταν το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού. Ήταν αυτοί που επέλεγαν το χρόνο και το χώρο, έτσι ώστε την κρίσιμη στιγμή να έχουν την υπεροχή σε όπλα και αριθμό.

Γνώριζαν ότι αυτό κρατάει πολύ λίγο· τόσο όσο να εμφανιστεί το ιππικό. Όταν έφτανε, αυτοί θα πρεπει να χουν ήδη φύγει, χωρίς περιπτές καθυστερήσεις.

Έπρεπε να εξαφανίζονται χωρίς ν' αφήνουν ίχνη – πάντα δουλεύανε με γάντια – και να κυκλοφορούν όσο γίνεται λιγότερο με τα ενοχοποιητικά στοιχεία πάνω τους. Άρα, να ξεφορτώνονται λεφτά και όπλα σε προεπιλεγμένα μέρη στη διαδρομή τους και ν' αλλάξουν γρήγορα οχήματα, σύνθεση, εμφάνιση και μέσα μεταφοράς. Και κυρίως, να έχουν μηδενικές απώλειες· αυτό ήταν η βάση του κάθε σχεδίου, το οποίο σήμαινε εξασφαλισμένη διαφυγή με πλήρη έλεγχο της διαδρομής μπροστά τους και κάλυψη πίσω τους. Κι αθόρυβα, όσο το δυνατόν λιγότερες φωνές και πυροβολισμοί, αλλά αποφασιστικά: να μην αφήγουν περιθώριο σε

κανέναν παρευρισκόμενο να διανοηθεί ότι μπορεί ν' αντιδράσει. Να περνάνε απαρατήρητοι μέχρι τη στιγμή που τα όπλα τους θα στήριζαν σαν ατράνταχτη επιχειρηματολογία το λακωνικό ανακοινωθέν: «Μην κουνηθεί κανείς. Ληστεία!» Γι' αυτό μεταμφίεζονταν διαφορετικά κάθε φορά αντί να χρησιμοποιούν κράνη, κουκούλες, κάλτσες και λοιπά ενδυματολογικά αξεσουάρ της διαχρονικής και παγκόσμιας φυλής των ληστών.

Η Σολ κοιτούσε τον Κάρλο που όρθιος μπροστά στο μικρό μπαρ τοποθετούσε σχολαστικά τα μπουκάλια στη θέση τους. Ο Έκτορας τον δούλευε: Έλεγε ότι ήταν ένας υποχόνδριος εγκληματίας – του την έδινε αυτή η εμμονή του Κάρλο σε ασήμαντες λεπτομέρειες και καταστροφικά σενάρια. Ο Κάρλο τσιμπούσε, έπαιρνε το βαρυσήμαντο ύφος του και τον κατακεραύνωνε με στυλ συνδικαλιστή φοιτητή που βγάζει λόγο στη συνέλευση της σχολής του:

«Στην κλίμακα του εκατό, επιπόλαιε Έκτορα, ας πούμε ότι οι δικές μας επιχειρησιακές δυνατότητες φτάνουν μέχρι το δέκα. Ε, είναι στο χέρι μας, απρόσεκτε Έκτορα, να είμαστε κάθε φορά στο δέκα – ούτε στο εννιά ούτε στο οχτώ. Στο δέκα, ανερμάτιστε Έκτορα. Η δουλειά μας δεν είναι εγκληματική, αφελή Έκτορα. Οποιαδήποτε αμέλεια όμως στη δουλειά μας είναι εγκληματική! Κανείς από εμάς δεν είναι αναλώσιμος, σκιτζή Έκτορα».

Ο τύπος ήθελε κοινό. Ήταν σαφές ότι είχε περάσει απ' τα θρανία του φοιτητικού συνδικαλισμού. Ναι, ήταν αναμφισβήτητα ο θεωρητικός –αν μπορούσε να χρησιμοποιήσει κανείς αυτό τον όρο για ένα ληστή τραπεζών– της παρέας. Άλλωστε, αναρωτήθηκε η Σολ, αυτός δεν ήταν που ξεκίνησε ουσιαστικά την ιστορία;

Ο Κάρλο τοποθέτησε προσεκτικά τα πέντε ποτήρια στα χέρια του, την πλησίασε χαμογελώντας και της πρότεινε το δικό της.

«Λευκό κρασί για την Ωραία της Ημέρας».

Του χαμογέλασε, πήρε το ποτήρι και το έφερε στα χείλη της. Καλό λευκό κρασί.

Η μεθυσμένη φωνή του Τομ Γουέιτς έχανε τα ηχεία να μοιάζουν με παράνομα αποστακτήρια:

... Πες μου ποιος είσαι, αυτή τη φρονδά...

Ο Κάρλο γύρισε να μοιράσει τα ποτήρια στους υπολοίπους. Η Σολ τον κοίταξε καθώς απομακρυνόταν.

Τελικά, τον συμπαθούσε πολύ αυτό τον τύπο. Ένιωθε ότι ήξερε και τα χίλια πρόσωπα που μπορούσε να πάρει κάθε στιγμή. Όλα, εκτός απ' το πραγματικό του πρόσωπο.

Η Σολ αναρωτήθηκε αν αυτό υπήρχε.

Κάρλο

KΟΙΤΟΥΣΕ ΤΟΝ ΕΚΤΟΡΑ. ΤΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΟΥΣΕ Ν' ΑΠΟΛΑΜΒΑΝΕΙ με μικρές γουλιές το ουίσκι του, όρθιος πλάι στο τραπέζι, με τα λεφτά, με το μαύρο παντελόνι, το λευκό του πουκάμισο και τις αστείες κόκκινες τιράντες του. Ο κοντούλης, γεροδεμένος Έκτορας, που πρόσεχε την εμφάνισή του, που ήξερε ν' απολαμβάνει τις μικρές χαρές της ζωής, όπως απολάμβανε το ουίσκι του. Ο Κάρλο γνώριζε ότι είχε να μάθει πολλά απ' τον Έκτορα πάνω σ' αυτό. Απ' τις πρώτες μέρες της γνωριμίας τους άλλωστε, είχε ξεκινήσει μεταξύ τους ένα παιχνίδι ανταλλαγής γνώσεων και δεξιοτήτων, μερικές φορές και με τη μορφή κανονικών μαθημάτων. Ένα παιχνίδι που το έπαιρναν κι οι δύο στα σοβαρά. Ο Κάρλο έκανε στον Έκτορα μαθήματα Ελληνικών, ο Έκτορας του μάθαινε Αλβανικά. Ο Έκτορας έμαθε στον Κάρλο τα όπλα. Να τα λύνει και να τα αρμολογεί ξανά, να τα συντηρεί και να τα χειρίζεται. Ο Κάρλο τού έμαθε να οδηγεί μοτοσικλέτες κι αυτοκίνητα. Κι αυτή η ιστορία πήγαινε έτσι, σχεδόν τέσσερα χρόνια τώρα, με κάθε δεύτερο Σαββατοκύριακο να πηγαίνουν για σκοποβολή.

Γιατί στη ζωή δεν αρκεί να έχεις στόχους. Πρέπει να ξέρεις και σημάδι.

Ο Κάρλο κατέβασε μια γερή γουλιά απ' το δικό του ποτήρι με το ουίσκι κι έκατσε σε μια μεγάλη καφέ πολυθρόνα στη γωνία του δωματίου. Απ' τα μικρά ηχεία άκουγε το βραχνό μονόλογο του γερο-Τομ στο «Crossroads» να δίνει μια σχεδόν επική διάσταση

στην αποψινή οικογενειακή τους δεξίωση – και στις αναμνήσεις του. Ακούμπησε το ποτήρι στο μικρό τραπέζι δίπλα του, βούλιαξε στην αναπαυτική πολυθρόνα κι άναψε ένα τσιγάρο. Γύρισε το βλέμμα του ξανά στον Έκτορα και θυμήθηκε καρέ καρέ τη νύχτα της γνωριμίας τους – Ναι, πάνε σχεδόν τέσσερα χρόνια...

Ήταν μια παγωμένη χειμωνιάτικη νύχτα, Σάββατο, δυο ώρες και κάτι μετά τα μεσάνυχτα. Δεν έβρεχε, αλλά ένας αέρας πιο κρύος κι απ' το θάνατο ένιωθες να σου μετράει τα κόκκαλα, ειδικά αν κυκλοφορούσες με μηχανή. Κι ο Κάρλο κυκλοφορούσε με μηχανή εκείνη τη νύχτα.

Είχε ραντεβού με μια κοπέλα που είχε γνωρίσει δυο βράδια νωρίτερα. Είχαν πιει έναν καφέ, είχαν πάει σινεμά την προηγούμενη μέρα και τώρα πήγαινε μεταμεσονύκτια επίσκεψη, με την προοπτική να περάσει τη νύχτα στο κρεβάτι της. Καθαρές εξηγήσεις. Κουβαλώνει μαζί του τον απαραίτητο εξοπλισμό: ένα μπουκάλι καλό κόκκινο κρασί κι ένα πακέτο προφυλακτικά.

Η αλήθεια είναι ότι δεν του 'χε πάρει τα μυαλά αυτή η γνωριμία. Ναι, σίγουρα δεν είχε ξετρελαθεί κιόλας, αλλά είχε καιρό μόνος του και ξαφνικά είχε ανάγκη από μια ζεστή γυμνή αγκαλιά και σεξ. Απλώς σεξ και γλυκόλογα, έστω για μια νύχτα. Ή για κάποιες νύχτες, περιστασιακά. Κι αυτή η κοπέλα έμοιαζε να 'ναι ακριβώς στην ίδια φάση. Οπότε, εκείνη τη νύχτα, έπειτα από μια σύντομη περιοδεία στα μπαρ των Εξαρχείων και τέσσερα πέντε ποτά, ο Κάρλο πάρκαρε τη μηχανή του μπροστά στην πόρτα της πολυκατοικίας που βρισκόταν στο νούμερο 32 της οδού Οστρόβου στην Άνω Κυψέλη. Κλείδωσε τη μηχανή με τη μεγάλη χοντρή αλυσίδα με το βαρύ λουκέτο στην άκρη της, έβγαλε το κράνος του και κοίταξε το ρολόι του. Σχεδόν στην ώρα του – και λίγο νωρίτερα. Η Μυρτώ έπρεπε να παρευρεθεί εκείνο το βράδυ σε μια γιορτή της θεατρικής ομάδας, στην οποία συμμετείχε, κι έτσι το νυχτερινό τους ραντεβού είχε κανονιστεί αργά, για τις δυόμισι. Πράγμα που σήμαινε ότι κι οι δυο θα 'χαν πιει τα ποτάκια τους ήδη. Λιγότερη αμηχανία, περισσότερη άνεση.

Ετοιμαζόταν ν' αρχίσει να φάγησε στα κουδούνια της πολυκατοικίας για το όνομά της όταν, σ' έναν τελευταίο νοητικό έλεγχο του εξοπλισμού του, θυμήθηκε ότι είχε ξεχάσει να πάρει τσιγάρα.

Γαμώ το κεφάλι μου! Κι έκανε κι αυτό το κωλόκρυο... Το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να ξανανέβει στη μηχανή.

Είχε είκοσι λεπτά στη διάθεσή του. Αποφάσισε να κάνει μια βόλτα με τα πόδια σε ακτίνα δυο τετραγώνων με την ελπίδα ότι κάποιο περίπτερο ή ψιλικατζίδικο θα διανυκτέρευε εκείνο το βράδυ του Σαββάτου. Περπάτησε γρήγορα μέχρι το τέλος του τετραγώνου. Ερημά. Μ' αυτό το χρύσο, τέτοια ώρα, σε μια γειτονιά δίχως μπαρ, δεν κυκλοφορούσε ψυχή. Έστριψε αριστερά στη Δοϊράνης και είδε το πρώτο ψιλικατζίδικο. Κλειστό. Κοντοστάθηκε αναποφάσιστος για το αν είχε νόημα να συνεχίσει σ' αυτή την κατεύθυνση, όταν ξαφνικά άκουσε υπόκιωφους ήχους από χτυπήματα ανακατεμένους με βογγητά κι αγριεμένες φωνές από κάπου κοντά. Αφουγκράστηκε ακίνητος, προσεκτικά. Οι δυσοίωνοι ήχοι έρχονταν απ' το παράλληλο στενό στα δεξιά του. Πολύ κοντά. Κινήθηκε γρήγορα και με προσοχή προς την κατεύθυνσή τους. Ξεχώρισε σκόρπιες φράσεις: «... Μίλα, ρε πούστη! Αλβανός είσαι, ρε;» Και ξανά οι υπόκιωφοι ήχοι από χτυπήματα σε ανθρώπινο κορμί και βογγητά.

Ήδη πριν κοιτάξει απ' τη γωνία σαν κλέφτης στην οδό Γιαλούρου, ο Κάρλο ήξερε τι επρόκειτο να δει. Δε χρειαζόταν και μεγάλη φαντασία. Στην καλύτερη, θα ταν μπάτσοι.

Όταν κοίταξε, οι χειρότεροι φόβοι του βγήκαν αληθινοί:

Στην άκρη του δρόμου, μπροστά από ένα μικρό, έρημο πάρκο του άλσους Πολυγώνου, τέσσερις τύποι είχαν περικυκλώσει ένα μικροκαμαμένο νεαρό και τον χτυπούσαν. Φορούσαν μαύρα στρατιωτικά νάιλον μπουφάν, τζιν και στρατιωτικές αρβύλες, ενώ δυο απ' αυτούς είχαν τα κεφάλια τους ξυρισμένα. Ο ένας κρατούσε πτυσσόμενο κλομπ.

Ένας απ' τους φασισταράδες, ογκώδης και χοντρός σαν βου-

νό, ήταν έξι εφτά μέτρα μακρύτερα κι έριχνε κλεφτές ματιές γύρω του, όσο οι άλλοι τρεις χτυπούσαν κι έβριζαν το νεαρό. Ο ένας τον βρήκε στο πρόσωπο, μάλλον με σιδερογροθιά. Ο νεαρός έπεσε στα γόνατα με το πρόσωπό του γεμάτο αίματα.

Ο Κάρλο δεν περίμενε να δει περισσότερα. Έκανε μεταβολή και ξεκίνησε να τρέχει προς τη μηχανή.

Η πρώτη του σκέψη ήταν να βάλει τις φωνές, να στρέψει πάνω του την προσοχή τους μήπως έτσι αφήσουν το νεαρό και κυνηγήσουν αυτόν, να γλυτώσει ο άλλος απ' τον άμεσο κίνδυνο. Την απέρριψε αμέσως. Το πιο πιθανό ήταν ότι οι δύο θα έμεναν ν' ασχοληθούν με τη λεία τους κι οι άλλοι δύο θ' ακολουθούσαν αυτόν. Και μετά, τι; Δε θα προλάβαινε ούτε τη μηχανή να βάλει μπρος...

Ο Κάρλο έτρεχε κι ένιωθε το αίμα να κυλάει ζεστό στις αρτηρίες του και το μίσος να τον κατακλύζει σαν ηφαιστειακή λάβα. Ευχίθηκε να είχε πάνω του ένα όπλο. Δεν είχε, όμως. Οι ναζισταράδες μπορούσαν να κυκλοφορούν άνετα φορτωμένοι στους δρόμους της πόλης. Οποιοσδήποτε άλλος όμως μπορούσε να βρει τον μπελά του για ένα νυχοκόπτη.

Έφτασε στη μηχανή. Αποφάσισε να συγκεντρώσει το μαλό του σ' αυτό που έπρεπε να κάνει.

Έβγαλε το μπουκάλι με το κρασί, το σκούπισε βιαστικά με τα γάντια του και το έχωσε στο μπουφάν του. Κάλυψε την πινακίδα της μηχανής με τη σακούλα και την στερέωσε με τα χταπόδια. Φόρεσε το κράνος του, έκλεισε την προστατευτική ζελατίνα και σφράγισε με το κασκόλ το κενό που άφηνε τον αέρα να εισχωρήσει γύρω απ' το λαιμό του. Άκουγε κάθε δευτερόλεπτο στο κεφάλι του σαν υπόκωφο χτύπο σε ανθρώπινο κορμί.

Τύλιξε τη βαριά αλυσίδα απ' το λουκέτο της μοτοσικλέτας στο δεξί του χέρι, ανέβηκε στη μηχανή, έβαλε μπρος και ξεκίνησε. Το μεγάλο, ελαφρύ εντούρο μούγκρισε και κατάπιε τα εκατόν πενήντα περίπου μέτρα ώς τη γωνία. Ο Κάρλο έκοψε ταχύτητα, πέρασε τη Δοϊράνης κι έστριψε στη Γιαλούρου.

Τους είδε. Είχαν φορέσει στο κεφάλι του ξαπλωμένου τραυμα-

τία ένα σκουπιδοτενεκέ κι οι τρεις των κλοτσούσαν ασταμάτητα, ενώ ο τέταρτος παρέμενε στην ίδια απόσταση ανάμεσα σ' αυτούς και στον Κάρλο. Άκουσαν τη μηχανή, σταμάτησαν και γύρισαν προς το μέρος του – τον είδαν κι αυτοί. Τους πλησίασε· έμεναν είκοσι μέτρα. Ο τέταρτος της παρέας, το βουνό που βρισκόταν προς το μέρος του και λίγο δεξιά του, μισόκλεισε τα μάτια προσπαθώντας να τον δει καλύτερα και του έκανε νόημα να σταματήσει, να κάνει αναστροφή και να φύγει. Ο Κάρλο συνέχισε την πορεία του σαν να μην κατάλαβε τίποτα. Τον πλησίασε στα δέκα μέτρα. Είδε το σπρέι στο δεξί του χέρι. Δακρυγόνο. Είναι όλοι φορτωμένοι οι καριόληδες. Με μια απότομη κίνηση έστριψε το τιμόνι προς το μέρος του και άνοιξε απότομα το γκάζι. Η μηχανή τινάχτηκε μπροστά. Ο φασίστας γούρλωσε τα μάτια. Κατάλαβε. Προσπάθησε να πηδήξει άτσαλα στο πλάι. Δεν πρόλαβε. Ο μπροστινός τροχός της μηχανής τσάκισε το δεξί του πόδι. Ο Κάρλο το άκουσε να θρυμματίζεται σαν ξερόκλαδο και προσπάθησε να φρενάρει τη μηχανή. Έγειρε προς τα δεξιά για να την ρίξει. Το βουνό κατέρρεε ουρλιάζοντας, ρίχνοντας με το σπρέι στο γάμο του Καραγκιόζη. Ο Κάρλο πήδηξε απ' τη μηχανή και την έριξε πάνω στο βουνό. Ένα. Γύρισε το κεφάλι του αριστερά κι είδε τους άλλους τρεις να τρέχουν προς το μέρος του. Κάτι γυάλιζε στο χέρι του σκίνχεντ που ερχόταν πρώτος. Να το και το μαχαίρι...

Κρέμασε το δεξί του χέρι κι άφησε τη βαριά αλυσίδα να αιωρείται δίπλα στο πόδι του, πίσω απ' το οπτικό τους πεδίο, με το λουκέτο στην ελεύθερη άκρη. Έμεινε ακίνητος για δυο τρία δευτερόλεπτα, σε στάση προσοχής. Έπειτα έπιασε την αλυσίδα με τα δυο του χέρια και τινάχτηκε απότομα, κάνοντας μια πλήρη περιστροφή. Η αλυσίδα τεντώθηκε σχίζοντας τον παγωμένο αέρα και το βαρύ λουκέτο διέλυσε το σαγόνι του σκίνχεντ στέλνοντάς τον ανάσκελα στην άσφαλτο. Δύο.

Οι άλλοι σταμάτησαν απότομα, έξω απ' το πεδίο βολής του. Κοίταξε τα χέρια τους: πτυσσόμενο μεταλλικό κλομπ και σιδερογροθιά. Ο ένας έκανε μερικά βήματα στο πλάι κι ο Κάρλο βρέ-

θηκε ανάμεσά τους. Στριφογύρισε την αλυσίδα μπροστά του διαγράφοντας ένα οχτάρι στον αέρα. Αυτός με τη σιδερογροθιά έκανε να του ορμήσει πρώτος κι ο Κάρλο στράφηκε προς το μέρος του. Ο άλλος όρμησε ταυτόχρονα πίσω του κι ο Κάρλο ένιωσε το χέρι του να μουδιάζει απ' το χτύπημα με το μεταλλικό κλομπ ανάμεσα στον καρπό και τον αγκώνα. Η αλυσίδα του έπεσε απ' το χέρι. Σκατά! Γύρισε προς τον σκίνην με το κλομπ και δέχτηκε το δεύτερο χτύπημα στο κράνος. Παραπάτησε. Ένιωσε φόβο, την αρχή του τέλους. Αν στοιχημάτιζε, θα το παιζε δύο προς ένα ότι θα χάσει. Τουλάχιστον, θα κέρδιζε το στοίχημα.

Και τότε τον είδε:

Ο τραυματισμένος νεαρός είχε σηκωθεί κι ερχόταν παραπάτωντας πίσω απ' το γουρουνομούρη σκίνην. Έμοιαζε με ζόμπι μες στη νύχτα, με το πρόσωπο, τους ώμους και το στήθος του γεμάτα αίματα και σκουπίδια και το σκουπιδοτενεκέ στα χέρια, ψηλά πάνω απ' το κεφάλι του.

Ο σκίνην σήκωσε ξανά το κλομπ. Ο μικροκαμωμένος νεαρός τού κατέβασε το σκουπιδοτενεκέ στο κεφάλι, σκίζοντάς του το δέρμα μέχρι το κρανίο. Ο Κάρλο έπιασε το ματωμένο κεφάλι του σκίνην, το τράβηξε με δύναμη μπροστά και με το δεξί του γόνατο του δέλυσε τη μούρη. Ένιωσε δόντια να του τρυπάνε το γόνατο. Τρία. Τον πέταξε στο πλάι και γύρισε. Ο τύπος με τη σιδερογροθιά είχε σκύψει και σήκωνε την αλυσίδα απ' την άσφαλτο. Ο Κάρλο την πάτησε με το αριστερό του πόδι και με το δεξί έριξε ένα δυνατό βολέ στο αριστερό αυτί του σκυμένου φασίστα. Τέσσερα και τέλος.

Το μικρό δρομάκι μπροστά στο πάρκο θύμιζε παράρτημα του ΚΑΤ. Οι τρεις φασίστες σέρνονταν προς διαφορετικές κατευθύνσεις με τα μούτρα διαλυμένα. Ο τέταρτος ούρλιαζε με το πόδι τσακισμένο, πλακωμένος κάτω απ' τη μοτοσικλέτα, αδειάζοντας το σπρέι στον αέρα μπροστά του. Κι ανάμεσά τους παραπατούσαν ζαλισμένοι μέσα σε μικρές λιμνούλες από αίμα ο Κάρλο και το ζόμπι.

Κάποια φώτα είχαν ήδη ανάψει στα απέναντι μπαλκόνια. Ο Κάρλο έβγαλε το μπουκάλι με το κρασί και το κατέβασε με δύναμη στο κεφάλι του φασίστα που ούρλιαζε κάτω απ' τη μηχανή. Το μπουκάλι έσπασε. Το βουνό λιποθύμισε. Μύρισε αίμα κι αλκοόλ. Έκανε νόημα στον πιτσιρικά να τον βοηθήσει να σηκώσουν τη μηχανή. Μόνο να πάρει μπροσ...

Πήρε με την έβδομη. Βοήθησε το νεαρό να φορέσει ανάποδα το μπουφάν του, του τύλιξε το κασκόλ γύρω απ' το πρόσωπο που αιμορραγούσε και του έδωσε να φορέσει το κράνος. Πίσω απ' την αιμάτινη μάσκα πρόλαβε να δει στιγμιαία στα μάτια του νεαρού να καθρεφτίζονται όλα εκείνα που δε χωράνε σε λέξεις και δε φοβούνται το θάνατο. Μάζεψε την αλυσίδα απ' το δρόμο και τον τενεκέ με τα αποτυπώματα του πιτσιρικά για να τον ξεφορτωθούν παραπέρα και ξεκίνησαν...

«Ε, Κάρλο!»

Τινάχτηκε. Η Σολ τον κοιτούσε καθισμένη απέναντι, δίπλα στο στερεοφωνικό. Του χαμογέλασε.

«Μη σκέφτεσαι άσχημα πράγματα».

Ο Κάρλο έγνεψε καταφατικά και της χάρισε ένα στραβό χαμόγελο.

«Φαίνεται στα μούτρα μου, ε;»

«Ναι».

Έπιασε το ποτήρι του, το σήκωσε ελαφρά προς το μέρος της και κατέβασε άλλη μια γουλιά ουίσκι. Κοίταξε ξανά τον Έκτορα. Πάντα ανέμελος, χαμογελαστός. Κι ας έτρωγε το ρατσισμό τόσα χρόνια με το κουτάλι στη χώρα της φιλοξενίας. Ο Κάρλο απορούσε.

«Δε νιώθεις μίσος;» τον είχε ρωτήσει κάποτε.

«Πώς... Πολύ».

«Και λοιπόν;»

«Τι “λοιπόν”;»

«Τι το κάνεις όλο αυτό το μίσος;»

«Κάβα, για όταν μου χρειαστεί».

Είχαν γίνει φίλοι με τον Έκτορα ήδη απ' τις πρώτες μέρες. Με μια φιλία βαθιά, αδερφική, σαν εκείνες των παιδικών χρόνων, που συνήθωσ οι άνθρωποι δεν ξανακάνουν μεγαλώνοντας. Πήγαιναν μαζί γυμναστήριο και πολεμικές τέχνες, έβλεπαν ταινίες, κουβέντιαζαν με τις ώρες και πείραζε ο ένας τον άλλο σαν παιδιά.

Όμως, ήταν διαφορετικοί. Ο Κάρλο κλειστός και ήσυχος, ο Έκτορας χαρούμενος κι εξωστρεφής. Κι ήταν τότε, ενάμιση χρόνο μετά τη γνωριμία τους, που ο Έκτορας, μέσα σε οικονομικό αδιέξοδο, έκανε την πρώτη του ληστεία. Στα είκοσι ένα του χρόνια. Μόνος, μ' ένα όπλο και μια σακούλα με μαρούλια για το ξεκάρφωμα, σε Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο. Πήρε χίλια πεντακόσια ογδόντα ευρώ και την γλύτωσε. Μάλλον από τύχη.

Μετά, το 'πε στον Κάρλο. Αυτός, κατ' αρχάς, του 'ριξε ένα καλό χέσιμο, αλλά μετά, καθώς το οικονομικό αδιέξοδο του Έκτορα συνέπεσε με το δικό του υπαρξιακό αδιέξοδο, αποφάνθηκε ότι έπρεπε να το ξανακάνουν αλλά σωστά. Σαν επαγγελματίες. Αναζήτησαν προσεκτικά κόσμο για να πλαισιώσει το εγγείρημα κι ο Έκτορας άρχισε να ψάχνει τις άκρες του για καθαρά όπλα. Τότε διάλεξαν και τα ψευδώνυμά τους, ο καθένας το δικό του.

Έξω, στο δρόμο, ένα συνεχόμενο σπαστικό ψιλόβροχο πότιζε την άσφαλτο. Μάταια. Στην άσφαλτο δε φυτρώνει τίποτα. Πίσω απ' τα κατεβασμένα στόρια του φωτισμένου παραθύρου, ο Κάρλο άναψε ακόμα ένα τσιγάρο.

Κάρλο και Έκτορας... Έτσι ξεκίνησαν όλα.

Έκτορας

KΟΙΤΟΥΣΕ ΤΗ ΜΙ. ΠΑΡΟΛΟ ΠΟΥ ΑΥΤΗ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΗΓΑΙΝΕ έτσι δυο χρόνια τώρα, υπήρχαν στιγμές που πραγματικά δυσκολευόταν να χωνέψει ότι δούλευε με γυναίκες.

Ήξερε βέβαια ότι κάτι τέτοιες στιγμές είχε άδικο. Κι οι δυο είχαν αποδείξει ότι ήταν ικανές όσο οι υπόλοιποι. Και με το παραπάνω.

Απ' την πρώτη στιγμή, όταν αποφάσισαν να στήσουν την ομάδα, ο Κάρλο το είχε τονίσει: «Οπωσδήποτε και γυναίκες. Είναι το καλύτερο ξεκάρφωμα. Και σίγουρα, καλύτερο απ' τα μαρούλια, ανόητε».

Δυο μήνες μετά, ο Κάρλο έφερε «μια φίλη». Στην αρχή, την προόριζαν για βοηθητικές δουλειές: παρακολουθήσεις, επισκέψεις σε τράπεζες για ανίχνευση πριν απ' τα χτυπήματα, συνοδεία στη διαφυγή ή στις μετακινήσεις, μεταφορά όπλων και χρημάτων... Όμως η «μια φίλη» είχε κλοτσήσει. Και μάλιστα, άσχημα. Εκτός που, όπως υποστήριζε, μπορούσε να φανεί χρήσιμη σ' ένα σκασμό πράγματα παραπάνω -και όπως αποδείχτηκε, είχε δίκιο-, ήθελε ισότιμο ρόλο στη δράση. Ο Κάρλο είχε συμφωνήσει. Ο Έκτορας πάλι, όχι.

«Πού ξανακούστηκε γυναίκα-ληστής;» είχε ρωτήσει. Κι εκείνη άδειασε πάνω του τις λησταρχίνες απ' το θεωρητικό της οπλοστάσιο:

Η θρυλική Αμερικάνα Καλάμιτι Τζέιν, μαστόρισσα στον αιφνιδιασμό: Άφηνε πίσω της καμένη γη! Η Ρόζα Πάλμα, απ' το

Τουλουκάνας του Περού, που αργότερα συνεργάστηκε με το «σκληρό» Φρούλαν Άλαμα. Η Ρόζα Ρουιρίας, απ' το Μοροπόν της Χιλής, που ήταν και λεσβία. Η Τοράλμπιτα ντε Λουσέντα κι η Μαρία Μαρκέζ (Μαρκιμάτσο) Σόφρα, «serranas» απ' την Ανδαλουσία. Η Βογιάνα, η Ελένη και η Τεοντόρα απ' τους Χαϊδούκους, η Μπάρμπαρα Ράμος...

«Καλά, καλά, καλά!» την είχε διακόψει ο Έκτορας. «Αλλά στην Ελλάδα...»

«Και στην Ελλάδα βεβαίως, στενόμυαλε, σκατοκέφαλε, κολλημένε φαλλοκράτη: Γύρω στα 1900, τη Θεσσαλία λυμαινόταν η ληστοσυμμορία της “Κυρα-Βασιλικής”, κατά κόσμον Ζωής Σφέτσου. Η Ευαγγέλω Σεϊτζοπούλου κι η Ελένη του Ντελή απ' τη Φθιώτιδα, η...»

«Εντάξει, εντάξει...» είχε υποχωρήσει πανικόβλητος ο Έκτορας. «Εντάξει. Ισότιμα».

Ο Κάρλο ικράταγε την κοιλιά του απ' τα γέλια.

Την βάφτισαν Σολ. Τα μαλλιά της ήταν βαμμένα πορτοκαλιά: Έμοιαζε με ολοστρόγγυλο πρωινό ήλιο. Ήταν μια ευχάριστη, καινούργια νότα. Ο Έκτορας δε ρώτησε ποτέ το πραγματικό της όνομα ούτε εκείνη το δικό του.

Ένα μήνα μετά, η Σολ έφερε τη Μι.

Η Μι... Ο Έκτορας σήκωσε το ποτήρι με το οιίσκι και κοίταξε μέσα απ' το γυαλί τη θολή, παραμορφωμένη μορφή της.

Την γούσταρε τη Μι. Απ' την πρώτη στιγμή. Ήταν λεπτή και μικροκαμωμένη, στα μέτρα του. Μ' ένα πανέξυπνο, σκανταλιάρικο προσωπάκι και ίσια κατάμαυρα μαλλιά που έπεφταν χωρισμένα σε μυτερές τούφες γύρω απ' το κεφάλι της και, συνήθως, μπροστά στα μάτια της. Με μια μικρή, σχεδόν ανύπαρκτη μυτούλα, μικρό στόμα με ίσια λεπτά χείλη και δύο κατάμαυρα μάτια που φεγγοβιολούσαν σαν αναμμένα κάρβουνα. Το δέρμα της είχε χρώμα ανοιχτό σοκολατί: Η Μι είχε μισο-τσιγγάνικη καταγωγή, απ' τη μάνα της. Και είχαν και την ίδια ηλικία: κοντά στα είκοσι τέσσερα... Ναι, του άρεσε πολύ η μικρή.

Το 'χε πει στον Κάρλο. Όπως επίσης του 'χε πει ότι, κατά τη γνώμη του, κι η Σολ του ερχότανε κουτί του Κάρλο... Και στο ύψος του, εκτός των άλλων.

Τότε ο Κάρλο τού είχε εξηγήσει γιατί έπρεπε να το ξεχάσει το θέμα. Ο Έκτορας συμφώνησε να το ξεχάσει –δεν παρέλειψε όμως να δηλώσει βαθιά σοκαρισμένος κι αηδιασμένος απ' την ελληνική και ευρωπαϊκή πραγματικότητα «εν γένει!»— κι ο Κάρλο είχε συμπληρώσει ότι έπρεπε, επιτέλους, να ξεκολλήσει με το θέμα του ύψους γιατί, εκτός των άλλων, ξαπλωμένοι στο κρεβάτι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι. Μαλακίες δηλαδή, αλλά ο Έκτορας αποφάσισε να κρατήσει στο οπλοστάσιό του το επιχείρημα για το μέλλον. Πάντως, δεν ανέφερε τίποτα για τις ορέξεις του στη μικρή, παρόλο που γρήγορα απέκτησαν μεταξύ τους μεγάλη οικειότητα – τόση που ο Έκτορας δεν μπορούσε να θυμηθεί πότε ήταν η τελευταία φορά που αντάλλαξαν μια κουβέντα στα σοβαρά.

Κι έτσι η ομάδα, με την προσχώρηση της Μι, αναβαθμίστηκε κι άλλο. Γιατί η μικρή, εκτός από πανέξυπνη και γρήγορη στην εκμάθηση των όπλων, ήταν και κούριερ στο επάγγελμα. Ήξερε τους δρόμους της πόλης σαν την τσέπη της, οδηγούσε σαν δαίμονας και περνούσε απαρατήρητη. Έβγαζε το πρόγραμμα για τη διαδρομή που έπρεπε ν' ακολουθήσουν για τη γρήγορη και ασφαλή διαφυγή τους, τσεκάριζε τους γύρω δρόμους πριν από και κατά τη διάρκεια κάθε ληστείας και προπορεύόταν στην επιστροφή ελέγχοντας για μπλόκα και ειδοποιώντας τους με την ενδοεπικοινωνία αν έπρεπε ν' ακολουθήσουν εναλλακτική διαδρομή, όπως ακριβώς στη σημερινή τους ληστεία. Και μπορούσε επίσης να βρεθεί ανά πάσα στιγμή παντού, μεταφέροντας γρήγορα και με ασφάλεια τα λεφτά ή οτιδήποτε χρειαζόταν ν' απομακρυνθεί. Κι όλα αυτά με το μηχανάκι της δουλειάς της και, όχι σπάνια, εντός του ωραρίου της. Πάντα νομότυπα και με ασφάλεια. Ο Έκτορας υποψιαζόταν ότι κάπου εδώ υπήρχε ο δάκτυλος της υπερπροστατευτικής Σολ.

Τις κοίταξε. Τώρα η Μι είχε κάτσει στο μπράτσο της πολυθρόνας της Σολ και ξεκαρδίζονταν στα γέλια, καθώς η μέχρι πριν από λίγες ώρες πληθωρική ξανθιά επαναλάμβανε τις πρωινές της ατάκες. Άφησε το βλέμμα του να ταξιδέψει στις λεπτές γραμμές των ποδιών της Μι.

Η Σολ τον είδε. Σκουύντησε με τον αγκώνα της τη μικρή και της έδειξε με τα μάτια προς το μέρος του. Η Μι τον κοίταξε και πήρε το βαρύ, μάγκικο ύφος της.

«Τι κοιτά', ρε;»

Ο Έκτορας, αντί γι' απάντηση, σήκωσε το δεξί του χέρι και πέρασε τον αντίχειρα αργά πάνω απ' τα σουφρωμένα του χείλη.

«Είσαι σαχλαμάρας!»

«Άντε, ρε γυφτάκι...»

Τεντώθηκε κι έκανε μερικά βήματα ώς το μίνι-μπαρ, να ξαναγεμίσει το ποτήρι του. «Βατ 69». Ήταν η μάρκα τους. Αυτό έπινε κι ο Κάρλο, με πολύ πάγο. Ο Έκτορας έβαλε άλλο ένα. Γιορτή σήμερα, σκέφτηκε, η έβδομη μέσα σε δυο χρόνια... Κοίταξε το ειδωλό του στον καθρέφτη που ήταν στερεωμένος στο ντουλάπι. Θαύμασε τις κόκκινες τιράντες του. Θύμιζε λίγο γκάνγκστερ, όπως στις ταινίες. *Kai γαμώ!*

Οι Κένεντις βαράγγανε το «I Fought The Law».

Ένιωσε να φουσκώνει από υπερηφάνεια. Ληστής τραπεζών. Του φαινόταν να 'χει κάτι απ' την αίγλη του Τζέσε Τζέιμς, του Μπίλι δε Κιντ, του Νίκο Ρομανέτι απ' τη Βιτζανόβα, που διαδέχτηκε τον Μπελακόσια στην αρχηγηία των ληστών στο νησί της Κορσικής και σκοτώθηκε πάνω σε μάχη με τους Ιταλούς στρατιώτες. Και του Σιντερχάνες, του Μποζόλινο, του Καρτούς, του Ζακ Μεσρίν, των αδερφών Ντάλτον και των αδερφών Παλαιοκώστα... Τους γούσταρε όλους αυτούς. Ήταν οι δικοί του ήρωες. Ο Κάρλο τού μιλούσε για τα κατορθώματά τους, αλλά ο Κάρλο γούσταρε περισσότερο τους πολιτικοποιημένους, αυτούς που μοίραζαν τα λεφτά στον κόσμο, όπως ο Ρομπέν των Δασών. Ή ο Πάντσο Βίγια κι ο αναρχικός Φραντσίσκο Σαμπατέ Λιο-

πάρτ, που λήστεψε μέχρι και την Κεντρική Τράπεζα της Ισπανίας κι έδωσε τα χρήματα για την υπεράσπιση αντιφασιστών φυλακισμένων.

Ο Έκτορας δεν τα πολυκαταλάβαινε πάντως αυτά. Στο κάτω κάτω, οι τράπεζες ήταν εκεί έξω – όποιος ήθελε φράγκα, ας έπαιξε τον κώλο του να τα πάρει. Ο Κάρλο πάλι υποστήριζε ότι το να κάνεις ληστείες είναι «ηθικά νομιμοποιημένο» σε μια κοινωνία-αρένα, όπου «το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό» κι η ηθική με τη νομιμότητα δε συναντιούνται σχεδόν ποτέ στην ίδια φράση. Η άποψή του ήταν ότι το Μεγάλο Κόλπο, η Απόλυτη Ληστεία, είναι, ούτως ή άλλως, απολύτως νόμιμη – αλλά μόνο αυτή. Η Ληστεία των Πολλών απ' τους Λίγους, των Φτωχών απ' τους Πλουσίους, η Ληστεία με τα χίλια πρόσωπα: απ' το χρέος του Τρίτου Κόσμου, τη φορολογία και τις ιδιωτικοποιήσεις της δημόσιας περιουσίας του Πρώτου μέχρι τα δάνεια και τους μισθίους των εργαζομένων. Έλεγε ότι ήταν ένα σπουδαίο κόλπο της Παγκόσμιας Κλίκας των Πλουσίων, γιατί παράλληλα χρηματοδοτούσε ένα τεράστιο αριθμό μπράβων για προστασία – από στρατούς και μπάτσους μέχρι δικαστές και κονδυλοφόρους –, με τα λεφτά αυτών που λήστευε. Κι η λέξη-κλειδί, πάνω στην οποία βασιζόταν αυτή η τεράστια απάτη, ήταν η λέξη «νομιμότητα». Που σήμαινε ότι υπήρχαν χίλιοι τρόποι για ν' αρπάξεις χρήματα απ' τους φτωχούς, άμα ήσουν πλούσιος, και χίλιοι νόμοι για να εμποδίσουν να συμβεί το αντίστροφο. Κι ο πολύς κόσμος, ηττημένος ή παραπλανημένος, το χρέει το παραμύθι. Ζούσε και πέθαινε με την αυταπάτη ότι μια μέρα θα μπει στο Κλαμπ των Ισχυρών. Έτσι γινόταν πάντα, κι έτσι γίνεται και σήμερα. Απόδειξη ότι, ενώ, κατά γενική ομολογία, «τα πράγματα δυσκολεύουν», οι τράπεζες θησαυρίζουν. Κι άμα τυχόν τα πράγματα δυσκολέψουν και για τις τράπεζες, τότε τις ξελασπώνει ο κόσμος. Ο κόσμος που τα περνάει δύσκολα. Ο χρεωμένος στις τράπεζες κόσμος. Τα φώτα στο μαλάκα!

Ο Κάρλο μιλούσε για τους «καγκασέροις», τους Βραζιλιάνους

επαναστάτες-«εκδικητές», όπως ο Αντόνιο Σιλβίνο κι ο Ρίο Πρέτο. Και για τον Βιρκουλίνο Φερέιρα ντα Σίλβα που εκτελέστηκε το '38, στα σαράντα του χρόνια, και που ήταν γνωστός με τα ονόματα «Καπιτάνο» και «Λαμπιάδο», ασθενικός αλλά με μεγάλη ψυχική δύναμη.

Του μιλούσε για τους Κοζάκους ληστές κι επαναστάτες Γεμελιάν Πουγκασόφ και Στέπαν Ράζιν και για τον Ματέο Κοσίδο, κοινωνικό ληστή της Αργεντινής στη δεκαετία του '30. Για τον Ανδαλουσιανό Ντιέγκο Κοριέντες που εθεωρείτο «Χριστός εν ζωή»: Προδόθηκε από έναν παπά κι εκτελέστηκε το Μάρτη του 1881, σε ηλικία είκοσι τεσσάρων χρόνων, ενώ, όπως λένε, ο παπάς ιρεμάστηκε αργότερα απ' το καμπαναρί της εκκλησίας σαν τον Ιούδα.

Ο Έκτορας δεν ήταν καθόλου σύγουρος ότι οι υπόλοιποι της παρέας συμμερίζονταν τις απόψεις του Κάρλο πάνω στο θέμα. Ο ίδιος πάντως ένα μέρος απ' το μερίδιό του το 'στελνε στην οικογένειά του, που τα περνούσε δύσκολα στην Αλβανία. Ένιωθε περήφανος γι' αυτό. Δεν ήξερε τι έκαναν με τα λεφτά τους οι άλλοι και δεν τον ενδιέφερε. Αυτά είναι προσωπικά θέματα. Πάντως, όλοι είχαν συμφωνήσει να χτυπάνε μόνο τράπεζες και χρηματαποστολές. Ή πολύ πλούσιες επιχειρήσεις.

Ήπιε μια γουλιά απ' το ποτό του και χαμογέλασε καθώς θυμήθηκε ότι, ανάμεσα στα επόμενα σχέδια προς επεξεργασία, ήταν και τα δρομολόγια μιας εταιρείας σεκιουριτι.

Χρηματαποστολή... Κοιτάχτηκε ξανά στο τζάμι.

Ναι, ένιωθε περήφανος, καταξιωμένος μ' ένα διεστραμμένο ίσως τρόπο, σε μια χώρα που τον είχε υποδεχτεί κυριολεκτικά με τις ιλοτσιές, σε μια κοινωνία που τον είχε καλωσορίσει με βρισιές και ροχάλες. Τώρα πια, η δουλειά πήγανε ρολόι, κι εκτός των άλλων, είχε φοβερή πλάκα μ' όλες αυτές τις μεταμφιέσεις και τα μασκαρέματα... Μια φορά είχαν μπει σαν σεκιουριτάδες, μια άλλη -γιορτές- σαν Αϊ-Βασίληδες! Γύρισε προς την ομήγυρη και σήκωσε το ποτήρι του ψηλά.

«Στην υγειά μας, αδέρφια!» φώναξε χαμογελώντας. «Και εις
ανώτερα!»

Του απάντησαν ταυτόχρονα, μια οχλοβοή από γέλια και διά-
φορες μαλακίες. Ο Έκτορας τους κοίταξε περήφανος, με αγά-
πη. Ήταν η οικογένειά του. Δε θα τους πρόδιδε ποτέ.

Ό,τι κι αν γινόταν.

σουν... Να τους δείξεις το βιβλιάριο ασθενείας του κλάδου – πες τους ότι σε καλύπτει το Ταμείο Ληστών Τραπεζών. Εξήγησέ τους ότι είχες ένα εργατικό ατύχημα).

Ο Σι υποχώρησε. Ψύλλιάστηκε ότι οι υπόλοιποι συμφωνούσαν με τον Ψείρα. Μετά, κατάλαβε ότι είχαν δίκιο και συμφώνησε κι αυτός.

Κατ' αρχάς, ήταν τα τρέχοντα έξοδα. Ο απαραίτητος κάθε φορά εξοπλισμός: όπλα και πυρομαχικά, ρούχα κι αξεσουάρ μεταφρίσεσης γι' αυτούς και τα οχήματα. Επίσης, έπρεπε κάθε μήνα να πληρώνουν τα νοίκια για τα σπίτια και τα γκαράζ, που είχαν για καβάτζες σε κάποια μέρη της Αθήνας. Και τα σπίτια ήταν πολύ χρήσιμα όπως ήταν διασκορπισμένα σε διάφορες περιοχές. Βόλευαν για να παίρνει ή ν' αφήνει κανείς πράγματα, γεγονός που μείωνε σημαντικά τις διαδρομές. Εκεί είχαν μοιράσει και τα εργαλεία της δουλειάς: όπλα, σφαίρες, αναισθητικά και δακρυγόνα σπρέι, καρφιά ακινητοποίησης οχημάτων, λάδια, ρούχα, γάντια, περούκες, μουστάκια, συσκευές κι ασυρμάτους. Στα σπίτια που έμεναν δεν υπήρχε τίποτα επιβαρυντικό, τίποτα που να ενοχοποιεί κανέναν. Τα λεφτά του ταμείου ήταν κι αυτά μοιρασμένα στις καβάτζες, έτσι ώστε, αν γινόταν στραβή σε μια απ' αυτές, να μην τα έχαναν όλα.

Τέλος, το κοινό ταμείο υπήρχε για να καλύψει οποιονδήποτε απ' την ομάδα, είτε σε περίπτωση εργατικού ατυχήματος, που έλεγε κι ο Ψείρας, είτε για δικαστικά έξοδα αν χρειαζόταν. Η για έξοδα ταφής. Μ' αυτή την έννοια, ναι, ήταν κατά κάποιο τρόπο το ασφαλιστικό τους ταμείο. Ανεπηρέαστο από νομοθετικές ρυθμίσεις και σκάνδαλα.

Ο ψηλόλιγνος άντρας, που τον φωνάζανε Σι, ήπιε μια γουλιά απ' το κρασί του, σήκωσε τα μάτια του απ' το ρευστό και κοίταξε τη στολή στην κρεμάστρα της πόρτας. Ο Άγιος Πέτρος, λέει... Ρε, κάτι εμπνεύσεις που είχανε ώρες ώρες! Μερικές φορές έμοιαζε να κάνουν πλάκα, ειδικά μ' όλες αυτές τις μασκαράτες. Ο Σι όφειλε όμως ν' αναγνωρίσει ότι αυτές οι υπερβολές ήταν

το καλύτερο ξεκάρφωμα – όπως σήμερα. Η αλήθεια είναι ότι με τη στολή και το νοσοκομειακό βαν είχε νιώσει λίγο σαν να οδηγούσε το τελευταίο άρμα σε καρναβάλι. Σίγουρα όμως, ήταν μια καλή κάλυψη για την οπισθοφυλακή, που ταυτόχρονα ήταν και το κέντρο επικοινωνίας της ομάδας, αλλά και το κέντρο πληροφοριών για τις κινήσεις των μπάτσων. Έχει γέλιο να τους ακούς στη συχνότητά τους – Έχει πλάκα να ψάχνουν το Τζόκερ... Σίγουρα περισσότερη πλάκα απ' το μουρόχαβλο τον κυβερνητικό εκπρόσωπο.

Ο Σι σηκώθηκε και τέντωσε τα πόδια του να ξεμουδιάσουν. Κοίταξε τους αξιότιμους συνεργάτες του. Ο Έκτορας χάζευε τη φάτσα του στον καθρέφτη κι άλλαξε γκριμάτσες, η Σολ με τη Μι είχαν ξεπατωθεί στα γέλια κι ο Κάρλο πασπάτευε τα σιντί όρθιος μπροστά στο στερεοφωνικό. Καλά, αναρωτήθηκε, τι σκατά μουσική ακούνε, επιτέλους, αυτά τα παιδιά; Τώρα έπαιξε ένα καουμπόνιο.

Λίγο το κρασί, λίγο τα λεφτά, η διάθεσή του ήταν ανεβα- σμένη. Αντίθετα απ' ό,τι συνήθως, είχε όρεξη για κουβέντα. Πλησίασε τον Κάρλο.

«Τι ακούμε, καουμπόνι;»

Ο Κάρλο σήκωσε το κεφάλι του και τον κοίταξε με το γνω- στό στραβό του χαμόγελο.

«Για μια χούφτα δολάρια», μίστερ. Μορικόνε. Δε μας αρέ- σει;»

«Καλό είναι, δε λέω, κι έχει να κάνει κιόλας... Αλλά δε χο- ρεύει ο κόσμος μ' αυτά, ρε Ψείρα...»

Το χαμόγελο του Κάρλο έγινε πλατύτερο.

«Με τι χορεύει ο κόσμος, Νοσοκόμε;»

«Ο λαός τραγούδι θέλει», αμίγκο. Ελληνικά, Greeks. Δεν έ- χει τίποτα να κάνουμε κέφι;»

Ο Κάρλο γέλασε και του 'δειξε με τα μάτια τη στοίβα με τα σιντί. «Ξηγήσου», είπε κι έπιασε να στρίβει ένα τσιγάρο.

Ο Σι κοίταξε στα γρήγορα τα σιντί. Αρχίδια ελληνικά έχει, συ-

μπέρανε. Βρήκε ένα του Σάκη Μπουλά. Το κάρφωσε και δυνάμωσε την ένταση.

Είσαι, μανάρι μου, αλειμμένη με μπογιόλ...

Έγινε πανδαιμόνιο. Οι δυο κοπέλες πετάχτηκαν απ' την πολυθρόνα ουρλιάζοντας και το ρίζανε στο χορό.

... Κι από ρεμπέτισσα το παίζεις ωρι εν' ρολ...

Ο Έκτορας άφησε μια πολεμική ιαχή, βούτηξε με φόρα στο πάτωμα και σύρθηκε με τα γόνατα, σαν ποδοσφαιριστής που μόλις έβαλε γκολ, ανάμεσα στη Σολ και τη Μι. Ο Κάρλο γελούσε.

*... Και νινανάμι, όπα, γιάβρουνι και αμάν
Ακούς Βιτάλη, Σούκα και Ντουράν Ντουράν ...*

Ο Σι έφερε το ποτήρι στο στόμα του και κοίταξε τους αξιοπρεπείς συνεργάτες του, που τα δίναν όλα στην «πίστα». Είναι παιδιά, ότι πούστη μου! σκέφτηκε. Ο Έκτορας είκοσι τέσσερα, το τσιγγανάκι πάνω κάτω τόσο κι αυτό, η κοκκινομάλλα Σολ πρέπει να ταν είκοσι εννιά, ο Κάρλο γύρω στα τριάντα... Ο ίδιος πάντως, με κλεισμένα πια τα τριάντα οχτώ του χρόνια, ήταν σίγουρα ο μεγαλύτερος της παρέας. Κι ο πιο σοβαρός, αν έκρινε απ' όπι έβλεπε.

*... Άλλάξανε τα γούστα σου
Και μπέρδεψε τα μπούτια σου...*

Ο ψηλόλιγγος άντρας κοίταξε τον Έκτορα, ο οποίος, σε μεγάλα κέφια, είχε βγάλει τις τιράντες του και τις στριφογύριζε πάνω απ' το κεφάλι του. Γύρισε το βλέμμα του στον Κάρλο.

Όρθιος, ακίνητος, έξω απ' το πανηγύρι, έπινε το ουίσκι του και χάζευε χαμογελαστός τις καραγκιοζίές του κολλητού του. Τον πλησίασε και τον σκούντησε ελαφρά στον ώμο.

«Εσύ δε χορεύεις, Σκληρό Αγόρι;»

Ο Κάρλο σήκωσε το ποτήρι προς το μέρος του.

«Νόμιζα ότι ο γλεντζές σήμερα είσαι εσύ, Γιατρέ.»

Κοιτάχτηκαν στα μάτια και τσούγκρισαν τα ποτήρια τους.

«Μόνο νίκες, Ντοτόρε!».

«Και χαρές, Κομαντάντε, και χαρές!»

Ναι, ο Κάρλο παραήταν ιδεολόγος για τα γούστα του, αλλά επίσης ήταν πάντα σοβαρός και προσηλωμένος στη δουλειά σαν χειρουργός.

Όχι πως οι υπόλοιποι δεν την έπαιρναν στα σοβαρά τη δουλειά – το αντίθετο. Με εξαίρεση τον Έκτορα που ήταν λίγο επιπόλαιος, λόγω χαρακτήρα και γηριάς μάλλον, οι άλλοι προσέχανε και τη σκιά τους. Ειδικά ο Κάρλο: υποχόνδριος, σχεδόν ψυχωσικός. Ψέρας. Φαινόταν, άλλωστε, κι απ' τους ρυθμούς με τους οποίους πήγαινε η ιστορία. Προετοίμαζαν κάθε δουλειά εντατικά, για όσο καιρό χρειαζόταν, χωρίς να βιάζονται να κάνουν την επόμενη. Έκτός απ' τον ανυπόμονο Έκτορα βέβαια, αλλά χαλάλι του! Είχε ένα χέρι ο τσόγλανος με τα όπλα, άλλο πράμα! Ευτυχώς, τον μάζευε ο Ψέρας. Τον είχε σαν μικρό του αδερφό.

Ο Σι πάντως την έβλεπε τη φάση περισσότερο σαν «δουλειά». Πιο επαγγελματικά, σαν να λέμε. Έτσι είναι, όσο μεγαλώνεις, πήζει το μναλό σου, σκέφτηκε. Διότι μια προϋπηρεσία στον κόσμο της παρανομίας την είχε. Όταν ήταν πιτσιρικάς, κυρίως.

Μεγαλωμένος στο Μεταξουργείο και με πατέρα κλειδαρά, είχε γίνει γρήγορα περιζήτητος στις σπείρες που είχαν τη βάση τους στη γειτονιά και κάνανε μπούκες σε μαγαζιά κι αποθήκες. Η βασική του ειδίκευση ήταν τα αυτοκίνητα. Κι οι μηχανές, βέβαια. Γενικά, κάθε είδους όχημα. Ευτυχώς, του 'κοψε να σταματήσει νωρίς: πριν απ' τη φυλακή. Το παράδοξο είναι ότι

τον Έκτορα τον είχε γνωρίσει, κατά κάποιο τρόπο, απ' τη φυλακή. Εξ επαγγωγής, που λένε.

Ο μικρός είχε κάνει κάτι μήνες στο ίδιο κελί μ' έναν παλιό του φίλο, ένα μισό Γάλλο-μισό Μαροκινό που τον φωνάζανε Τιρμπουσόν, συνάδερφο απ' την εποχή που κλέβανε αυτοκίνητα με ρυθμούς φάμπρικας. Προφανώς, ο Τιρμπουσόν δεν είχε σταματήσει πριν απ' τη φυλακή.

Αυτός του χει στείλει συστημένο τον πιτσιρικά, αλλά ο Σι δεν είχε τι να τον κάνει. Είχε εγκαταλείψει από καιρό τον κόσμο της παρανομίας και δούλευε το μαγαζί του πατέρα του. Κράτησαν όμως μια χαλαρή επαφή. Ο μικρός περνούσε πού και πού για καφεδάκι απ' το μαγαζί και μιλούσαν περί ανέμων και υδάτων. Ωσπου μια ωραία πρωία, που λένε, ο μικρός εμφανίστηκε με το μεγάλο σχέδιο.

Στην αρχή, δεν τον πήρε και πολύ στα σοβαρά. Ο πιτσιρικάς όμως ήταν σίγουρος, το σχέδιο ακουγόταν καλό και, οπωσδήποτε, σοβαρό. Οι υπόλοιποι της ομάδας, του είπε, ήταν έτοιμοι. Ο Σι θα τους ήταν πολύτιμος με την προϋπηρεσία του στα οχήματα και στις κλειδαριές κάθε είδους.

Ο πρώην κλέφτης αυτοκινήτων και νυν φτωχός πλην τίμιος κλειδαράς πείστηκε να το δει το θέμα, αλλά απαίτησε, κατ' αρχάς, εχεμύθεια. Αντί γι' απάντηση, ο Ισμαέλ απαίτησε να τον φωνάξει Έκτορα. Στην πρώτη συνάντηση μαζί τους, τον βαφτίσανε Σι. Άλλη μια νότα στην ομάδα, μετά τη Σολ και τη Μι. Δε ρώτησε ποτέ τα κανονικά τους ονόματα ούτε οι άλλοι το δικό του. Ούτε και κάνανε παρέα εκτός δουλειάς. Όσο λιγότερα ήξερε γι' αυτούς -κι εκείνοι για τον ίδιο-, τόσο το καλύτερο. Μόνο με τον Έκτορα κράτησε επαφή. Έτσι κι αλλιώς, γνωρίζονταν από πριν. Ο πιτσιρικάς συνέχισε να περνάει πού και πού για κάνα καφεδάκι, μόνο που τώρα είχαν πιο σημαντικά πράγματα να κουβεντιάζουν.

... Το μάτι έβαιρες σε τόνους λαχανί¹
Και το κεφάλι σου το ξύρισες γονλί...

Ο Σι κοίταξε τις δυο κοπέλες που δεν είχαν σταματήσει να χορεύουν και να γελάνε. Περίεργες γκόμενες, σκέψητηκε. Του φαινόταν απίθανο να μπορούσαν να κάνουν παρέα, ούτως ή άλλως. Στη δουλειά, πάντως, ήταν σκληρές κι αποτελεσματικές σαν αμαζόνες.

... Να που καβάλησες κι εντούρο μηχανή
Και μόστρες κάνεις με ματάκια απλανή...

Αναρωτήθηκε πώς να ήταν στην υπόλοιπη ζωή τους. Παιρνανε ναρκωτικά; Πηδιόντουσαν; Ήτανε φρικιά; Ήταν ο ίδιος μήπως πολύ συντηρητικός;

... Αλλάξανε τα γούστα σου...

Αποφάσισε να μην κουράσει άλλο το μυαλό του με το ζήτημα. Όσο λιγότερα ήξερε, τόσο το καλύτερο.

Πήγε μέχρι το μπαρ, άνοιξε το ψυγείο, έβγαλε το κρασί και γέμισε ξανά το ποτήρι του. Ακούμπησε με την πλάτη στον τοίχο, έφερε το ποτήρι στα χείλη του και κοίταξε χαμογελώντας το τσίρικο μπροστά του. Η μπάντα του Σάκη Μπουλά έμπαινε στο σόλο.

... Ελα, μανάρι...

Οι αξιοπρεπείς συνεργάτες του, ακούραστοι, συνέχιζαν τα χορευτικά στη μέση του δωματίου.

... Χορεύεις ντίσκο και σου πάνε τα σατέν...

Αναρωτήθηκε πού σκατά την έβρισκαν τόση ενέργεια. Ήταν κι οι τρεις τους μες στην αδρεναλίνη, γενικώς. Σίγουρα δεν ήταν μόνο τα λεφτά που τους έδιναν τόση χαρά. Τους έφτιαχνε η φάση.

Ο Σι κοίταξε ξανά τα λεφτά στο τραπέζι. Ναι, μερικές τέτοιες μπάζες ακόμα και μετά θα σφυρίζανε λήξη. Τουλάχιστον αυτός. Θα βγαίνε στη σύνταξη, απ' το ταμείο, που 'λεγε κι ο Ψείρας. Δεν είχε σκοπό να καταλήξει στη φυλακή ή στο χώμα πριν την ώρα του. Και σ' αυτές τις δουλειές, και η μία και η άλλη εκδοχή είναι πιθανές. Ανά πάσα στιγμή.

... *To περιθώριο θέλει ζόρι και κουπί*
Kai δεν μπορείς πάντα να κάνεις το παπί...

Ο Σι πάντα πίστευε ότι η σωστή επαγγελματική συμπεριφορά απαιτεί ευελιξία και προσαρμοστικότητα. Και ότι, αν εξαρχής είσαι απολύτως κάθετος σε κάποια πράγματα, στο τέλος καταλήγεις οριζόντιος.

Mi

KΟΙΤΟΥΣΕ ΤΗ ΣΟΛ. Η ΜΠΑΝΤΑ ΤΟΥ ΣΑΚΗ ΜΠΟΥΛΑ ΕΜΠΙΑΙ-
νε στο σόλο και η Mi χόρευε και την κοιτούσε. Την γούστα-
ρε τρελά τη Σολ. Απ' την πρώτη στιγμή μέχρι αυτή τη
στιγμή και για άπειρες στιγμές ακόμα, απ' ότι φαινόταν. Κι η Σολ
το ίδιο. Ήθελε να την φιλήσει, όπως την πρώτη φορά πριν από
τρία χρόνια, όπως κάθε φορά μέχρι τώρα. Ν' αγγίξει το κορμί της
από πάνω μέχρι κάτω, απ' την κορυφή του κεφαλιού της, εκεί
που χώριζαν τα κοντά κατακόκκινα μαλλιά της, μέχρι τα δά-
χτυλα των ποδιών της. Ν' ανακαλύψει σε κάθε σημείο του κορ-
μιού της, όπως κάθε φορά, μια καινούργια ιστορία. Να την νιώ-
σει παντού πάνω της να συσπάται και ν' ανασαίνει, ν' ακούσει
τα μικρά κοφτά βογγητά της. Να καπνίσουν αγκαλιά το ίδιο τσι-
γάρο, να γελάσουν με όποια χαζομάρα τούς ερχόταν στο μιαλό.

Σαν να παραήπια, σκέφτηκε σε μια ξαφνική κρίση αυτοσυ-
γκράτησης. Ένιωσε πάνω της το βλέμμα της Σολ και την κοί-
ταξε κατευθείαν στα μάτια. Η Σολ τής χαμογελούσε. Η Mi κόλ-
λησε πάνω της.

«Είμαι έτοιμη να σου ορμήξω», της ψιθύρισε κολλώντας το
στόμα στο αυτί της.

«Κι εγώ», της φώναξε χορεύοντας η κοκκινομάλλα κι έ-
σπρωξε το πόδι της ανάμεσα στα δικά της.

Το τραγούδι τελείωσε. Η Mi γέλασε και πλησίασε τον Κάρ-
λο και τον Σι που χάζευαν τα σιντί μπροστά στο μικρό στερεο-
φωνικό.

«Μου επιτρέπετε, αγόρια;» τους ρώτησε και ξεφύλλισε τη θήκη με τα σιντί.

«Παρακαλώ», απάντησαν με μια φωνή, σαν ιππότες τα δυο αγόρια κι έπιασαν να χασκογελάνε με τον Έκτορα που προσπάθουσε αδέξια να ξαναφορέσει τις τιράντες του.

Έβαλε να παίξει το «Temptation», απ' την εκτέλεση του Τομ Γουέιτς. Της άρεσε που το τραγουδόύσε διεστραμμένα, σαν πορνόγερος. Έκλεισε το μάτι στη Σολ που άδειαζε το ποτήρι με το κρασί στο προκλητικό της στόμα και για άλλη μια φορά σκέφτηκε πόσο ευτυχισμένη ήταν.

Στα είκοσι τέσσερά της, ζούσε όπως ονειρευόταν να ζήσει. Είχαν μια υπέροχη σχέση με τη Σολ. Ήδη απ' τους πρώτους μήνες συγκατοικούσαν και κάθε μέρα ήταν μια γιορτή. Τα πήγαιναν μια χαρά σε όλα: στη συγκατοίκηση, στην παρέα, στο σεξ... Ήταν πλασμένες η μία για την άλλη. Και πάνω που έκλειναν ένα χρόνο, η Σολ είχε μια πρόταση από ένα γνωστό της, τον Κάρλο, να μπουν σε μια ομάδα που θα 'κανε ληστείες τραπεζών.

Ήταν κι οι δυο τους ανήσυχες προσωπικότητες. Πίστευαν ότι η διαφορά ανάμεσα στο «ήρεμος», το «ήμερος» και το «έρημος» είναι ένας απλός αναγραμματισμός. Ήταν επίσης φτωχές και υποαπασχολούμενες, οπότε όλα ταιριάζανε γάντι: Η Μί δούλευε κούριερ και είχε οργώσει ήδη τους δρόμους της πόλης αμέτρητες φορές, όπως ο γερο-αγρότης το χωράφι του. Η Σολ δούλευε σε μεσιτικό γραφείο που ασχολούνταν με ενοικιάσεις και πωλήσεις ακινήτων. Έτσι της ήταν εύκολο να βρίσκει τα κατάλληλα σπίτια που χρειαζόταν η ομάδα για καβάτζες, και μάλιστα, να έχει την αποκλειστική διαχείρισή τους: Πλήρωνε η ίδια τα ενοίκια εκ μέρους ανύπαρκτων ενοικιαστών, με πλαστά στοιχεία. Φρόντιζε τα διαιμερίσματα που νοίκιαζαν ν' ανήκουν συνήθως σε Βορειοαμερικάνους και Καναδούς, που δεν πατούσαν ποτέ το πόδι τους στην Ελλάδα. Οι δυο τους φρόντιζαν να τα καθαρίζουν και να τα σκουπίζουν σε τακτά χρονικά διαστήματα για να εξαφανίζουν τα αποτυπώματα.

Με τις ληστείες είχαν αυξήσει σημαντικά το εισόδημά τους, πράγμα που τους επέτρεψε να δουλεύουν λιγότερες ώρες και να ζουν περισσότερες. Αυτός, άλλωστε, ήταν κι ο βασικός λόγος της συμμετοχής τους.

Η Μι πέρασε τη γλώσσα της πάνω απ' τα λεπτά της χείλη και κοίταξε με θαυμασμό τον πισινό της Σολ, που έσκυψε να φτάσει με τη σκούπα τα αποτσίγαρα τα οποία είχε σκορπίσει ο Έκτορας στο τσακίρ κέφι κάτω απ' το τραπέζι. Το «Temptation» έσβηνε απαλά καθώς μπλεκόταν με τον ήχο απ' το ψιλό-βροχο έξω στο δρόμο. Σκέφτηκε ότι θα γούσταρε μια καλή βροχή τώρα. Να φτάσουν μούσκεμα και ζαλισμένες με τη Σολ στο σπίτι και να κάνουν έρωτα με ανοιχτό το παράθυρο ακούγοντας τη βροχή... Ή έξω, στο μπαλκόνι.

Κοίταξε τους τέσσερις συνεργάτες της που τώρα, αφού τακτοποίησαν το διαμέρισμα, μοίραζαν τις δεσμίδες με τα χαρτονομίσματα. Η Μι δεν είχε ρωτήσει ποτέ τα πραγματικά τους ονόματα –εκτός βέβαια απ' της Σολ, που το ήξερε ήδη– ούτε εκείνοι το δικό της. Αυτούς τους κανόνες τούς τηρούσαν. Δεν είχαν ανταλλάξει καν τηλέφωνα ή διευθύνσεις. Είχαν από ένα επιπλέον τηλέφωνο με κάρτα ο καθένας, που δεν το χρησιμοποιούσαν πουθενά αλλού παρά μόνο μεταξύ τους, για να κανονίζουν τα ραντεβού τους ή για περίπτωση ανάγκης. Η συμφωνία έλεγε ότι, αν κάποιος έπεφτε στα νύχια των μπάτσων, δε θα λεγε κουβέντα και το κοινό ταμείο θα κάλυπτε ότι χρειαζόταν. Για όσο καιρό χρειαζόταν.

Ήταν σίγουρα και γαμώ τα τιμ. Ντριμ τιμ. Και με τον καιρό, γίνονταν καλύτεροι. Είχαν τις αρμοδιότητές τους, έτσι ώστε ν' αξιοποιούνται οι ιδιαίτερες ικανότητες όλων. Ο Κάρλο κι ο Έκτορας είχαν την εμμονή να είναι στην πρώτη γραμμή, σ' αυτούς που μπουκάρουν μέσα. Συχγά τους ακολουθούσε κι η Σολ, η οποία φρόντιζε να μένει πάντα για τη Μι ο λιγότερο επικίνδυνος ρόλος.

Παράλληλα, με κάθε ευκαιρία, εκπαιδεύονταν μεταξύ τους

ώστε να βελτιώνονται σαν μονάδες και ν' αποκτούν σφαιρική γνώση για το επάγγελμα. Ο Σι τούς μάθαινε να κλέβουν αυτοκίνητα και μηχανές, ο Έκτορας να χειρίζονται όπλα, η Σολ να μεταμφιέζονται, η Μι κι ο Κάρλο να οδηγούν σε δυο ρόδες.

Με εξαίρεση τον Σι που ήταν αντικοινωνικός σαν γέρος φαροφύλακας, οι υπόλοιποι έκαναν παρέα και εκτός δουλειάς. Όχι σε καθημερινή βάση βέβαια, αλλά πού και πού πίνανε μαζί κάνα ποτάκι ή πήγαιναν εκδρομές, κυρίως στα βουνά. Με τη Σολ διασκέδαζαν μ' αυτό το παράταρο ντουέτο, τον Κάρλο και τον Έκτορα. Έμοιαζαν τόσο διαφορετικοί μεταξύ τους, κι όμως, ταίριαζαν σαν το ουίσκι με τον πάγο. Τους άρεσε να πειράζουν τον Έκτορα που παθιαζόταν και παρεξηγιόταν σαν παιδί. Ο Κάρλο πάλι ήτανε μυστήριο τρένο: κυκλοθυμικός. Η Μι θυμήθηκε την τελευταία τους εκδρομή, το περασμένο φθινόπωρο στην Πάρνηθα. Είχαν βολτάρει με τις μηχανές στους χωματόδρομους, είχαν μασουλήσει κάτι μαγικά μανιτάρια της Σολ και είχαν περάσει μερικές ώρες ανακαλύπτοντας σε κάθε δέντρο, φυτό ή ποτάμι το μοναδικό, απόλυτο προορισμό τους. Μετά άραξαν σε μια πλαγιά με θέα το απέραντο πράσινο καπνίζοντας ένα τσιγάρο και ξεκίνησαν μια συζήτηση για τις σχέσεις, που γρήγορα κατέληξε σε ανάλυση για τις τεχνικές του στοματικού έρωτα. Ο μέχρι τότε μελαγχολικός Κάρλο συμμετείχε με θέρμη στην ανάλυση, ενώ ο Έκτορας, που καταφανώς γούσταρε την αφεντιά της και δεν μπορούσε εύκολα να χωνέψει ότι δυο γυναίκες μπορούν να έχουν μια πλήρη και ολοκληρωμένη σχέση –«είναι σαν να φοράς δυο αριστερά παπούτσια», έλεγε συνέχεια–, είχε κατεβάσει τα μούτρα του κι απείχε επιδεικτικά απ' τη συζήτηση.

Στο αποκορύφωμα της ανάλυσης για το πώς η γλώσσα μπορεί να εκφράσει τον έρωτα χωρίς απαραίτητα να ομιλεί, ο Κάρλο είχε απευθύνει το λόγο στο μουτρωμένο φίλο του:

«Έκτορα, εσύ τι έχεις να πεις πάνω σ' αυτό;»

«Έχω να πω ότι είστε όλοι σας λεσβίες».

Τους πήρε κάμποση ώρα να συνέλθουν απ' τα γέλια. Ήταν καλό και το τσιγάρο.

«Πάμε, κούκλα;»

Η Σολ την κοιτούσε χαμογελώντας και κουνούσε μπροστά στα μάτια της τη φουσκωμένη απ' τις δεσμίδες τσάντα της.

Η Μι έκλεισε το στερεοφωνικό.

«Φύγαμε».

Κλείδωσαν το διαμέρισμα κι έφυγαν, σε τρεις διαφορετικές κατευθύνσεις. Η Σολ θα πήγαινε με το αυτοκίνητο τον Κάρλο μέχρι τη γειτονιά του. Η Μι θ' άφηγε τον Έκτορα κοντά στο σπίτι του. Πάντα κυκλοφορούσαν σαν ζευγάρια σ' αυτές τις περιπτώσεις, για το ξεκάρφωμα. Μόνο ο Σι πήγε όπως πάντα μόνος του, σαν μονή κάλτσα.

Το κεφάλι της ξεθόλωσε λίγο με το ψιλόβροχο πάνω στο μηχανάκι.

«Δε θα μας στουκάρεις, μωρό μου, έτσι;»

Ο Έκτορας είχε όρεξη για κουβέντα.

«Πάρε τα βρομόχερά σου από πάνω μου, Αλβανέ γερο-σάτυρε».

«Μπορείς να μ' αγαπήσεις, τουλάχιστον, για τα λεφτά μου. Είμαι πλούσιος σήμερα, αγάπη».

Η Μι χαμογέλασε μέσα απ' το κράνος.

«Δε σ' έχω ανάγκη, γερο-γλίτσα, έχω τα δικά μου λεφτά τώρα».

«Με τα μυαλά που κουβαλάς, θα σ' τα φάνε οι γκόμενες».

Σκέφτηκε τα λεφτά και τη Σολ. Τώρα που τα οικονομικά τους πήγαιναν παραπάνω από καλά, είχανε στο πρόγραμμα ένα ταξιδόκι προς Λατινική Αμερική: Μεξικό, Αργεντινή... Έλεγαν για τον Οκτώβρη. Το τελευταίο διάστημα είχαν αυξηθεί τα έξοδά τους: Ανακαίνιζαν το σπίτι τους. Η τελευταία τους τροποποίηση ήταν η μετατροπή της ιρεβατοκάμαρας σ' ένα απέραντο κρεβάτι, στις διαστάσεις του δωματίου. Γήπεδο. Με κρυφούς

φωτισμούς και ουρανό από τούλια. Η Μι ανυπομονούσε να ξαπλώσει και να περιμένει τη Σολ. Θα γινότανε σπουδαίο ματς.

Άφησε τον Έκτορα στη γειτονιά του και οδήγησε γρήγορα και προσεκτικά μέχρι το σπίτι.

Έξω απ' την πόρτα της πολυκατοικίας συνάντησε την κυρία Στέλλα, μια συμπαθέστατη γριούλα που έμενε στο δεύτερο και συνήθιζε να μαζεύει έπιπλα απ' τα σκουπίδια. Χαιρετήθηκαν και την βοήθησε να πάει την καινούργια της καρέκλα μέχρι το ασανσέρ. Κράτησε την πόρτα ανοιχτή, μέχρι που μπήκε η κυρία Στέλλα, κι έπειτα πίεσε το κουμπί του δεύτερου ορόφου.

«Ευχαριστώ! Τι κάνεις, κουκλί μου εσύ, καλά είσαι;»

«Μια χαρά, κυρία Στέλλα. Εσείς;»

«Α, για την ηλικία μου καλά ικατιέμαι. Εμείς οι γέροι, κορίτσι μου, δεν έχουμε πολλές ανάγκες – μέχρι να γεράσουμε πολύ. Κι αν όλα πάνε καλά, μετά αποδημούμε εις Κύριον και δεν έχουμε καθόλου ανάγκες! Αλί σ' εσάς τους νέους να λέμε... Να, ορίστε, καλέ, τι “μια χαρά”, εσύ έχεις αδυνατίσει! Τρως καθόλου; Θα κουράζεσαι κιόλας, ε; Πολλή δουλειά;»

«Πολλή, κυρία Στέλλα μου».»

«Κι είναι κι η δική σας η δουλειά δύσκολη... Όλο στην τρεχάλα είσαστε».»

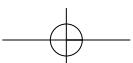
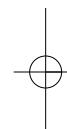
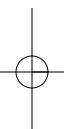
«Αυτό ξαναπέστε το...»

Το ασανσέρ σταμάτησε στο δεύτερο όροφο. Η κυρία Στέλλα ετοιμάστηκε να βγει.

«Τι να κάνεις, κόρη μου; Δουλέτσα να υπάρχει, αυτό να λέμε μόνο. Και υγεία. Πάνω απ' όλα».»

Η Μι έγνεψε καταφατικά χαμογελώντας, την βοήθησε με την πόρτα του ασανσέρ και πίεσε το κουμπί για τον τέταρτο.

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÜÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÚÂÍÍ,‰. 80

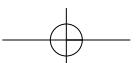
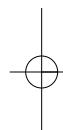
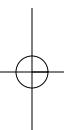

[IV]

ΦΙΔΙΑ ΣΤΟ «ΣΚΟΡΠΙΟ»

*Πατόμια μον είναι εκεί πων μίσησα
και με μισήσαν περισσότερο απ' οπουδήποτε αλλού...*

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÜÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÚÂÍÍ,‰. 82

HTAN ENA ΔΥΣΚΟΛΟ ΑΙΟΓΕΥΜΑ. OXI TO XEIPOTERO, AY-TÓ SÍGOURA, ALLÁ DÝSKOLO. KI ANAMENÓMENO. AUTÓ HΤAN POU TO 'KANΕ KAI DÝSKOLO. 'OTAN ÉPEFTE NA KOUMHÉI STO FWAΣ TΗΣ MÉRAS, TA PRAWINÁ, MΕ TO AÍMA TOU ARAIAMÉNO STO ALKOÓL TΗΣ PROYGYOMENΗΣ NÝCHTAS, TA PRAÝGMATΑ HΤAN PIΩ EÚKOLA· HΞE-RE ÓTI DE THA PROLÁBHEI NA SKEFTE TÍPOTA - Η KOÚRASTH SOU KLEÍ-NEI AMÉSOWAS TA MÁTIA. KI AUTÓS DEIN HÝHELSE NA SKEFTEI, HÝHELSE MÓ-NO NA KOUMHÉI. XWRIΣ ÓNEMIKA, STO POUΘENÁ, STO APÓLUTO KENÓ, STO TÍPOTA.

'OMWAS, TWRA HΤAN APÓYGEUMA· Η XEIROPOTERH ÁWRA. STIΣ φLÉBES TOU ÉTREXE MÓNO AÍMA, KI AUTÓS DEIN NÝSTAKZE, ALLÁ HÝHELSE TÓSO NA KOUMHÉI...

'EPREPE NA BOYTHSSEI KÁPTWAS TΗN KATÁSTAS. EBALÈ ÉNA DÍ- SKO TΗS MΠÍLN XÓLINTEI NA PAÍZEI KI ÉPTIASSE NA STRIBEI ÉNA TSI- GÁRO, BAXRÚ KAI PAPRAGEMISMÉNO, MÍPWAΣ ÉTSI NÝSTAKZEI.

TO APALÓ FWAΣ TOU ANOIΞIÁTIKOΣ APOTOYEMATOS PERNOÚSSE MÉSA AP' TA ALOUSMIÑENIA STÓRIA TOU PAPRATHRÓU KI ÉFTIACHNE LEPTEΣ FWAΤEINÉS GRAMMÉS STO PRÓSWAPTO TOU ADÝNATOU YHMNOÚ ÁNTRA POU HΤAN HXAPLWAMÉNOΣ ANÁSKELA STO MEGÁLO KRÉBATI.

«No good man» TRAGOUÐOÙSSE Η «KURÍA» MÉSA AP' TA MEGÁ- LA NYXEIA POU HΤAN AKOUMPIΣMÉNA STO PÁTWMA APÉNANTÍ TOU. O MÁRKOS ÁNAPSE TO TSIΓÁRO KI AFRIÉRWAΣ TO KOUMÁTI STON EAUTÓ TOU.

'ENA AP' TA ELÁΧIΣTAK PRAÝGMATΑ POU YOÚSTAKRE PIΑ, APÓ TÓ-

τε που η ζωή σταμάτησε να έχει νόημα, ήταν αυτές οι βαθιές, σοφές φωνές των ανθρώπων που γέρασαν μες στα πάθη και τα βάσανά τους. Φωνές ήρεμες, γεμάτες κατανόηση για τα πάθη των άλλων. Ή τουλάχιστον, έτσι του φαινόταν. Καθόταν με τις ώρες ξαπλωμένος στο κρεβάτι και τις άκουγε καπνίζοντας. Μπίλι Χόλιντεϋ, Νίνα Σιμόν, Τομ Γουέιτς, Λέοναρντ Κοέν, Τζόνι Κας...

Ένιωθε τον καπνό να του γεμίζει το μυαλό – Είμαστε σε καλό δρόμο. Προσπάθησε να θυμηθεί την τελευταία φορά που ένιωσε πραγματικά όμορφα και του φάνηκε πως ήταν αιώνες πριν. Αποφάσισε να ξαναπροσπαθήσει. Ίσως έτσι κατάφερνε ν' αντικαταστήσει με γλυκά όνειρα τους εφιάλτες που θα 'χαν στήσει κι απόψε την ενέδρα τους στα βάθη της Χώρας του Τπου.

Summertime...

Αρχισε να θυμάται, θολά, ανακατεμένα.

Ήταν σαν υπρεσιονιστικός πίνακας: μια ανατολή. Όμορφα, απαλά χρώματα ν' αγκαλιάζονται κι ένα γλυκό και ζωηρό φως να λούζει την ίδια παλιά εικόνα και να την ζωντανεύει. Όλα έμοιαζαν καινούργια κάτω απ' αυτό το φως που απλωνόταν και τύλιγε τα πάντα στο χώρο και τα άλλαξε. Κι αυτός ένιωθε λίγος, ανίκανος μπροστά στην ομορφιά τους. Και φανταζόταν τα υπόλοιπα, που δεν τα 'φτανε ακόμα το φως, που έμοιαζαν μίζερα και λίγα, φανταζόταν πόσο διαφορετικά θα γίνονταν όταν θα φωτίζονταν κι αυτά. Κι ήθελε να μπει κι αυτός στην εικόνα, να ξεκολλήσει τα πόδια του απ' αυτή τη λάσπη που η υγρασία της του τρωγε τα κόκκαλα και να λουστεί στη λαμπτερή βροχή, ν' αλλάξει. Να γίνει όμορφος, γαλήνιος, δυνατός, αληθινός. Να ζήσει στην άλλη πλευρά και να γεμίσει ενθουσιασμένος τα πάντα με χρώμα.

Ήταν ανατολή και το φως απλωνόταν κι αυτός γινόταν όλος ένα χαμόγελο. Και δεν τον ένοιαζε πια για εκείνη τη βελονιά ανάμεσα στο στήθος και το στομάχι. Γινόταν όλο και πιο αδύναμη, δεν μπορούσε πια να τον τρυπήσει και να βγει έξω. Το δέρ-

μα του έσφιγγε γύρω απ' τα κόκκαλά του. Είχε αρχίσει να ζεσταίνεται ξανά και το αίμα ξεπάγωνε και κυλούσε κι ένιωθε τη σάρκα του να μυρμηγκιάζει.

Κι έξω το φως απλωνόταν κι έδειχνε ποτάμια, θάλασσες και βουνά, τεμπέληδες σκύλους και παιχνιδιάρες γάτες, μωρά που ανακάλυπταν τον κόσμο και γαλήνιους παππούδες και γιαγιάδες, που τον παρατηρούσαν. Μια γλυκιά ζέστη κι ένας ουρανός γεμάτος πορτοκαλιούς ήλιους ανάμεσα στα σύννεφα έδιναν νόημα σε όλα. Κι ήθελε τόσο να μπει κι αυτός στην εικόνα, αλλά δεν ήξερε πώς. Μόνο κοιτούσε μαγεμένος τις αχτίδες, που μοίραζαν το φως, να τρυπάνε τα βαριά, σκοτεινά σύννεφα που είχε αφήσει πίσω της η πολύχρονη νύχτα και τώρα το φως φωτίζε τους ανθρώπους.

Τα ίδια πρόσωπα, οι ίδιοι ήχοι, τα ίδια μάτια, τα ίδια χαμόγελα, σαν να τα βλεπεις όλα για πρώτη φορά. Μαγνήτιζαν το βλέμμα του. Ένιωθε σαν νεογέννητο που έχει σπάσει ένα κορματάκι απ' το τσόφλι του, έχει βγάλει το κεφάλι του έξω και κοιτάζει τριγύρω για πρώτη φορά, με το μάτι ακόμα θολό, μια θαυμάτη εικόνα να ξεχωρίζει μέσα σε μια έκρηξη από χρώματα, ήχους και μουσικές.

Απ' το πάνω διαμέρισμα, κάποιος ξεκίνησε να βαράει με μα βαριοπούλα. Τσαμπουκαλεμένος θύρυβος. Ακουγόταν να γκρεμίζεται τοίχος. Ο Μάρκος κοίταζε το ταβάνι. Πήρε μια γερή τζούρα, κατέβασε τη μισή και φύσηξε τον υπόλοιπο καπνό προς τα πάνω.

«Βάρα, μεγάλε, σε καταλαβαίνω», μουρμούρισε.

Λοιπόν, ένιωθε να ξαναγεννιέται. Ήθελε ξαφνικά τόσο να τους μιλήσει, αλλά πιο πολύ ήθελε να τους ακούσει. Και να τους ζητήσει συγγνώμη που στεκόταν τόσο καιρό εκεί, αλλά δεν ήταν. Κι έλεγε μόνο «ωραία» και μούγκριζε σαν γερασμένος γάτος.

Ανάμεσα στα χτυπήματα, άκουσε τη φωνή της διαχειρίστριας –οικείος ο ήχος της πια, σαν τηλεόραση–, το ίδιο διαπεραστική και τσαμπουκαλεμένη με τη βαριοπούλα αλλά οξεία και συνεχόμενη, χωρίς παύσεις. Έμοιαζε με κοντσέρτο για καραμούζα και πολυβόλα:

«Σταματήστε να χτυπάτε αμέσως, είναι τεσσερισήμισι η ώρα, απ' τις έξι και μετά να χτυπάτε, σταματήστε να χτυπάτε αμέσως!»

Α, ότι μεγάλε, σκέφτηκε ο Μάρκος χαμογελώντας πικρά, πόσο σε νιώθω! Ξαφνικά πρέπει να σταματήσεις το λυτρωτικό γκρέμισμα, ν' αφήσεις κάτω τη βαριοπούλα να σε κοιτάζει αποφοιτημένη κι εσύ να νιώθεις ηττημένος. Ο ανθρωπιτισμός της Καταστροφής πνίγεται στις Ωρες Κοινής Ησυχίας.

Το ξέρω ότι μάλλον είμαι ο μόνος σου θαυμαστής, μεγάλε, στην πολυκατοικία, αλλά, ότι μάγκα, με εξέφρασες μ' όλο αυτόν το θόρυβο. Είσαι ο ήρωάς μου. Θέλω ν' ανέβω πάνω να σου σφίξω το χέρι και να σου πω κονδάγιο, σε καταλαβαίνω, δεν πειράζει, τουλάχιστον εσύ προσπάθησες. Δε φταις εσύ. Οι Ωρες Κοινής Ησυχίας φταινε. Είναι παντού γύρω μας, κι άκουν ένα μυστικό, θα σ' το πω ψιθυριστά, ζούμε μέσα σ' αυτές.

Δε θέλουμε ν' ακούμε τον κρότο απ' τα χτυπήματα να σκάει βίαιος στη νοσηρή μας ύπνωση γιατί δε θέλουμε ν' ακούσουμε το θόρυβο των κομματιών που πέφτονταν σπασμένα. Παλεύουμε να ξεχάσουμε αντό τον ήχο, νομίζοντας πως έτσι δε θα τον ακούσουμε ποτέ να βγαίνει από μέσα μας. Δε θέλουμε να το ακούσουμε αντό ανάμεσά μας. Αν κάποιος σπάσει και φωνάζει, κλείνουμε όλοι αμέσως τα αυτιά μας ή, ακόμα καλύτερα, τον κλείνουμε το στόμα:

«Ηρέμησε, όλα θα πάνε καλά, σφίξου κι εσύ, εμείς τι κάνουμε, μην τα σκέφτεσαι αντά, ηρέμησε, δεν είναι ώρα...»

Κι έτσι, πάντα έχουμε Ήρα Κοινής Ησυχίας. Καπίτο;

Κι εσύ κι εγώ θέλαμε να καταστρέψουμε, μεγάλε. Εσύ έναν τοίχο στο διαμέρισμά σου κι εγώ αντό που είχε απομείνει μέσα μου κι έμοιαζε σαν πέτρινος τοίχος, σαν να 'χε βυθιστεί ένα τησί, η γαμημένη η δική μου Ατλαντίδα, κι απέμεινε να εξέχει στην πηχτή, σκοτεινή και βρόμικη θάλασσα η πέτρινη κορυφή ενός πύργου. Ήθελα να την κάνω κομμάτια και να τα σκορπίσω στη θάλασσα, να εξαφανιστεί, να μην υπάρχει εκεί αντή η ξεκάρφωτη, παράλογη εικόνα να μου θυμίζει κάτι που δε θα υπάρξει ποτέ ξανά. Ήξερα ότι έπρεπε να

το σπάσω, να μη με κρατάει εκεί σαν μαγνήτης, να μη μου θυμίζει τίποτα, αλλά αντί γι' αυτό έχω γαντζωθεί στην κορυφή του σαν χταπόδι, κοιτάζοντας με τρόμο τη βρόμικη θάλασσα ν' ανεβαίνει.

«Μάνα, θα πνιγώ. Φοβάμαι, μανούλα...»

«Μη δακρύζεις. Κλάψε.»

Όμως, εγώ φοβάμαι να κλάψω. Φοβάμαι ότι τα δάκρυα θα προστεθούν στη θάλασσα που ανεβαίνει και δε θέλω ώτε με μια σταγόνα να την βοηθήσω. Και δεν μπορώ να το σπάσω, μόνο να γαντζώνω με στο θλιβερό μημείο μπορώ και ν' ακούω τον πόνο να πνίγεται στο λαρύγγι μου και να κοντανασαίνει στην υγρή, βρόμικη σιωπή.

Τουλάχιστον, εσύ προσπάθησες, μεγάλε, και μου στειλες αντούς τους αντάρετες ήχους μες στις Ωρες Κοινής Ήσυχίας να μου θυμίσουν τι έπρεπε κι εγώ να κάνω.

Όλα έγιναν κομμάτια μέσα σε μια στιγμή, όλα έσπασαν, κι από τότε νιώθω τα κομμάτια να με τρυπάνε. Εκεί, ανάμεσα στο στήθος και το στομάχι. Πρέπει να τα βρω και να τα καταστρέψω, να τα κάνω σκόνη. «Search and Destroy».

Και θέλω, μεγάλε, θέλω όσο δεν ήθελα ποτέ, να βγω έξω και να ονδριάξω πόσο θλιμμένος είμαι, πόσο σκατά μου φαίνονται όλα, πόσο χάλια είμαι, να ονδριάξω άναρθρες κρανγές, να θρηνήσω. Να διαλύσω αντό το τελευταίο κομμάτι, να σβήσω, να ξεχάσω, γιαμά την ίπαρξή μου, να μη στοιχειώσει εκεί μέσα και μεγαλώσει και με πνίξει σαν καρκίνος. Να ονδριάξω ένα θρήνο.

Αλλά φοβάμαι να το κάνω. Φοβάμαι πως θα δω κι εγώ χέρια να κλείνονται τα αντιά, αντή τη φορά για μένα, για τη δική μου φωνή. Η ένα χέρι να μου κλείνει το στόμα, το δικό μου στόμα. Σειρά μου; «Δεν είναι ώρα».

Γιατί πάντα είναι Ωρες Κοινής Ήσυχίας. Είναι παντού.

Επρεπε να μη μασάω, να μαι πιο ανθόρμητος. Τσως τότε, πού ξέρεις, να σπαγα κι εγώ κάνων τούχο εδώ μέσα. Να μου βγαινεί τσι το ουρλιαχτό, ρυθμικά. Γι' αυτό σου λέω: Βάρα. Σε καταλαβαίνω. Κι είναι, γιαμά το, οι εποχές δύσκολες. Δεν ακούς τι φωνάζει καταλήγοντας η οικεία μας διαχειρίστρια;

«Κι αν ξαραχτηπήσετε, θα καλέσω την Αστυνομία. Καταλάβατε; Την Αστυνομία!»

Τι μουν έλεγα, όμως; Α, ναι, για την εικόνα. Με την ανατολή. Ωρα να πω ακόμα ένα, αντό στην υγειά σου – «Γεια μας, μεγάλε!» Το πήρα απόφαση, έτσι θα πάει η μέρα. Τι λέω, έτσι θα πάει κι η νύχτα... Κι είναι κι αυτός ο μαλάκας ο γάμος αύριο.

Ο Μάρκος έστριψε άλλο ένα τσιγάρο και το άναψε. Στην υγειά του μεγάλου, χωρίς ενοχές. Γιατί δεν είχε ενοχές, γενικώς. Μόνο πόνο κι άδειασμα, ερημιά. Αυτή την απόλυτη, απέραντη ερημιά που έχει κάποιος ο οποίος έχασε και το τελευταίο πράγμα που του είχε απομείνει: τον εαυτό του. Κι αυτοί οι άνθρωποι είναι επικίνδυνοι. Γιατί δεν έχουν να χάσουν τίποτα πια.

Ο γυμνός, ξαπλωμένος άντρας, με τις γραμμές από φως στο χλοιό του πρόσωπο, έκλεισε τα μάτια και δυνάμωσε τη μουσική. Είδε τη φωνή της «Κυρίας Που Τραγουδάει Τα Μπλουζ», σπασμένη σε χιλιάδες μεταλλικά κομμάτια, να σκορπίζεται στο μαλό του. «Το μπλουζ της καταιγίδας»:

Είμαι χάλια τόσο καιρό, που πια τα χάλια δε με φοβίζουν...

Απ' αυτή την άποψη, ναι, ο Μάρκος ήταν ένας επικίνδυνος άνθρωπος.

«Κι εσύ, φίλε; Μάνος, είπαμε;»

«Μάρκος, είπαμε».

Ήταν η τρίτη φορά που ο τύπος ρωτούσε το όνομά του μέσα σε δέκα λεπτά.

«Και τι είπαμε του είσαι, ρε Μάνο, εσύ του Τζίμη;)»

«Ξάδερφος», απάντησε ανόρεχτα ο Μάρκος.

Το μικρό ασημί Φολκσβάγκεν είχε μόλις περάσει κάτω απ' την Εθνική οδό κι έτρεχε με εκατό χιλιόμετρα την ώρα στον ασφαλτόδρομο δίπλα απ' τη λίμνη Υλίκη. Στο εσωτερικό του,

τρεις μεθυσμένοι άντρες είχαν φτιάξει ένα πυκνό σύννεφο με τον καπνό απ' τα τσιγάρα τους. Ήταν τρεις και τέταρτο, ξημερώματα Κυριακής. Απ' τα ηχεία ακουγόταν το «Rain Dogs».

«Να σου πω, ρε φίλε, δεν πιάνει ραδιόφωνο αυτό το πράγμα;»
«Πιάνει.»

«Ωραία! Γιατί μου την έχει σπάσει λίγο αυτός ο σουρωμένος γέρος... Δε βάζεις ν' ακούσουμε κάνα ελληνικό;»

«Όχι.»

«Καλά, ρε φίλε, δε σε είπαμε και καμπούρη, να πούμε...»

Ο Μάρκος έσφιξε τα χέρια του στο τιμόνι. Προσπάθησε να συγκεντρώσει την προσοχή του στο αυτοκίνητο που προπορεύόταν και να διαπεράσει τη θολούρα του αλκοόλ που κατέκλυζε το κεφάλι του κι έφτανε μέχρι μπροστά απ' τα μάτια του. Αναλογίστηκε πώς διάολο βρέθηκε σ' αυτή τη θέση.

Είχε δανειστεί το αμάξι του κολλητού του κι έφτασε το απόγευμα στη Θήβα για το γάμο του ξάδερφου, του Τζίμη. Δεν είχε καμιά απολύτως όρεξη να βρεθεί εκεί. Αντιθέτως, είχε από καιρό στείλει στον αγύριστο όλο του το σόι, μαζί και τους γάμους, τα βαφτίσια, τα προικιά τους και τους αρραβώνες τους. Έτσι κι αλλιώς, τα αισθήματα ήταν αμοιβαία.

Αλλά ο Τζίμης είχε επιμείνει. Για την ακρίβεια, του είχε σπάσει τα αρχίδια μέχρι ο Μάρκος να του υποσχεθεί ότι θα πάει...

«Εμείς, που έχουμε περάσει τόσα μαζί πιτσιρικάδες, που έχουμε χρόνια να σε δούμε, που έριξες μαύρη πέτρα κι έχεις κλειστεί στον εαυτό σου από τότε πον... καταλαβαίνεις, να ξεσκάσεις, ρε ξάδερφε, κι εσύ λίγο και είναι σημαντική στιγμή για μένα και σε θέλω εδώ...»

«Εντάξει, ρε Τζίμη, θα 'ρθω.»

Κι έτσι πήγε, εκπρόσωπος μιας ανύπαρκτης οικογένειας, θύώς η μάνα του ήταν πεθαμένη από καιρό κι ο πατέρας του ζούσε κάπου στη Γερμανία. Η μόνη επαφή που είχαν ήταν μια κάρτα που του 'στελνε κάθε χρόνο ρωτώντας τον αν χρειάζεται λεφτά, αν τέλειωσε τη σχολή κι αν το σκέφτεται να πάει μαζί του στη Γερμανία. Ο Μάρκος απαντούσε κάθε φορά το ίδιο: Όχι, δε

χρειάζεται λεφτά, το παλεύει με τη σχολή, θα το σκεφτεί για τη Γερμανία. Και μετά τα ξεχνούσε όλα: και τη σχολή και τη Γερμανία και τον πατέρα του.

Κι έτσι είχε καταλήξει σ' ένα απρόσωπο κέντρο διασκέδασης στη Θήβα, αμήχανος ανάμεσα σε άγνωστους συγγενείς που παπαγάλιζαν με παράφωνο πάθος τις άθλιες εκτελέσεις-κονσέρβα λαϊκών ασμάτων. Μην έχοντας τίποτα καλύτερο να κάνει, είχε αφοσιωθεί στο κρασί που, τουλάχιστον, υπήρχε άφθονο. Κατέβαζε το ποτήρι απ' το στόμα του μόνο για να το ξαναγεμίσει ή για ν' αρνηθεί κάποια περισσότερο ή λιγότερο επίμονη πρόταση για χορό. Μέχρι που τον πλησίασε ο Τζίμης, ο οποίος, αφού τον αγκάλιασε για μια ακόμα φορά επαναλαμβάνοντας πόση χαρά του δώσε που ήρθε τελικά, του ανακοίνωσε ότι θα πρεπει να τον συνοδέψει στο «ακαθιερωμένο» τελευταίο ξεπόρτισμα του γαμπρού με τους φίλους του απόψε.

Του Μάρκου δεν του φάνηκε και πολύ καλή ιδέα. Δε σκόπευε να παρατείνει άλλο τη διαμονή του στη Θήβα, αλλά ο γαμπρός δε σήκωνε κουβέντα – «Να βρεθούμε και λίγο μόνοι μας να τα πούμε, ότι ξάδερφε, και, αύτως ή άλλως, θα σε φιλοξενήσουμε εδώ απόψε, πού να πιάνεις Εθνική νυχτιάτικα πιωμένος...» Άσε που χρειαζόταν ένα ακόμη αυτοκίνητο για τη βόλτα.

«Ε, φίλε...»

Ο Μάρκος ένιωσε να του σκουντάνε τον ώμο.

Ο κοινωνικός τύπος απ' το πίσω κάθισμα επέμενε:

«Σε ρώτησα: “Πρώτος;”»

«Τι “πρώτος”;»

«Ξάδερφος».

«Ναι, πρώτος».

«Άντε και στα δικά σου!»

Άντε και γαμήσου! ήθελε να του πει ο Μάρκος, αλλά αναλογιζόμενος την περίσταση, ποιοι ήταν και πού πηγαίνανε, φοβήθηκε μήπως ο τύπος το πάρει τοις μετρητοίς. Έτσι αρκέστηκε σ' ένα εκδικητικό, μασημένο «επίσης».

Έφτασαν στο Μουρίκι, όπου ο δρόμος χωρίζει στα δυο. Έψαξε με τα μάτια για το αυτοκίνητο του Τζίμη. Ο συνοδηγός του έδειξε αριστερά.

«Από 'κει. Έχει και ταμπέλα».

Ο Μάρκος κοίταξε την πινακίδα στην άκρη του δρόμου. («Σκορπιός» Night Club). Εστριψε αριστερά προσπαθώντας να μην ακούει το εμετικό λογύδριο του ηλίθιου στο πίσω κάθισμα για «τις γκόμενες που πατάνε πάνω στην ευαισθησία μας...»

Πέρασαν δίπλα απ' την Παραλίμνη κι έκαναν ξανά αριστερά στην πινακίδα που έδειχνε προς Σκροπονέρι. Ακριβώς από κάτω είδε ξανά την πινακίδα του («Σκορπιού»). Δυόμισι χιλιόμετρα. Αναρωτήθηκε για μια ακόμα φορά πώς σκατά κατέληξε να οδηγεί σ' αυτό το μέρος, με τέτοια καλή παρέα. Αποφάσισε να κάνει υπομονή. Άλλωστε, υποψιαζόταν ότι ο προορισμός τους δεν του επιφύλασσε τίποτα καλύτερο. Μάλλον τα χειρότερα ήταν ακριβώς μπροστά τους.

«... Δε μας σέβονται, ρε φίλε, οι καριόλες, δε σέβονται την ευαισθησία μας...»

Ο ηλίθιος συνέχιζε ακάθεκτος το παραλήρημα, ρωτώντας τους μάλιστα κάθε λίγο: «Ετσι δεν είναι;» Ο τύπος στο διπλανό κάθισμα απαντούσε κάθε φορά μ' ένα χλιαρό «Σ' εμάς τα λες; Εμείς τα ξέρουμε...»

Ο Μάρκος έστριψε δεξιά στο χωματόδρομο ακολουθώντας το αμάξι του Τζίμη, αναλογιζόμενος ότι η βλακεία είναι σαν τη σκόνη: Κάθεται παντού γύρω σου και δεν μπορείς να κάνεις τίποτα για να την προλάβεις.

Διακόσια μέτρα μετά, ο δρόμος κατέληγε σ' έναν υπαίθριο χώρο στάθμευσης, όπου ήταν παρκαρισμένες δύο τρεις νταλίκες και κάμποσα αυτοκίνητα. Μετά ήταν η θάλασσα κι ανάμεσά τους ένα κακόγουστο κτίσμα με μια μεγάλη πινακίδα από νέον, που απεικόνιζε ένα ποτήρι σαν ανάποδη πυραμίδα, μ' ένα σπαστό καλαμάκι. Μες στο ποτήρι, τα άρωστα φώτα διέγραφαν τη φιγούρα μιας γυμνής γυναίκας που κρατιόταν απ' το καλαμάκι.

Ακριβώς δίπλα, ο σκορπιός από νέον, που εικονιζόταν σε κάτοψη, είχε γυρίσει απειλητικά την ουρά, με το κεντρί του προς το χείλος του ποτηριού.

Τέχνη, αναλογίστηκε ο Μάρκος. Ένας κουστουμαρισμένος μπράβος ξεκόλλησε απ' την πίσω πόρτα του μαγαζιού που έβλεπε στο πάρκινγκ, πλησίασε και τους έδειξε πού ν' αφήσουν τα οχήματα. Πάρκαρε πίσω απ' το αυτοκίνητο του Τζίμη και κατέβηκαν.

«Εδώ είμαστε», είπε ο Τζίμης καθώς έφτανε με τρεις φίλους του απ' το άλλο αυτοκίνητο. «Εμπρός, γενναίοι μου!»

Περπάτησαν προς το πλάι του κτηρίου, εκεί όπου βρισκόταν η κύρια είσοδος του μαγαζιού. Ο Μάρκος την είδε ν' ανοίγει από μέσα. Φάνηκε το χέρι ενός ακόμα μπράβου κι απ' την ανοιχτή πόρτα ξεχύθηκαν ένας μεθυσμένος που παραπατούσε, παρέα με μια οχλαγωγία από κακόφωνα τσιφτετέλια. Τώρα, δέσαμε! σκέφτηκε. Πλησιάζοντας στην πόρτα, σταμάτησε και κοίταξε προς τη θάλασσα, σε μια τελευταία απεγνωσμένη προσπάθεια να κερδίσει λίγο χρόνο.

Μια παραλία που θα μπορούσε κανείς να την πει όμορφη, αν την έβλεπε μόνη της, απλωνόταν μπροστά απ' το «Σκορπιό», φτιάχνοντας ένα μικρό όρμο που αγκάλιαζε λίγα απ' τα νερά του Βόρειου Ευβοϊκού κόλπου.

Η πόρτα άνοιξε ξανά, τα τσιφτετέλια τού έγδαραν τα αυτιά κι ο Τζίμης τον τράβηξε απ' τον ώμο.

«Πάμε, ξάδερφε, άσε τις παραλίες».

Πέρασαν ο ένας πίσω απ' τον άλλο δίπλα απ' τον μπράβο που, όρθιος στο μικρό προθάλαμο, άνοιγε διαδοχικά τις δύο πόρτες.

Ο Μάρκος βρέθηκε μες στο «Σκορπιό».

Η πρώτη του σκέψη ήταν ότι η κακογουστιά εκεί μέσα ξεπερνούσε κατά πολύ ό, τι μπορούσε να φανταστεί κανείς πριν μπει: Λουστραρισμένο ξύλο και λαμαρίνες, καθρέφτες στους τοίχους - κάνα δύο απ' αυτούς ραγισμένοι-, κόκκινα και μπλε φώτα που αναβόσβηναν διαδοχικά, άθλια τσιφτετέλια με άθλιο ήχο

στη διαπασών, καναπέδες και καθίσματα από κόκκινο φθαρμένο βελούδο, που είχαν ποτίσει απ' την τσιγαρίλα και το αλκοόλ.

Αυτό όμως ήταν το λιγότερο. Το πιο ωραίο ήταν οι φάτσες εκεί μέσα. Με μια γρήγορη ματιά έκοψε τον κόσμο που ήταν διάσπαρτος στο μαγαζί: στα εφτά οχτώ τραπέζια, στο μπαρ και στους τρεις καναπέδες στις γωνίες της αίθουσας.

Αποκτηνωμένοι πελάτες, νταλικέρηδες και ντόπιοι απ' τις γύρω περιοχές, χτυπούσαν παλαμάκια στο τσακίρ κέφι τη σαλιαρίζανε με γυναίκες που είχαν αλείψει με τόνους μπογιάς τα μούτρα τους, τόσης που έφτανε να βάψεις το «Σκορπιό» απ' έξω δυο χέρια και να περισσέψει κιόλας. Η μπογιά έκανε τα χαμόγελά τους να μοιάζουν με τεράστια άσχημα σκισίματα στα κατά τα άλλα ανέκφραστα, σαν νεκρά, πρόσωπά τους.

«Σκορπίζόμαστε, μάγκες, πυρ κατά βούληση!» ανέκραξε ένας απ' τους φίλους του Τζίμη και κινήθηκε δεξιά μαζί μ' άλλους τρεις προς τον καναπέ που ήταν άδειος στη γωνία. Ο Μάρκος τράβηξε αριστερά, προς το μπαρ. Έπιασε μια άδεια θέση, κρέμασε το σακάκι του στο σκαμπό και ζήτησε μια μπίρα. Δεν ήθελε να το διακινδυνεύσει. Θα στοιχημάτιζε ότι ένα δυο ποτά από 'κει μέσα μπορούσαν ν' ανατινάξουν ολόκληρη πρεσβεία, πόσω μάλλον έναν αδύνατο, μεθυσμένο και ήδη κακοδιάθετο επισκέπτη. Ο Τζίμης ήρθε δίπλα του κι έκανε νόημα στον παχουλό, καραφλό μπάρμαν να χρεώσει την μπίρα του Μάρκου σ' αυτόν.

«Εμείς καθόμαστε εκεί απέναντι», του έδειξε.

«Λέω να κάτσω λίγο στην μπάρα», απάντησε ανόρεχτα ο Μάρκος αδειάζοντας την μπίρα στο μεγάλο ποτήρι.

«Καλώς! Άλλωστε, όπου να 'ναι, θα 'χεις και παρέα», είπε ο Τζίμης και του 'κλεισε το μάτι. «Οπότε, το νου σου!» συνέχισε. «Ό,τι πιεις από δω και πέρα, το πληρώνεις μόνος σου».

Ο Μάρκος τον κοίταξε καθώς απομακρυνόταν, τον ξάδερφο που τον ήθελε εδώ, σ' αυτές τις μεγάλες, σημαντικές του στιγμές, τον Τζίμη το φρικιό στα πρώτα έτη της σχολής, που τώρα είχε ντυθεί γαμπρός και γιόρταζε τη νέα αρχή της ζωής του στα κωλάδια.

Θυμήθηκε έναν τύπο που 'χε γνωρίσει κάποτε. Έμοιαζε πολύ με την περίπτωση του Τζίμη. Καλό παιδί, «αντισυμβατικός», ασχολούνταν με διάφορα πράγματα και ήταν αρκετά καλός σε όλα – σε όλα εκτός απ' αυτά που έπρεπε να κάνει. Το πρόβλημά του ήταν ότι ποτέ δεν προχωρούσε τίποτα πέρα απ' το σημείο που σταματούσε το ενδιαφέρον κι άρχιζε το ουσιαστικό. Ωραίος τύπος, ενθουσιώδης, συναισθηματικός, τελείως αναξιόπιστος. Δεν το γλένταγε με τον εαυτό του, όμως. Μάλλον γιατί από πάνω ήθελε και να τους βλέπει όλους γύρω του ευχαριστημένους με την πάρτη του. Κι αυτό τον αρρώσταινε. Όσπου μια μέρα που το πήρε απόφαση ότι μεγάλωσε, ζόρισε τον κώλο του κι έγινε ένας Αρκετά Συνεπής Επαγγελματίας. Μετά, ζορίστηκε λίγο ακόμα κι έγινε ένας Αρκετά Καλός Σύζυγος. Ευχάριστος, συνεπής, στανταρισμένος, κοινωνικός και, μάγκα μου, σχεδόν τα είχε καταφέρει! Δεν ένιωθε πια το αίσθημα της αποτυχίας και τα συμπτώματα μιας παρατεταμένης εφηβείας. Το μόνο που έμενε ήταν και κάνα δυο κουτσούβελα για να δέσει το γλυκό, να γίνει κι ένας Σωστός Οικογενειάρχης. Άλλα πια αυτό ήταν εύκολο, το αμέσως επόμενο βήμα, φυσικό κι αβίαστο σαν τη βλαστήμα μετά το πέσιμο σε μια λακκούβα με λασπόνερα. Άσε που πάντα του άρεσαν τα κουτσούβελα. Έβλεπε σ' αυτά νόημα και ουσία, πολύ περισσότερο απ' ότι σ' άλη την παραπάνω επίπονη διαδικασία. Ήταν πλέον σαφές ότι μπορούσε να τα καταφέρει.

Ε, τότε είχε φύγει. Και πραγματικά, ο Μάρκος το πίστευε αυτό, ήταν το καλύτερο που είχε να κάνει.

Γιατί στην άλλη εκδοχή θα ξεκινούσε να ροκανίζει ό,τι έχτισε, σαν το ναυαγό που ξηλώνει τη σχεδία του κομμάτι κομμάτι, κοιτάζοντας το πλοίο που τον κατέβασε να χάνεται στον ορίζοντα και να τον αφήνει μόνο του στην απέραντη γαλάζια ερημιά.

Ίσως απλώς γιατί δεν είναι όλοι οι άνθρωποι για όλα τα πράγματα.

Ο Τζίμης, αντιθέτως, δεν είχε φύγει. Απλώς είχε πεταχτεί

μια στιγμή μέχρι το «Σκορπιό», μάλλον ακριβώς γι' αυτό: Για να μη φύγει από μια ζωή απ' την οποία θ' απουσίαζε πάντα το πάθος.

Ο Μάρκος ήπιε μια γουλιά απ' την μπύρα του. Το κεφάλι του γύριζε. Ένιωθε αφόρητη δυσφορία μέσα σ' αυτό το μπουρδέλο. Αναρωτήθηκε πόση ώρα ακόμα θα πρεπε να κάτσει εκεί μέσα μέχρι να φύγουν, κι αποφάσισε να προσπαθήσει να το δει κάπως σαν ντοκιμαντέρ μέχρι τότε. Έτσι κι αλλιώς, δεν είχε ξαναβρεθεί σε κωλάδικο και, σίγουρα, δε θα ξαναβρισκόταν ποτέ.

«Τα με κεράσεις ένα ποτό;»

Η φωνή ήταν βραχνή αλλά νεανική, με μια βαριά προφορά στο σίγμα, κι αναμφίβολα επαγγελματική.

Ο Μάρκος τινάχτηκε. Το 'χε ξεχάσει ότι λίαν συντόμως θα 'χε και «παρέα». Γύρισε προς το μέρος απ' όπου ήρθε η φωνή κι ετοιμάστηκε ν' αρνηθεί ευγενικά.

Αντίκρισε μια λεπτή κοπελίτσα με πράσινα μάτια. Το ένα δηλαδή, γιατί το άλλο ο Μάρκος δεν το βλεπε. Τα ξανθά, μακριά και ίσια μαλλιά της έκρυβαν το μισό της πρόσωπο. Είχε κάτι γλυκό και χυδαίο μαζί.

«Όχι, σ' ευχαριστώ», είπε ο Μάρκος, «προτιμώ να μείνω λίγο μόνος μου...»

Η κοπέλα άνοιξε το στόμα της να πει κάτι, μετά το ξανασκέφτηκε και γύρισε να φύγει. Πριν κλείσει το στόμα της, ο Μάρκος πρόλαβε να δει το σπασμένο μπροστινό της δόντι. Και την ώρα που γυρνούσε, για μια στιγμή που τα μαλλιά της αποκάλυψαν και το άλλο μισό της πρόσωπο, είδε και το άλλο της μάτι, πρησμένο και μελανό.

Μάγκα μου, η κοπελίτσα έχει φάει πολύ ξύλο... Το στομάχι του ανακατεύτηκε για τα καλά. Του ήρθε αναγούλα.

«Ε, κοπελιά!» φώναξε, σχεδόν ενστικτωδώς. Την είδε που γύρισε ελαφρά το κεφάλι της και τον κοίταξε καθώς έφευγε. «Άλλαξα γνώμη», συμπλήρωσε. «Θα σε κεράσω ένα ποτό».

Η κοπέλα πλησίασε ξανά, έκατσε όρθια δίπλα του κι έκανε

νόημα στον μπάρμαν να της φτιάξει το ποτό της. Ο Μάρκος τον παρατήρησε να το φτιάχνει – από αιμηχανία κι επαγγελματική διαστροφή. Πολύ πάγο, ελάχιστη βότκα και πολύ πορτοκάλι. Παιδικό. Επαγγελματικό.

Το άφησε μπροστά της. Η ξανθούλα που έκρυβε το μισό της πρόσωπο σήκωσε το ποτήρι προς το μέρος του.

«Στην υγειά σου», της είπε και το εννοούσε.

Τσούγκρισαν τα ποτήρια τους.

«Πώς σε λένε;»

Ξανά αυτό το παχύ σίγμα.

Ο Μάρκος δίστασε για μια στιγμή.

«... Μάνο», είπε, τελικά. «Εσένα;»

«Ιλεάνα».

«Από πού είσαι, Ιλεάνα;»

«Από Ρωσία. Εσύ;»

Ο Μάρκος την κοίταξε. Το καλό της μάτι, αυτό που φαινόταν, ήταν ανέκφραστο.

«Από Αθήνα», απάντησε. Δεν μπορούσε ν' αποφασίσει αν ήθελε να την κοιτάξει ή όχι. «Και πόσω χρονώ είσαι;» την ρώτησε ξανά.

«Είκοσι τρία. Εσύ;»

«Τριάντα ένα. Δουλεύεις πολύ καιρό εδώ, Ιλεάνα;»

«Τέσσερις μήνες».

«Στην Ελλάδα πόσο καιρό είσαι;»

Η κοπέλα το σκέφτηκε λίγο.

«Ντύο κρόνια», είπε, τελικά. «Εσύ;»

«Τι, “εγώ”;»

«Ντουλεύεις;»

«Ναι. Σε μπαρ κι εγώ». Αναλογίστηκε ότι σε μερικά μπαρ υπήρχαν και δουλειές πολύ πιο σκληρές απ' τη δική του. «... Μπάρμαν», συμπλήρωσε γρήγορα.

«Ωραία! Σε Θήβα;»

«Όχι, στην Αθήνα».

Ο Μάρκος αναρωτήθηκε τι σκατά έκανε εκεί μέσα.

«Αθήνα, μεγάλη πόλη».

«Εχεις πάει;»

«Λίγο. Παλιά».

Σκατά! Το κεφάλι του ήταν ασήκωτο σαν μπαούλο, ένιωθε μια δίνη να γυρίζει μες στο στομάχι του και το νευρικό του σύστημα ν' ανεβάζει θερμοκρασία στα κόκκινα. Κοίταξε τον παχουλό μπάρμαν, που απομακρυνόταν για μια παραγγελία στην άλλη όχρη της μπάρας, κι άναψε ένα τσιγάρο. Προσπάθησε να κάνει τη φωνή του ν' ακουστεί ήσυχη και σταθερή και την κοίταξε ίσια μες στο καλό της μάτι.

«Σ' έχουν χτυπήσει, Ιλεάνα; Εννοώ στο πρόσωπο».

Η κοπέλα έδειξε ένα στιγμιαίο πανικό καθώς έπαιξε το μάτι της γρήγορα, απ' την πλάτη του μπάρμαν ξανά στο λεπτό νεαρό απέναντί της. Του Μάρκου του φάνηκε σαν να τον ρώταγε: «Καλά, είσαι τελείως μαλάκας;» Μετά το βλέμμα της έγινε πάλι ανέκφραστο, επαγγελματικό.

«Λίγο», είπε. «Μόνη μου. Γλίστρησα σε νερό κι έπεσα πάνω σε τραπέζι». Έψαξε με το βλέμμα της για τον μπάρμαν. «Τα με κεράσεις άλλο ποτό;» ρώτησε.

Μάλιστα, σκέφτηκε ο Μάρκος, έλειπε ο μπάρμαν να κρατήσει το επίπεδο στη συζήτηση. Τράβηξε μια τζούρα απ' το τσιγάρο του κι έγνεψε καταφατικά.

«Φώναξέ τον», είπε. «Πες του να βάλει και για μένα μια μπίρα».

Έκανε μεταβολή πάνω στο σκαμπό, ακούμπησε τους αγκώνες του πίσω στο μπαρ και κοίταξε γύρω τους θαμώνες του μαγαζιού. Έπιασε τον εαυτό του ν' αναρωτιέται ποιος απ' αυτούς θα μπορούσε να χει στραπατσάρει έτσι το πρόσωπο της κοπελίτσας. Οποιοσδήποτε μάλλον, ίσως και κανείς απ' αυτούς.

Κοίταξε μία μία τις φάτσες τους, ανάμεσά τους κι αυτές του ξάδερφου και της παρέας του, και συνειδητοποίησε ότι αυτό που τον αηδίαζε σε όλους τους ήταν ότι δεν είχαν πρόβλημα να σα-

λιαρίσουν με μια κοπελίτσα που, πολύ πρόσφατα, ένας νταβάς ή κάποιος άλλος πελάτης τής είχε σπάσει τα μούτρα. Οι μισοί απ' αυτούς μπορεί να 'χαν κόρες στην ηλικία της κι οι άλλοι μισοί αδερφές. Κι όλοι, σίγουρα, θ' ανησυχούσαν μην τυχόν πηδηχτεί η κόρη ή η αδερφή τους με κανένα συμφοιτητή της, ενώ δεν είχαν κανένα πρόβλημα να διασκεδάζουν παριστάνοντας τον πελάτη με μια πιτσιρίκα που έτρωγε ξύλο για να κάνει αυτή τη δουλειά. Πιθανόν δε θα 'χαν πρόβλημα να την πηδήξουν κιόλας. Γιατί δεν ήταν δικιά τους, ήταν ξένη.

Ο Μάρκος αναρωτήθηκε πόσο αποκτηγωμένος πρέπει να 'ναι ένας τύπος για να μπορεί να το κάνει κι αυτό με μια κοπέλα σ' αυτή την κατάσταση, αν υπήρχε η δυνατότητα. Αποφάσισε να το ερευνήσει – αυτό για τη δυνατότητα.

«Δε μου λες, Ιλεάνα, υπάρχει κάποιο μέρος εδώ που μπορούμε να την βρούμε οι δύο μας;»

Η κοπέλα τον κοίταξε με το ανέκφραστο επαγγελματικό της βλέμμα.

«Εκεί». Του έδειξε μια πόρτα στον τοίχο που βρισκόταν στην απέναντι πλευρά απ' αυτή της εισόδου. «Αφού η πόρτα είναι ανοιχτή, ντεν έχει άλλους μέσα. Τέλεις να πάμε;»

«Όχι, σ' ευχαριστώ, έτσι ρώτησα», απάντησε ο Μάρκος προσπαθώντας να διακρίνει σημάδια απογοήτευσης ή ανακούφισης στο βλέμμα της. Δε διέκρινε τίποτα. Σηκώθηκε όρθιος και κατέβασε με μια γουλιά την υπόλοιπη μπίρα. Το κεφάλι του γύριζε. Δεν άντεχε άλλο εκεί μέσα, του ερχόταν να σκάσει. Ένιωθε δυσφορία και θυμό. Το αλκοόλ τον έκανε επιθετικό. Έσυρε το θολωμένο του βλέμμα ξανά πίσω στους θαμώνες, σαν να προσπαθούσε να τους εντυπώσει στη μνήμη του. Γιατί; αναρωτήθηκε. Το μόνο που ένιωθε γι' αυτούς ήταν πηγχτό, ατόφιο μίσος. Δεν ήθελε να 'χει κανένα πάρε-δώσε μαζί τους. Δεν υπάρχουν επιχειρήματα για να πείσουν ένα μάτσο μαλάκες για τα αυτονόητα. Το μόνο που ήθελε ήταν να στήσει ένα μαδράλιο στη μέση του μαγαζιού και να μην αφήσει κανέναν όρθιο.

Αποφάσισε να μη μείνει ούτε λεπτό ακόμα σ' αυτόν το βούρκο. Πλήρωσε την μπίρα του και τα ποτά της Ιλεάνας στον μπάρμαν και φόρεσε το σακάκι του. Πριν φύγει, έσκυψε προς το μέρος της.

«Έχεις πολύ ωραία μάτια», της είπε. «Το εννοώ».

«Ευχαριστώ», είπε η κοπέλα και χαμογέλασε χωρίς ν' ανοίξει τα χείλη της.

Ο Μάρκος τράβηξε γρήγορα για την πόρτα. Έπεισε πάνω στον ημίγυμνο ξάδερφο ο οποίος βάραγε παλαμάκια σε μια κοπέλα που χόρευε μπροστά του. Άλλες δύο κοπέλες ήταν ανεβασμένες στο τραπέζι μπροστά απ' τον καναπέ που κάθονταν οι υπόλοιποι της παρέας. Δύο απ' αυτούς είχαν κρεμασμένα απ' το στόμα τους τα σουτιέν απ' τις κοπέλες. Πάνω στο χαμηλό τραπέζάκι, ανάμεσα στα τακούνια τους, ήταν σκορπισμένα λεφτά.

«Πού πας;»

Στο βλέμμα του ξάδερφου ζωγραφιζόταν η απορία.

«Εξω, να πάρω λίγο αέρα. Μπορείς να βγεις σε πέντε λεπτά να σου πω;»

«Εγινε».

Ο Μάρκος έσπρωξε την πρώτη πόρτα και πέρασε γρήγορα μπροστά απ' τον μπράβο που του κράτησε ανοιχτή τη δεύτερη. Κατηφόρισε με γρήγορο βήμα προς την παραλία. Έφτασε στην άκρη κι έπεισε στα γόνατα. Ένιωσε την υγρασία της άμμου να περνάει το ύφασμα του παντελονιού και να του μουσκεύει το δέρμα.

Ξέρασε στη θάλασσα. Ξέρασε ένα ποτάμι από αλκοόλ και χολή, μέχρι που φοβήθηκε ότι θα δει το στομάχι να του πετάγεται απ' το στόμα. Σύρθηκε με τα γόνατα λίγο πιο πέρα και ξέπλυνε τα μούτρα του στη θάλασσα. Σηκώθηκε με τα μπατζάκια και τα μανίκια του μούσκεμα και τη γεύση απ' το θαλασσινό νερό στο στόμα. Το στομάχι του τον πονούσε κι έκανε ακόμα μικρούς σπασμούς, αλλά το κεφάλι του είχε αρχίσει να ξεθολώνει. Άναψε ένα τσιγάρο κι αφουγκράστηκε τον απαλό ρυθμικό ήχο απ' τα

κύματα της θάλασσας που έσερναν μπρος πίσω τα υπολείμματα απ' τα σωθικά του στην άμμο.

Είχε καπνίσει το μισό τσιγάρο όταν είδε τον Τζίμη να βγαίνει απ' την πόρτα του «Σκορπιού». Ανηφόρισε να τον συναντήσει.

«Έλα, ρε ξάδερφε, τι έγινε;»

Ο ξάδερφος είχε ρίξει πάνω του πρόχειρα ένα πουκάμισο χωρίς να το κουμπώσει και το βλέμμα του ήταν ακόμα μεθυσμένο κι ανήσυχο – και ελαφρώς ενοχλημένο.

«Όλα καλά, μόνο που κουράστηκα και ξενέρωσα. Θα συνεχίσετε μόνοι σας το γλέντι. Εγώ επιστρέφω στην Αθήνα.»

«Όχι, ρε ξάδερφε, πού να κάνεις νυχτιάτικα τόσο δρόμο; Άσε που θα χρωμε πρόβλημα οι υπόλοιποι στην επιστροφή. Τι έγινε, σε ξενέρωσε καμιά ψόφια; Έλα να κάτσεις μ' εμάς, γίνεται ωραίος χαβαλές...»

Δεν υπάρχουν επιχειρήματα για να πείσουν ένα μάτσο μαλάκες για τα αυτονόητα...

«Φεύγω. Όσο για την επιστροφή, άμα στριμωχτείτε λίγο, θα χωρέσετε», απάντησε ξερά ο Μάρκος. «Γλέντια σαν κι αυτά δε χαλάνε με κάτι τέτοια», συμπλήρωσε.

Ο Τζίμης άνοιξε τα χέρια του με μια κίνηση που έδειχνε ματαιότητα κι απορία κι έπειτα τα σταύρωσε μπροστά στο στήθος του. Είχε αρχίσει να κρυώνει. Ο Μάρκος γύρισε και τράβηξε για το αυτοκίνητο.

Ξεκλείδωσε, μπήκε μέσα και γύρισε το κλειδί στη μίζα κοιτάζοντας την ταμπέλα του «Σκορπιού», που λέκιαζε με αρρωστημένο φως την ήσυχη, σκοτεινή νύχτα. Έκανε με γρήγορες και νευρικές κινήσεις τη μανούβρα κάτω απ' το άγρυπνο βλέμμα του μπράβου που καθόταν ακόμα στην πίσω πόρτα του μαγαζιού και γκάζωσε στο χωματόδρομο, ακούγοντας τα χαλίκια να κροταλίζουν κάτω απ' τα λάστιχα.

Βγήκε στην άσφαλτο. Ήθελε λίγο μουσική, ν' αντικαταστήσει αυτό το άθλιο βουητό που άκουγε ακόμα μες στο κεφάλι του.

Έβαλε Τρύπες. Είναι κάποιες στιγμές που δεν ψάχνεις απαντήσεις, αλλά τις σωστές ερωτήσεις.

... Τι γυρεύουμε εμείς μέσα στη νύχτα των άλλων...

Είδε μπροστά του το πρόσωπο της Ιλεάνας σαν αντανάκλαση στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου. Τα μάτια της δύο πρησμένες πληγές, τα δόντια της όλα σπασμένα.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια του προσπαθώντας να διώξει την εικόνα. Αποφάσισε να συγκεντρωθεί στη μουσική και ν' αλλάξει παραστάσεις. Αν ήταν να βλέπει ένα πρόσωπο, προτιμούσε αυτό της Νατάσσας. Όπως έκανε χρόνια τώρα.

Το έφερε μπροστά του απότομα, όπως άλλαζε τις εικόνες στο μαγικό κουτί που κρατούσε μπροστά στα μάτια του μικρός. Την είδε όπως την τελευταία φορά: με μια γραμμή από αίμα στην άκρη των πανέμορφων χειλιών της. Λάθος εικόνα. Σταμάτησε αργά το αυτοκίνητο στην άκρη του έρημου δρόμου και ήπιε νερό από ένα μπουκάλι που τράβηξε κάτω απ' το κάθισμα. Άλλαξε σιντί. Ο γερο-Τομ ήταν ο μόνος αξιόπιστος συνομιλητής για την περίσταση, ο μόνος αρμόδιος. Έπιασε να στρίβει ένα τσιγάρο σιγοτραγουδώντας μαζί με το γέρο που, σίγουρα, δε μάσαγε τα λόγια του:

... And it takes a lot of whiskey
To make these nightmares go away...

Αναψε το τσιγάρο και φύσηξε το γλυκό καπνό έξω, στη νύχτα. Έβαλε μπρος κι ύστερα από λίγο έπιασε την Εθνική οδό και την εικόνα της Νατάσσας όπως του άρεσε να την θυμάται.

Ο Μάρκος οδηγούσε πιωμένος και μαστουρωμένος στην άδεια Εθνική οδό και στο λαβύρινθο των αναμνήσεών του, με τη φωνή του γέρου για συντροφιά. Όλα περνούσαν μπροστά απ' τα μάτια του: κι αυτά που του άρεσε να θυμάται, κι όσα ήθελε να

ξεχάσει. Φευγαλέες εικόνες, σαν φλας που άστραφτε περιοδικά, σαν τα φώτα απ' τις νταλίκες, που τον τύφλωναν απ' το απέναντι ρεύμα.

Πλησίαζε στην Αθήνα όταν έπιασε να χαράζει. Ο Μάρκος κοίταζε απ' το παράθυρο του αυτοκινήτου τον ουρανό που έπαιρνε σιγά σιγά ένα απαλό σταχτί χρώμα.

...Today's grey skies, tomorrow's tears
You have to wait 'till yesterday is here.

Στο παρμπρίζ είδε σαν αντανάκλαση το πρόσωπο της Ιλεάνας με τα μάτια της πρησμένα. Δίπλα της τη Νατάσσα με τη γραμμή από αίμα στα χείλη. Και στη μέση είδε τον εαυτό του, με τα χέρια στο τιμόνι, να οδηγεί μες στη νύχτα ανάμεσα στους δύο κόσμους, των ζωντανών και των νεκρών, γεμίζοντας το δρόμο της ζωής του με φαντάσματα.

Ενός ποτού μύρια έπονται, σκεφτόταν καθώς παρατηρούσε με προσήλωση το ουίσκι να τυλίγεται γύρω απ' το διάφανο πάγο μπροστά του. Πρόσθεσε λίγη σόδα κι έσπρωξε το ποτήρι στον άντρα απέναντί του, που άρπαξε το πρώτο ποτό της αποψινής νύχτας με την ανυπόμονη λαχτάρα ερωτευμένου εφήβου. Τα κοφτά γυρίσματα απ' το πιάνο στο «New Coat of Paint» έντυναν τους ασυνάρτητους ήχους του μπαρ και τους έδιναν νόημα και υπόσταση, όπως το μαγικό ραβδί της νεράδας του παραμυθιού μεταμορφώνει τη φτωχή, κακοντυμένη κοπέλα σε πριγκίπισσα της νύχτας. Ενοποιούσαν μ' ένα μοναδικό, μυστηριώδη τρόπο τις αδέσποτες ιστορίες των θαμώνων της νυχτερινής ζωής της πόλης, που σέρνονται γύρω απ' τα μικρά τους αδιέξοδα σε αυτοκαταστροφικές διαδρομές, σ' ένα περίτεχνο, μαγευτικό χαλί. Το σύγχρονο, σκληρό παραμύθι της μητρόπολης.

Ο Μάρκος πήρε το ποτό και τα τσιγάρα του απ' την μπάρα,

πέρασε ανάμεσα απ' τους λιγοστούς πελάτες και βγήκε στο δρόμο. Έκατσε στο πλατύσκαλο της πολυκατοικίας στα αριστερά του κι ακούμπησε την πλάτη του στον κρύο μαρμάρινο τοίχο.

«Γεια σου, Κανέλλο», χαιρέτησε το σκύλο που ήταν ξαπλωμένος δίπλα του.

Ο Κανέλλος άνοιξε τα μάτια του και τον κοίταξε δίχως να κουνήσει χιλιοστό απ' το σημαδεμένο του κορμί.

Ήταν Κυριακή βράδυ κι οι λιγοστοί πελάτες στο εσωτερικό του μικρού μπαρ έκλειναν το Σαββατοκύριακό τους με τον ίδιο τρόπο που το είχαν αρχίσει: πίνοντας.

Έξω, στο πεζοδρόμιο, ο Μάρκος ήπιε μια γουλιά απ' το ουίσκι του για συμπαράσταση στον αγώνα των πελατών του, άναψε τσιγάρο και κοίταξε το δρόμο μπροστά του. Το νερό της απογευματινής βροχής είχε λιμνάσει στις λακκούβες της ασφάλτου κι αντανακλούσε τα φώτα απ' τις λάμπες που χόρευαν άχρονα στον αέρα. Ακούγονταν μόνο το συνεχόμενο κελάρυσμα του νερού που έτρεχε στα λούκια των πολυκατοικιών και, πού και πού, ο ήχος απ' τα λάστιχα των αυτοκινήτων στο βρεγμένο δρόμο. Κάπου μακριά στρίγγησε μια σειρήνα.

Στα αυτιά του έφτανε ο απόηχος απ' τη ζωή του μπαρ: ένα ακαθόριστο βουητό απ' τις φωνές των ανθρώπων, ο ήχος από ποτήρια και μπουκάλια. Αχνά κι αόριστα, σαν να τον χώριζε μ' όλα αυτά μια βαριά βελούδινη κουρτίνα.

Η μουσική των μητροπόλεων, σκέφτηκε. Όλα αυτά μπλεγμένα μεταξύ τους, όπως μπλέκονται τα πάντα μεταξύ τους στις μεγάλες πόλεις των ανθρώπων. Οι ζωές τους, οι επιθυμίες τους, οι παράλληλες ιστορίες τους. Για ν' αφήσουν συνήθως πίσω τους μια απέραντη λάσπη από αίμα, πόνο και μοναξιά, με μικρά σπαράγματα χαράς να φεγγιοβολούν σαν διαμάντια στο φεγγαρόφωτο. Αφημένα εκεί για να διατηρούν την ελπίδα ζωντανή. Να κοροϊδεύουν τους παίκτες και να τους παρακινούν να δανείζονται συνεχώς ζωή για να συνεχίσουν να ποντάρουν σ' ένα χαμένο στοίχημα.

Κι ο καθένας έχει στο κεφάλι του τη δική του εικόνα για την πραγματικότητα, η οποία είναι τελείως διαφορετική απ' την εικόνα που έχει ο διπλανός του, και πάει λέγοντας. Και καθεμά απ' αυτές τις εικόνες έχει τόση σχέση με την πραγματικότητα, όση έχει κι ένας γάιδαρος μ' ένα βουλκανιζατέρ.

Ήπιε μια γουλιά ακόμα κι επέστρεψε στην ιδέα που στριφογύριζε στο κεφάλι του απ' την ώρα που ξύπνησε.

Στοιχηματάκι. Αυτό ήταν. Θα μετέτρεπε τη χθεσινοβραδινή συντριβή σε μια μικρή, σπουδαία νίκη. Για πάρτη του. Και δε χρειαζόταν να ξέρει κανείς άλλος τίποτα. Κι ίσως, τελικά, να 'ταν αυτή η πατέντα για να πορεύεται στο εξής. Με στιγμαίες αναλαμπές που θα σκίζουν, για λίγο, έστω, το μακρύ σκοτάδι της ήττας. Όπως τα φλας του αναπτήρα που αναβοσβήνεις για να διασχίσεις ένα ολοσκότεινο δωμάτιο, χωρίς να στουκάρεις στα έπιπλα.

Ο Μάρκος χαμογέλασε. Να που, τελικά, θα ξαναγυρνούσε εκεί μέσα. Είχε βιαστεί να πει μεγάλα λόγια. Δε χρειαζόταν να σκεφτεί τίποτε άλλο. Του αρκούσε που ξαναβρήκε κάτι να τον εξιτάρει, κάτι να τον παρακινεί να σηκωθεί απ' το κρεβάτι τις επόμενες μέρες και να παραμείνει ξύπνιος. Έναν προσωρινό σκοπό στην άδεια από σκοπούς ζωή του, ένα ακόμα διαμάντι στη λάσπη του πόνου. Απλώς για να ποντάρει μια γύρα ακόμα.

Η πόρτα του μπαρ άνοιξε για να βγει ένας πελάτης και στα αυτιά του Μάρκου η βαριά βελούδινη κουρτίνα τραβήχτηκε για λίγο, όσο χρειαστηκε για να περάσει η βραχνή φωνή που του ήταν πιο οικεία από κάθε άλλη τα τελευταία τρία χρόνια.

...Και θέλω να ξέρω το ίδιο πράγμα
Που όλοι θέλουν να ξέρουν
Πώς, τελικά, θα τελειώσει...

Χάιδεψε το σκαμμένο απ' τις μάχες στο δρόμο κεφάλι του Κανέλλου.

«Ωρα να γυρίσω πίσω απ' τις μπάρες, γέρο μου», μουρμούρισε.

Κοίταξε τις λιμνούλες που γυάλιζαν στο δρόμο κι αποφάσισε ότι κάποια πράγματα μπορούσε να τα παίρνει προσωπικά, άμα έτσι του γούσταρε.

Σηκώθηκε. Σημάδεψε μια απ' τις λακκούβες και πέταξε το τσιγάρο του. Το παρακολούθησε να διαγράφει μια αναμμένη τροχιά στον αέρα και να σβήνει στα βρόμικα νερά.

Πήρε το ποτό του και μπήκε στο μαγαζί.

Τη δεύτερη φορά που πέρασε την πόρτα του «Σκορπιού» ήταν μεσάνυχτα Σαββάτου, μια βδομάδα μετά. Και ήταν τελείως «στεγνός», δεν είχε πιει σταγόνα.

Αυτό βέβαια δεν επηρέασε σε τίποτα τις εντυπώσεις του για την κατάσταση που επικρατούσε εκεί μέσα ούτε κι έκανε λιγότερο δυσάρεστη την παραμονή του. Η ίδια άθλια μουσική, οι ίδιες αποκτηνωμένες φάτσες, η ίδια σάπια ατμόσφαιρα.

Αν υπήρχε κάτι που τον έκανε να νιώθει λιγότερο άσχημα απόψε, ήταν ότι είχε έρθει μ' ένα σκοπό. Ένα σκοπό τελείως διαφορετικό απ' οποιουδήποτε άλλου βρισκόταν μέσα σ' αυτή τη χωματερή ψυχών. Έπιασε θέση στην μπάρα. Αυτή τη φορά είχε λιγότερο κόσμο. Παρήγγειλε μια μπίρα στον ίδιο χοντρό μπάρμαν.

Έψαξε με το βλέμμα του στην αίθουσα για την Ιλεάνα. Δεν την είδε πουθενά. Ίσως δε δούλευε σήμερα, ίσως ήταν νωρίς ακόμα. Ή ίσως ήταν πίσω απ' την κλειστή πόρτα που χώριζε το κωλάδικο απ' το μπουρδέλο, τσαλαπατώντας την ευαισθησία, που θα 'λεγαν και τα φιλαράκια του Τζίμη, κάποιου αισθηματία πελάτη. Που θα 'ταν αρκετά παθιάρης, για να την γαμήσει, κι αρκετά διακριτικός, για να μη δώσει σημασία στο τσακισμένο της πρόσωπο.

Άναψε ένα τσιγάρο κι έπιασε να παρατηρεί το χώρο. Ο «Σκορπιός» ήταν, ουσιαστικά, ένα ορθογώνιο κτίσμα που χωρί-

ζόταν από έναν τοίχο στο εσωτερικό του σε δύο μέρη. Το μεγαλύτερο ήταν η αίθουσα που βρισκόταν τώρα, η κυρίως αίθουσα. Το μπαρ ήταν προς την πλευρά του πάρκινγκ και του χωματόδρομου που ανηφόριζε προς την άσφαλτο, περνούσε δίπλα απ' την Παραλίμνη και την Γλίκη κι έβγαζε στην Εθνική οδό. Ο απέναντι τοίχος έκρυβε πίσω του τη θάλασσα. Όπως καθόταν τώρα, με την πλάτη στο μπαρ, είχε στα δεξιά του την κεντρική είσοδο με το μικρό προθάλαμο και τις δύο πόρτες. Ο τοίχος στα αριστερά του ήταν αυτός που χώριζε το «Σκορπιό» στα δύο: στο κωλάδικο και το μπουρδέλο. Ακριβώς στο μέσο του ήταν η κλειστή πόρτα που οδηγούσε στο γαμιστρώνα, ίσως και σε κάποια αποθήκη και, σίγουρα, στην πίσω πόρτα που έβγαζε στο πάρκινγκ. Αριστερά της ήταν άλλες δύο πόρτες για τις τουαλέτες. Στο κέντρο της αίθουσας βρισκόταν η πίστα, ένα μικρό υπερψωμένο τετράγωνο με μια κατακόρυφη μεταλλική μπάρα που ξεκινούσε απ' το δάπεδο κι έφτανε μέχρι το ταβάνι. Οχτώ χαμηλά τραπέζια κι αρκετές καρέκλες ήταν τοποθετημένα γύρω απ' την πίστα, καταλαμβάνοντας το μεγαλύτερο μέρος της αίθουσας. Στη μια γωνία ήταν οι πόρτες για τις τουαλέτες και στις υπόλοιπες τρεις οι καναπέδες από κόκκινο βελούδο: σφουγγάρια ποτισμένα με αλκοόλ και νικοτίνη. Επίσης με χαμηλά τραπέζια, για να βολεύουν και στα χορευτικά.

Η πόρτα άνοιξε για να μπει ένας ακόμα πελάτης. Ο Μάρκος τον κοίταξε. Ναι, αυτό τον τύπο τον θυμόταν απ' την προηγούμενη φορά. Ένας ψηλός, ξερακιανός πενηντάρης, με λεπτό γκρι-ζαρισμένο μουστάκι, που καθόταν στην άκρη της μπάρας. Τον παρακολούθησε να διασχίζει την αίθουσα μέχρι τον καναπέ που βρισκόταν στην αριστερή γωνία, στην απέναντι πλευρά. Εκεί καθόταν ήδη ένας χοντρός με γκριζαρισμένους κροτάφους και παχύ κατάμαυρο μουστάκι που έκανε μπαμ από χιλιόμετρα όπι είναι βαρύμενο, ο οποίος πρέπει να 'χε πάνω κάτω την ίδια γλικία και κάπνιζε ένα κοντόχοντρο πούρο που ερχόταν γάντι με το σουλούπι του. Μια φανταχτερή γραβάτα έκανε γκελ στη μεγά-

λη του κοιλιά, σαν φωτεινό βέλος που καλούσε το μάτι να προσέξει αυτό που οι τύποι του είδους του αποκαλούν «καμπύλη ευημερίας». Δίπλα του ήταν καθισμένος με τους αγκώνες του ν' ακουμπούν στο τραπέζι ένας ξανθός φουσκωτός με κοντοκουρεμένο καπσαρό μαλλί, που φορούσε ένα εφαρμοστό μαύρο μπλουζάκι. Αυτός δεν πρέπει να ταν πάνω από σαράντα. Σκατόφατσα. Αντάλλαξαν κι οι δύο μια χειραψία με τον ψηλό χωρίς να σηκωθούν κι ο χοντρός έκανε ένα νεύμα στη σερβιτόρα δείχνοντας τον γκριζομάλλη που είχε ήδη κάτσει στο τραπέζι τους.

Ο Μάρκος ήπιε μια γουλιά απ' την μπίρα του κι άναψε ένα ακόμα τσιγάρο με την καύτρα απ' το προηγούμενο. Κρίνοντας απ' τα μούτρα τους κι απ' την προθυμία με την οποία ο μπάρμαν κι η σερβιτόρα τσακίστηκαν να τους εξυπηρετήσουν, υπέθεσε ότι ο χοντρός έπρεπε να ταν ο ιδιοκτήτης κι η ξανθωπή ντουλάπα ένας απ' τους μπράβους του.

Είχε δει και τους άλλους δύο, στα πόστα τους όπως και την προηγούμενη φορά: Ένας στον προθάλαμο της κεντρικής εισόδου, για ν' ανοιγοκλείνει τις πόρτες, κι ένας στην πίσω πόρτα που έβγαζε στο πάρκινγκ. Θα βαζε και στοίχημα ότι κάπου μες στα σκούρα κουστούμια τους έβοσκε κι ένα σιδερικό. Μαζί με τον καραφλό μπάρμαν και τις κοπέλες, αυτοί πρέπει να ταν όλοι όσοι με τον ένα ή τον άλλο τρόπο είχαν επαγγελματική σχέση με το χώρο – τουλάχιστον, απόψε. Τους υπολοίπους τους έκριθε για πελάτες.

Κόντευε να τελειώσει τη δεύτερη μπίρα όταν είδε την εσωτερική πόρτα του «Σκορπιού» ν' ανοίγει και να εμφανίζονται στην αίθουσα τρεις κοπέλες. Η τρίτη ήταν η Ιλεάνα.

Αρχεται η συνεδρίασις, σκέφτηκε καθώς την κοιτούσε να σκανάρει με το ακάλυπτο μάτι της τους θαμώνες στην αίθουσα. Φορούσε ένα στενό και μακρύ γαλάζιο φόρεμα από λεπτό ύφασμα, μ' ένα σκίσιμο στο πλάι, που λίγο ήθελε να φτάσει μέχρι τη μέση της. Είδε το βλέμμα της να περνάει από πάνω του και της έκανε νόημα να πλησιάσει. Η Ιλεάνα έριξε άλλη μια γρήγορη

ματιά στην αίθουσα –προφανώς, για κάποια δεύτερη πρόταση– και περπάτησε προς το μέρος του ακροβατώντας πάνω στα ψηλά της τακούνια με μια ισορροπία που ο Μάρκος έκρινε αξιοθαύμαστη.

«Θα πιεις ένα ποτό μαζί μου;» την ρώτησε μόλις έφτασε δίπλα του.

Η Ιλεάνα έγνεψε καταφατικά κι ο Μάρκος έκανε σήμα στο χοντρό μπάρμαν, που ήδη τους κοιτούσε με την άκρη των μικρών ματιών του, να φτιάξει το ποτό της και να του δώσει ακόμα μια μπίρα.

Τσούγκρισαν τα ποτήρια τους. Ήταν σαν ντεζαβί που τον έκανε να νιώσει σαν να 'χε κάτσει χίλια βράδια σ' αυτό το σκαμπό, σαν τζίνι που εύχεται να πιάσει κάποιος να τρίψει το γαμημένο το λυχνάρι, μπας και βγει επιτέλους από 'κει μέσα. Αναρωτήθηκε πώς να ένιωθε η Ιλεάνα και σκέφτηκε ότι, από συναισθηματικής άποψης, η φάση έμοιαζε με επισκεπτήριο σε ισοβίτη. Ο επισκέπτης φρικάρει κάθε φορά με τη φυλακή ο ισοβίτης το 'χει πάρει απόφαση. Κι αυτός ήταν ο επισκέπτης εδώ, είχε λοιπόν κάθε δικαίωμα να φρικάρει.

Άδειασε το υπόλοιπο της δεύτερης μπίρας στο ποτήρι του και την κοίταξε χαμογελώντας.

«Τι λες, πάμε να κάτσουμε εκεί απέναντι;»

Της έδειξε τον άδειο καναπέ στην απέναντι δεξιά γωνία.

Η Ιλεάνα έγνεψε ξανά καταφατικά, αμίλητη σαν γλάστρα πρωινής τηλεοπτικής εκπομπής, ανέκφραστη σαν αιγυπτιακό Φαγιούμ. Άλλωστε, δεν ήταν παρά ένα ακόμη απ' τα εκθέματα στο «Μουσείο του Νεοελληνικού Πολιτισμού» και τα εκθέματα δεν έχουν φωνή, πέρα απ' όση χρειάζεται για να ολοκληρώσουν στοιχειωδώς μια κονσομασιόν συνδιάλεξη με τον πελάτη, που μετά δε θα την θυμάται κανείς, γιατί τίποτα δε θα 'χει ειπωθεί. Άντε και κάνα δυο φωνήντα για να ολοκληρώσουν, επίσης στοιχειωδώς, μια συνεύρεση με κάποιο φιλότεχνο Νεοέλληνα, που μετά θα θέλουν να ξεχάσουν.

Πήραν τα ποτά τους και μεταφέρθηκαν στο γωνιακό καναπέ. Έκατσαν δίπλα δίπλα, ο Μάρκος άναψε ένα ακόμη απ' τα κόκκινα «Γκολουά» του, η Ιλεάνα ένα απ' τα φθηνά δικά της.

«Λοιπόν, Ιλεάνα;» της χαμογέλασε ξανά και πλησίασε προς το μέρος της, δυναμώνοντας ταυτόχρονα τη φωνή του για να μπορέσει ν' ακουστεί ανάμεσα στα τσιφτετέλια. «Μου χες πει ότι είσαι από Ρωσία, έτσι δεν είναι;»

Η ξανθούλα σταύρωσε τα πόδια της. Το σκίσιμο στο φόρεμά της έφτασε όντως μέχρι τη μέση της.

«Τυμάσαι πώς με λένε», απάντησε και τα αυτιά του Μάρκου γέμισαν με το παχύ σίγμα. «Πελάτες τυμούνται Ρωσία, αλλά όχι όνομα», συνέχισε και ήπιε μια γουλιά απ' το ποτό της.

«Έχεις ωραίο όνομα, γι' αυτό το θυμάμαι. Εσύ θυμάσαι το δικό μου;»

«Τυμάμαι εσένα αλλά όχι όνομα», του απάντησε με μια έκφραση που του Μάρκου του φάνηκε σαν να έλεγε: «Άμα θυμόμουν το όνομα του κάθε πελάτη εδώ μέσα, ρε φίλε, θα μ' έβλεπες στο «Γκίνες»...»

«Μάνος είναι το όνομά μου. Κι από πού ακριβώς απ' τη Ρωσία είσαι, Ιλεάνα;»

«Μικρό χωριό... Ντεν τα ξέρεις όνομα».

«Πες μου».

«Ντεν τα ξέρεις».

Δεν είχε νόημα να επιμείνει, η μικρή τσίτωνε. Προσπάθησε να το πιάσει απ' αλλού:

«Και πώς βρέθηκες εδώ;»

«Ηρτα με φίλες μου. Για ντουλειά».

«Γι' αυτή τη δουλειά;»

«Για ντουλειά».

Πάλι πάγος.

«Κι οι φίλες σου; Δουλεύουν εδώ;»

Η Ιλεάνα έγνεψε αρνητικά.

«Αλλού», είπε. «Ντεν ξέρω πού».

«Μόνες σας ήρθατε;»

«Ναι... Όχι. Με κάτι φύλους».

«Και θέλατε να ρθετε ειδικά στην Ελλάδα;»

Η Ιλεάνα ανασήκωσε τους ώμους.

«Ελλάντα, Ιταλία... Για ντουλειά».

«Η οικογένειά σου είναι στη Ρωσία;»

Η κοπέλα έγνωψε καταφατικά με ύφος αδιάφορο, αλλά ο Μάρκος έπιασε τη σκιά που σκέπασε στιγμιαία την ανοιχτοπράσινη κόρη στο ακάλυπτο μάτι της. Συνέχισε αργά και καθαρά:

«Άλλους συγγενείς δεν έχεις εδώ; Ή στην Ιταλία; Θείους, ξαδέρφια;»

Παύση. Η μικρή άνοιξε το λεπτό, όμορφο στόμα της να πει κάτι και μετά το ξανάκλεισε σαν να το μετάνιωσε. Έπιασε το ποτό της και κατέβασε μια γερή γουλιά, μαζί κι ένα κομμάτι πάγο. Όταν, τελικά, αποφάσισε να του απαντήσει, η φωνή της ήταν κρύα, σαν μαρμάρινη ταφόπλακα σε επαρχιακό νεκροταφείο το χειμώνα.

«Όχι», είπε και το βλέμμα της πετάρισε ανήσυχα στο τραπέζι στην απέναντι γωνία, εκεί που κάθονταν ο μουστάκιας, η ντουλάπα κι ο ψηλός γκριζομάλλης. «Όλο ρωτάς», συμπλήρωσε κι ο Μάρκος θα στοιχημάτιζε πως λίγο ήθελε να του φτύσει και τον πάγο στα μούτρα.

Τζίφος, σκέφτηκε. Απ' όπου και να πήγαινε να την πιάσει την κουβέντα, έπεφτε σε αδιέξοδο. Αυτή η συζήτηση δε θα βγαζει πουθενά. Χώρια που, αν κλότσαγε τελείως η μικρή, κάθε απόπειρα να την προσεγγίσει ξανά θα ήταν μάταιη. Ίσως κι επικίνδυνη.

Της χαμογέλασε και την χάιδεψε απαλά στο πόδι πάνω απ' το λεπτό ημιδιαφανές φόρεμα.

«Έχεις δίκιο», είπε. «Αλλά είναι γιατί μ' αρέσει να μιλάω μαζί σου». Άδειασε το υπόλοιπο της μπίρας του στο ποτήρι και κοίταξε το ποτό της Ιλεάνας. Είχε πιει περίπου το μισό. «Οπότε, ας πιούμε κάτι ακόμα κι ας αλλάξουμε κουβέντα», συμπλή-

ρωσε κι έκανε νόημα στη σερβιτόρα να τους φέρει ακόμα δύο απ' τα ίδια.

Η μαυρομάλλα σερβιτόρα φορούσε μαύρη μίνι φούστα πάνω από ένα κόκκινο δικτυωτό καλσόν και κουβαλούσε ένα δίσκο φορτωμένο με ποτά. Τους έγνεψε καταφατικά. Την παρατηρούσαν καθώς προσπαθούσε να περάσει δίπλα από έναν αξύριστο, κοκκινόπρόσωπο πελάτη που, με το πουκάμισο ξεκούμπωτο και τα χέρια σε ανάταση, κουνούσε εκστασιασμένος την τεράστια κοιλιά του μπροστά σε μια αλλοδαπή συνάδερφο της Ιλεάνας, η οποία ισορροπούσε πάνω σε δυο τακούνια ψηλά και χοντρά σαν τους Δίδυμους Πύργους. Με τη διαφορά ότι αυτά έστεκαν ακόμα στη θέση τους.

Ετσι είναι, είμαστε γλεντζές και φιλόξενος λαός, σκέφτηκε ο Μάρκος. Λιώχνουμε μόνο όσους ξέρουν δεν μπορούμε να γαμήσουμε, κυριολεκτικά ή μεταφορικά. Τσως θα' πρεπε, επιτέλους, να το ποθετήσει η Συνοριοφυλακή εκείνες τις πυροβολημένες ξύλινες πινακίδες στις εισόδους της χώρας, όπως είχαν οι μικρές παλιές καλές πόλεις του Ουέστ: «Ξένε, αν είσαι ποντάνα, ποδοσφαιριστής ή δουλεύεις για ψίχουλα, καλώς ήθελες. Άλλως, το μολύβι μας είναι καντό και τα κελιά μας κρύα... Ράουν! Φερμπότεν!»

Συνέχισε να κοιτάζει τη σερβιτόρα που προσπέρασε μ' έναν επιδέξιο ελιγμό τον παθιάρη μεσήλικα χορευτή και κατευθύνθηκε προς τον απέναντι καναπέ. Αποφάσισε να μην αφήσει την ευκαιρία ανεκμετάλλευτη.

«Πίνει πολύ ο κόσμος εδώ», σχολίασε σκύβοντας προς το μέρος της Ιλεάνας. «Άλλα εκεί», συμπλήρωσε δείχνοντας με τα μάτια, «δεν είναι πελάτες – αυτός με το μαύρο μουστάκι είναι το αφεντικό, ε;»

Η Ιλεάνα έριξε μια γρήγορη, ιλεφτή ματιά στους τρεις άντρες, που τσούγκριζαν τα ποτήρια τους στην απέναντι πλευρά του μαγαζιού, κι έγνεψε καταφατικά.

«Κι ο ξανθός δίπλα του δουλεύει γι' αυτόν, όπως και τα παιδιά στις πόρτες, ή κάνω λάθος;» παρατήρησε στον ίδιο φιλικό τόνο ο Μάρκος.

Την παρακολούθησε να κοιτάζει για μια στιγμή μόνο τον ξανθό φουσκωτό κι αμέσως μετά τους θαυμώνες που ξεσαλώνανε, κι αυτό που διάβασε στο βλέμμα της ήταν καθαρός, απόφιος φόβος. Άκουσε τη φωνή της να βγαίνει αγχωμένη και μαζί το καμπανάκι τελευταίου γύρου για τη συνομιλία τους:

«Τέλεις να χορέψουμε;»

Αλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε, δηλαδή, έκανε τη μετάφραση ο Μάρκος. Δεν περίμενε ότι αυτή η κουβέντα θα 'ταν εύκολη υπόθεση, αλλά αυτό πια έμοιαζε σαν να προσπαθείς να πνίξεις αχινό με γυμνά χέρια. Αποφάσισε ν' ανακατέψει την τράπουλα και να ξαναμοιράσει. Φόρεσε το πιο γοητευτικό του χαμόγελο και της χάιδεψε απαλά τα μαλλιά.

«Θέλω πολύ να πάμε μέσα», της είπε και της έκλεισε το μάτι δείχνοντας προς την κλειστή πόρτα απέναντι. Πλησίασε το στόμα του σε απόσταση αναπνοής απ' το αυτί της. «Το θέλω πολύ», της ψιθύρισε.

«Είναι πενήντα ευρώ», απάντησε ξερά η κοπέλα και του Μάρκου του ρέθε να φασκελώσει μόνος του τα μούτρα του, που παρίστανε το γόνη εκεί μέσα, λες και ήταν στη μονοήμερη εκδρομή του γυμνασίου.

«Φύγαμε, κούκλα», είπε και σηκώθηκε, πάντα χαμογελώντας.

Πήραν τα ποτά και τα τσιγάρα τους, διέσχισαν το μαγαζί περνώντας μπροστά απ' το μπαρ και σε απόσταση ασφαλείας απ' την παλλόμενη κοιλιά του κοκκινομούρη κι έφτασαν στην πόρτα. Ο Μάρκος απέφυγε να κοιτάζει δεξιά, στο τραπέζι που στρατοπέδευε η υψηλή γηεσία του καταστήματος, αλλά ένιωσε τα βλέμματα και των τριών πάνω τους. Η Ιλεάνα γύρισε το πόμολο. Η πόρτα άνοιξε.

«Ντεν είναι κανέίς μέσα, μπορούμε να πάμε», του είπε χωρίς να τον κοιτάζει και μπήκε.

Ο Μάρκος πέρασε, έκλεισε την πόρτα πίσω του κι έριξε μια γρήγορη ματιά στο άλλο μισό του «Σκορπιού».

Μπροστά απλωνόταν ένας διάδρομος, με μήκος όχι παραπά-

νω από έξι εφτά μέτρα. Στα αριστερά του ήταν ο τοίχος απ' τις τουαλέτες. Στο δεξή τοίχο υπήρχαν δυο πόρτες. Η πρώτη ήταν κλειστή και φαινόταν να οδηγεί σε κάποια υπόγεια αποθήκη. Την προσπέρασαν. Η δεύτερη ήταν στο τέρμα του διαδρόμου, «τα ιδιαίτερα». Η Ιλεάνα την άνοιγε ήδη. Εκεί ο διάδρομος έστριβε με γωνία ενενήντα μοιρών προς τα αριστερά. Προφανώς, οδηγούσε στην πίσω έξοδο που έβγαζε στο πάρκινγκ. Φτάνοντας πίσω απ' την Ιλεάνα, ο Μάρκος κοίταξε προς τα 'κει.

Ο ψηλός, κουστουμαρισμένος μπράβος έστεκε μπάστακας στην πίσω πόρτα. Είχε γυρίσει ο μισός προς το μέρος τους και τους κοιταύσε. Το πρόσωπό του ήταν τετράγωνο λες και το 'χε μόλις βγάλει από χαρτόνουτο. Τα μαλλιά του ήταν κατάμαυρα και κατσαρά σαν κοντά τρίχινα ελατήρια. Είχε το ένα του χέρι στην τσέπη του παντελονιού του και στο άλλο κρατούσε ένα αναμμένο τσιγάρο. Τα μάτια του ήταν μικρά, μοχθηρά και ηλιθικά, όπως είναι συνήθως τα μάτια των μπράβων. Ο Μάρκος τράβηξε το βλέμμα του και μπήκε με την Ιλεάνα στο δωμάτιο.

Το φως μέσα ήταν βρόμικο, κόκκινο και λίγο, σκορπισμένο στο σάπιο αέρα. Άφηνε στο μάτι μόνο τα περιγράμματα των λιγοστών επίπλων. Η Ιλεάνα έκλεισε πίσω του την πόρτα.

Το πρώτο πράγμα που έκανε ο Μάρκος, καθώς τα μάτια του συνήθιζαν αργά στο κοκκινωπό μισοσκόταδο, ήταν να προσπαθήσει να διακρίνει αν υπήρχε κάπου παράθυρο. Είδε τις κουρτίνες στον τοίχο. Υπήρχε παράθυρο. Κάποτε. Τώρα ήταν χτισμένο με τσιμεντόλιθους. Το μόνο άνοιγμα λοιπόν εκεί μέσα ήταν η πόρτα απ' την οποία είχαν μπει.

Ερίξε μια γρήγορη ματιά στο δωμάτιο. Ήταν μικρό, με ελάχιστα έπιπλα, τα απολύτως απαραίτητα. Απ' τον απέναντι τοίχο, κάτω απ' το χτισμένο παράθυρο που κάποτε έβλεπε προς τη θάλασσα, ξεκινούσε ένα γηιδίπλο κρεβάτι που καταλάμβανε τον περισσότερο χώρο. Δίπλα του έστεκε ένα μικρό κομοδίνο με συρτάρι κι απ' την άλλη μεριά, κολλητά στον τοίχο, ένας λεκιασμένος νιπτήρας με καθρέφτη. Δυο καρέκλες, μια σε κάθε γω-

νία, συμπλήρωναν τη μινιμαλιστική επίπλωση του χώρου. Στον τοίχο κρεμόταν η ξεθωριασμένη αφίσα μιας γυμνής με μεγάλα βυζιά και καουμπόικο καπέλο.

Η Ιλεάνα πλησίασε στο κρεβάτι, ακούμπησε το ποτό της στο κομοδίνο κι άρχισε να ξεκουμπώνει το γαλάζιο της φόρεμα. Ο Μάρκος έβγαλε τα παπούτσια του, άπλωσε το σακάκι του στο κρεβάτι και ξάπλωσε πάνω του. Ακούμπησε την μπίρα δίπλα του, στο πάτωμα. Άναψε τσιγάρο και κοίταξε την ξανθιά Ρωσίδα που άφησε το φόρεμά της με προσοχή στην καρέκλα κι ετοιμάστηκε να ξεκουμπώσει το σουτιέν της.

«Μη βγάλεις άλλα ρούχα», της είπε αργά.

Η μικρούλα γύρισε και τον κοίταξε με το ακάλυπτο μάτι της. Στο βλέμμα της διέκρινε μια βαργεστημένη απορία.

«Θέλω μόνο να ξαπλώσεις δίπλα μου», συμπλήρωσε ο χλούμος άντρας.

«Όχι πιο πολύ από μισή ώρα εδώ», του απάντησε.

Αφησε το βλέμμα του να διατρέξει το μικροκαμαρένο, σφιχτό κορμί της, όσο έβγαζε τις γόβες της κι έπαιρνε θέση δίπλα του. Δεν παρατήρησε μελανιές στην ανοιχτόχρωμη επιδερμίδα της. Όποιος την είχε ξυλοκοπήσει, είχε χτυπήσει μόνο πρόσωπο. Χτυπήματα μίσους, οργισμένου ξεσπάσματος. Αυτός που το ήκανε δεν ήταν επαγγελματίας ή δεν ήταν καθόλου ψύχραιμος.

«Λοιπόν;» τον ρώτησε τακτοποιώντας τα μαλλιά της προσεκτικά πάνω στο μισό της πρόσωπο.

«Λοιπόν, θα σου πω κάποια πράγματα και θέλω να μ' ακούσεις προσεκτικά. Κατ' αρχάς, ότι σου πω, θα το πω μια φορά και θα μείνει μεταξύ μας. Δεν είμαι μπάτσος ούτε έχω οποιανδήποτε σχέση με το μαγαζί.»

«Το ξέρω», απάντησε σε πρώτο χρόνο η Ιλεάνα. «Θα ήξερε ο Χάρου που είναι Αστυνομία.»

«Ποιος είναι ο Χάρου;»

Καμία απάντηση. Η μικρή το ίχε μετανιώσει που πετάχτηκε. «Είναι ο ψηλός που κάθεται με το αφεντικό;»

Η Ιλεάνα έκανε ένα σχεδόν αδιόρατο καταφατικό νεύμα.
«Ωραία. Άκου, λοιπόν, τι έχω να σου πω. Πιστεύω ότι σ' έχουν χτυπήσει. Πιστεύω ότι...»

Η μικρή κούνησε το κεφάλι της αρνητικά.

«Είπα όχι», είπε στεγνά κι έκανε μια κίνηση να σηκωθεί.

Ο Μάρκος την έπιασε απ' τον ώμο.

«Άκου μόνο», της είπε κι η φωνή του βγήκε βαριά, σαν να σερνε βαγόνια φορτηγού τρένου. «Θα κάτσουμε μόνο μισή ώρα και θα σε πληρώσω κανονικά».

Η Ιλεάνα ακούμπησε αργά ξανά την πλάτη της στο μαξιλάρι κι έψαξε με τα μάτια στο κομοδίνο για τα τσιγάρα της. Ο Μάρκος τής έτεινε ένα απ' τα δικά του. Η μικρή το αγνόησε κι άπλωσε το χέρι στο πακέτο της. Ο Μάρκος αγνόησε με τη σειρά του την απόρριψη και συνέχισε:

«Επίσης πιστεύω ότι σε κρατάνε εδώ χωρίς να το θέλεις. Ότι δεν έχεις χαρτιά ή, αν έχεις, σ' τα κρατάει το αφεντικό σου. Γι' αυτό δεν μπορείς να πας στην Αστυνομία – και γιατί ο Χάρο, ο μπάτσος, είναι φίλος του αφεντικού. Θέλεις να φύγεις, αλλά δεν μπορείς. Καμιά κοπέλα δε θα καθόταν ύστερα από τέτοια ζημιά στο πρόσωπο. Επίσης, πιστεύω ότι δεν είσαι είκοσι τριών ετών, είσαι μικρότερη. Για όλους αυτούς τους λόγους, έχω αποφασίσει να σε βγάλω από 'δω μέσα. Έχω τον τρόπο να το κάνω και να φύγεις μακριά από 'δω. Μπορώ να σου βρω χαρτιά, να φύγεις απ' την Ελλάδα. Να πας πίσω στη Ρωσία ή σε όποια άλλη χώρα νομίζεις εσύ. Χρήματα θα σου δώσω εγώ, κι αν κάποια στιγμή στο μέλλον σου περισσέψουν, τότε θα μου τα στείλεις πίσω. Όλα αυτά θα γίνουν χωρίς να πάθεις τίποτα και δε θα έχεις απέναντι σ' εμένα καμιά υποχρέωση. Από εσένα θέλω μόνο να συνεργαστείς για να τα καταφέρουμε. Αν υπάρχει κάτι που μπορεί να βοηθήσει, να μου το πεις και να μην πεις τίποτα σε κανέναν άλλο. Πώς σου φαίνεται;»

Η Ιλεάνα τον κοίταξε ψυχρά. Με το μεγάλο δάχτυλο του ποδιού της έτριβε νευρικά τα σκεπάσματα στο κρεβάτι.

«Είσαι τρελός», του είπε. «Ακόμα κι αν ήτελα να φύγω, ντεν

γίνεται. Τα με σκοτώσουν. Κι εσένα τα σκοτώσουν. Αν έχεις στο μυαλό σου αυτά, να μην έρτεις ξανά. Τα μου κάνεις κακό. Να πληρώσεις και να φύγεις».

Ο Μάρκος ανακάθισε στο κρεβάτι, έσκυψε και πλησίασε το πρόσωπό του αντίκρυ στο δικό της.

«Έχεις χαζέψει τελείως;» την ρώτησε κι η φωνή του ήταν σχεδόν ένας ψίθυρος. «Πόσο χειρότερα νομίζεις ότι μπορούν να γίνουν τα πράγματα για σένα; Τώρα νομίζεις ότι ζεις; Θα μείνη εδώ μέσα, μια πόρνη που δεν πρόκειται να κάνει ποτέ λεφτά, στο έλεος του κάθε μαλάκα που θα σου σπάει τα μούτρα, όποτε νομίζει. Χριστέ μου, κοίτα πώς είσαι, ούτε τα δόντια σου δε σε πήγαν να φτιάξεις! Δεν υπάρχουν πόρνες που να ζουν χειρότερα από εσένα κι είσαι ακόμα παιδάκι. Τι θα κάνεις; Θα κρύβεις τα σπασμένα σου μούτρα πίσω απ' τα μαλλιά σου μέχρι να γεράσεις ή να πεθάνεις άρρωστη εδώ μέσα; Η ζωή σου έχει τελειώσει, έχεις μόνο ένα μαρτύριο μπροστά σου και τίποτε άλλο. Αυτή είναι η ευκαιρία σου να βγεις από 'δω μέσα, κι όπου και να πας, θα είσαι καλύτερα. Είναι η ευκαιρία σου να ζήσεις. Ίσως να έχεις κι άλλη. Αν δεν έχεις, όμως; Τι θα κάνεις;»

Της παραμέρισε απαλά τα μαλλιά που κάλυπταν το μισό της πρόσωπο. Είδε το χτυπημένο της μάτι. Ήταν ακόμα πρησμένο. Το δέρμα γύρω του ήταν πράσινο με μια μεγάλη μοβ κηλίδα και μικρές σπασμένες φλέβες. Το πρόσωπό της ήταν ανέκφραστο, αλλά τα χείλη της έτρεμαν. Είδε δάκρυα να μαζεύονται και να γυαλίζουν, έτοιμα να ξεχειλίσουν και να τρέξουν στην πληγωμένη σάρκα.

«Δεν είμαι τρελός», συνέχισε. «Μπορώ να σε βγάλω από 'δω μέσα και το εννοώ. Να σε στείλω σε δικούς σου ανθρώπους – δεν έχεις ανθρώπους που θέλεις να δεις; Που θέλουν να σε δούνεις;» Την φίλησε απαλά, ψηλά στο μέτωπο, εκεί που χώριζαν τα μαλλιά της. «Πες μου», έκανε.

Τα μάτια της έκλεισαν και τα δάκρυα ξεχείλισαν στα μάγουλά της και πάνω στο πράσινο, πρησμένο δέρμα της. Το στό-

μα της έγινε μια πλατιά ζαρωμένη γκριμάτσα που σιγά σιγά άνοιγε αφήνοντας να φανούν τα σπασμένα της δόντια. Έκλαιγε αθόρυβα, με λυγμούς που τράνταζαν το μικρό της στήθος.

Ο Μάρκος κοιτούσε μια μικρή σαρανταποδαρούσα που σερνόταν αργά στον τοίχο, λίγο πάνω και δεξιά απ' το κεφάλι της.

«Πες μου», επέμεινε.

Κι η Ιλεάνα μίλησε. Ανάμεσα σε κοφτούς λυγμούς, με τα δάκρυα να σχηματίζουν δυο μικρές διάφανες γραμμές στο πρόσωπό της, με λέξεις μικρές και σπασμένες σαν τα δόντια της. Σπαστά Ελληνικά και σπαστά Αγγλικά, ανακατεμένα με άγνωστες για τον χλομό άντρα λέξεις απ' την πατρίδα της.

Κι ο Μάρκος έμαθε ότι δεν ήταν είκοσι τρία αλλά δεκαεννιά, ότι είχε ξεκινήσει πριν από δύομισι χρόνια μαζί μ' άλλες κοπέλες να έρθει στην Ελλάδα παράνομα, με σκοπό να βρει μια θεία της, την Όλγα, που από χρόνια είχε μαγαζί στις Τζιτζιφίες, και να κάτσει μαζί της ή να συνεχίσει για να βρει κάτι μακρινά της ξαδέρφια που δούλευαν σε μια μικρή βιοτεχνία στην Ιταλία. Κι ότι, τελικά, οι συμπατριώτες της δουλέμποροι την παρέδωσαν μαζί με τις άλλες κοπέλες στον Απόστολο, έναν Έλληνα δουλέμπορο απ' τη Μεσσηνία, που με τη σειρά του τις μοίρασε σε άλλους δουλεμπόρους, αλλά μετά πήγε από καρδιά κι έτσι η Ιλεάνα, που το κανονικό της όνομα ήταν Νάντια, κατέληξε να δουλεύει για τον Μάκη.

Κι έμαθε επίσης ότι η ίδια κι άλλες τρεις κοπέλες ήταν στην ουσία φυλακισμένες σ' ένα ξενοδοχείο του Μάκη στη Θήβα και τις πηγαινοφέρνανε οι μπράβοι στη δουλειά, οι ίδιοι μπράβοι που φύλαγαν το μαγαζί. Ότι δούλευαν κάθε νύχτα, εκτός απ' τις Τετάρτες που το μαγαζί ήταν κλειστό. Ερχόταν μόνο πού και πού ο Μάκης με τους συνεργάτες του για να κανονίζουν διάφορες δουλειές. Ότι αρχιγγός των μπράβων ήταν ο Φραγκίσκος που τον φωνάζανε Φράνκου, ο ξανθός φουσκωτός που καθόταν με τον Μάκη στον καναπέ. Κι ότι ο Φράνκου ήταν αυτός που την χτύπησε στο πρόσωπο, όταν μια νύχτα την θεώρησε υπεύθυνη που δεν του σηκώθηκε. Κι ότι οι υπόλοιποι μπράβοι ήταν τρία καθάρ-

ματα που είχε ψαρέψει ο Φράνκος: ο ένας, αυτός στην πλαϊνή πόρτα, απ' το γυμναστήριο κι οι άλλοι δύο από μια ακροδεξιά οργάνωση, στην οποία συμμετείχε παλαιότερα. Γιατί του Φράνκο δεν του άρεσαν οι ζένοι, γενικώς.

Έμαθε ότι ο Χάρης, ο μπάτσος που είχε βαθμό υπαστυνόμου Β' στο Αστυνομικό Τμήμα του Κάστρου, ήταν λιγότερο φίλος και περισσότερο συνεργάτης με τον πολυπλόκο μάχη κι ότι κάποιοι στην πιάτσα τον φωνάζαν «Ντέρτι Χάρυ». Κι ότι αυτοί οι κάποιοι ήξεραν ότι ο Χάρυ είναι χωρισμένος, πίνει πολύ ουίσκι με κόκα κόλα και γουστάρει να πηδάει τις πιο μικρές απ' τις πιτσιρίκες που δουλεύουν για τον Μάχη και που μερικές απ' αυτές έχουν την γηικία της κόρης του. Κι ότι ο Χάρυ δεν πληρώνει για το ουίσκι του, όπως δεν πληρώνει και για τις πιτσιρίκες. Και βγάζει και το κατιτής του από πάνω, για να συμπληρώνει το μισθό.

Αυτοί οι κάποιοι ήξεραν επίσης και κάποια άλλα, τελείως άσχετα μ' αυτό πράγματα, όπως, για παράδειγμα, ότι στο μαγαζί του Μάχη δεν είχε γίνει ποτέ κανέίς έλεγχος απ' την Αστυνομία για παράνομες δραστηριότητες, παρόλο που η Αστυνομία γνώριζε καλά τον Μάχη.

Ίσως γι' αυτό.

Ο Μάρκος παρακολουθούσε τη σαρανταποδαρούσα να σέρνεται αργά προς τη γωνιά του τοίχου και κάπνιζε το ένα τσιγάρο πίσω απ' το άλλο καθώς η Ιλεάνα κατάπινε τους τελευταίους απ' τους λυγμούς της κι έφερνε ξανά τα μαλλιά της μπροστά στο μουσκεμένο της πρόσωπο. Της πρόσφερε ένα αναμμένο τσιγάρο κι αυτή τη φορά η Ιλεάνα το πήρε.

«Λοιπόν, θα φύγουμε από 'δω μέσα;» την ρώτησε σιγανά.

Η Ιλεάνα σηκώθηκε, πήγε ώς το νιπτήρα κι έπλυνε προσεκτικά με νερό το πρόσωπό της. Ντύθηκε γρήγορα κι έπιασε να βάφει τα χείλη και το καλό της μάτι. Το άλλο είχε ήδη αρκετό χρώμα, από μόνο του.

«Όχι», του απάντησε καθώς κοιταζόταν στον καθρέφτη και διόρθωνε τις τελευταίες λεπτομέρειες. «Εσύ τα φύγεις και πρώ-

τα πληρώσεις σ' αυτόν έξω. Ντεν είπαμε τίποτα. Να μην έρτεις ξανά. Να κοιτάξεις ζωή σου».

Ο Μάρκος σηκωθήκε και φόρεσε το σακάκι του.

«Η δική μου ζωή είναι μια χαρά», είπε χαμογελώντας. «Για τη δική σου μιλούσαμε, αλλά μπορούμε να το ξεχάσουμε το θέμα. Αφού μπορείς εσύ, μπορώ κι εγώ».

Έριξε μια τελευταία ματιά στη σαρανταποδαρούσα που τώρα είχε φτάσει στη γωνία κι αντιμετώπιζε το δικό της αδιέξοδο. Αναρωτήθηκε τι διάολο μπορεί να σκέφτεται μια σαρανταποδαρούσα σ' αυτή την περίπτωση, κι αποφάσισε ότι δεν του καιγόταν καρφί. Να πάει να γαμηθεί. Πολύ ασχολήθηκε μαζί της.

Βγήκε πίσω απ' την Ιλεάνα ξανά στο διάδρομο. Ο μπράβος ξεκόλλησε απ' την πόρτα και τους πλησίασε. Ο Μάρκος σταμάτησε κι έβγαλε ένα χαρτονόμισμα των πενήντα ευρώ απ' την τσέπη του. Η Ιλεάνα εξαφανίστηκε στην πόρτα που οδηγούσε πίσω στο μαγαζί. Ο μπράβος παντελόνιασε με χάρη το πενηντάρικο και γύρισε στο πόστο του.

Ο Μάρκος άνοιξε την πόρτα και μπήκε ξανά στην αίθουσα του «Σκορπιού». Όλοι ήταν στις θέσεις τους. Τίποτα δεν είχε αλλάξει, όπως τίποτα δε θ' άλλαξε ποτέ εκεί μέσα. Πλήρωσε τα ποτά στο μπαρ και βγήκε απ' την κεντρική είσοδο έξω, στον καθαρό αέρα.

Περπάτησε στον ανηφορικό χωματόδρομο περνώντας δίπλα απ' το υπαίθριο πάρκινγκ. Είδε τον μπράβο με τον τετράγωνο τενεκέ που είχε για κεφάλι να τον κοιτάζει με την απορία στριμωγμένη μες στα μικρά του μάτια.

Συνέχισε στο σκονισμένο ανήφορο σιγοσφυρίζοντας ένα απ' τα αγαπημένα του κομμάτια του γέρου. Χαμογελούσε καθώς σκεφτόταν ότι δεν είχε μάθει και λίγα για πενήντα ευρώ. Βέβαια, άλλον πληρώνεις κι άλλος σ' τα λέει, αλλά έτσι είναι το νταβατζήλικι: Έχει τους νόμους του κι οι νόμοι, όπως παντού, ποτέ δεν προϋποθέτουν ή συνεπάγονται δικαιοσύνη. Άλλωστε, η δικαιοσύνη είναι πολύ σχετική έννοια -εξαρτάται από ποια πλευρά την κοιτάς κάθε φορά.

Έφτασε στην άσφαλτο κι έκανε δεξιά. Καμιά εκατοστή μέτρα πιο κάτω, χώθηκε ανάμεσα στα χαμηλά δέντρα και, κάνοντας τον κύκλο γύρω από ένα μεγάλο θάμνο, έφτασε στη μηχανή του. Ξεκλείδωσε, πήρε το κράνος απ' το τιμόνι, φόρεσε τα γάντια του κι έβγαλε σβηστή την εξακοσάρα μοτοσικλέτα μέχρι την άσφαλτο.

Κοίταξε το δρόμο: ερημιά και σκοτάδι. Ο Μάρκος ένιωθε ξανά σαν το ψάρι στο νερό. Έβαλε μπρος και ξεκίνησε. Λίγο μετά άναψε και τα φώτα.

Έπαιρνε τις στροφές μαλακά, οδηγώντας τη μεγάλη μηχανή πιο πολύ με το σώμα παρά με το τιμόνι. Το μυαλό του επεξεργαζόταν λέξη προς λέξη τις καινούργιες πληροφορίες. Όταν έφτασε στην Εθνική οδό, ο Μάρκος χαμογελούσε ακόμα.

Είχε πια ό,τι χρειαζόταν για να προχωρήσει το σχέδιό του. Ανυπομονούσε να βάλει το χέρι του αιφνιδιαστικά, έξυπνα και γρήγορα σαν χειρουργός και να τραβήξει το μικρό ξανθό ποντικάκι έξω από 'κεινη τη φιδοφωλιά.

Έκανε τη φωνή του βραχνή, σαν του γέρου, κι έπιασε να τραγουδάει δυνατά, παράφορα, θολώνοντας με την ανάσα του τη ζελατίνα του κράνους:

... And in the morning, I'll be gone...

Ήξερε ότι δακνειζόταν ελπίδα από μια ύπαρξη δίχως ελπίδα, για να ποντάρει την άδεια, ανώφελη ζωή του σ' ένα ακόμα στοίχημα, κι αυτό τον γέμιζε με άγρια χαρά.

Ένιωθε σαν να κοροϊδεύει τη μοίρα.

Ρώσικη ρουλέτα, ρώσικη σαλάτα, ρωσική αρκούδα...

Ο Μάρκος σκεφτόταν πόσο λίγα πράγματα γνώριζε για την αχανή αυτή χώρα, πέρα απ' τις στοιχειώδεις γνώσεις του για την Οκτωβριανή Επανάσταση ή την κατάρρευση του φερόμενου

ως υπαρκτού σοσιαλισμού. Τίποτα που να μπορεί να τον βοηθήσει, μάλλον.

Αν κάτι μπορούσε να τον βοηθήσει, αυτό ήταν οι πληροφορίες που είχε αποσπάσει απ' την Ιλεάνα. Κι έτσι τώρα είχε βρεθεί να βολτάρει με τη μηχανή του στις Τζιτζιφιές, Τρίτη απόγευμα, με τον ήλιο του Μάη να του ζεσταίνει την πλάτη και να του θυμίζει πόσο ήθελε να πιει μια παγωμένη μπίρα.

Ήξερε μόνο ότι φάχνει για το μαγαζί της κυρίας Όλγας, ένα μαγαζί με είδη λαϊκής τέχνης, ρώσικα βιβλία, περιοδικά, καλλυντικά και παζλ, κάπου στη γειτονιά. Αυτό που δεν ήξερε ήταν αν, δυόμισι χρόνια μετά, το μαγαζί υπήρχε ακόμα ή αν η ίδια η κυρία Όλγα εξακολουθούσε να υπάρχει, σ' αυτή τη γειτονιά ή γενικότερα. Του φαινόταν απίθανο να του 'χε δώσει φεύτικο όνομα η Ιλεάνα. Μες στο ξέσπασμά της δεν έμοιαζε ικανή να φιλτράρει τα στοιχεία που είχε αναφέρει.

Επίσης, η γειτονιά έμοιαζε να ταιριάζει με την ιστορία:

Πόντιοι και Ρώσοι που είχαν έρθει στην Ελλάδα σε έξι εφτά μεγάλα ρεύματα μετανάστευσης απ' τις αρχές του 20ού αιώνα μέχρι το τέλος του, απ' το '65 και μετά είχαν εγκατασταθεί στις Τζιτζιφιές, όπως και στην Ελευσίνα, στο Λαύριο, στον Ασπρόπυργο... Είχαν καταφέρει να ενσωματωθούν στη γειτονιά υπομονετικά και δύσκολα, σε μια χώρα που, παρά τις μεγαλόστομες διαβεβαιώσεις για το αντίθετο, εχθρεύεται τους ξένους. Τους φτωχούς ξένους, συγκεκριμένα. Άκουγες τη γλώσσα τους στο δρόμο, έβλεπες τα μαγαζάκια τους μικρά και περιποιημένα, τη δεύτερη γενιά να πίνει μπίρες στα πλατύσκαλα των πολυκατοικιών και την τρίτη γενιά να δίνει ραντεβού στα Ιντερνέτ-καφέ και τα μπιλιαρδάδικα. Κι όσο κατέβαινες πιο χαμηλά, συναντούσες όσες απ' τις προσφυγικές κατοικίες είχαν απομείνει: παλιές και ταλαιπωρημένες αλλά ανθρώπινες. Η αλήθεια είναι ότι την είχαν γλυτώσει στο τσακ απ' την ανάπτυξη της παραλιακής ζώνης.

Ο Μάρκος κοίταζε το ρολόι του: Έξι και είκοσι.

Είχε κάμποση ώρα που τριγυρούσε στους δρόμους της γειτονιάς χωρίς να δει κάτι που μπορούσε με βεβαιότητα να πει ότι είναι αυτό που φάχει. Είχε δει ψιλικατζίδικα και ταβέρνες με επιγραφές στα Ρώσικα, αλλά δεν μπήκε στον κόπο να τα επισκεφτεί. Πολλή φασαρία για αμφίβολα αποτελέσματα.

Έστριψε αριστερά αφήνοντας την οδό Πραξιτέλους και μπήκε στην Ισμήνης. Στο δεύτερο δρόμο έστριψε ξανά αριστερά κι ανέβηκε την Ξενοφώντος. Όταν έφτασε έξω απ' το «Coral», πάρκαρε τη μηχανή στην άκρη του δρόμου και κατέβηκε.

Το «“Coral” Billiards Club» ήταν ένα συνοικιακό μαγαζί που θύμιζε άλλες, περασμένες δεκαετίες. Η μεγάλη τζαμαρία της πρόσοψης επέτρεπε σ' όποιον περνούσε να δει όλο το ισήμειο του μαγαζιού, με τα γυάλινα τραπέζια στο βάθος και τις καρέκλες που κοιτούσαν προς τη μεγάλη τηλεόραση που κρεμόταν ψηλά στον τοίχο. Δεξιά, αμέσως μετά την πόρτα της εισόδου, ξεκινούσε μια μεγάλη μπάρα, τόσο μακριά που, αν έστεκες στη λάθος μεριά, θα πρεπει να φωνάζεις τον μπάρμαν με τηλεβόλα – έπιανε σχεδόν το μισό μαγαζί σε μήκος. Αυτό ήταν το δεύτερο πρόγμα που είχε κάνει τον Μάρκο να προσέξει το μαγαζί νωρίτερα. Το πρώτο ήταν οι αυτοκόλλητες ρώσικες επιγραφές στην τζαμαρία. Είχε αποφασίσει ότι αυτό ήταν ένα καλό μέρος για να ξεκινήσει τις ερωτήσεις. Και για να πιει μια παγωμένη μπίρα.

Έσπρωξε την πόρτα και μπήκε στο μαγαζί. Δεν ήταν ιδέα του. Έκανε ζέστη. Οι τρεις ανεμιστήρες στο ταβάνι γύριζαν τρίζοντας. Όλοι οι παρευρισκόμενοι είχαν τα πουκάμισά τους ανοιχτά σχεδόν μέχρι τον αφαλό, αν και μάλλον αυτό δεν είχε να κάνει και πολύ με τη ζέστη. Του Μάρκου του άρεσαν οι ανεμιστήρες. Δεν του άρεσαν τα πολύ ανοιχτά πουκάμισα. Ούτε και τα πολύ κλειστά. Έριξε μια γρήγορη, αδιάφορη ματιά στους θαμώνες που έπιαναν τα δύο τραπέζια στο βάθος, οι οποίοι, αφού τον είχαν κόψει προσεκτικά απ' την κορφή ώς τα νύχια κατά την είσοδό του, τώρα γυρνούσαν ξανά προς τη μεγάλη οθόνη που έδειχνε αγώνες αυτοκινήτων, χωρίς ήχο.

Ήταν γύρω στα εφτά οχτώ άτομα, μόνο άντρες, γηλικίας από είκοσι πέντε μέχρι πενήντα, όλοι τους μπετά. Θα στοιχημάτιζε κανείς ότι είναι οικοδόμοι ή μέλη της ρωσικής μαφίας. Ή και τα δύο. Δεν αντάλλασσαν παρά ελάχιστες κουβέντες στη γλώσσα τους κι έπιναν αργά, άλλοι μπίρα κι άλλοι βότκα με πορτοκαλάδα, όπως την πίνουν οι Ρώσοι: σ' ένα ποτήρι η βότκα και σε άλλο η πορτοκαλάδα.

Αμέσως μετά την μπάρα ξεκινούσε μια φαρδιά σκάλα που κατέβαινε προς τα δεξιά. Ο Μάρκος άκουσε τον ήχο από αδέσποτες στεκιές: η αίθουσα του μπιλιάρδου. Πλησίασε προς την μπάρα και κοίταξε τον τύπο πίσω της, που έμοιαζε να 'ναι ο ιδιοκτήτης. Ήταν γυρισμένος προς το στερεοφωνικό κι ετοιμαζόταν να βάλει μουσική. Είχε γκρίζα μαλλιά που αραιώναν προς την κορυφή του κεφαλιού του και σταματούσαν γύρω από έναν κύκλο που έμοιαζε με ροζ ζέφωτο ανάμεσα σε γκρίζους αραιούς θάρμους. Φαινόταν γύρω στα εξήντα. Ο Μάρκος άφησε τα τσιγάρα του στην μπάρα, τράβηξε ένα σκαμπό κι έκατσε. Ταυτόχρονα ξεκίνησε η μουσική: ρώσικο χιπ χοπ.

Ο γκρίζομάλλης γύρισε προς το μέρος του κι ο Μάρκος σκέφτηκε ότι, αν η ιεραρχία εκεί μέσα πήγαινε παρέα με τα ξεκούμπωτα κουμπιά, τούτος ήταν σίγουρα ο αρχηγός. Γκρίζες πυκνές τρίχες έσκαγαν μύτη απ' το ανοιχτό του πουκάμισο, πάνω από μια κοιλιά που θύμιζε βαρέλι μπίρας, μαρτυρώντας το περιεχόμενό της. Το στόμα του ήταν λεπτό και το πρόσωπό του μακρόστενο, καλοξυρισμένο και βλοσυρό, με δύο μεγάλες σακούλες κάτω απ' τα μάτια. Έμοιαζε σπασμένος απ' το αλκοόλ, αλλά τα χέρια του ήταν χοντρά και δυνατά σαν δοκάρια οικοδομής. Ο Μάρκος σκέφτηκε ότι, έτσι και βρισκόταν ανάμεσά τους χωρίς επιχειρήματα, μάλλον θα το θυμόταν για καιρό· αν δεν έχανε όλο το μυαλό απ' τα αυτιά του. Ο Ρώσος είχε σηκώσει το ένα του φρύδι και τον κοιτούσε.

«Τηρεί παγωμένη μπίρα;» έκανε την πρώτη του ερώτηση ο Μάρκος.

«Οση θες», απάντησε ο τύπος και γέμισε ένα παγωμένο ποτήρι απ' το βαρέλι και τα αυτιά του Μάρκου με το παχύ σίγμα.

Αναψε ένα τσιγάρο και μπήκε στο θέμα χωρίς περιστροφές:

«Να σε ρωτήσω κάτι;»

Ο τύπος τον πλησίασε.

«Ψάχνω για ένα μαγαζί με είδη απ' τη Ρωσία: παζλ, εφημερίδες και τέτοια. Το έχει κάποια κυρία Όλγα. Μου 'παν ότι είναι κάπου στη γειτονιά.»

Ο Ρώσος το σκέφτηκε για λίγα δευτερόλεπτα. Μετά ανασήκωσε τους ώμους του.

«Σου 'παν ότι είναι εδώ γύρω;» έκανε.

«Ιδέα δεν έχω, μόνο ότι είναι κάπου στη γειτονιά», επανέλαβε ο Μάρκος.

Ο τύπος κούνησε το γκρίζο κεφάλι του αρνητικά κι ακούμπησε τους αγκώνες του αδιάφορος λίγο πιο πέρα στην μπάρα. Ο Μάρκος κατέβασε την παγωμένη μπίρα μέχρι τη μέση. Ήταν μια παρηγοριά.

«Δεν πειράζει», απάντησε. «Ευχαριστώ για την μπίρα».

Μια παρέα πιτσιρικάδες με κασκέτα και κοντά, φαρδιά παντελόνια μπήκε στο μαγαζί και κατέβηκε χαχανίζοντας προς τα μπιλιάρδα.

«Είναι μεγάλη ανάγκη;»

Ο γερο-ντάμαρος είχε τους δικούς του, χαλαρούς χρόνους.

«Είναι ανάγκη».

Ο μάρμπας έσυρε αργά τα πόδια του προς την παρέα στο βάθος. Έμοιαζε σαν να τον τραβούσε μια αόρατη ρυμούλκα με συρματόσχοινο. Τους πλησίασε κι άρχισε να τους μιλάει στα Ρωσικά. Ο Μάρκος ξεχώρισε μόνο το όνομα Όλγα.

Οι τύποι στο τραπέζι έμειναν σιωπηλοί. Μετά, δύο απ' αυτούς ξεκίνησαν να μιλάνε γρήγορα, μαζί, χειρονομώντας προς διάφορες κατευθύνσεις. Ο Ρώσος επέστρεψε στη θέση του αργά κι ακούμπησε στην μπάρα, απέναντι απ' τον Μάρκο.

«Θα πας έξι εφτά δρόμους πιο πάνω και δυο προς τα 'κει», είπε σέρνοντας ταυτόχρονα το δάχτυλό του στην μπάρα επεξηγηματικά. «Είναι σε μια γωνία. Θα το δεις».

Ο Μάρκος ευχαρίστησε τον τσιφ του «Coral», όπιε την υπόλοιπη μπίρα του με μια γουλιά κι άφησε πέντε ευρώ στην πεντακάθαρη μπάρα κάνοντας νόημα ότι δε θέλει ρέστα. Ο Ρώσος έσπρωξε προς το μέρος του δύο κέρματα, με το ίδιο βλοσυρό ύφος. Ο Μάρκος τα έβαλε στην τσέπη του. Κάτι τέτοιους τύπους δεν είναι φρόνιμο να τους προσβάλλεις.

Χαιρέτησε μ' ένα νεύμα και βγήκε απ' το μαγαζί. Καβάλησε τη μηχανή και ξεκίνησε προς την κατεύθυνση που του είχαν υποδείξει.

Στη γωνία Σαπφούς και Μπουμπουλίνας το είδε: «Ρώσικη Γωνιά – “Руски Узонок”: Σουβενίρ, βιβλία, καλλυντικά, παζλ». Ανέβασε τη μηχανή στο πεζοδρόμιο, την υλείδωσε μαζί με το κράνος του και κοίταξε μες στο μικρό κατάστημα.

Διάφορα είδη, κουτιά με παζλ, περιοδικά και βιβλία, όλα στα Ρώσικα, ήταν αραδιασμένα πίσω απ' τις δύο γωνιακές τζαμαρίες. Δυο μεγάλα σταντ, με βιβλία και στις δύο πλευρές τους, χώριζαν το χώρο σε τρεις διαδρόμους. Μπροστά στον έναν απ' τους δύο εσωτερικούς τοίχους, ακριβώς δίπλα σε μια χαμηλή πόρτα, υπήρχε ένας ψηλός, χτιστός πάγκος με μικρά ανοιχτά κουτιά και διάφορα χαρτιά σκορπισμένα πάνω του. Πίσω του, μια μικροκαμωμένη, καλοδιατηρημένη γυναίκα με πλούσια γκρίζα μαλλιά, που ήταν μαζεμένα σε μια περίτεχνη πλεξούδα τυλιγμένη γύρω απ' το κεφάλι της, τοποθετούσε με γρήγορες κινήσεις καλλυντικά στα ράφια του τοίχου.

Ο Μάρκος μπήκε στο μαγαζί και πλησίασε προς το μέρος της. «Καλησπέρα», είπε μ' έναν ελαφρά καλοδιάθετο τόνο στη φωνή του.

Η γυναίκα γύρισε το κεφάλι της και τον κοίταξε χωρίς να σταματήσει τη δουλειά της.

«Καλησπέρα και σ' εσένα», απάντησε χαμογελώντας.

Το βλέμμα της ήταν σπινθηροβόλο κι έξυπνο, τα χαρακτηριστικά της γλυκά.

Ο χλομός άντρας έγειρε μέχρι που ακούμπησε τον αγκώνα του στον πάγκο.

«Ψάχνω την κυρία Όλγα».

«Εγώ είμαι», έκανε η μικροκαμαρά μένη γκριζομάλλα, που συνέχισε να βγάζει μικροσκοπικά κουτάκια μέσα από άλλα μεγαλύτερα κουτιά και να τα τοποθετεί στα ράφια με σβελτάδα κι επιδεξιότητα παπατζή που ανακατεύει τα χαρτιά.

«Με λένε Μάνο. Θα ήθελα, αν μπορείτε, να σας μιλήσω ιδιαιτέρως για ένα σοβαρό θέμα. Πρόκειται για μια ανιψιά σας, τη Νάντια».

Το χέρι της γυναίκας ακινητοποιήθηκε στο ράφι, σαν να πάγωσε ξαφνικά κάποιος την εικόνα. Γύρισε αργά προς το μέρος του και τον κοίταξε ίσια μες στα μάτια. Το βλέμμα της είχε σκοτεινιάσει.

«Μια στιγμή», σφύριξε μέσα απ' τα δόντια της και σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου που βρισκόταν πάνω στο χτιστό γραφείο. Σχημάτισε γρήγορα έναν αριθμό και μίλησε στα Ρώσικα. Κοφτά και γρήγορα. Έκλεισε το τηλέφωνο και τον κοίταξε ξανά. Σκληρά, εξεταστικά.

«Θα περιμένεις λίγο μέχρι να κατέβει η κόρη μου να κρατήσει το μαγαζί, όσο εμείς θα είμαστε μέσα», έκανε δείχνοντας με τα μάτια προς τη χαμηλή κλειστή πόρτα στα δεξιά της.

Ο Μάρκος έγνωψε καταφατικά κι έπιασε να χαζεύει τα εξώφυλλα των βιβλίων στα ράφια. Δεν υπήρχε ούτε λέξη στα Ελληνικά. Έριχνε κλεφτές ματιές στη γυναίκα που τώρα τακτοποιούσε με γρήγορες, μηχανικές κινήσεις τα κουτιά στο γραφείο της. Στο μέτωπό της είχαν εμφανιστεί βαθιές ρυτίδες και τα χαρακτηριστικά της είχαν σκληρύνει. Έμοιαζε λες και την χώριζαν δεκαπέντε χρόνια απ' το προηγούμενο λεπτό.

Η πόρτα του μαγαζιού άνοιξε και μια κοπέλα γύρω στα είκοσι πέντε, λίγο παχουλή, με μαύρα κοντά μαλλιά, μπήκε και

τους πλησίασε με σίγουρα βήματα. Είχε τη σβελτάδα της μάνας της.

Η γκριζομάλλα Ρωσίδα τής είπε κάτι στη γλώσσα τους καθώς της παραχωρούσε τη θέση της πίσω απ' τον πάγκο κι έγνωψε στον αδύνατο άντρα να την ακολουθήσει προς τη χαμηλή πόρτα.

Μπήκαν στη μικρή αποθήκη κι η γυναίκα έκλεισε πίσω τους την πόρτα. Το στενό, χαμηλοτάβανο δωμάτιο ήταν πεντακάθαρο, γεμάτο κλειστές, καφετιές κούτες από σκληρό χαρτόνι. Η Όλγα έκατσε σε μια απ' αυτές. Ο Μάρκος άνοιξε μια μικρή σκάλα με τρία σκαλοπάτια κι έκατσε αντίκρυ της.

«Λοιπόν; Σ' ακούω», είπε κι η φωνή της βγήκε σκληρή και παγωμένη σαν τις άγριες στέπες της Σιβηρίας.

Ο Μάρκος έκανε να πιάσει τα τσιγάρα του, αλλά το μετάνιωσε όταν είδε το αποδοκιμαστικό της βλέμμα. Ξεκίνησε να μιλάει αργά και σταθερά.

Τρεις μέρες τώρα, είχε σκεφτεί κάθε δυνατή παραλλαγή της ιστορίας, με ό,τι ψέμα μπορούσε να φανταστεί, πριν καταλήξει ότι έπρεπε να πει την αλήθεια. Και το έκανε. Απέκρυψε μόνο τα ονόματα που ήξερε, καθώς και την επωνυμία και την ακριβή τοποθεσία του «Σκορπιού». Η γυναίκα απ' τη Ρωσία τον άκουγε αμίλητη, ανέκφραστη, δίχως να παίζει καν τα βλέφαρά της, τρυπώντας τον με το διαπεραστικό της βλέμμα.

«Δε βλέπω τρόπο να σε βοηθήσω», είπε όταν ο Μάρκος σταμάτησε την αφήγησή του. «Κάποιοι γνωστοί του μακαρίτη του άντρα μου, που ασχολούνται μερικές φορές με παρόμοια θέματα, δε θα μπαίνανε ποτέ σε μια τέτοια ιστορία». Κοίταξε κάτω, δίπλα απ' τα πόδια του Μάρκου, με απλανές βλέμμα. «Την είχα ξεγράψει», ψιθύρισε. «Πριν, δεν ήξερα πού είναι. Τώρα, δε βλέπω πώς μπορώ να την φέρω πίσω». Έκανε ένα αόριστο νεύμα με το χέρι της. «Μπορείς ν' ανάψεις τσιγάρο, αν θες».

Ο χλομός άντρας δεν άφησε την ευκαιρία ανεκμετάλλευτη. Φύσηξε τον καπνό και συνέχισε:

«Καμιά μαφία δε θα έμπαινε ποτέ σε μια τέτοια ιστορία», είπε. «Οι φίλοι του άντρα σας μπορεί να προστατεύουν το μαγαζί σας, τσάμπα ίσως, αλλά μέχρι εκεί. Οι μαφίες δεν ανοίγουν πόλεμο για μια κοπέλα. Εγώ δε θα ζητούσα ποτέ τη βοήθειά τους. Τη δική σας βοήθεια ζητάω».

Έψαξε με τα μάτια του για τασάκι.

Η γκριζομάλλα γυναίκα τού έδειξε προς το πεντακάθαρο πάτωμα.

«Ρίξε τη στάχτη κάτω», έκανε. «Ετσι κι αλλιώς, θέλει σφουγγάρισμα».

Ο Μάρκος τίναξε τη στάχτη κάτω και σκέφτηκε ότι, αν αυτό το πάτωμα ήθελε σφουγγάρισμα, το δικό του ήθελε ξήλωμα και καινούργιο δάπεδο.

«Έχω ένα σχέδιο», είπε.

Η ώρα ήταν εννιά παρά δέκα ώραν η παχούλη κοπέλαι που ξεφύλλιζε ένα ρώσικο περιοδικό πίσω απ' το χτιστό πάγκο είδε την πόρτα της αποθήκης ν' ανοίγει και το χλοιό, αδύνατο άντρα να περνάει μπροστά της και να βγαίνει απ' το μαγαζί. Η μητέρα της βγήκε πίσω του και στάθηκε στην πόρτα της τζαμαρίας, όσο ο νεαρός ξεκλείδωνε τη μηχανή του.

«Πέρνα αύριο», είπε. «Ίσως έχω έτοιμο αυτό που μου ζήτησες».

Η νύχτα άπλωνε ένα απαλό μαύρο πέπλο πάνω απ' την πόλη που είχε στολιστεί με τα πολύχρωμα φώτα της για να την υποδεχτεί με το σαγηνευτικό νυχτερινό της πρόσωπο, αρύβοντας την ασχήμια της μέρας. Ο Μάρκος έβαλε μπρος τη μηχανή, φέρεσε το κράνος και τα γάντια του και ξεκίνησε για την καρδιά της Αθήνας.

Οδήγησε γρήγορα, σιγοσφυρίζοντας το «Terminator» των Λένινγκραντ. Πάρκαρε έξω απ' το μικρό μπαρ κι έσβησε τη μηχανή. Μπαίνοντας μέσα, κόντεψε να πέσει πάνω στη Μαργαρίτα που κουβαλούσε ένα δίσκο με ποτά.

«Σιγά, συνάδελφε, φουριόζος μπήκες», του πέταξε γελώντας

η μικροκαμωμένη κοπέλα, προσπαθώντας να φυσήξει μια τούφα απ' τα σγουρά μαύρα μαλλιά της, που της έπεφτε στα μάτια. Ο Μάρκος την βοήθησε με την τούφα.

«Άργησα λίγο, ε;»

«Λίγο, αλλά εγώ έχω μεγάλη καρδιά. Φτιάξε το ποτάκι σου, άλλαξε το σιντί γιατί ξαναπάιζει το ίδιο, κάνε ένα τσιγάρο και μην αγχώνεσαι. Όπως βλέπεις, τα καταφέρνω μια χαρά και μόνη μου. Δε σας έχω ανάγκη», του απάντησε κι ακούμπησε το δίσκο σ' ένα τραπέζι με τρεις νεαρούς πελάτες. «Άντρες», συμπλήρωσε καθώς έβγαζε τα ποτά απ' το δίσκο πάνω στο τραπέζι. «Όλοι πεταμένα λεφτά».

Ο Μάρκος πέρασε πίσω απ' την μπάρα, έφτιαξε το ποτό του κι άλλαξε σιντί. Το «Kogda net deneg» ξεχύθηκε απ' τα ηχεία καθώς έφερνε το ποτήρι στο στόμα του χαμογελώντας. Άναψε ένα τσιγάρο και κουνήθηκε στο ρυθμό που ερχόταν σε μια παράδοξα αρμονική αντίθεση με την αγριοφωνάρα που ούρλιαζε στα Ρώσικα. Έμοιαζε λες κι ο λαιμός του τραγουδιστή ήταν σφηνωμένος σ' ένα μπουκάλι βότκα.

Η Μαργαρίτα στριμώχτηκε για να περάσει πίσω του στο στενό διάδρομο.

«Μπα, πώς και τέτοια κεφάκια σήμερα; Αν δε γίνομαι αδιάκριτη, δηλαδή».

«Γίνεσαι, όμως».

«Πώς να μη γίνω, μίστερ Μάρκος, αφού συνήθως έχεις τον αγέλαστο. Τι έγινε; Βρήκαμε γκόμενα ή ήταν καλά τα ναρκωτικά;»

«Μπα, κάτι καλύτερο», μουρμούρισε ο Μάρκος και κατέβασε μια γερή γουλιά.

«Κάτι καλύτερο;» Η Μαργαρίτα έκανε ότι σκέφτεται. «Το βρήκα!» φώναξε και του ρίξε μια αγκωνιά στα πλευρά. «Ο Μάρκος βρήκε γκόμενα που έχει καλά ναρκωτικά!» τον ξεφώνισε γελώντας.

Ένας πελάτης ξεκόλλησε το μάγουλό του απ' την μπάρα και

τους κοίταξε. Τα μάτια του ήταν θολά, σαν να χαν βράσει σε αναθυμιάσεις από αλκοόλ.

«Κι εγώ θέλω», είπε και ξανάπεσε με τα μούτρα στην μπάρα, χωρίς ν' αφήσει το ποτήρι που έσφιγγε στο χέρι του. Έμοιαζε λες και κρατιόταν απ' αυτό.

«Άσε, Βασιλάκη, εσύ τα ναρκωτικά δεν τα χρειάζεσαι, τα πας μια χαρά και χωρίς αυτά. Χαμένα θα πάνε», του αντιγύρισε η Μαργαρίτα καθώς έβγαζε τα ποτήρια απ' το πλυντήριο. «Οσο για την γκόμενα», συνέχισε, «κι αυτό άσ' το καλύτερα. Στην κατάσταση που είσαι, δε θα χεις τι να την κάνεις. Πάρε καλύτερα μια νοσοκόμα να σου πατάει καφεΐνες».

Ο Μάρκος γέλασε κι έσβησε το τσιγάρο στο τασάκι. Έπιασε να τακτοποιεί τα φρεσκοπλυμένα ποτήρια στις θέσεις τους. Απ' τα ηχεία που κρέμονταν ψηλά στον τοίχο πίσω του, ο γέρος ούρλιαζε χωρίς φωνή το «Russian dance».

Αν όλα πήγαιναν καλά, μέχρι την Κυριακή θα είχε μαζέψει ό,τι χρειαζόταν για να κάνει μία ακόμα επίσκεψη σ' εκείνη τη φιδοφωλιά.

Μία πριν απ' την τελευταία.

Το να πίνεις αλκοόλ για να ξεδηφάσεις είναι ηλίθιο. Τουλάχιστον όσο το να πίνεις νερό για να την ακούσεις, σκεφτόταν καθώς κατέβαζε μια γουλιά απ' την μπίρα του.

Η Ιλεάνα δεν είχε φανεί ακόμα. Ο Μάρκος βολεύτηκε καλύτερα πάνω στο ψηλό σκαμπό. Είχε πιάσει μια θέση μπροστά στην μπάρα, που του επέτρεπε να βλέπει την εσωτερική πόρτα η οποία ήταν ακόμα κλειστή, κι έτσι τώρα ήταν αναγκασμένος ν' ανεχτεί τους δύο μαλάκες που κάθισαν στα αριστερά του. Φώναζαν κι οι δύο σαν Άγγλοι χούλιγκαν, μεθυσμένοι, θεωρώντας προφανώς αυτό το πράγμα «συζήτηση». Το μόνο που κατάφερναν ήταν να κάνουν την ανυπόφορη κατάσταση στο «Σκορπιό» ακόμα πιο ανυπόφορη.

Ήταν αντιφατικό αυτό που συνέβαινε: Κάθε λεπτό σ' αυτόν το βούρκο έκανε την ατμόσφαιρα ακόμα πιο απωθητική, τον ενοχλούσε όλο και περισσότερο. Ταυτόχρονα, ένιωθε ότι δε θα θελει να 'ναι πουθενά αλλού εκτός από 'κει. Όσο περισσότερο συνειδητοποιούσε τι φίδια στριφογύριζαν εκεί μέσα και πόσο επικίνδυνο ήταν αυτό που πήγαινε να κάνει, τόσο πιο πολύ φτιαχνόταν με τη φάση. Τύλιγε το μυαλό του γύρω της και δεν ήθελε να σκέφτεται τίποτε άλλο.

Άλλοι κάνουν εξτρίμ σπορ, σκέφτηκε, αλλά τούτη η ιστορία υποσχόταν πιο δυνατές συγκινήσεις. Και χωρίς δίχτυ ασφαλείας.

Η εσωτερική πόρτα του «Σκορπιού» άνοιξε και δυο κοπέλες μπήκαν στην αίθουσα. Η πρώτη δεν ήταν η Ιλεάνα. Η δεύτερη ήταν. Ο Μάρκος ένιωσε το στομάχι του ν' αδειάζει απότομα, όπως όταν έπεφτε από ψηλά στους εφιάλτες του. Είχε άγχος. Σε λίγες στιγμές θα παιζόταν όλο το παιχνίδι. Σ' ένα και μοναδικό χτύπημα. Αν το 'χανε, θα 'πρεπε ν' αποχωρήσει απ' τη διοργάνωση. Να χάσει το στοίχημα. Να πληρώσει τη λυπητερή και να κάνει ταμείο. Κι αυτό δεν το θελε με τίποτα.

Είχε έναν άσο στο μανίκι. Αν κέρδιζε την ευκαιρία να τον ρίξει, θα κέρδιζε και το παιχνίδι. Καλό χαρτί.

Κοίταξε την Ιλεάνα που πλησίαζε προς την μπάρα. Τον είδε κι αυτή. Σταμάτησε απότομα, έκατσε στην άλλη όχρη του μπαρ και του γύρισε την πλάτη.

Κοίτα να δεις, η μικρή κάνει ναζάκια, σκέφτηκε ο Μάρκος. Λογικό. Του είχε πει να μην ξαναπατήσει. Ποτέ δεν του άρεσαν τα νάζια. Και σχεδόν πάντα, τον έκαναν να κολλάει σαν συνδετήρας σε μαγνήτη. Πάντως, δεν είχε και πολύ χρόνο στη διάθεσή του. Έπρεπε να κάνει την κίνησή του αμέσως. Αν κάποιος έπιανε τη θέση δίπλα της, ο Μάρκος θα 'χε κάνει εκατόν δεκαπέντε χιλιόμετρα μέχρι εδώ κι άλλα τόσα για να γυρίσει, μόνο και μόνο για να πιει την μπίρα του στο «Σκορπιό». Ωραία φάση!

Σηκώθηκε αποφασιστικά και την πλησίασε. Ακούμπησε την μπίρα και τα τσιγάρα του στην μπάρα κι έκατσε δίπλα της.

«Γεια σου, Ιλεάνα».

Η μικρή μουρμούρισε κάτι και κοίταξε αδιάφορα προς την πίστα. Δεν είχε πετάξει κι απ' τη χαρά της. Ο χλομός άντρας την κοίταξε εύθυμα.

«Έχω γενέθλια σήμερα. Οπότε, κερνάω. Και σου 'φερα και δώρο».

Τον κοίταξε επιθετικά, εχθρικά σχεδόν. Γι' αυτή δεν ήταν παρά ένας ενοχλητικός τύπος που ήθελε να την βάλει σε μπελάδες. Δεν του απάντησε.

Ο Μάρκος άναψε τσιγάρο παρατηρώντας την να σκανάρει τους θαμώνες με το καλό της μάτι, ψάχνοντας απεγνωσμένα για έναν κανονικό πελάτη. Είχε στριμωχτεί άσχημα η μικρή. Απ' τη μια, δε γούσταρε με τίποτε αυτό το ενοχλητικό, τρελό τσιμπούρι και τα παρανοϊκά του σχέδια. Απ' την άλλη, για να πει όχι σε πελάτη, έπρεπε να έχει έτοιμη μια πολύ καλή δικαιολογία. Γιατί, σίγουρα, δεν μπορούσε να πει στον κύριο Μάκη, που καθόταν με την αξιολάτρευτη παρέα του στη γνωστή γωνίτσα τους: «Ο νεαρός από 'δω, που του τα 'χω πει όλα, με ψήνει να την κάνουμε εδώ και κάτι μέρες». Καλύτερα ν' άρχιζε να κοπανάει μόνη της το κεφάλι της στην μπάρα – από τώρα.

Ο Μάρκος αποφάσισε να την βγάλει απ' τη δύσκολη θέση – και να την βάλει σε μια δυσκολότερη. Έσκυψε δίπλα στο αυτί της και της ψιθύρισε κάτι. Την είδε που κοκκάλωσε. Τα μάτια της έμειναν ακίνητα κοιτάζοντας κάπου στο χρόνο – όχι στο χώρο.

«Καλύτερα να πάμε για λίγο μέσα, ν' ανοίξεις και το δώρο σου», της είπε κι έκανε νόημα στο χοντρό να φέρει μια μπίρα ακόμα και το «παιδικό» της Ιλεάνας.

Η ξανθούλα έγνεψε καταφατικά με υπνωτισμένο βλέμμα, σαν μικρό ξανθό ρομποτάκι. Ο Μάρκος πέρασε το δεξί του χέρι γύρω απ' τη λεπτή της μέση και με το άλλο τσούγκρισε ηχηρά το μπουκάλι της μπίρας στο ποτήρι της.

«Είμαι έτοιμος, κούκλα!» φώναξε εύθυμα, δίχως να στρέψει

το βλέμμα του στο χοντρό μπάρμαν που τους κοιτούσε απ' τη μέσα πλευρά της μπάρας.

Ακολούθησαν τη γνωστή διαδρομή μέχρι το πίσω, τυφλό δωμάτιο. Ο χοντροκέφαλος ήταν πάντα στο πόστο του.

Αυτή τη φορά δε γδύθηκε κανείς. Η Ιλεάνα, με το ποτό της στο χέρι, κοίταξε τον Μάρκο σκληρά, εξεταστικά, σαν να περίμενε να διακρίνει κάπου πάνω του το περίφημο «δώρο» ή σαν να ετοιμαζόταν να τον κατακεραυνώσει για την μπαρούφα που θα της ξεφούρνιζε.

Ο Μάρκος έριξε μια ματιά στη μοναδική γυμνή του δωματίου. Η κοπέλα της αφίσας φορούσε ακόμα μόνο το καουμπόνικο καπέλο της, απ' την προηγουμένη βδομάδα. Έτσι όπως πήγαινε, θα την άρπαζε την πούντα. Μετά κοίταξε την Ιλεάνα, έβαλε το χέρι του στην εσωτερική τσέπη απ' το σακάκι του κι έβγαλε μερικές σελίδες χαρτιού, διπλωμένου στα τέσσερα. Το έδωσε στην κοπέλα δίχως να πει λέξη. Έκατσε στην άκρη του κρεβατιού, ακούμπησε την μπίρα στο κομοδίνο κι άναψε τσιγάρο. Η Ιλεάνα ξεδίπλωσε τις σελίδες και ξεκίνησε να διαβάζει, όρθια. Λίγο μετά, όταν είχε φτάσει στα μισά της πρώτης σελίδας, έριξε μια ματιά στο χλομό άντρα, ξάπλωσε μπρούμπτα στο βρόμικο κρεβάτι, άπλωσε τις σελίδες και συνέχισε να διαβάζει.

Ο Μάρκος δε γύρισε να δει. Πρώτον, γιατί ήξερε ήδη το περιεχόμενο, τουλάχιστον σε γενικές γραμμές, και δεύτερον, γιατί το να έβλεπε για μια ακόμα φορά το γράμμα σε τίποτα δε θα τον βοηθούσε να μάθει περισσότερα για το περιεχόμενό του.

Ήταν γραμμένο στα Ρώσικα, στο χέρι, με μαύρο στυλό. Μιλούσε για την αγωνία του ανθρώπου που έχει χρόνια να μάθει κάτι για ένα δικό του άνθρωπο, παρακαλούσε την Ιλεάνα να δείξει εμπιστοσύνη στο «Μάνο» και την καλούσε να πάρει τη μοίρα της στα χέρια της, γιατί αυτή ήταν ίσως η μοναδική της ευκαιρία. Ήταν αυτό που ο Μάρκος είχε ζητήσει απ' την κυρία Όλγα να κάνει. Ήλπιζε μόνο να το 'χε κάνει σωστά.

Της είχε ζητήσει επίσης να του μάθει κάτι στη γλώσσα της, κάτι σύντομο και περιεκτικό, που θα έπειθε τη Νάντια να τον ακολουθήσει στα ιδιαίτερα και να διαβάσει το γράμμα. Η γυναίκα απ' τη Ρωσία του χει πει τρεις λέξεις που ο Μάρκος δύσκολεύτηκε αρκετά να τις αποστηθίσει σωστά. Σήμαιναν περίπου «Η θέληση κινεί τον κόσμο» και ήταν μια φράση που την επαναλάμβαναν συχνά, σαν ρεφρενάκι, στα παιχνίδια τους οι δύο πιτσιρίκες: η Νάντια κι η κόρη της κυρίας Όλγας, η Ιρίνα. Η ίδια τους το χει μάθει. Ήταν αυτό που ο Μάρκος είχε ψιθυρίσει λίγο νωρίτερα στο αυτί της ανιψιάς της, καταμεσής σ' αυτό τον ανθρώπινο βόθρο, με υπόκρουση μπιτάτα τσιφτετέλια και ποπ ζεϊμπέκικα.

Η Ιλεάνα τέλειωσε την ανάγνωση κι έμεινε για λίγο στην τελευταία σελίδα. Μετά, δίπλωσε αργά τα χαρτιά και τον κοίταξε.

«Λέει να το πάρεις και να το κάψεις», του είπε κι έσπρωξε το γράμμα προς το μέρος του.

Ο Μάρκος έγνεψε καταφατικά. Αυτό το ήξερε ήδη. Έσβησε το τσιγάρο του, πήρε τις διπλωμένες σελίδες και τις έβαλε ξανά στην τσέπη του. Άναψε ακόμα ένα τσιγάρο και σηκώθηκε.

«Λοιπόν;»

Η Ιλεάνα κοίταξε προς την κλειστή πόρτα κι άφησε ένα μικρό αναστεναγμό.

«Ακούω», είπε.

Ο Μάρκος τής μίλησε για το σχέδιό του. Ήταν περισσότερο αναλυτικός στο δεύτερο μέρος, απ' την Αθήνα και μετά. Της είπε να χει μαζί της το Σάββατο ό,τι της ήταν απολύτως απαραίτητο μες στη μικρή της τσάντα κι ένα ζευγάρι πάνινα παπούτσια, χωρίς τακούνι. Πριν βγει απ' το δωμάτιο, ξεκούμπωσε δύο κουμπιά απ' το παντελόνι του. Έδωσε το πενηντάρικο στο χοντροκέφαλο κι έξω απ' την πόρτα για την κυρίως αίθουσα του «Σκορπιού» ξανακούμπωσε το παντελόνι του.

Τράβηξε γραμμή για την μπάρα, πλήρωσε τα ποτά και περίμενε για τα ρέστα. Στα αριστερά του, οι δύο τύποι είχαν αρχί-

σει το «κονεδάκι» με την κοπέλα που έκατσε στο διπλανό σκαμπό και κατέβασε μια γουλά απ' το ποτό της.

«... Και από πού είπαμε είσαι εσύ, μωρό;»

«Από Βουλγαρία.»

«Ωραία πόλη η Βουλγαρία!»

Ο Μάρκος πήρε τα ρέστα του, έκανε ένα αποχαιρετιστήριο νεύμα στον μπάρμαν και τράβηξε για την πόρτα, πριν δαγκώσει κανέναν εκεί μέσα.

Βγήκε έξω. Ο κρύος αέρας τον χτύπησε στο πρόσωπο κι ένιωσε καλύτερα. Περπάτησε προς τη μοτοσικλέτα. Περνώντας δίπλα απ' το πάρκινγκ, συναντήθηκε ξανά με το χοντροκέφαλο που έριχνε ένα κατούρημα ανάμεσα στον πίσω τοίχο του «Σκορπιού» και στα παρκαρισμένα αυτοκίνητα, ο οποίος τον ρώτησε αν έρχεται με τα πόδια. Ο Μάρκος τού απάντησε ότι άφησε έξω στην άσφαλτο το αμάξι, γιατί έχουν σωθεί τα λάστιχα, και συνέχισε το δρόμο του.

Ήταν μια υγρή ανοιξιάτικη νύχτα, φορτωμένη μυρωδιές απ' τη φύση που ξυπνούσε απ' το χειμερινό της λήθαργο και ήχους απ' τον αυτοκινητόδρομο που δεν κοιμόταν ποτέ.

Ανέβηκε, γύρισε το κλειδί στη μίζα κι άναψε τη μηχανή. Έβαλε ένα μικρό ακουστικό στο αυτί του και φόρεσε το κράνος του. Η φωνή του Κρις Ρία γέμισε το χώρο μες στο μικρό του κεφάλι. Ήρθε την κατεύθυνση προς την Εθνική οδό.

*... On your journey cross the wilderness
From the desert to the well
You have strayed upon the motorway to hell...*

Ο Μάρκος οδηγούσε σιγοτραγουδώντας. Στην ευθεία δίπλα στη λίμνη, άνοιξε ταχύτητα τραβώντας μαλωκά το γκάζι κι έγειρε ελαφρά προς τα εμπρός. Σκεφτόταν ότι το σχέδιο προχωρούσε όπως έπρεπε. Ήταν πολύ ευχαριστημένος.

*... This ain't no upwardly mobile freeway
Oh no, this is the road
Said this is the road
This is the road to hell...*

Δεν ήξερε ότι έμοιαζε με ορειβάτη που κατεβαίνει τρέχοντας την απότομη χιονισμένη πλαγιά, δίχως να νοιάζεται για τη χιονοστιβάδα που σηκώνεται πίσω από κάθε του βήμα.

Το ξενοδοχείο «Μορφεύς» ήταν στη γωνία Σωκράτους και Καματερού πάνω από σχτώ δεκαετίες. Ή πρόσοψή του έβλεπε ανάμεσα στην πλατεία Λαυρίου και την πλατεία Βάθης. Ο Μάρκος το κοιτούσε καθώς έλυνε και κατέβαζε στο πεζοδρόμιο τις δύο βαλίτσες απ' τη μηχανή.

Του άρεσαν τα παλιά ξενοδοχεία. Κάθε φορά που ξετρύπωνε κάποιο ξεχασμένο, στο κέντρο της πόλης, το σημείωνε στο μυαλό του για να το επισκεφτεί με την πρώτη ευκαιρία. Του άρεσε να μένει για μια νύχτα στα παλιομοδίτικα, γερασμένα δωμάτια τους, αφήνοντας το μυαλό του να ταξιδεύει σε αυθαίρετες υπόθεσεις για την ιστορία όλων των προηγούμενων ενοίκων πίσω στο χρόνο. Έβγαινε στα συνήθως μικρά, προσχηματικά μπαλκόνια τους προσπαθώντας να φανταστεί την εικόνα της πόλης που έβλεπε μπροστά του με τα μάτια άλλων, που κάποτε είχαν σταθεί στη θέση του, στο ίδιο μπαλκόνι.

Τα παλιά ξενοδοχεία ήταν οι μαύρες τρύπες στο χρόνο της πόλης. Δεν ήταν άδεια, νεκρά μνημεία που εντάχτηκαν ως διατηρητέα στην ισοπεδωτική της ανάπλαση ούτε την ακολούθησαν στους ρυθμούς της. Έστεκαν στη θέση τους, παράμερα, περιμένοντας τη σειρά τους για γκρέμισμα. Ήταν πολύ καινούργια για να διατηρηθούν και πολύ παλιά για να μείνουν όρθια. Σύντομα, θα παραχωρούσαν τη θέση τους σε νεόκτιστες πολυκατοικίες, για να στεγάσουν στα πανομοιότυπα διαμερίσματά τους

δόσεις στεγαστικών δανείων. Μέχρι τότε, λουφάρανε στα στενά της μητρόπολης ήσυχα, αθόρυβα, κοιτάζοντας με αδιαφορία την πόλη γύρω τους ν' αλλάζει πρόσωπο και πρωταγωνιστές.

Η Ομόνοια ήταν μονίμως στην ανάπλαση, μέχρι που κάποιοι ευαίσθητοι αρμόδιοι βρήκανε λύση και κάμποσοι τόνοι μπετόν έκλεισαν αυτό το ζήτημα, σαν τσιμεντένια ταφόπλακα.

Οι στρατιές των πρεζάκηδων ανανέωναν τη σύνθεσή τους, συνήθως με τον πιο μακάβριο τρόπο, ρίχνοντας παράλληλα το μέσο όρο της γηλικίας, πράγμα που με κανέναν τρόπο δεν αντιστοιχούσε σε βελτίωση του μέσου όρου της φυσικής τους κατάστασης. Όσο πάνε τα χαλάνε και τα ναρκωτικά. Σημεία των καιρών. Μετανάστες έρχονταν και φεύγοντες, άλλοι περισσότερο κι άλλοι λιγότερο κυνηγημένοι. Μέχρι κι οι μπάτσοι αλλάζανε. Ένας σκασμός καινούργια σώματα είχαν καταλάβει το κέντρο της Αθήνας, με κάθε είδους στολή και όπλο, αλλά πάντα με τις ίδιες παλιές καλές διαθέσεις: ξυλοδαρμούς, προστασίες, βασανισμούς, δολοφονίες. Το Τμήμα της Ομόνοιας κατείχε τα πρωτεία σε σχέση με τα υπόλοιπα Αστυνομικά Τμήματα – και μιλάμε για σκληρό ανταγωνισμό. Ως και συνοριοφύλακες είχαν στρατοπεδεύσει, μόνιμα πια. Για να θυμίζουν ότι, όπως παντού, έτσι κι εδώ, ο εχθρός σε κάθε χώρα είναι εσωτερικός. Κι όποιος κατάλαβε, κατάλαβε.

Αντιθέτως, το «Μορφεύς» έμοιαζε να μην έχει αλλάξει στο ελάχιστο. Το ίδιο κι ο λιπόσαρκος γέρος με τη σουβλερή φάτσα και τα αραιά άσπρα μαλλιά, που καθόταν στη ρεσεψιόν. Θα βαζείς στοίχημα ότι γεννήθηκε έτσι, εκεί μέσα, εκατοντάδες χρόνια πριν. Και μπορεί και να το κέρδιζες.

Ο Μάρκος πλησίασε στο ψηλό ξύλινο πάσο. Ήταν φθαρμένο σαν να είχε πάνω χαραγμένα τα χρόνια του. Ακούμπησε τις δύο μεγάλες, βαριές τσάντες δίπλα στα πόδια του, στα τετράγωνα ασπρόμαυρα πλακάκια. Ο γέρος φορούσε λευκό πουκάμισο με πολύ ανοιχτές γαλάζιες ρίγες, γκρι γιλέκο και γαλάζια γραβάτα και τον κοιτούσε πίσω απ' τα χοντρά, κοκκάλινα γυαλιά του ανέκφραστος κι εντελώς ακίνητος, σαν βαλσαμωμένος λογιστής.

Το δέρμα του ήταν τσιτωμένο, κίτρινο και γυαλιστερό. Έμοιαζε σαν κάποιο άτακτο εγγονάκι να 'χε αλείψει το σκελετό του παππού με κερί.

Ο χλομός άντρας τέντωσε τις παλάμες του να ξεμουδιάσουν και πέταξε ένα «καλησπέρα» αργά και καθαρά. Ο γέρος δεν έπαιξε ούτε τα βλέφαρά του κι ο Μάρκος ευχήθηκε να είναι ακόμα ζωντανός. Πάνω που σκεφτόταν να του πάρει το σφυγμό του, τα χείλη του γέρου σάλεψαν. Με λίγη καλή θέληση μπορούσες να πεις ότι παπαγάλισε την καλησπέρα. Κάτω απ' το κίτρινο φως της λάμπας έμοιαζε ακόμα περισσότερο κέρινος. Ο Μάρκος τού ζήτησε ένα δωμάτιο για δυο βράδια, μέχρι τη Δευτέρα το πρωί. Πλήρωσε προκαταβολικά.

Πήρε τα κλειδιά που έβγαλε ο γέρος από ένα ξύλινο συρτάρι μπροστά του κι ανέβηκε στο τρίτο πάτωμα με το ασανσέρ, το οποίο έτριζε και κουνιόταν σαν ναυάγιο που το σηκώνουν απ' το βυθό. Διάβασε την επιγραφή στη μεταλλική πλακέτα με τα κουμπιά: «Σουηδικός Ανελκυστήρ - Έτος Κατασκευής: 1950». Αυτή πρέπει να 'ταν κι η τελευταία προσθήκη για τον εκσυγχρονισμό του «Μορφέως». Είχε ξύλινη επένδυση και μια πόρτα με μεταλλικό πλέγμα, που σου επέτρεπε να βλέπεις τους μισοσκότεινους διαδρόμους των ορόφων καθώς ανέβαινε. Όχι ότι υπήρχε και τίποτα να δει κανείς.

Ο Μάρκος άφησε τους δυο μεγάλους σάκους στο δωμάτιο, συγχαίροντας στα σοβαρά τον εκυτό του για την επιλογή του. Βγήκε, κλείδωσε και κατέβηκε απ' τα σκαλοπάτια από λευκό μάρμαρο, που τώρα πια ήταν γκρι, ξανά στο ισόγειο. Χαιρέτησε την ατάραχη μούμια και βγήκε στο δρόμο.

Οδήγησε μέχρι τη γωνία όπου συναντιούνται η Σταδίου, η Αιόλου κι η Λυκούργου, πάνω απ' την Ομόνοια. Άφησε τη μηχανή εκεί και μπήκε στο ξενοδοχείο «Μητρόπολις». Ζήτησε ένα δίκλινο δωμάτιο με δικό του μπάνιο, πήρε τα κλειδιά απ' την πενηντάρα με τα ξεβαμμένα μαλλιά στη ρεσεψιόν κι ανέβηκε απ' τις ξύλινες σκάλες.

Στο δωμάτιο 2.1, στο δεύτερο όροφο, έκανε ένα χλιαρό ντους και φόρεσε ξανά τα ίδια ρούχα: σκούρο παντελόνι και σακάκι και μαύρο πουκάμισο. Άνοιξε το σάκο κι άπλωσε στο κρεβάτι ακόμα μια αλλαξία ρούχα, έναν κίτρινο και μεγάλο κλειστό ταχυδρομικό φάκελο και μια άδεια πλαστική σακούλα. Άναψε ένα τσιγάρο, ξάπλωσε και κάπνισε για λίγη ώρα σκεφτικός. Λίγο πριν τελειώσει το τσιγάρο, σηκώθηκε, έβγαλε απ' τον πάτο της τσάντας ένα ζευγάρι πλαστικά γάντια, ένα αναισθητικό σπρέι, μια διάφανη πλαστική ταινία, δυο ζευγάρια χειροπέδες κι ένα κουτί από παπούτσια. Το άνοιξε, πήρε από μέσα το γερμανικό Walther P99 με δυο γεμιστήρες των δεκάξι κι ένα πακέτο με σφαίρες των 9 mm και τα έριξε στη σακούλα. Από πάνω έριξε όλα τα υπόλοιπα. Τοποθέτησε ξανά το φάκελο στο σάκο και τα ρούχα από πάνω του, έσβησε το τσιγάρο, πήρε τη σακούλα και βγήκε απ' το ξενοδοχείο.

Ήταν Κυριακή βράδυ, δέκα παρά τέταρτο. Στρίμωξε τη σακούλα στο πλαστικό κουτί της μηχανής και ξεκίνησε.

Το ρολόι στο ταμπλό της μοτοσικλέτας έγραψε δέκα και πενήντα όταν ο Μάρκος έσβησε τη μηχανή και τα φώτα και την άφησε να τσουλήσει καμιά πενηνταριά μέτρα στο χωματόδρομο. Την έκρυψε σ' ένα ζέφωτο στα αριστερά του, κάτω από ένα μεγάλο πεύκο. Ξεκλείδωσε την πλαστική βαλίτσα, πήρε από μέσα το δεύτερο κράνος, που είχε ένα μακρύ αδιάβροχο διπλωμένο στο εσωτερικό του, και το κρέμασε μαζί με το δικό του στο τιμόνι. Άνοιξε τη σακούλα και μοίρασε το περιεχόμενό της στις τσέπες του.

Στις έντεκα ακριβώς, μπήκε απ' την κεντρική είσοδο στο «Σκορπιό» και, είκοσι λεπτά μετά, κρατώντας μια μισοτελειωμένη μπίρα, περνούσε με την Ιλεάνα στο πίσω δωμάτιο.

Έκατσαν στο κρεβάτι αιμίλητοι και την κοίταξε ν' ανάβει ένα απ' τα φθηνά της τσιγάρα με χέρι που έτρεμε. Χάζεψε για λίγα δευτερόλεπτα τα σχέδια που έφτιαχνε ο καπνός στον αέρα μες στο κόκκινο ημίφων. Άναψε κι αυτός ένα τσιγάρο κι απο-

φάσισε ν' αξιοποίησει το λίγο χρόνο που τους έμενε εκεί μέσα για να πάρει μερικές ακόμα πληροφορίες. Αυτό μπορεί να βοηθούσε και την Ιλεάνα που, μάλλον, κάθησε στιγμή πρέπει να της φαινόταν ολόκληρη χιλιετία. Δεν ήταν ώρα να του μείνει στα χέρια απ' το άγχος.

Την ρώτησε για την αποθήκη στο υπόγειο κι έμαθε ότι κυρίως περιείχε το απόθεμα της κάβας κι άδεια μπουκάλια για επιστροφές, διάφορα εργαλεία, μια γεννήτρια κι αρκετά καύσιμα για ώρα ανάγκης, κι άλλα τέτοια πράγματα. Ότι ήταν σχεδόν πάντα ηλειδωμένη και το ηλειδί ηρεμόταν κάπου πίσω απ' την μπάρα. Ο χοντροκέφαλος απ' έξω είχε πάνω του μόνο τα ηλειδιά της πίσω εξόδου, αυτού εδώ του δωματίου και της εσωτερικής πόρτας. Και το όπλο του, βέβαια.

Μετά την ρώτησε για τους συγγενείς της στην Ιταλία. Ήταν εντάξει τύποι και δούλευαν σε μια μικρή βιοτεχνία με υφάσματα κάπου στα νοτιοανατολικά της Τοσκάνης. Εν τω μεταξύ, έβαλε τις σφαίρες στο Walther και το άφησε στο πάτωμα, δίπλα στα πόδια του.

Κοίταξε το ρολόι του: Έντεκα και δεκαεπτά. Εξήγησε μια τελευταία φορά στην Ιλεάνα τι ακριβώς έπρεπε να κάνει, την έβαλε να πιει με δυο γουλιές το υπόλοιπο ποτό της, πήρε το όπλο στο δεξί του χέρι και το σκέπασε με το σακάκι του. Έκανε τα λίγα βήματα μέχρι την πόρτα, ξεκούμπωσε δυο τρία κουμπιά απ' το πουκάμισό του και κοίταξε την Ιλεάνα.

«Εντάξει;» την ρώτησε.

Η Ρωσίδα του απάντησε κάτι στη γλώσσα της. Μπορεί και να τον έβρισε, μπορεί και όχι. Ο Μάρφος χαμογέλασε, άνοιξε την πόρτα και βγήκαν στο διάδρομο. Η Ιλεάνα έκανε αριστερά, προς την ενδιάμεση πόρτα του «Σκορπιού». Μόλις πέρασε τη γωνία και λίγο πριν φτάσει στην πόρτα, σταμάτησε και περίμενε.

Ο χλομός άντρας προχώρησε ευθεία στο διάδρομο μπροστά του και πλησίασε τον μπράβο που άφησε την ανοιχτή πίσω πόρτα κι έκανε κάνα δυο βαργεστημένα βήματα προς το μέρος του. Έβγα-

λε απ' την αριστερή τσέπη του παντελονιού του ένα πενηντάρικο και το έτεινε στον τύπο, που το πήρε με το δεξί του χέρι. Ο Μάρκος σήκωσε το δεξί του φρύδι κι έσκυψε ελαφρά προς το μέρος του, κοιτάζοντας πίσω στην ανοιχτή πόρτα που έβλεπε στο πάρκινγκ.

«Ο τύπος εκεί έξω μάλλον προσπαθεί ν' ανοίξει λάθος αυτοκίνητο», είπε.

Ο χοντροκέφαλος έκανε απότομα μεταβολή αριστερά, γυρίζοντας προς την πόρτα.

Δεν είχε καλά καλά στραφεί ολόκληρος, όταν ο Μάρκος τού κατέβασε με δύναμη τη λαβή του Walther στο κεφάλι.

Ο ήχος απ' το χτύπημα ήταν υπόκωφος, διαφορετικός απ' τον ήχο του άδειου τενεκέ, που φαντάζοταν ότι θ' ακούσει. Ο σωματώδης άντρας έβγαλε ένα βαθύ, κοφτό βογγητό και κατέρρευσε στο πλάι σαν πύργος από ταιμεντένια τραπουλόχαρτα. Ο Μάρκος έσκυψε από πάνω του κρατώντας στο αριστερό του χέρι το αναισθητικό σπρέι, τον γύρισε μπρούμπτα και πάτησε με το γόνατο στην πλάτη του. Άφησε δίπλα του το πιστόλι, φόρεσε τα πλαστικά γάντια και του έδεσε τα χέρια πίσω με τις χειροπέδες. Τον ξαναγύρισε ανάσκελα και του έψαξε τις τσέπες. Βρήκε το όπλο και λεφτά, αλλά τα ξανάβαλε στη θέση τους. Τράβηξε μια αρμαθιά με κλειδιά και τα πέταξε πίσω του, μέχρι τη γωνία του διαδρόμου, μ' ένα σιγανό σφύριγμα.

Όσο η Ιλεάνα κλείδωνε την ενδιάμεση πόρτα στο «Σκορπιό», ο Μάρκος ξεκίνησε να σέρνει απ' τις μασχάλες το λιπόθυμο μπράβο στο διάδρομο, προς το δωμάτιο. Ο τύπος ήταν ασήκωτος. Κατάφερνε να τον μετακινεί λίγα εκατοστά κάθε φορά με δυσκολία.

Η Ιλεάνα ήρθε πίσω του. Άκουσε τα τακούνια της στο διάδρομο. Έπιασε κι αυτή απ' τη μια μασχάλη το χοντροκέφαλο και τον έσυραν μαζί μέχρι μες στο δωμάτιο. Ο Μάρκος τού έκλεισε το στόμα με ταΐνια και του έδεσε το ένα πόδι στο κρεβάτι με το δεύτερο ζευγάρι χειροπέδες, όσο η Ρωσίδα άλλαξε παπούτσια κι έβαξε τα ψηλοτάκουνα στην τσάντα της.

Ο χλοιός άντρας τέλειωσε τη δουλειά με τον ακίνητο ογκώδη μπόγο και σηκώθηκε. Έριξε το πιστόλι στην τσέπη του και πήρε το άδειο μπουκάλι της μπίρας. Τα λεφτά και το όπλο του μπράβου δεν τα πείραξε. Τουλάχιστον για τα φράγκα, το χειρεφτεί: Η μικρή τα δικαιούνταν, αλλά δεν ήταν ώρα να τον ψάχνουν και για ληστεία εκτός των άλλων.

«Φύγαμε», έκανε στην Ιλεάνα.

Βγήκαν γρήγορα. Η Ιλεάνα κλείδωσε το δωμάτιο, ξεκλείδωσε την ενδιάμεση πόρτα χωρίς να την ανοίξει και πήρε μαζί της τα κλειδιά. Έφυγαν απ' την πίσω πόρτα του «Σκορπιού» και διέσχισαν γρήγορα το πάρκινγκ, που λόγω της μέρας και της ώρας είχε ελάχιστα οχήματα. Ανέβηκαν τρέχοντας τα εκατόν πενήντα μέτρα στο χωματόδρομο μέχρι τη μηχανή χωρίς να συναντήσουν κανέναν. Ο Μάρκος υπολόγιζε ότι, εκτός απροόπτου, είχαν κάνα εικοσάλεπτο ακόμα στη διάθεσή τους μέχρι να ενδιαφερθεί κάποιος στο «Σκορπιό» για την απουσία τους. Η Ιλεάνα πέταξε τα κλειδιά μακριά, ανάμεσα στους σκοτεινούς όγκους των θάμνων, και φόρεσε το κράνος και το αδιάβροχο που κάλυψε τα ρούχα και τα μαλλιά της.

Ανέβηκαν στη μηχανή κι έφυγαν με ταχύτητα προς την άσφαλτο που έβγαζε στην Εθνική οδό. Στο δρόμο, ξεφορτώθηκαν σε διάφορα σημεία τα κλειδιά απ' τις χειροπέδες, την ταινία, τα γάντια και το μπουκάλι της μπίρας. Η Ιλεάνα έκρυψε στο φουστάνι της το πιστόλι και το σπρέι.

Ο Μάρκος οδήγησε γρήγορα ώς την Αθήνα. Δεν τους ακολουθούσε κανείς. Πήγαν γραμμή στο «Μητρόπολις». Το ρολόι πάνω απ' την ξεπλυμένη ξανθιά, που τους χαμογέλασε εγκάρδια και λίγο πονηρά, έδειχνε δώδεκα και τριάντα πέντε λεπτά.

Μπήκαν στο δωμάτιο 2.1. Ο Μάρκος κλείδωσε κι έβγαλε το σακάκι του κι η Ιλεάνα έκανε το ίδιο με το αδιάβροχο. Δεν είχαν ανταλλάξει ούτε μισή λέξη απ' την ώρα που έφυγαν απ' το

«Σκορπιό». Ο Μάρκος άπλωσε το χέρι του και η Ιλεάνα του 'δωσε το όπλο και το σπρέι. Ο χλομός άντρας τα 'βαλε κάτω απ' το ένα μαξιλάρι στο κρεβάτι του και της έδειξε με τα μάτια την πόρτα της τουαλέτας.

«Εκεί μπορείς, αν θες, να κάνεις μπάνιο».

Η κοπέλα έβγαλε τα παπούτσια της, πήρε την τσάντα της και μπήκε στην τουαλέτα. Τσερα από λίγο, ο Μάρκος άκουσε τον ήχο του νερού πάνω στο κορμί της πίσω απ' την κλειστή πόρτα. Τράβηξε το σάκο δίπλα του κι έβγαλε το μεγάλο κίτρινο φάκελο. Τον άνοιξε και πήρε από μέσα ένα εισιτήριο, μια ταυτότητα στο όνομα μιας κοπέλας, που έμοιαζε αρκετά με την Ιλεάνα, κι ένα πακέτο με σαράντα χαρτονομίσματα των πενήντα ευρώ. Τα άφησε όλα μαζί στο απέναντι κρεβάτι, έβγαλε το πουκάμισο και τα παπούτσια του και τράβηξε απ' το σάκο ένα μπουκάλι «Ζουμπρόβικα» των 330ml και δύο μικρά ποτήρια. Τα γέμισε και τα άφησε πάνω στο κομοδίνο, ανάμεσα στα δύο κρεβάτια. Αναψε το μικρό πορτατίφ που φορούσε δαντελένιο καπέλο κι έσβησε το φως. Άραξε στο κρεβάτι, άναψε ένα τσιγάρο κι απέμεινε να κοιτάζει τη σκιά του, που διαγραφόταν τεράστια στον απέναντι τοίχο.

Η Νάντια βγήκε απ' το μπάνιο με τα μαλλιά της μούσκεμα αλλά προσεκτικά χτενισμένα, τυλιγμένη στη λευκή πετσέτα του ξενοδοχείου, που έπιανε απ' το στήθος της μέχρι λίγο πάνω απ' τα γόνατα. Ήταν όμορφη. Χωρίς όλες εκείνες τις μπογιές στο πρόσωπό της –τα χρώματα του πολέμου για τις βραδινές μάχες στο «Σκορπιό»–, έμοιαζε πολύ μικρή, σαν αγγελούδι. Άφησε την τσάντα και τα ρούχα της σ' ένα χαμηλό τραπεζάκι κολλητά στον άδειο κρεμ τοίχο και το βλέμμα της σταμάτησε στα αραδιασμένα πράγματα πάνω στο κρεβάτι. Πλησίασε και τα περιεργάστηκε ένα ένα. Το πρόσωπό της έλαμπε.

Ο Μάρκος τής πέταξε αναμμένο ένα απ' τα κόκκινα «Γκολουάζ», που προσγειώθηκε ανάμεσα στο εισιτήριο και στα λεφτά. Η μικρή το άρπαξε γρήγορα, γελώντας, και τον κοίταξε. Της έδειξε τα ποτηράκια στο κομοδίνο.

Τσούγκρισαν και τα άδειασαν κι οι δυο με μια γουλιά. Επιτέλους, αλκοόλ! σκέφτηκε ο Μάρκος. Ήταν σαν να ζούσε το τέλος της Ποτοαπαγόρευσης. Ξαναγέμισε τα μικρά ποτήρια.

Η Νάντια έσπρωξε στην άκρη του χρεβατίου τα λεφτά και τα χαρτιά και χώθηκε μέχρι το λαιμό στα σκεπάσματα. Το χέρι της ξαναβγήκε μαζί με τη μεγάλη πετσέτα που την πέταξε απέναντι, πάνω απ' τα ρούχα της. Τον κοίταξε χαμογελώντας.

«Ευχαριστώ», είπε. «Πολύ».

Ο νεαρός άντρας κούνησε το χέρι που κρατούσε το τσιγάρο του σε μια αόριστη χειρονομία.

«Τι να κάνω για σένα;» ακούστηκε απαλή η φωνή της με το παχύ σίγμα.

Ο Μάρκος απάντησε αργά, ζυγίζοντας σχολαστικά κάθε λέξη σαν γερο-μπακάλης.

«Έκανες όλα όσα έπρεπε να κάνεις», είπε.

«Αν σ' αρέσω...»

Την κοίταξε λοξά, αμίλητος. Έσβησε το τσιγάρο του στο τασάκι, σηκώθηκε κι έκατσε στις φτέρνες του, μπροστά της.

«Όλα αυτά έγιναν για να μην είσαι αναγκασμένη να “κάνεις κάτι” από 'δω και πέρα. Εγώ, ό,τι έκανα, το έκανα βασικά για τον εαυτό μου, για προσωπικούς μου λόγους που...»

«Δε δουλεύεις... για κάποιον;» τον έκοψε.

«Δουλεύω για τον εαυτό μου – και για μια κοπέλα που την λένε Νατάσσα. Δεν την ξέρεις».

«Από Ρωσία;»

«Όχι».

«Να πεις “ευχαριστώ”. Από εμένα».

Της χαμογέλασε στραβά.

«Θα της το πω. Όταν την συναντήσω», έκανε. «Και να ξέρεις ότι μ' αρέσεις», συνέχισε, «είσαι πολύ όμορφη και είσαι κι ο τύπος μου, που λένε. Άλλα θα 'πρεπε να περάσει λίγος χρόνος για να σε δω μόνο έτσι. Και δεν έχουμε τόσο χρόνο».

Πήρε το τσιγάρο που είχε αρχίσει να καίει φίλτρο στο χέρι

της, το πέταξε στο τασάκι και πίεσε απαλά με το δάχτυλό του την άκρη της μύτης της.

«Πάντως, μπορείς να κάνεις κάτι για μένα», είπε χαμογελώντας ακόμα. «Θέλω να πάρεις, επιτέλους, αυτά τα μαλλιά απ' το μάτι σου. Θα με βοηθήσει πολύ αυτό – και θα μ' αρέσει».

Η Νάντια τράβηξε τα μουσκεμένα μαλλιά της και τα έπιασε πίσω απ' το μικρό της αυτί. Το μάτι της ήταν αρκετά καλύτερα. Ο Μάρκος έσκυψε και την φίλησε ακριβώς από κάτω, στο μάγουλο.

«Καληνύχτα».

Σηκώθηκε, έβγαλε το παντελόνι του και χώθηκε στα σκεπάσματα, στο απέναντι κρεβάτι. Αναρωτήθηκε αν η ξεβαμμένη ξανθιά του «Μητρόπολις» είχε δει πιο ήσυχο ζευγαράκι απ' τα δύο τους. Κοίταξε το ρολόι του: Ήταν μία και μισή. Σκέφτηκε ότι τα φίδια θα είχαν αρχίσει να σαλεύουν στο «Σκορπιό». Έσβησε το φως.

«Σε τέσσερις ώρες ξυπνάμε», είπε.

Ο χοντρός άντρας χτύπησε με δύναμη τη γροθιά του στην μπάρα. Το χτύπημα αντήχησε υπόκωφα μες στην άδεια, σιωπηλή αίθουσα του «Σκορπιού». Ένα μπουκάλι που ήταν ακουμπισμένο λίγα εκατοστά δίπλα τινάχτηκε, ταλαντεύτηκε για λίγο γύρω απ' τον κατακόρυφο άξονά του κι έπεσε, αδειάζοντας αφρισμένη μπίρα στο λουστραρισμένο ξύλο. Ένα χλοιμό, αδύναμο φως περνούσε απ' τη μισάνοιχτη κουρτίνα στο ένα απ' τα δύο παράθυρα που έβλεπαν στη θάλασσα. Είχε ξημερώσει για τα καλά.

«Θα κοπούνε κώλοι!» ούρλιαξε. Το παχύ μουστάκι του έτρεμε. «Ένα μπουρδέλο είμαστε εδώ μέσα, να τι είμαστε!» γάβγισε στον ίδιο τόνο.

Ο ψηλός, ξερακιανός άντρας, που ακουμπούσε όρθιος λίγο πιο πέρα στην μπάρα, έφερε γρήγορα το ποτήρι του στο στόμα για

να κρύψει ένα αυθόρυμητο χαμόγελο. Ο τσατισμένος χοντρός το
'πιασε και στράφηκε προς το μέρος του.

«Τι γελάς, ρε Χάρου, τόσο αστείο σου φαίνεται; Μπουρδέλο
είμαστε, και μάλιστα, ζέφραγο μπουρδέλο! Αν ο καθένας που έρ-
χεται εδώ πέρα να γαμήσει παίρνει και την γκόμενα και φεύγει,
τι σκατά κάνουμε εμείς εδώ μέσα;»

Ο κοντός δίπλα του έκανε να σηκωσει το πεσμένο μπουκάλι
απ' την μπάρα. Ο μουστάκιας με μια απότομη κίνηση το 'στει-
λε να γίνει κομμάτια στο πάτωμα.

«Γάμησέ το, ρε Φράνκυ, το γαμημένο το μπουκάλι, εγώ θέ-
λω να μου πεις γιατί σας πληρώνω εδώ μέσα, μπορείς;»

Το στόμα του κόντευε ν' αφρίσει σαν την μπίρα στο πάτωμα.

«Ηρέμησε, ρε Μάκη...»

«Τι να ηρεμήσω, γαμώ την πουτάνα μου, μπορείς να μου πεις
γιατί σας πληρώνω εδώ μέσα; Κι εσένα και τα άλλα ζώα που μου
'χεις κουβαλήσει, σαν αυτόν εδώ, που τον έχουμε στην πίσω πόρ-
τα, για να τον κοπανάνε φεύγοντας οι πελάτες που μας αρπάζουν
τις πουτάνες!» Γύρισε προς το μελαχρινό μπράβο με το τετρά-
γωνο πρόσωπο, που καθόταν σε μια καρέκλα κρατώντας μια σα-
κούλα με πάγο στο κεφάλι του. «Να σε πληρώνω για σάκο, άμα
είναι έτσι. Να μοιράζουμε στους πελάτες γάντια και καπέτες, α-
φού εδώ μέσα και γαμάνε και δέρνουνε. Τι λες;»

Ο Χάρου προσπάθησε να συγκρατήσει ακόμα ένα χαμόγελο.
Ωρες ώρες, ο Μάκης αποκτούσε ένα ιδιόμορφο χιούμορ.

Ο Φράνκυ προσπάθησε ξανά:

«Θα τους βρούμε, ρε Μάκη...»

«Δε θέλω ν' ακούσω υποσχέσεις, ρε πούστη μου, λύσεις θέ-
λω! Πώς θα τους βρούμε, αυτό μπορείς να μου το πεις;»

Ο Φράνκυ κόμπιασε. Προσπάθησε να σκεφτεί.

«Ε, να, σκεφτόμουνα ότι, άμα πάνε σε κάνα Τμήμα, θα το
μάθουμε απ' τον Χάρου και τότε τους έχουμε ξεσκίσει. Άλλιως,
μπορούμε να περιμένουμε μήπως βρούμε κάποιους απ' την πα-
ρέα που ήρθε την πρώτη φορά και να μάθουμε από 'κει...»

«Σιγά μην πάνε σε Τυμήμα, για τόσο μαλάκες τούς έχεις;» τον έκοψε εξοργισμένος ο Μάκης. «Μαλάκες είστε εσείς, που παριστάνετε ότι σκέφτεστε κιόλας! «Να περιμένουμε», λέει... Κι εν τω μεταξύ, να ρωτάμε και τους πελάτες: «Συγγνώμη, μήπως ξέρετε αυτόν που μας έκλεψε μια γκόμενα;» Το 'χεις πάρει χαμπάρι, ρε Φράνκυ, ότι εδώ μέσα είναι μαγαζί; Και τα μαγαζιά έχουν μια υπόληψη, δεν μπορούμε να την γαμάμε, κι αυτό το μαγαζί είναι το δικό μου μαγαζί, κι άμα γαμιέται η υπόληψη του μαγαζιού, γαμιέται η δικιά μου υπόληψη. Το 'πιασες; Δε θέλω να ρωτήσουμε κανέναν, γιατί δε θέλω να το μάθει κανείς! Και δε θέλω να περιμένω καθόλου. Τι να περιμένω δηλαδή, μήπως το μετανιώσουν και γυρίσουν κλαίγοντας; Μαλάκες!»

Ο Μάκης έφτυσε κάτω.

«Ισως υπάρχει τρόπος», ακούστηκε διστακτική η φωνή του μπράβου που καθόταν με τον πάγο στο κεφάλι.

Οι υπόλοιποι τρεις γύρισαν και τον κοίταξαν. Ο Χάρυ με αμφιβολία, ο Φράνκυ με τις ελπίδες του αναπτερωμένες, ο Μάκης σαν να θέλει να του φιλήσει τα πόδια και να του ξεριζώσει την καρδιά ταυτόχρονα.

«Έχω σημειώσει κάποιες πινακίδες», συνέχισε το ίδιο διστακτικά ο μπράβος νιώθοντας τα μάτια τους να τον ξεψαχνίζουν. «Απ' όσους κόβω σουρωμένους. Μη και μας χτυπήσουν κάνα αμάξι στο πάρκινγκ....»

Ο Μάκης κι ο Φράνκυ γύρισαν ταυτόχρονα το βλέμμα τους στον ξερακιανό πενηντάρη με το λεπτό μουστάκι.

«Είναι μια άκρη», έκανε ο Χάρυ κουνώντας ελαφρά το κεφάλι του καθώς κοιτούσε τον Μάκη στα μάτια. «Αν βέβαια αυτός εδώ έχει πινακίδα, γιατί αλλιώς ψάχνουμε ψύλλους στ' άχυρα. Πάντως, είναι μια άκρη».

Ο χοντρός ιδιοκτήτης του «Σκορπιού» άδειασε το ποτήρι με το ουίσκι στο στόμα του, σκουπίστηκε με το μανίκι του και σηκώθηκε όρθιος.

«Ξεκινήστε απ' αυτή τότε», είπε βραχγά. Κοίταξε τους δύο

απράβους του. «Και κοιτάξτε να τους βρείτε», συμπλήρωσε.
«Γιατί αν δεν κόψω τον κώλο αυτής της πουτάνας κι αυτού του
τσόγλανου παραδειγματικά, θα κόψω δυο κώλους από 'δω μέ-
σα. Παραδειγματικά. Και δεν το θέλω καθόλου».

Ο Φράνκο κοίταζε το αφεντικό του κι έτριξε τις κλειδώσεις
στα χοντρά του δάχτυλα.

«Θα τους βρούμε», είπε.

Το «Hellenic Spirit» ήταν ήδη στο λιμάνι, έτοιμο να μεταφέρει
τη Νάντια στις ακτές της Αδριατικής. Ο Μάρκος σκέφτηκε ό-
τι έμοιαζε με άνοστο αστείο. Αναρωτήθηκε τι θα θυμόταν η μι-
κρούλα ύστερα από μερικά χρόνια απ' το «ελληνικό πνεύμα».

Ήταν ξημερώματα όταν άφησαν το «Μητρόπολις». Τώρα,
μες στο λιμάνι της Πάτρας, έπιναν έναν καφέ στο όρθιο και πλη-
σίαζαν με τα πόδια προς το καράβι. Εφτά και τριάντα πέντε.
Είχε συννεφιά και ζέστη.

Ο Μάρκος τις είδε πρώτος. Περίμεναν όρθιες, με μια μικρή
βαλίτσα ανάμεσά τους, δίπλα απ' την ουρά που σχημάτιζαν έξω
απ' το «Hellenic Spirit» οι νταλίκες και τα λιγοστά αυτοκίνητα.

Η κυρία Όλγα κι η Ιρίνα κοιτούσαν ήδη προς το μέρος τους.
Είχαν μείνει μόνο καμιά δεκαριά μέτρα ανάμεσά τους όταν τις
είδε κι η Ιλεάνα. Έμεινε ακίνητη κι ο Μάρκος τής πήρε απ' το
χέρι το ποτήρι με τον καφέ. Μετά, την είδε ν' ανοίγει το βήμα
της προς τις δυο γυναίκες. Έψαξε για τα τσιγάρα του, κι όταν
κοίταξε ξανά, οι τρεις γυναίκες ήταν αγκαλιασμένες. Έβλεπε τα
πρόσωπα της Όλγας και της Ιρίνας κι ανάμεσά τους τα ξανθά
μαλλιά της Νάντιας. Η Ιρίνα έκλαιγε κι η μητέρα της φαινόταν
να προσπαθεί αρκετά για να μην κάνει το ίδιο.

Ο Μάρκος γύρισε την πλάτη του κι έπιασε να παρατηρεί τον
κόσμο στην τσιμεντένια αποβάθρα. Δεν είδε κάτι που να τον α-
νησυχήσει ιδιαίτερα – όχι περισσότερο απ' όσο ανησυχούσε ήδη.

Ήξερε ότι, αν τους έβρισκαν τώρα, όλα θα είχαν πάει κατά

διαόλου. Είχε εξετάσει όλα τα ενδεχόμενα και δεν υπήρχε τίποτα που να μπορούν να κάνουν σ' αυτή την περίπτωση – μόνο να υποστούν τις συνέπειες. Όποιες κι αν ήταν αυτές.

Τινάχτηκε όταν ένιωσε να του τραβάνε ελαφρά το μανίκι του μπουφάν του, γύρισε κι αντίκρισε το σφιγμένο χαμόγελο της κυρίας Όλγας.

«Έλα να την χαιρετήσουμε», του είπε και πλησίασκαν προς τις δύο κοπέλες που τώρα μιλούσαν στη γλώσσα τους, γρήγορα και χαμηλόφωνα. Σταμάτησαν και τον κοίταξαν. Η Νάντια τον αγκάλιασε, τον φίλησε στο πλάι του λαιμού του και του είπε ότι τον ευχαριστεί για όλα, κι όποτε θέλει, μπορεί να έρθει στην Ιταλία να την δει. Να πάρει τη διεύθυνση απ' τη θεία της. Ο Μάρκος την συμβούλεψε ν' αποφύγει την ντισκοτέκ του πλοίου. Οι νταλικέρηδες μαζεύονται εκεί σαν τις μύγες γύρω απ' τα σκατά και δεν ήταν απίθανο να έρθει μούρη με μούρη με κάναν πελάτη του «Σκορπιού».

Την συνόδεψαν μέχρι το πλοίο και, πριν μπει, η Ιρίνα τής έδωσε τη μικρή βαλίτσα κι η Όλγα τής μίλησε γρήγορα για λίγο. Η Νάντια πέρασε τη σιδερένια μπάρα της μπουκαπόρτας. Έμειναν οι τρεις τους να κοιτάζουν το πλοίο μέχρι να ξεκινήσει, κι ο Μάρκος κάπνισε δύο τσιγάρα.

Η Όλγα γύρισε προς το μέρος του. Τα μάτια της γυάλιζαν.

«Σ' ευχαριστώ», είπε. «Αυτό που έκανες ήταν σπουδαίο. Δε θα το ξεχάσουμε ποτέ». Έβγαλε απ' την τσέπη του γκρίζου παλτού της δύο κλειστούς λευκούς φακέλους και του έδωσε τον ένα. «Εδώ είναι τα χρήματα που της έδωσες», συνέχισε με χαμηλή φωνή. «Δε χρειάζονται, της έδωσα εγώ. Και θέλω να μου πεις τι έξοδα έκανες...»

«Θα δεχτώ μόνο τα χρήματα που της έδωσα. Τα έξοδα ήταν ελάχιστα και είναι δικά μου».

«Εισιτήριο, βενζίνη, λεφτά στο μαγαζί... Και για τα χαρτιά θα πρέπει να δώσεις πολλά λεφτά».

«Τα λεφτά στο «Σκορπιό» δε θέλω να τα θυμάμαι. Οι βεν-

ζίνες ήταν για τις βόλτες μου και το εισιτήριο είναι δώρο από εμένα. Όσο για τα χαρτιά, μου τα έκαναν δώρο κάτι φίλοι – αυτά είναι τα καλά που έχουν οι κακές παρέες», απάντησε ο Μάρκος χαμογελώντας.

«Τότε να τα πάρεις για δώρο», είπε η Ρωσίδα κι άπλωσε το χέρι της με τον άλλο φάκελο.

Ο Μάρκος κούνησε το κεφάλι του αρνητικά.

«Δεν παίρνω λεφτά για δώρο».

«Ευτυχώς, ήμουνα προετοιμασμένη και γι' αυτό», αναστέναξε η γκριζομάλλα Ρωσίδα καθώς έβγαζε απ' την τσάντα της ένα μαύρο σκληρό φάκελο. «Αυτό δεν είναι λεφτά, είναι κανονικό δώρο», συμπλήρωσε κι έβαλε το φάκελο στο χέρι του Μάρκου. «Να το ανοίξεις όταν πας στο σπίτι σου – μην το χάσεις».

Ο Μάρκος έβαλε το φάκελο μες στο μπουφάν του, χαιρέτησε την Ιρίνα και στράφηκε ξανά προς την Όλγα. Έδωσαν τα χέρια.

«Ωρα να φεύγω κι εγώ».

«Θα προσεύχομαι για σένα», του είπε και τα μάτια της γυάλιζαν ακόμα. «Θα πας στον Παράδεισο».

«Ευχαριστώ», μουρμούρισε αμήχανα ο Μάρκος, «αλλά δεν είμαι σίγουρος ότι θέλω. Μάλλον δε θα βρω κανέναν γνωστό εκεί – οι φίλοι μου, βλέπετε, θα 'ναι αλλού, σίγουρα», συμπλήρωσε χαμογελώντας.

«Τότε θα προσευχηθώ και γι' αυτούς».

Το «Hellenic Spirit» απομακρυνόταν στην ανοιχτή θάλασσα. Το λιμάνι είχε αδειάσει από κόσμο σ' εκείνη τη μεριά κι η φασαρία ήταν λιγότερη. Ο Μάρκος άκουσε καθαρά ένα λιμενοφύλακα να μπινελικώνεται μ' έναν νταλικέρη λίγο πιο πέρα. Περπάτησε μέχρι τη μηχανή, έβαλε το δώρο της γυναικάς απ' τη Ρωσία στην πλαστική βαλίτσα και ξεκίνησε. Βγήκε απ' το λιμάνι οδηγώντας αργά κι έπειτα από λίγο βγήκε απ' την πόλη, ακολουθώντας έναν επαρχιακό δρόμο με κατεύθυνση προς το Παναχαϊκό όρος. Σταμάτησε σε μια ξεχασμένη καντίνα στην άκρη του δρόμου κι έφαγε ένα μεγάλο σάντουιτς για πρωινό. Ήπιε

ακόμα ένον καφέ όσο μελετούσε με την ησυχία του το χάρτη της περιοχής.

Πέρασε την υπόλοιπη μέρα βολτάροντας με τη μηχανή στους χωματόδρομους του βουνού. Έκανε μια μεγάλη στάση για φαγητό και καφέ στον Αβριόκαμπο, ένα χωριό κοντά στην κορυφή, η οποία έπιανε τα χίλια εννιακόσια είκοσι τέσσερα μέτρα. Τουλάχιστον, έτσι έγραψε ο χάρτης κι ο Μάρκος τους εμπιστευόταν τους χάρτες. Τον βοηθούσαν να χάνεται.

Είχε βραδιάσει όταν κλείδωσε τη μοτοσικλέτα έξω απ' το «Μορφεύς». Ο γέρος ήταν στη θέση του. Είχε κατεβασμένα τα χοντρά του γυαλιά ώς την άκρη της μύτης του και διάβαζε ένα βιβλίο κάτω απ' το κίτρινο φως. Ήταν τόσο ακίνητος που ο Μάρκος σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να χει κρεμάσει πάνω του αφηρημένος το μπουφάν του και να μην το πάρει χαμπάρι κανείς απ' τους δύο.

Ανέβηκε στο δωμάτιό του και κλείδωσε. Άνοιξε τη μια βαλίτσα κι έστησε ένα φορητό σιντί-πλέιερ στο κομοδίνο. Γδύθηκε, άνοιξε τη βρύση της μπανιέρας και την άφησε να γεμίζει με ζεστό νερό, έστριψε ένα τσιγάρο, πήρε το μπουκάλι με τη «Ζουμπρόβικα» μαζί του και μπήκε στο νερό.

Έμεινε στην μπανιέρα αρκετή ώρα, κοιτάζοντας με μισό-κλειστα μάτια τα σχήματα που έφτιαχνε στην επιφάνεια του νερού το αφρόλουτρο καθώς διαλυόταν. Βγήκε, όταν κρύωσε το νερό, και ξάπλωσε κατευθείαν στο κρεβάτι.

Άνοιξε το μαύρο φάκελο. Έβγαλε από μέσα μια μεγάλη ασπρόμαυρη φωτογραφία, μέσα σε μια διάφανη νάιλον θήκη, κι ένα σημείωμα. Άναψε τσιγάρο και κοίταξε τη φωτογραφία.

Ήταν τραβηγμένη από ψηλά, από κάποιο παράθυρο ή ταράτσα. Έδειχνε μια γειτονιά με παλιά, ψηλά σπίτια, πληγωμένα απ' τον Πόλεμο. Στο δρόμο, ανάμεσα στα σπίτια, έβλεπες μόνο νεκρούς. Σπαρμένα πτώματα, τα περισσότερα με στρατιωτικές στολές, με σκούρες κηλίδες από αίμα. Ο Μάρκος την κοίταξε κάμποση ώρα. Έδειχνε αρκετά παλιά κι έδινε την εντύ-

πωση ότι το μόνο ζωντανό πλάσμα σ' αυτή τη γειτονιά πρέπει να ήταν αυτός που τράβηξε τη φωτογραφία.

Ξεδίπλωσε το σημείωμα. Η κυρία Όλγα τού έγραψε ότι αυτή ήταν μια φωτογραφία απ' τη μάχη του Στάλινγκραντ. Την είχε τραβήξει ο πατέρας της στα είκοσι τέσσερά του. Ήταν ελεύθερος σκοπευτής στον Κόκκινο Στρατό. Η φωτογραφία ήταν η πρωτότυπη. Τα φιλμ δεν πρέπει να υπήρχαν πια. Ήταν μεγάλης αξίας, συναισθηματικής κυρίως. «Ένα σπάνιο δώρο για ένα σπάνιο άνθρωπο», του έγραφε.

Ο χλομός άντρας άφησε τη φωτογραφία στο κομοδίνο, ώπις την υπόλοιπη βότκα κι έσβησε το φως. Γύρισε μπρούμπτα, έκλεισε τα μάτια του κι αγκάλιασε το μαξιλάρι. Φίλησε, όπως κάθε βράδυ, τη Νατάσσα στα χείλη. Δε βρήκε αίμα αυτή τη φορά. Τσως απόψε να μην έβλεπε εφιάλτες. Αύριο θα ξεκινούσε για τον παράδεισο της Βάλια Κάλντα.

Από κάπου μακριά, η φωνή του Γουέιτς τού έστειλε ένα τελεστίδικο νανούρισμα:

*... I don't believe you go to heaven when you're good
Everything goes to hell, anyway...*

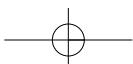
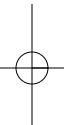

[V]

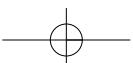
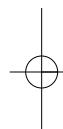
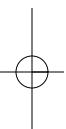
ΒΑΛΙΑ ΚΑΛΝΤΑ

Μπορείς να ταξιδέψεις στον απέραντο ωκεανό του χρόνου
ή μπορείς να πνιγείς
στη λεκάνη της τοναλέτας σου...

pink TANK project,
Corto

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÙÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÙÂÍÍ,‰.154

... One more cup of coffee for the road...

Η έρρινη φωνή του Ντίλαν ακουγόταν απ' τα μικρά ηχεία. Ο χλομός άντρας στεκόταν όρθιος, κρατώντας στο χέρι ένα φλιτζάνι καφέ που άχνιζε, ακίνητος μπροστά στην ανοιχτή μπαλκονόπορτα. Ένα τσιγάρο έκαιγε στο τασάκι δίπλα του, πάνω στο μικρό γραφείο. Έξω, η μέρα χάραζε.

Κοίταζε για μια φορά ακόμα τη φωτογραφία. Έπειτα την έβαλε στη θήκη της και την έριξε στη βαλίτσα. Φόρεσε τα ρούχα που είχε απλωμένα στο κρεβάτι κι έβαλε τις μεγάλες, δύσκαμπτες μπότες της μηχανής. Έσβησε το τσιγάρο, φόρεσε τη σκληρή ζώνη και το μαύρο μπουφάν, πήρε τις βαλίτσες στους ώμους του και βγήκε απ' το δωμάτιο.

Κατέβηκε με το ασανσέρ στο ισόγειο κι άφησε τα κλειδιά πάνω στον πάγκο του γέρου που σκάλιζε απορροφημένος ένα πανάρχαιο ραδιόφωνο – ο Μάρκος στοιχημάτισε ότι προσπαθούσε να πιάσει «Ντόιτσε Βέλε». Δεν έκατσε ν' ακούσει αν κέρδισε. Χαιρέτησε και βγήκε στο δρόμο. Σκέφτηκε ότι θα του λειπει ο μπάρμπας. Τον είχε πραγματικά λατρέψει το γερο-χούφταλο. Ήμοιαζε ν' αγνοεί επιδεικτικά το χρόνο και τον κόσμο.

Ξεκλείδωσε τη μεγάλη μοτοσικλέτα κι έδεσε με τα λαστιχένια χταπόδια τις βαλίτσες στο πίσω μέρος της και το τανκ μπαγκ στο ντεπόζιτο. Αργά και συστηματικά, σαν να εκτελούσε κάποιο είδος θρησκευτικής τελετής. Ανέβηκε στη μηχανή,

στερέωσε το καλώδιο με το ακουστικό στο αυτί του, φόρεσε το κράνος και τα γάντια του και ξεκίνησε.

Δεν είχε κίνηση στους δρόμους. Η πόλη ακόμα ξυπνούσε. Έπιασε την Εθνική Αθηνών-Κορίνθου. Η γλυκιά, σαγηνευτική φωνή της Μαντλέν Πεϊρού τον καλούσε σαν σειρήνα δεμένη πίσω από κάθε επόμενη στροφή του δρόμου.

... Look down, look down, into that lonesome road
Before you travel on...

Είχε πολλά χρόνια να νιώσει τόσο όμορφα.

Μια μικρή κόκκινη έκρηξη στη μια άκρη του ορίζοντα σκόρπιζε ένα απαλό φως που έκανε τα πάντα να μοιάζουν σχεδόν διάφορα.

Πέρασε τον Ασπρόπυργο και την Ελευσίνα χαζεύοντας τα ναυπηγεία: Ξημερώματα Τρίτης κι οι εργάτες έπιαναν δουλειά. Η βιομηχανική ζώνη έμοιαζε με τεράστιο γκρίζο θηρίο που ξυπνούσε, ξαπλωμένο ανάσκελα, βγάζοντας απ' τα ρουθούνια του μαύρο καπνό που ανέβαινε ψηλά στον ουρανό.

Κοίταξε διαδοχικά τους στρογγυλούς καθρέφτες της μηχανής και είδε από ένα μικρό πορτοκαλή ήλιο στον καθένα.

Αμέσως μετά τον κόμβο της Μαγούλας, έστριψε δεξιά αφήνοντας την Εθνική. Φτάνοντας στις Ερυθρές, έριξε μια γρήγορη ματιά στο χάρτη που είχε ανοιγμένο μπροστά του στο τανκ-μπαγκ κι έπιασε τον επαρχιακό δρόμο για τις αρχαίες Πλαταιές. Ήθελε ν' αποφύγει τη Θήβα.

Λίγο μετά, έπιασε τον παραλιακό χωματόδρομο στα αριστερά του. Αν ήταν στο χέρι του, θα ξανάκανε όλους τους δρόμους χωματόδρομους. Όλους ανεξαρέτως, απ' το κέντρο της Αθήνας μέχρι τον τελευταίο επαρχιακό ασφαλτόδρομο. Το χώμα είναι ωραίο πράγμα. Αναπνέει, σκάβεται απ' τις ρόδες και τα παπούτσια, αλλάζει συνεχώς χρώματα και σχήματα με τον καιρό, είναι ζωντανό κι αποτυπώνει τη ζωή και την κίνηση. Η άσφαλ-

τος είναι ψόφια: γκρίζα και ψυχρή. Στο χώμα παίζεις και λασπώνεσαι. Στην άσφαλτο γλιστράς και πέφτεις.

Χάζεις ευχαριστημένος στους καθρέφτες τη σκόνη μέχρι την Ιτέα. Ο ήλιος είχε σηκωθεί ψηλά στον ουρανό κι η θάλασσα δίπλα του αντανακλούσε τις ζεστές ακτίνες μ' έναν τρόπο φαντασμαγορικό, που σου 'κοβει την ανάσα. Ήταν σαν να 'χε σπείρει κάποιος δισεκατομμύρια κομμάτια σπασμένου καθρέφτη να φεγγοβολούν σαν μικρές φωτιές στην υδάτινη επιφάνεια.

Εντεκάμισι χιλιόμετρα μετά το Γαλαξίδι, άφησε την παραλιακή διαδρομή αποχαιρετώντας τη θάλασσα και στράφηκε προς την ενδοχώρα. Πέρασε έξω απ' το Μαλανδρίνο, ένα μικρό χωρί που φημίζεται για τις φυλακές υψίστης ασφαλείας στα περίχωρά του, όπου συνήθως στέλνουν τους βαρυποινίτες. Θυμήθηκε το Δεσμοφύλακα του Αρκά: «Αυτό το μέρος δε θα φτιάξει ποτέ αν δεν αρχίσουν να φέρουν καλύτερους ανθρώπους...» Ε, η «Ανεξάρτητη Δικαιοσύνη» το 'χε πάρει στα σοβαρά το θέμα κι έκανε ό,τι μπορούσε!

Είχε ήδη αρχίσει να πιάνεται πάνω στη σκληρή και στενή σέλα της μηχανής, αλλά συνέχισε για είκοσι πέντε χιλιόμετρα ακόμα γύρω απ' την τεχνητή λίμνη του Μόρου. Περίπου στο μέσο της καταπράσινης διαδρομής ανάμεσα στη Λιμνίτσα και την Άνω Χώρα, σταμάτησε για τσιγάρο και ξεμούδιασμα. Μελέτησε για λίγη ώρα το χάρτη κι αποφάσισε να πάρει τις δοιδαλώδεις χωμάτινες διαδρομές δίπλα σ' έναν παραπόταμο του Εύηνου, με κατεύθυνση τη λίμνη Τριχωνίδα.

Διάλεξε Καλέξικο για το δρόμο, φόρεσε τα ακουστικά και το κράνος του και ξεκίνησε ξανά. Οδηγούσε μόνο για την ευχαρίστηση, χωρίς προκαθορισμένη διαδρομή, χωρίς προθεσμίες να προλάβει και για τον Μάρκο αυτό σήμαινε ελευθερία. Περνούσε μέσα από μικρά χωριά, χαιρετούσε γέρους κτηνοτρόφους και γερασμένες βοσκοπούλες και του ανταπέδιδαν το χαιρετισμό. Χάζεις πινακίδες γεμάτες τρύπες από σκάγια και σφαίρες και προχειροφτιαγμένα υπόστεγα που είχαν παραδοθεί στην αποσύνθε-

ση: σάπια ξύλα και σκουριασμένες λαμαρίνες. Περνούσε πλάι από μεγάλες τρύπες στην άκρη του δρόμου, που έμοιαζαν με κρατήρες από μετεωρίτη. Μόνο που οι μετεωρίτες ήταν Τζέι-Σι-Μπι εργολάβων και γειτονικών δήμων, που δουλευαν βασικά στις προεκλογικές περιόδους.

Ακουγε το «The Ride pt. II» καθώς περνούσε πάνω απ' τον Εύηρο. Σταμάτησε για την Βενζίνη και προμήθειες στο Θέρμο, χάζεψε λίγο την Τριχωνίδα και πήρε ν' ανεβαίνει τη διαδρομή για τον Προυσσό. Ήξερε ότι τα ωραία είναι όλα μπροστά του και οδήγησε για την επόμενη μάμιση ώρα σφυρίζοντας και τραγουδώντας.

Μετά τον Προυσσό έπιασε το δρόμο δίπλα στον ποταμό Καρπενησιώτη, που ανεβαίνει για το Μεγάλο Χωριό. Δύσκολη διαδρομή: Το τοπίο γύρω είναι τόσο όμορφο που είναι σχεδόν αδύνατο να κρατήσεις μάτι στο δρόμο. Προσπαθούσε να μην ξεχνάει το παλιό, εντουράδικο ρητό: «Αν δεν κοιτάς εκεί που πας, θα πας εκεί που κοιτάς».

Ήταν νωρίς το απόγευμα, ο ήλιος του Μάη έκαιγε ακόμα, αλλά ο Μάρκος είχε αρχίσει να κουράζεται και, στο κάτω κάτω, δεν τον κυνηγούσε και κανείς. Διάλεξε ένα πλάτωμα δίπλα στο ποτάμι κι άφησε το δρόμο, πλατσούρισε λίγο με τη μηχανή στη ρηχά και σταμάτησε σ' ένα σημείο που δε φαινόταν από πουθενά, ανάμεσα στις παχιές σκιές απ' τα πλατάνια.

Ξεφόρτωσε τα πράγματά του κι έστησε στα γρήγορα μια μικρή σκηνή. Έκανε μια σύντομη βόλτα και μάζεψε λίγα ξύλα θαυμάζοντας το πολύχρωμο μεγαλείο της φύσης που πια, στα τέλη του Μάη, είχε ξυπνήσει για τα καλά. Έβγαλε τα παπούτσια του κι άραξε στην άκρη του ποταμού μ' ένα χλιαρό καφέ και κάμποσα τσιγάρα, με τα πόδια του μες στα κρύα νερά.

Μια χαρά τα είχε καταφέρει, τελικά. Είχε πακετώσει τους μπράβους του «Σκορπιού», είχε απελευθερώσει την πιτσιρίκα κι αυτό μπορεί να μην έλυνε το πρόβλημα της καταναγκαστικής παρνείας γενικώς, πάντως για τον ίδιο ήταν ό,τι έπρεπε. Η διάθεσή του είχε φτιάξει, τουλάχιστον για λίγο καιρό. Μπορούσε ν'

απολαύσει αυτή τη βόλτα που εδώ και χρόνια δεν είχε όρεξη να κάνει, γιατί για τίποτα δεν είχε όρεξη εδώ και χρόνια. Είχε κάνει τις συνεννοήσεις του με το μαγαζί, είπε σε γνωστούς και φίλους ότι θα λείψει, ίσως δυο τρεις βδομάδες, ίσως περισσότερο, καθάλησε τη μηχανή του κι έφυγε. Μηδέν λάθη, μηδέν απώλειες. Έπσι κι αλλιώς, δε θα ταν κακό να έλειπε για ένα διάστημα. Ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται.

Πέρασε το απόγευμα κάνοντας μια σύντομη βόλτα στο Πανταβρέχει, περπατώντας κάτω απ' τους μικρούς καταρράκτες, κι επέστρεψε όταν ο ήλιος είχε αρχίσει να δύει. Έβαλε στεγνά ρούχα, άναψε μια μικρή, συμμαζεμένη φωτιά και μαγείρεψε στα κάρβουνα πατάτες και λαχανικά. Έφαγε με όρεξη. Έπειτα, άνοιξε ένα μπουκάλι ουίσκι και διάβασε το *Tζερόνιμο: Απομνημονύματα ενός Ινδιάνου επαναστάτη, μέχρι που νύχτωσε για τα καλά*. Έσβησε τη φωτιά, μπήκε στη σκηνή του και κοιμήθηκε.

«Το καλύτερο όμως είναι το ψάρεμα με μπουλντζά».

«Πλάκα κάνεις...»

«Οχι, ρε, τι πλάκα, ψαρεύουνε, σου λέω, με τις μπουλντζές για τις αμμοληψίες... Μια μπλε μεγάλη και μια κόκκινη μικρή. Τραβάνε μια βαθιά, “χρατς”, με το μαχαίρι στον παραπόταμο...»

«Σε ποιο ποτάμι;»

«Στο Νέστο, ντε, στο δέλτα. Κατεβαίνει το νερό με τα ψάρια στη γούβα που έχουν απλώσει το δίχτυ, “φλαπ”, μετά το σηκώνουν όπως είναι και το τραβάνε με τις μπουλντζές. Φίσκα στο ψάρι... Κάτσε εσύ και τάζε τα ψάρια με το μονάγκιστρο, μαλάκα Λοστρόμε... Άντε γεια!»

«Στ’ αρχίδια μου σε γράφω, χοντρέ».

«Άντε γεια μαξ!» είπε κι ο Μάρκος.

Οι τρεις άντρες τσούγκρισαν τα ποτήρια απ' τα παγούρια τους και ήπιαν ρακί με αργές, μεγάλες γουλιές.

Την καθισμένοι σ' ένα πλάτωμα, στην όχθη του ποταμού

Αγραφιώτη, μες στα βουνά της νότιας Πίνδου. Ο γενειοφόρος νεαρός, που ο γίγαντας είχε αποκαλέσει Λοστρόμο, πάλευε να μαζέψει με κυκλωτικές κινήσεις μια πετονιά, βρίζοντας, με το τσιγάρο στο στόμα. Το μεγάλο λευκό Λαμπραντόρ του γίγαντα στέγνωνε ξαπλωμένο δίπλα τους.

Τους είχε συναντήσει κάπου στα πρώτα χιλιόμετρα του χωματόδρομου που ανεβαίνει τα βουνά δίπλα στον Αγραφιώτη, γύρω στις δώδεκα το μεσημέρι.

Είχε ξεκινήσει σχεδόν χαράματα απ' τον Προυσσό. Είχε αποφύγει το Καρπενήσι που, κατά τη γνώμη του, φημιζόταν μόνο για ένα χιονοδρομικό κέντρο κι ένα Αστυνομικό Τμήμα, του οποίου οι υπάλληλοι έμοιαζαν απελπιστικά με τους Τεξανούς συναδέρφους τους: στο θράσος και στη βλακεία. Κακός συνδυασμός.

Η βροχή τον είχε βρει περίπου δέκα χιλιόμετρα μετά τη λιμνη Κρεμαστών και τον είχε αναγκάσει να σταματήσει στην άκρη του δρόμου. Το λευκό Λάντα Νίβα έκοψε δίπλα του ένα λεπτό μετά, την ώρα που αγωνιζόταν να βρει αδιάβροχο στις αποσκευές του.

«Παλληκάρι, χρειάζεσαι καμιά βοήθεια; Κάνα αδιάβροχο;»

Ο τύπος που κατέβασε το τζάμι του οδηγού ήταν ένας πραγματικός γίγαντας. Με το ζόρι χωρούσε μες στο τζιπ.

Η βροχή δυνάμωσε και μια αστραπή φώτισε τον ουρανό που ολοένα σκοτείνιαζε πάνω απ' τα κεφάλια τους.

«Μπα, ίσως κάνα υπόστεγο μέχρι να περάσει η μπόρα!»

Είχαν καταλήξει να τα πίνουνε παρέα μες στο αμάξι μέχρι να κόψει η βροχή. Όταν έβγαλε ξανά ήλιο, άραξαν δίπλα στο ποτάμι.

Έπαιξαν με το σκύλο, ψάρεψαν ανεπιτυχώς, τσιμπολόγησαν τις προμήθειές τους κι αποφάσισαν να συνεχίσουν παρέα προς τα Τζουμέρκα. Το απόγευμα τους βρήκε στο γεφύρι της Πλάκας, ύστερα από μια μεγάλη, όμορφη διαδρομή. Σταμάτησαν για καφέ και τσιγάρο, άφησαν το σκύλο να πλατσουρίζει χαρούμενος στον Άραχθο και βολτάρισαν θαυμάζοντας τη μεγάλη πέτρινη γέφυρα.

Οι καινούργιοι του φίλοι των πληροφόρησαν ότι πρόκειται για
ένα απ' τα μεγαλύτερα μονότοξα γεφύρια των Βαλκανίων,
φτιαγμένο με την τέχνη των παλιών μαστόρων, που τώρα κιν-
δυνεύει να πνιγεί στα έργα ανάπλασης και υποδομής, που προ-
βλέπουν καινούργια φράγματα για τα ποτάμια της περιοχής. Στη
μια άκρη της γέφυρας έστεκε ένα διώροφο πέτρινο κτίσμα στο
οποίο, κατά τη διάρκεια της Αντίστασης, ο Βελουχιώτης με τον
Ζέρβα είχαν υπογράψει ένα σύμφωνο μη επίθεσης μεταξύ ΕΛΑΣ
και ΕΔΕΣ, που έμεινε γνωστό ως «Σύμφωνο της Πλάκας».

Ο Μάρκος σκέφτηκε ότι προφανώς και ήταν της πλάκας, α-
φού δεν το τήρησε ποτέ κανείς.

Έκαναν μια μεγάλη βόλτα ανιχνεύοντας την περιοχή κι απο-
φάσισαν να διανυκτερεύσουν στον Καλαρίτικο ποταμό, βαθιά σε
μια πυκνή βλάστηση που θύμιζε ζούγκλα.

Έκοψαν φτέρες με μια παλιά νικαραγουανή ματσέτα που οι
καινούργιοι του φίλοι κουβαλούσαν μαζί τους στο τζιπ, «μήπως
και χρειαστεί». Έμοιαζαν με ξεχασμένους μαοϊκούς αντάρτες, ό-
πως κυκλοφορούσαν ημίγυμνοι και σιωπηλοί, με τη ματσέτα
στα χέρια, ανάμεσα στα ψηλά χορτάρια.

Στοίβαζαν τις φτέρες κάτω απ' τις σκηνές τους φτιάχνοντας
μαλακά, παχιά στρώματα, έφαγαν του σκασμού, φλυάρησαν γύ-
ρω απ' τη μικρή φωτιά και ξεράθηκαν στον ύπνο.

«Άμα πέσεις εκεί μέσα, το πουλί σου θα γίνει παγωτίνι».

«Και θα το ψάχνεις στον πάτο, αλλά και να το βρεις, δε θα
μπορείς να το πιάσεις γιατί δε θα 'χεις δάχτυλα», συμπλήρωσε
ο Λοστρόμος.

«Κι εμείς θα γελάμε, αλλά δε θα μας ακούς γιατί θα σου
'χουν πέσει και τα αυτιά», είπε ξανά ο γίγαντας.

Ο Μάρκος τους αγνόησε, αιωρήθηκε για μια στιγμή γυμνός
στο βράχο και βούτηξε με το κεφάλι στα κρυστάλλινα νερά.

Έφαγε πακέτο. Το κατάλαβε αμέσως και προσπάθησε να

βγει όσο πιο γρήγορα μπορούσε, με τα μάτια του μισόκλειστα και το στόμα του ορθάνοιχτο σε μια έκφραση βουβού, παγωμένου πόνου που έκανε τους άλλους δυο στο βράχο να ξεκαρδίστούν στα γέλια. Δυο βήματα πριν απ' την όχθη, έσκυψε απότομα για να τους καταβρέξει. Γλίστρησε σε μια πέτρα και βρέθηκε ξανά με τον πισινό του στα παγωμένα νερά, προκαλώντας νέα κύματα γέλιου απ' το βράχο με τους δυο τύπους. Εκδικήθηκε για πάρτη του το Λαμπραντόρ, που πήγε και τινάχτηκε δίπλα τους. Ο γίγαντας κι ο Λοστρόμος απάντησαν με μια ομοβροντία από εξαιρετικά χυδαίες ύβρεις που άφησαν εντυπωσιακά ατάραχο το χαρούμενο σκύλο.

Έφαγαν ένα γερό πρωινό και μάζεψαν τις σκηνές τους. Είχε έρθει η ώρα να χωρίσουν οι δρόμοι τους. Ο Μάρκος θα συνέχιζε την άνοδο στα βουνά της Πίνδου, ενώ η παρέα του λευκού Νίβα θα περιόδευε στα γύρω χωριά.

Αντάλλαξαν τηλέφωνα αλλά όχι και υποσχέσεις ότι θα ξαναβρεθούν, αγκαλιάστηκαν και τράβηξε ο καθένας το δρόμο του.

Ο Μάρκος οδήγησε τη μεγάλη μηχανή γρήγορα, παιχνιδιάρικα, χαμογελώντας. Ήταν για τρίτη μέρα στο δρόμο και του άρεσε.

Πλησίαζε μεσημέρι κι άκουγε το «Ballad of Cable Hogue» όταν μπήκε στη Βάλια Κάλντα.

Το καφενείο της κυρα-Ευτυχίας στη Βοβούσα είναι ένα απ' αυτά τα μικροσκοπικά, πρωτόγονα πολυκαταστήματα που επιβιώνουν ακόμα στα μικρά χωριά της ελληνικής επαρχίας. Ο Μάρκος άφησε τη μηχανή στην απέναντι πλευρά του δρόμου, κάτω απ' τη φιλόξενη σκιά ενός μεγάλου δέντρου, και κοίταξε την ξύλινη ταμπέλα πάνω απ' την ανοιχτή πόρτα: «Καφενείον-Παντοπωλείον “Η Ευτυχία”». Τρία στρογγυλά σιδερένια τραπέζια με ξύλινες καρέκλες έξω κι άλλα τόσα μέσα. Διέσχισε την παλιά, κομματιασμένη απ' τον καιρό άσφαλτο και στάθηκε στην πόρτα.

«Καλημέρα», χαιρέτησε τη μαυροφορεμένη, ηλικιωμένη γυναίκα που ξεσκόνιζε σχολαστικά τον ξύλινο πάγκο στα δεξιά του. Ήταν μικροσκοπική σαν το μαγαζί της. Πίσω της ο τοίχος ήταν καλυμμένος ολόκληρος με επίσης μικροσκοπικά ξύλινα ράφια και ντουλαπάκια, που έμοιαζαν να περιέχουν τα πάντα σε μικρές ποσότητες.

Του ανταπέδωσε το χαιρετισμό μ' ένα ζεστό χαμόγελο. Τα πανέξυπνα μάτια της σκανάρισαν τα σκονισμένα του ρούχα.

Παρήγγειλε έναν καφέ κι έκατσε έξω. Άνοιξε ένα χάρτη της περιοχής και τον μελέτησε για λίγο.

«Ταξιδιώτης;»

Ο Μάρκος μάζεψε το χάρτη για ν' ακουμπήσει το δίσκο της στο τραπέζι η μαυροφορεμένη γυναίκα. Έγνεψε καταφατικά.

«Περαστικός ή θα κάτσεις κιόλας;»

«Ίσως μείνω λίγες μέρες», απάντησε ο Μάρκος χαμογελώντας ελαφρά με τη φιλομάθεια της γριούλας: ένα μείγμα οικειότητας και περιέργειας, χαρακτηριστικό της ελληνικής επαρχίας.

«Να κάτσεις, πού θα βρεις άλλο μέρος σαν και τούτο... Κι άμα θες κάτι, ρώτα εμένα. Εδώ είμαστε όλοι Βλάχοι κι οι Βλάχοι είναι λίγο σφιχτοί με τις πληροφορίες, ειδικά με τους ξένους».

«Ευχαριστώ», είπε ο Μάρκος κι επέστρεψε στη μελέτη του χάρτη. Δε θα χρειαζόταν τίποτα. Είχε αποφασίσει πού θα μείνει, το σπίτι του το κουβαλούσε στη μηχανή του και με το χάρτη θα έβρισκε το δρόμο του. Σκέφτηκε ότι δεν μπορούσε να βρει ένα λόγο που κάποιοι άνθρωποι απέφευγαν να ταξιδεύουν μόνοι.

Ήπιε τον καφέ του αργά, αδιαφορώντας για κάνα δυο γερόντια που, αφού τον κοίταζαν για λίγο με ύφος αγροφύλακα, έκατσαν στα μέσα τραπέζια κι έπιασαν κουβέντα στα Βλάχικα με την κυρα-Ευτυχία. Το ενδιαφέρον του τράβηξε μόνο μια νεαρή, όμορφη κοπέλα που μπήκε στο μαγαζί. Φορούσε ένα σκονισμένο τζιν, λασπωμένα παπούτσια και στην πλάτη της χοροπηδούσε μια μακριά μαύρη πλεξούδα με κόκκινες ανταύγειες.

Ο Μάρκος ρούφηξε και την τελευταία γουλιά απ' τον καφέ

του, μάζεψε το χάρτη και τα τσιγάρα του κι άφησε στο τραπέζι τα χρήματα για τον καφέ. Έβαλε το κεφάλι του μέσα απ' την πόρτα και χαιρέτησε την κυρα-Ευτυχία που είχε πιάσει ψιλή κουβέντα με την κοπέλα. Τα δυο γερόντια τον ξανακοίταξαν εμένοντας με πείσμα στο αρχικό βλαστρό τους ύφος.

Πήρε τον κακοτράχαλο χωματόδρομο προς τα Καλύβια Βασιλάκη και χαμογέλασε καθώς σκεφτόταν ότι ακόμα κι η επισημη ονοματολογία της περιοχής διέφερε κατά πολύ απ' αυτή ενός αστικού τοπίου: Μετά έπρεπε να βρει τη Στάνη Τίζα, ύστερα τη Σαλατούρα Σταυρού και, τέλος, να τραβήξει προς τα Λημέρια Τσανάκα.

Έστησε το δικό του λημέρι πλάι στο Αρκουδόρεμα, ανάμεσα σε θεόρατα δέντρα. Περπάτησε ώς τους Καταρράκτες και ξεπλύθηκε απ' τον ιδρώτα και τη σκόνη κολυμπώντας για λίγο στα κρύα νερά. Υστερα διάλεξε έναν επίπεδο βράχο που τον έβλεπε ακόμα ο ήλιος και ξάπλωσε για να στεγνώσει.

Ούτε που κατάλαβε πότε τον πήρε ο ύπνος. Ξύπνησε απ' την πείνα, με το σώμα του μουδιασμένο πάνω στο σκληρό βράχο. Είχε στεγνώσει, πάντως. Ντύθηκε κι επέστρεψε στη σκηνή του αναζωογονημένος. Καταβρόχθισε τις τελευταίες του προμήθειες και περπάτησε μέχρι μια πηγή με πόσιμο νερό, που είχε δει καθώς ερχόταν, γύρω στο ενάμισι χιλιόμετρο μακριά.

Ήταν απόγευμα όταν γύρισε ξανά στη σκηνή του. Οι σκιές των δέντρων είχαν αρχίσει να μακραίνουν κι οι ήχοι του δάσους ν' ακούγονται πιο καθαρά ή, τουλάχιστον, έτσι του φαινόταν. Κατά κάποιο τρόπο, ένιωθε τη μαγεία της Ζεστής Κοιλάδας ν' αναδεύεται γύρω του σαν ένα ελαφρύ, διάφανο πέπλο που το έσερναν αόρατες νεράιδες. Εδώ ήταν διαφορετικά απ' οποιδήποτε αλλού.

Αποφάσισε να μείνει μερικές μέρες. Χρειαζόταν προμήθειες: αλκοόλ, τσιγάρα και φαγητό για το βράδυ. Ξεκίνησε με τη μηχανή για το πιο κοντινό χωριό, το Περιβόλι. Οδήγησε παίζοντας με τα χώματα, κάνοντας άλματα στις μικρές λακκούβες και σέρ-

νοντας τους τροχούς στις μεγάλες στροφές, σηκώνοντας σκόνη κι ερεθίζοντας φωνακλάδικα τσοπανόσκυλα.

Το χωριό τού φάνηκε μάλλον αδιάφορο, αλλά βρήκε ό,τι έφαχνε και δεν έκατσε να το ψειρίσει παραπάνω. Πλησίαζε το σούρουπο όταν πήρε το δρόμο της επιστροφής, οδηγώντας με την ίδια σκανταλιάρικη διάθεση, αλλά με μεγαλύτερη ταχύτητα. Στα ακουστικά του άκουγε το «Road trippin'» κι ένιωθε σχεδόν τριπαρισμένος.

Το λάστιχο έσκασε τρία τέσσερα χιλιόμετρα πριν απ' το Αρκουδόρεμα. Ήταν το τελείωμα ενός γλυκύτατου άλματος που έστειλε τον μπροστινό τροχό να καρφωθεί σε μια κοφτερή πέτρα. Ο Μάρκος έσβησε τη μηχανή στην άκρη του δρόμου, κατέβηκε κι εκτίμησε ψύχραιμα την κατάσταση.

«Φάγαμε πακέτο», μουρμούρισε σκεφτικός τρίβοντας με το ένα χέρι το σαγόνι του και χτυπώντας ελαφρά με το άλλο τη σέλα της ματοσικλέτας σαν να προσπαθούσε να την παρηγορήσει. Να οδηγήσει με σκασμένο λάστιχο για το υπόλοιπο της διαδρομής, ούτε λόγος. Είχε μαζί του εργαλεία για να λύσει τον τροχό και να τοποθετήσει την καινούργια σαμπρέλα, αλλά δεν είχε με τι να την φουσκώσει.

«Τι τρόμπας που είμαι....» μονολόγησε.

Έπρεπε να λύσει τον τροχό και να τον μεταφέρει κάπου για φούσκωμα και μετά να ξαναγυρίσει, αλλά πώς; Πετώντας; Σκέφτηκε ότι αυτός μπορούσε να 'ναι ένας λόγος που συνήθως οι άνθρωποι ταξίδευαν με παρέα... Ή με μια τρόμπα ή ένα σπρέι, έστω. Ήλπιζε να περάσει κάποιος σ' αυτή την ερημιά, κάποιος με τρόμπα ή διάθεση να τον πάει μέχρι κάποιο κοντινό χωριό, αλλιώς το 'κοβε να δειπνεί με τις αρκούδες απόψε. Πάντως, τη σαμπρέλα αποφάσισε να την αλλάξει.

Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει και σχεδόν είχε τελειώσει όταν άκουσε το θόρυβο ενός αυτοκινήτου που πλησίαζε. Σηκώθηκε με τις ελπίδες του αναπτερωμένες. Έκανε σήμα με το χέρι του και το αυτοκίνητο έκοψε ταχύτητα μέχρι που σχεδόν σταμάτησε δί-

πλα του. Ήταν μια σακαράκα με δυο αξύριστους μεσήλικες που έμοιαζαν για ντόπιοι κτηνοτρόφοι. Ο Μάρκος τούς εξήγησε την κατάσταση, αλλά οι τύποι ήταν σίγουρα λιγομίλητοι και μάλλον απρόθυμοι να βοηθήσουν. Τρόμπα δεν είχαν, πήγαιναν «εδώ πιο κάτω» και το τηλέφωνο του Δασαρχείου, που του άφησαν, δεν έβγαζε πουθενά.

Επέστρεψε σιχτιρισμένος στη δουλειά και σταμάτησε το υβριστικό του σόλο μόνο όταν άκουσε ένα δεύτερο αυτοκίνητο να πλησιάζει. Σηκώθηκε ξανά, με λιγότερες ελπίδες αυτή τη φορά. Ετοιμαζόταν να σηκώσει το χέρι του όταν το μικρό τζιπ του έκανε σινιάλο με τα φώτα και σταμάτησε μπροστά του.

Ο οδηγός ήταν γυναίκα κι ο συνοδηγός ήταν σκύλος. Ένας σκύλος με τεράστιο λευκό κεφάλι και μια κοπέλα με όμορφο μικρό κεφάλι, που του Μάρκου κάτι του θύμισε. Μίλησαν ταυτόχρονα.

«Τι πάθαμε;» ρώτησε η κοπέλα κι ο σκύλος γάφγισε κάτι ακατάληπτο.

«Χρειάζομαι μια τρόμπα απεγνωσμένα», είπε ο νεαρός άντρας σηκώνοντας ταυτόχρονα τον τροχό απ' το έδαφος επεξηγηματικά. «Η κάποιον να με πάει ώς το κοντινότερο...»

«Έχω», τον έκοψε η κοπέλα ανοίγοντας ταυτόχρονα την πόρτα και κατεβαίνοντας. «Μέσα, Ρομπέν!» διέταξε το σκύλο που ετοιμαζόταν να κατέβει επίσης.

Ο Μάρκος την αναγνώρισε: Ήταν η κοπέλα που είχε δει το μεσημέρι στο παντοπωλείο.

«Ησουνα το μεσημέρι στης κυρα-Ευτυχίας, ε;» τον ρώτησε καθώς του πετούσε μια τρόμπα ποδιού, που έβγαλε απ' το πίσω μέρος του τζιπ. «Σε θυμάμαι».

«Εμένα, αντιθέτως, η μνήμη δεν είναι το δυνατό μου σημείο, όπως βλέπεις», έκανε ο Μάρκος δείχνοντας την τρόμπα. «Χωρίς τρόμπα στην εξοχή...»

«... είναι σαν να μπαίνεις στο μαντρί με ψηλοτάκουνα». Του φάνηκε ότι διέκρινε στον τόνο της φωνής της την ελαφρά επι-

τιμητική περιφρόνηση του ντόπιου προς τον τουρίστα. «Θα πάρει ώρα αυτή η δουλειά;» τον ρώτησε δείχγοντας με τα μάτια τον τροχό.

«Ίσως κάνα τέταρτο, μπορεί και εικοσάλεπτο...»

Κοίταξε το ρολόι της.

«Γαμώ το, βιάζομαι», είπε. «Πρέπει να προλάβω τα μαγαζιά ανοιχτά στη Βοβούσα».

«Μπορώ να την φέρω μετά όπου...»

«Πού μένεις;» τον έκοψε.

«Στο Αρκουδόρεμα. Είναι...»

«Ξέρω πού είναι το Αρκουδόρεμα», τον ξαναέκοψε. «Από 'δω είμαι... Να σου πω, ικάτα την την τρόμπα, θα την πάρω αύριο από 'κει. Το μεσημέρι, γύρω στις δώδεκα».

«Την φέρων και στη Βοβούσα, να μην τραβιέσαι», έκανε ο Μάρκος ελαφρώς ξινισμένος, χωρίς να ξέρει κι ο ίδιος γιατί. Μπορεί να 'ταν το τσαμπουκαλεμένο ύφος της κοπέλας, που του την είχε σπάσει λίγο.

«Μπα, ο δρόμος μου είναι», του πέταξε καθώς έμπαινε στο αράξι. Κατέβασε το χειρόφρενο και γκάζωσε απότομα. «Με λένε Ρία!» φώναξε καθώς το τζιπ ξεκινούσε με φόρα.

«Μάρκος!» απάντησε ο Μάρκος, αλλά η φωνή του πνίγηκε στο θόρυβο που έκαναν τα λάστιχα στα χαλίκια.

Έφτιαξε το λάστιχο σιγοσφυρίζοντας κι επέστρεψε στο Αρκουδόρεμα με το πάσο του, όταν πια είχε νυχτώσει για τα καλά. Τακτοποίησε τις προμήθειες στη σκηνή του, εκτός απ' τα τρόφιμα. Έφαγε τα μισά μπροστά από μια μικρή λάμπα υγραερίου και βόλεψε τα υπόλοιπα όσο πιο ψηλά μπορούσε σ' ένα δέντρο, για ν' αποφύγει να βρεθεί αγκαλιά με τριχωτούς επισκέπτες τη νύχτα. Σερβιρίστηκε ένα ουισκάκι για χωνευτικό κι έβαλε ν' ακούσει μουσική στα ακουστικά του όσο έστριβε ένα πειραιωτημένο τσιγάρο.

Κάπνισε ανάσκελα, με το κεφάλι έξω απ' τη σκηνή και τα μαύρα του μαλλιά ν' ακουμπούν στο χώμα. Λευκές τολύπες κα-

πνού ἔβιγαιναν απ' το στόμα και τη μύτη του κι ανέβαιναν προς το μικρό κομμάτι του ουρανού, που ξεχώριζε ανάμεσα στις θεόρατες κατάμαυρες μορφές των δέντρων.

Έσβησε το τσιγάρο στο χώμα και προσπάθησε να μη σκεφτεί απολύτως τίποτα. Όταν κουράστηκε να προσπαθεί, συγκεντρώθηκε για αντιπερισπασμό στους νυχτερινούς ήχους του δάσους. Ύστερα από λίγο έκλεισε τα μάτια του, με σκοπό να κυλήσει στη Χώρα του Υπνου μέσα από πρασινογάλαζα, ήσυχα νερά.

Είδε μόνο κίτρινα τετράγωνα ν' αναβοσβήνουν σ' ένα σταθερό μοβ φόντο, μέχρι που κοιμήθηκε.

«Λοιπόν, είναι ένας πεζοναύτης που παίρνει κάμψεις σε μια παραλία. Ένας Τσιγγάνος που περνάει στέκεται και τον κοιτάζει λίγη ώρα κολλημένος. Τελικά, του φωνάζει:

»“Ψιτ, μεγκάλε, αυτό που γκαμούσες έφυγκε!”»

Είχαν κάμποση ώρα που έλεγχαν ανέκδοτα, καθισμένοι σ' έναν κορμό δέντρου που έπαιζε το ρόλο φυσικής γέφυρας πάνω απ' το ποτάμι, με τα πόδια τους να βρέχονται στα νερά. Η Ρία είχε περάσει στις δώδεκα ακριβώς με το τζιπ και το σκύλο της και δεν είχε αρνηθεί την πρότασή του για έναν καφέ δίπλα στο ποτάμι. Πάνω απ' το ποτάμι, για την ακρίβεια. Τώρα ο Μάρκος χάζευε το Ρομπέν που στέγνωνε ξαπλωμένος στην όχθη. Το μεγάλο λευκό τσοπανόσκυλο εξακολουθούσε να είναι επιφυλακτικό μαζί του, «σαν γνήσιος Βλάχος», όπως είχε πει χαμογελώντας με περηφάνια η Ρία.

«Ρομπέν...» μουρμούρισε ο Μάρκος. «Των Δασών;»

«Ναι».

«Και το “Ρία”;»

«Απ' το “Ελευθερία”».

Έμειναν για λίγο σιωπηλοί, ακούγοντας το κελάρυσμα των νερών κάτω απ' τα πόδια τους. Ο Μάρκος κάπνιζε. Η Ρία όχι.

«Λοιπόν, ήθελα να σ' ευχαριστήσω για τη βοήθεια χθες. Ήρθατε την κατάλληλη στιγμή».

Η Ρία ανασήκωσε τους ώμους της.

«Δεν ήταν τίποτα», είπε. «Ηθελα να σου ζητήσω συγγνώμη αν σου μίλησα απότομα. Όταν βιάζομαι, δεν έχω χρόνο για ευγένειες».

«Δε χρειάζεται, κιόλας». Ο αδύνατος άντρας έσβησε το τσιγάρο πάνω στον κορμό δίπλα του. «Είσαι για μια βουτιά στους Καταρράκτες;»

«Όχι». Η κοπέλα κατέβηκε μ' ένα γρήγορο σάλτο απ' τον κορμό μες στο ποτάμι και περπάτησε προς τα παπούτσια της στην όχθη. «Έχω συνηθίσει το μπάνιο στο ποτάμι να είναι μια προσωπική μου υπόθεση, ειδικά όταν δεν έχω μαγιό. Και δε γνωρίζόμαστε αρκετά. Έτσι κι αλλιώς, έλεγα να πηγαίνω σιγά σιγά».

Του Μάρκου του φάνηκε ότι το πρόσωπό της είχε σκοτεινάσει, αλλά μπορεί και να τον η ιδέα του.

«Εσύ ξέρεις», απάντησε ανασηκωνούντας τους ώμους με τη σειρά του. Πήδηξε κι αυτός στο ποτάμι, ένιωσε την πατούσα του να σκίζεται σε μια πέτρα, αλλά δεν το δειξε. «Έρχομαι να σου δώσω την τρόμπα», είπε και περπάτησε μέχρι τις σαγιονάρες του στην όχθη.

Έφτασαν αμίλητοι μέχρι τα οχήματα, με το Ρομπέν να τους ακολουθεί. Η Ρία έβαλε το σκύλο στο τζιπ κι ο Μάρκος έφερε την τρόμπα απ' τη σκηνή.

«Χάρηκα για τη γνωριμία, πάντως», της είπε.

Η κοπέλα πέταξε την τρόμπα στο πίσω κάθισμα και πήρε θέση στο τιμόνι.

«Μου δίνεις μια στιγμή εκείνον το χάρτη;» έκανε ξαφνικά.

Ο Μάρκος σήκωσε από κάτω το χάρτη της Κοιλάδας και της τον έδωσε. Η Ρία σημείωσε κάτι πάνω του μ' ένα μολύβι και του τον επέστρεψε.

«Είναι το σπίτι μου εκεί», είπε. «Σε προσκαλώ για δείπνο, Τρυφερό Πόδι».

«Τι ώρα, τι να φέρω και γιατί “Τρυφερό Πόδι”;»

«Στις οχτώ και μη φέρεις τίποτα. Έλα μόνο με κουστούμι εξόδου, παρακαλώ – είναι Παρασκευή βράδυ. Αν και αμφιβάλλω αν θα μπορείς να βάλεις παπούτσια απόψε, Τρυφερό Πόδι», είπε χαμογελώντας η κοπέλα, δείχνοντας με το χέρι της τεντωμένο το αίμα που είχε βάψει το πλάι της πατούσας του νεαρού άντρα.

«Το πρόσεξες, ε;» μουρμούρισε ο Μάρκος μ' ένα στραβό μορφασμό που του παραμόρφωσε το πρόσωπο.

Η κοπέλα γέλασε, έβαλε μπρος κι έφυγε με ταχύτητα. Ο Μάρκος φόρεσε τα παπούτσια του και πήγε για τρέξιμο στο δάσος. Από πείσμα, γιατί το τρυφερό του πόδι τον πονούσε σε κάθε βήμα, μέχρι που το συνήθισε και το ξέχασε. Γύρισε ύστερα από δυο ώρες, έφαγε και κρέμασε μια αιώρα ανάμεσα σε δυο δέντρα στην όχθη του ποταμού. Εκεί διάβασε μέχρι το τέλος το βιβλίο για τον Τζερόνιμο. Πήγε για μπάνιο στους Καταρράκτες. Όταν γύρισε, ξυρίστηκε προσεκτικά μπροστά στο καθρεφτάκι της μοτσικλέτας, διάλεξε τα πιο καθαρά ρούχα που κουβαλούσε μαζί του, ντύθηκε, μελέτησε για λίγο τη διαδρομή που είχε σημαδέψει η Ρία στο χάρτη και ξεκίνησε.

Το βρήκε εύκολα. Στη Στάνη Τίζα έκανε αριστερά, σ' έναν εξαιρετικά κακοτράχαλο χωματόδρομο που ύστερα από πέντε χιλιόμετρα σταματούσε μπροστά στη ράχη ενός μικρού βουνού.

Στην αρχή, δυσκολεύτηκε να δει το σπίτι. Ήταν ένα μικροσκοπικό διώροφο κτίσμα, από εκείνα τα παμπάλαια υποστατικά που είχαν έναν ενιαίο ισόγειο χώρο για τα ζώα και δύο μικρά δωμάτια στον άροφο για τους ανθρώπους, που συνήθως ήταν οικογένειες αγροτών ή κτηνοτρόφων. Οι εξωτερικοί του τοίχοι ήταν ολόχληροι καλυμμένοι από έναν κισσό που έκανε το σπίτι να μοιάζει σαν να 'χε φυτρώσει στο βουνό. Μόνο τα ξύλινα παράθυρα, η πόρτα και μια μικρή, επίσης ξύλινη βεράντα στην είσοδο του σπιτιού έμεναν έξω απ' την ασφυκτική καταπράσινη αγκαλιά των αναρριχητικών.

Αφησε τη μηχανή στην άκρη του χωματόδρομου και προχώ-

ρησε στο μονοπάτι προς το σπίτι. Άκουσε το γάβγισμα του σκύλου κι αμέσως μετά είδε τη Ρία να βγαίνει στη βεράντα.

«Κάτσε», του είπε δείχνοντας τη μια καρέκλα στο μικρό τραπέζι στη βεράντα που ήταν ήδη στρωμένο, «κι άσε το Ρομπέν να σε μυρίσει. Φέρνω το φαγητό».

Ο νεαρός άντρας στάθηκε στην άκρη της βεράντας κι έγειρε προς τα μπροστινά τους αγκώνες του στο ξύλινο κάγκελο. Άναψε τσιγάρο και κοίταξε ολόγυρα το μαγικό, παραδεισένιο τοπίο. Το μεγάλο λευκό τσοπανόσκυλο μύριζε σχολαστικά τα πόδια του, χιλιοστό προς χιλιοστό, με την υγρή του μύτη κολλημένη στο παντελόνι του. Σιγοσφύριζε απαλά ένα κομμάτι απ' το σόλο του σαξοφώνου στο «All the world is green». Του φάνηκε ότι άκουσε το απαλό κελάρυσμα του νερού να έρχεται από κάπου μακριά.

Δε γύρισε όταν άκουσε πιάτα και ποτήρια ν' ακουμπούν στο τραπέζι πίσω του. Η Ρία έγειρε στο κάγκελο δίπλα του και κοίταξε προς την αντίθετη κατεύθυνση, ακολουθώντας με το βλέμμα της τη ρεματιά που κατηφόριζε τραβώντας βορειοδυτικά.

«Ωραία δεν είναι;» τον ρώτησε, έτσι απλά, σαν να του είχε μόλις δείξει τον κήπο της.

«Είναι τέλεια!» απάντησε με θαυμασμό. Η ματιά του, που χτένιζε αχόρταγα το καταπράσινο τοπίο, σταμάτησε ψηλά στο λαιμό της, ακριβώς κάτω απ' το χυτί της, εκεί που τα δεμένα της μαλλιά άφηναν να φανεί το απαλό, μαυρισμένο ήδη απ' τον ήλιο δέρμα. «Πώς είπες ότι το λένε το μέρος εδώ;»

«Ράχη Κλέφτη».

Ο Μάρκος έπνιξε ένα χαμόγελο. Σήκωσε ξανά τα μάτια του απ' το πλάι του λαιμού της και κοίταξε τις δασωμένες πλαγιές.

«Ωραία φάση!» είπε.

Όταν άνοιξε τα μάτια του, ο ήλιος έμπαινε ζεστός απ' τις τριβηγμένες κουρτίνες στο παράθυρο δίπλα του και του καίγε τα

μούτρα. Μύρισε ζεστό, φρέσκο καφέ. Παραμέρισε το σεντόνι κι ανακάθισε στο χαμηλό ντιβάνι. Το πρωινό τον περίμενε στο τραπέζι. Υπολόγισε ότι έπρεπε να ταν γύρω στις εννιά η ώρα το πρωί.

Είχε κοιμηθεί στον ενιαίο χώρο του ισογείου που ήταν κουζίνα και καθιστικό. Η Ρία του το χειροτείνει, μετά το χθεσινο-βραδινό τους δείπνο, αφού είχαν πιάσει για ώρα την κουβέντα κι η νύχτα είχε προχωρήσει.

Έπλυνε τα μούτρα του στη βρύση της κουζίνας, έβαλε καφέ κι έκατσε στο τραπέζι. Άκουσε το Ρομπέν να γαβγίζει κάπου έξω και θυμήθηκε ότι είχε υποσχεθεί στη Ρία να την βοηθήσει σε διάφορες αγροτικές δουλειές. Τέλειωσε το πρωινό του και βγήκε στη βεράντα.

Την είδε να βγαίνει από ένα μικρό ημιυπόγειο κελάρι που η πόρτα του ήταν δίπλα στη βεράντα, κουβαλώντας μια αξίνα κι ένα φτυάρι.

«Καλημέρα», της φώναξε.

«Νωρίς νωρίς, βλέπω», απάντησε χαμογελώντας η κοπέλα κι άφησε τα εργαλεία ν' ακουμπήσουν στο χώμα.

«Πήγε εννιά;»

«Πήγε, πριν από μιάμιση ώρα. Τώρα κοντεύει δέκα και μισή. Πάντα έτσι πρωινός είσαι;»

«Μπα, συνήθως ξυπνάω αργότερα, αλλά τώρα είμαι σε διακοπές.»

«Διακοπές κάνει ο κόσμος στις παραλίες. Εδώ θα κάνεις αγροτουρισμό. Έχεις ακόμα όρεξη για δουλειά ή έλεγκες και καμία μαλακία για να περάσει η ώρα χθες βράδυ;»

«Είμαι έτοιμος για όλα!»

«Δε νομίζω...» μουρμούρισε η κοπέλα κοιτάζοντας με αμφιβολία το σχεδόν καθαρό μαύρο του παντελόνι. «Πίσω απ' την πόρτα της κουζίνας έχω κρεμάσει για σένα μια παλιά φόρμα εργασίας. Φόρα την κι έλα. Τότε θα σαι έτοιμος. Σήμερα καθαρίζουμε το κελάρι.»

Ο Μάρκος μπήκε ξανά στο σπίτι. Έπρεπε να θυμάται να προσέχει τι υπόσχεται στο εξής.

Δούλεψαν σκληρά κι ασταμάτητα γύρω στις τρεις ώρες, με τη σκόνη και τη βρόμα να κολλάνε πάνω στον ιδρώτα τους.

«Νομίζω ότι τώρα δικαιούμαστε μια παγωμένη μπίρα», έδωσε το σύνθημα της λήξης η Ρία και του Μάρκου του φάνηκε ότι μπορεί και να την συμπαθούσε, τελικά, αυτή την κοπέλα. Εκατσαν στη βεράντα.

«Λοιπόν, πώς και σπίτι μες στον εθνικό δρυμό; Αυθαιρετάκι;»

«Μπα, ήταν του προπάππου μου. Βλάχος και βοσκός, οπότε μας έμεινε. Ρεύμα από φωτοβολταϊκά, νερό απ' τις πηγές, τη- λέφωνο και τηλεόραση να μου λείπουν. Εξωτερικά, το χω αφήσει απείραχτο».

«Κανονική Βλάχα, δηλαδή. Εδώ μεγάλωσες;»

«Ιταλία. Κάτω, σχεδόν τέρμα, ακριβώς πριν απ' τη Σικελία. Στο Τζεράτσε, ένα χωριό περίπου δυόμισι χιλιάδων κατοίκων, που φτιάχτηκε πριν από χίλια χρόνια, όταν οι κάτοικοι του Λόκρι, που ήταν παραλία, εγκατέλειψαν την πόλη για να σωθούν απ' τις επιδρομές των Σαρακηνών πειρατών. Ο θύρλος λέει ότι οδηγήθηκαν προς το βουνό Ασπρομόντε ακολουθώντας ένα γεράκι και, για να θυμούνται το γεγονός, έδωσαν στο χωριό το όνομά του: Ιέραξ. Ο παππούς μου είχε γεννηθεί εδώ, στην Κοιλάδα, αλλά μετανάστευσε. Ακολούθησε μάλλον το δικό του γεράκι. Έτσι το σπίτι έμεινε παρατημένο. Εγώ γεννήθηκα και μεγάλωσα εκεί, με τον παππού, γιατί ο πατέρας μου πέθανε σε αυτοκινητικό κι η μητέρα μου ξαναγύρισε Ελλάδα και πηγαίνοερχόταν».

«Ζει;»

«Η μητέρα μου; Ναι. Θεσσαλονίκη. Είναι ζωγράφος κι εξακολουθεί να πηγαίνοερχεται Ιταλία. Μερικές φορές ανεβαίνω Θεσσαλονίκη και την βλέπω. Ο παππούς δε ζει πια».

«Κι έτσι γύρισες να ξαναβρείς τις ρίζες, ε;»

«Μάλλον για να ξεφύγω απ' τα κλαδιά γύρισα...»

«Παρντόν;»

«Τίποτα. Εσύ;»

«Τι “εγώ”;»

«Από πού είσαι;»

«Αθήνα».

«Σκέτο;»

«Σκέτο».

«Κι επαγγέλεσαι;»

«Μπάρμαν».

«Θα σε φάει η μαύρη νύχτα».

Ο Μάρκος ανασήκωσε τους ώμους με μια κίνηση που έδειχνε μάλλον αδιαφορία. Η Ρία άδειασε το ποτήρι της και σηκώθηκε.

«Ωρα να φύγει αυτό το χώμα από πάνω μας», είπε. «Θα μπεις ή θα μπω;»

«Μπες πρώτη. Εμείς θα τα πούμε λίγο σαν άντρες με το Ρομπέν».

«Δε θα του πάρεις κουβέντα – είναι Βλάχος. Μπίρες έχει στο ψυγείο, αλλά καλύτερα μην του δώσεις, γίνεται φλύαρος κι εριστικός», είπε η κοπέλα και χάθηκε στο σπίτι.

Ο Μάρκος άκουσε τα βήματά της στην ξύλινη σκάλα. Άναψε τσιγάρο κι άφησε τον καπνό ν' ανακατευτεί με τον καθαρό αέρα. Χάιδεψε το τεράστιο κεφάλι του Ρομπέν που στριμώχτηκε στα πόδια του ταρακουνώντας το τραπέζι.

«Ωραία είναι εδώ, φίλε μου», μουρμούρισε.

Τέλειωσε άλλη μια μπίρα και μπήκε στο σπίτι την ώρα που η Ρία κατέβαινε τις ξύλινες σκάλες φρεσκομπανιαρισμένη, σκουπίζοντας ακόμα τα μαλλιά της. Φορούσε μια λευκή αντρική φανέλα δίχως μανίκια κι ένα μαύρο κοντό παντελόνι.

«Σειρά σου», του είπε περνώντας δίπλα του κι ο Μάρκος μύρισε σαπούνι στο σώμα της. «Θα φτιάξω στο μεταξύ κάτι να φάμε».

Ο νεαρός άντρας δεν κουνήθηκε απ' τη θέση του. Σήκωσε τα μάτια απ' τις νοτισμένες γάμπες της κοπέλας και κοίταξε την

πλάτη της, ακριβώς στο σημείο που σταματούσαν τα βρεγμένα της μαλλιά.

«Νιώθω ότι θα κάνω κατάχρηση της φιλοξενίας σου αν μείνω κι άλλο», είπε, τελικά. «Ηδη έχει γίνει φιλοαρμένικη η βίζιτα, δηλαδή».

«Κατάχρηση δεν κάνεις», απάντησε η κοπέλα χωρίς να γυρίσει. «Δε θα σ' το επέτρεπα, δηλαδή. Όποτε θέλω, θα σου πω να φύγεις». Γύρισε και τον κοίταξε. «Θέλεις να φύγεις;»

Ο Μάρκος χαμογέλασε αμήχανα.

«Η αλήθεια είναι πως όχι», είπε. «Ετσι κι αλλιώς, είμαι σε διακοπές», μουρμούρισε ανασηκώνοντας τους ώμους του.

«Τότε να κάτσεις. Μη φοβάσαι, η δουλειά τελείωσε για σήμερα. Το απόγευμα θα κάνουμε αθλητισμό».

«Είμαι καπνιστής».

«Μπορούμε να κάνουμε σκοποβολή μέχρι να γίνει το φαγητό».

Ο Μάρκος ξεκίνησε ν' ανεβαίνει την ξύλινη σκάλα. Κοντοστάθηκε στη μέση.

«Και τι θα πετάμε; Πέτρες;»

«Θα πετάμε βλακείες», του απάντησε. «Θα κερδίσεις σίγουρα».

Ο Μάρκος γέλασε.

«Καλά, μπαίνω για μπάνιο», είπε και ξεκίνησε ξανά ν' ανεβαίνει. «Πάντως, χρωστάω ένα δείπνο», πέταξε φτάνοντας στο τέλος της σκάλας.

«Είσαι μπάρμαν. Να πας να ψωνίσεις ποτά για το βράδυ».

«Εχω στημένο κι ένα τσαντίρι στο Αρκουδόρεμα...»

«Μάζεψέ το άμα αγγώνεσαι, κι όταν σε διώξω, το ξαναστήνεις».

Ίσα που άκουγε τη φωνή της. Έκλεισε την πόρτα του μπάνιου, γδύθηκε γρήγορα και τυλίχτηκε στους υδρατμούς που είχε αφήσει πίσω της η Ρία.

Όταν κατέβηκε ξανά στο ισόγειο, η κουζίνα μύριζε σάλτσα

με φρέσκια ντομάτα στην κατσαρόλα κι η Ρία καθόταν στο τραπέζι. Μπροστά της ήταν ακουμπισμένο ένα σκοπευτικό τουφέκι με ξύλινο κοντάκιο, διόπτρα και πιστολοειδή λαβή. Ήταν όμορφο. Στάθηκε όρθιος δίπλα της, χαζένοντας τα επιδέξια δάχτυλά της να παίρνουν φυσίγγια των 7,62 mm από ένα ανοιχτό κουτί και να τα τοποθετούν σ' ένα δεκάρη γεμιστήρα.

«Δώρο του παππού μου», του είπε προσηλωμένη στο έργο της. «Έχει ακριβώς τα χρόνια μου: τριάντα τέσσερα. Το είχε αγοράσει τη μέρα που γεννήθηκα και μου το χάρισε όταν έκλεισα τα δεκάξια. Είναι γαλλικό και σχεδιάστηκε με βάση το MAS 36, με σκοπό να διατεθεί ως τουφέκι ελεύθερων σκοπευτών...» Γύρισε απότομα και τον είδε που την κοιτούσε με το στόμα του να χάσκει. «Σκαμπάζεις τίποτε από όπλα;»

Ο Μάρκος ανασήκωσε για άλλη μια φορά τους ώμους του.

«Λίγα πράγματα», απάντησε και δεν μπορούσε ν' αποφανθεί με σιγουριά αν η κοπέλα μπροστά του ήταν ξερόλας ή οπλομανής. Πήρε στα χέρια του το όπλο και το περιεργάστηκε. FR-F1 7,62 N MAS έγραψε στην αριστερή πλευρά του σκελετού. Πρέπει να ζύγιζε κάτι παραπάνω από πέντε κιλά. Πεντακάθαρο, καλοδιατηρημένο, σχεδόν του κουτιού. Προφανώς, δε χορσιμοποιείται και συγχρά, συμπέρανε εύκολα.

«Ξέρεις να σημαδεύεις;»

Η Ρία είχε όμορφη φωνή.

«Όχι όσο θα 'θελα», απάντησε αδιάφορα.

«Θέλεις να σε μάθω;»

«Ξέρεις;» Άκουσε κι ο ίδιος τον ειρωνικό τόνο της φωνής του και προσπάθησε να το μαζέψει. «Εννοώ... όσο θα 'θελα να μάθω;» συμπλήρωσε μ' ένα αμήχανο χαμόγελο.

Η Ρία τού πήρε το όπλο και του έκανε νόημα να την ακολουθήσει.

Βγήκαν στη βεράντα μπροστά στην είσοδο του σπιτιού. Στάθηκαν στην άκρη, σχεδόν ακούμπησαν στο κάγκελο. Στο αριστερό της χέρι κρατούσε το όπλο. Το δεξί της τεντώθηκε και

του έδειξε καμιά εκατοστή μέτρα μακριά ένα ρημαγμένο ξύλινο φράχτη. Ο Μάρκος έψαξε με τα μάτια.

«Η πήλινη κανάτα... πάνω στο φράχτη», του είπε καθώς έσκυψε, στήριξε τον αριστερό της αγκώνα στην κουπαστή και κοντράρισε το όπλο στο δεξή της ώμο. Ο Μάρκος δεν έχασε την ευκαιρία να ρίξει μια κλεφτή ματιά στο λυγισμένο της κορμί καθώς απασφάλιζε τραβώντας ελαφρά το μοχλό πίσω απ' τη σκανδάλη.

Χαριτωμένη – ειδικά με το όπλο...

«Αν την χτυπήσω, μαζεύεις τα κομμάτια», ξανακούστηκε η φωνή της.

Ο αδύνατος, νευρώδης νεαρός εστίασε το βλέμμα του στην κανάτα. Δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα στραβό, μισό χαμόγελο – «το χαμόγελο αυτής της γαμηλένης συγκαταβατικής δυσπιστίας», όπως του έλεγε συχνά εκνευρισμένη η Νατάσσα. Έβαλε τα χέρια στις τσέπες του παντελονιού του και κοίταξε το στόχο με αμφιβολία.

Όταν άκουσε τον οξύ ήχο του σπασίματος κι είδε τα πήλινα κομμάτια να χορεύουν στον αέρα, του κόπηκε το χαμόγελο.

Όταν το έκαναν τελικά, ήταν Τρίτη, δύο μέρες μετά, η πρώτη Τρίτη του καλοκαιριού, οχτώ μέρες μετά την αναχώρηση του Μάρκου απ' την Αθήνα. Στις δύο μέρες που μεσολάβησαν, ο νεαρός άντρας είχε γίνει φίλος με το γιγαντόσωμο σκύλο κι είχε μάθει ότι η μόνιμη ενασχόληση της κοπέλας ήταν η φωτογραφία. Ετοίμαζε μια έκθεση για το φθινόπωρο στη Θεσσαλονίκη, με θέμα τη Βάλια Κάλντα. Είχε μετατρέψει προσωρινά το ένα απ' τα δύο πάνω δωμάτια σε σκοτεινό θάλαμο, αλλά σκόπευε να τον μεταφέρει για πιο μόνιμα στο υπόγειο κελάρι του σπιτιού. Ο Μάρκος την είχε συντροφέψει στην κυριακάτικη εξόρμησή της στα γύρω δάση, όπου είχε την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η Ρία κινούνταν αθόρυβα και γρήγορα σαν αιλουροειδές και σημάδευε

το ίδιο καλά με τη μηχανή, όσο και με τα όπλα. Την επόμενη μέρα σηκώθηκε νωρίς, αναζωογονημένος απ' τον καθαρό αέρα, κι ετοίμασε εκείνος το πρωινό. Δεν την συνόδεψε στη φωτογραφική της εξόρμηση, κυρίως γιατί υποψιαζόταν ότι το βαρύ του βήμα και τα επιφωνήματα θαυμασμού που άφηνε μάλλον την δυσκόλευναν στη δουλειά της. Προτίμησε να ιδρώσει παιζόντας με το Ρομπέν γύρω απ' το σπίτι, να πάει μια χαλαρή βόλτα με τη μηχανή στους χωματόδρομους της Κοιλάδας και να πεταχτεί για προμήθειες μέχρι τη Βοβούσα.

Το μεσημέρι έβαλε όση μαστοριά διέθετε στο ταψί κι ένα μπουκάλι καλό κόκκινο κρασί στο τραπέζι.

Κοιμήθηκε όπως κάθε βράδυ στο ντιβάνι του ισογείου, κι όταν ξύπνησε, ήταν η μέρα που η Ρία του είχε υποσχεθεί μπάνιο στους Καταρράκτες. Πήραν μαζί τους το Ρομπέν και ξεκίνησαν με το μικρό τζιπ για το Αρκουδόρεμα, με τον πρώτο ήλιο του Ιούνη να χρυσίζει πάνω στα φύλλα των δέντρων.

Απλωσαν τα πράγματά τους και γδύθηκαν πάνω σ' έναν πλατύ, επίπεδο βράχο. Η Ρία έμεινε με το μαγιό της κι ο νεαρός άντρας με το εσώρουχο. Ήπιαν καφέ κι άφησαν τον ήλιο να τους ζεστάνει όσο ο Ρομπέν παρίστανε ότι ανιχνεύει τη γύρω περιοχή, σκάβοντας με θόρυβο το χώμα κι ενοχλώντας διάφορα αμέριμνα σκουλήκια. Ο Μάρκος κάπνισε δύο τσιγάρα.

Βούτηξαν κι οι τρεις σχεδόν ταυτόχρονα. Στην αρχή πάγωσαν, αλλά σιγά σιγά το σώμα τους συνήθισε στα κρυστάλλινα νερά. Πλατσούρισαν γιατί κάμποση ώρα προσπαθώντας να κάτσουν κάτω απ' το μεγάλο καταρράκτη κι έκαναν μέχρι και πατητές, προκαλώντας αυστηρά γαβγίσματα απ' τη μεριά του Ρομπέν. Ο Μάρκος εγκατέλειψε πρώτος. Δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μερικές κλεφτές ματιές στο σφιχτό, όμορφο κορμί της Ρίας, που ξεπρόβαλε στο βράχο με τις σταγόνες του ποταμού να λαμπυρίζουν πάνω της, μέχρι που ήρθε κι έκατσε δίπλα του. Λίγο μετά ήταν κι οι δύο τους ξαπλωμένοι ανάσκελα, με το δέρμα τους ν' ακουμπάει πάνω στο ζεστό βράχο.

Κανείς απ' τους δυο τους δε θα θυμόταν αργότερα πόση ώρα είχαν μείνει έτσι, ξαπλωμένοι σε στάση προσοχής, με τον ήλιο να στάζει καυτές σταγόνες στα κλειστά βλέφαρά τους. Είχαν περάσει δυο λεπτά ή δυο ώρες, όταν ο Μάρκος ένιωσε τις άκρες απ' τα δάχτυλά τους ν' ακουμπούν και να μένουν εκεί. Έστερα από λίγο –που κι αυτό το λίγο δε θα διευκρινιστεί ποτέ– γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος της και της χαμογέλασε, δίχως ν' ανοίξει τα μάτια του, χωρίς να ξέρει αν κι εκείνη τον έβλεπε και χωρίς να τον νοιάζει. Οι ανάσες τους άρχισαν να μπλέκονται σε μια, πιο αργή και πιο βαριά, μέχρι που κι αυτή χάθηκε όταν κόλησαν στόμα με στόμα.

Γύρισαν ταυτόχρονα στο πλάι, αντικριστά, και με τα χέρια τους ιχνηλατούσαν τα κορμιά τους, με τα μάτια ακόμα κλειστά. Ο Ρομπέν λιαζόταν λίγο πιο πέρα.

Η Ρία άνοιξε απότομα τα μάτια της όταν ένιωσε το χέρι του Μάρκου να πασπατεύει τον κόμπο απ' το μπικίνι της, με προφανή πρόθεση να τον λύσει. Άκουσε το βουητό του καταρράκτη εκκωφαντικό στα αυτιά της και το βλέμμα της πέταξε ταραχμένο προς το μονοπάτι. Της φάνηκε ότι είδε δυο αράχνες να ρχονται από 'κει, δυο αράχνες μεγάλες, με κασκέτα παραλαγής, μόνο για μια στιγμή, κι εκείνη τη στιγμή τίναξε το χέρι του αδύνατου άντρα από πάνω της νιώθοντας γυμνή κι εκτεθειμένη. Το δεξί της πόδι σφίγχτηκε κι ένιωσε όλη τη δύναμη της να μαζεύεται εκεί και να θέλει να κλοτσήσει.

Τινάχτηκε κι ανακάθισε στο βράχο ρίχνοντας την πετσέτα πάνω στα γόνατά της.

«Όχι», είπε.

Με την άκρη των ματιών της τον είδε να γυρνάει ξανά στη θέση του, ανοίγοντας τα μάτια του αργά, χλοιόδος, δίχως να την κοιτάζει. Ο Ρομπέν είχε σηκώσει το κεφάλι του και τους παρατηρούσε ακίνητος, σε επιφυλακή.

Η φωνή του νεαρού άντρα ακούστηκε σαν αδύναμο ψέλλισμα μες στο βουητό του καταρράκτη:

«Ειλικρινά, δεν είχα σκοπό να σε κάνω να νιώσεις άσχημα... Θέλεις να φύγουμε; Ή να φύγω;»

«Όχι. Θέλω να κάτσουμε όπως πριν... Ήσυχα».

Το βλέμμα της είχε μείνει στην αφρισμένη βάση της υδάτινης κολόνας.

Ξάπλωσαν ξανά ανάσκελα στον καυτό βράχο, αφήνοντας λίγο μεγαλύτερη απόσταση ανάμεσά τους αυτή τη φορά.

Σκατά, δεν έχει να κάνει μ' εσένα, σκέφτηκε η Ρία. Έχει να κάνει με δυο μαλάκες, δυο μεγάλες αράχνες με κασκέτα παραλλαγής, τις οποίες τις έχω θάψει εδώ πιο πάνω, αλλά δεν τις έχω ξεφορτωθεί, ήθελε να του πει.

Αλλά δεν του είπε τίποτα.

Κι ο Μάρκος σκεφτόταν, με τα μάτια κλειστά, πως ο γαμόβραχος είχε αρχίσει να του καίει υπερβολικά την πλάτη κι ότι καλύτερα που δεν έγινε τίποτα γιατί δεν τα 'χεξεπεράσει ακόμα τα θέματά του και μήπως έπρεπε ν' αρχίσει να πακετάρει πράγματα, ίσως σήμερα ή από αύριο, και να φορτώνει τη μηχανή γιατί δρόμοι υπάρχουν. Τελειώνουν οι δρόμοι; Απ' την άλλη, βέβαια, λογικό είναι, σιγά, δεν έγινε και τίποτα, πρέπει όλα να καταλήγουν στο σεξ, δηλαδή;

Ένιωσε τη γλώσσα της στην αρχή στην κοιλιά του και μετά ν' ανεβαίνει και ν' αφήνει πίσω της ένα δροσερό και καυτό ποτάμι πάνω του και μετά να γεμίζει το στόμα του μ' αστέρια και να κατεβαίνει ξανά απ' τον ίδιο δρόμο, βάζοντάς του φωτιά που έκανε το μωαλό του παρανάλωμα και το κάψιμο του βράχου στην πλάτη του μια γλυκιά ζεστασία.

Κάπου εδώ θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα πράγματα. Κι αυτό γιατί ζούμε σε καιρούς μπερδεμένους, όπου η μεταμοντέρνα ανάγνωση της πραγματικότητας στραγγίζει τις λέξεις απ' το νόημά τους και τα κάνει όλα ίσιωμα. Απονευρώνει τις έννοιες και τις κάνει ρευστές, θολές κι εύπεπτες. Σαν σούπα.

Γι' αυτό κάποια πράγματα είναι καλό να ξεκαθαρίζονται.

Ο στρατιώτης, για παράδειγμα, είναι αυτός που καλείται να κάνει ένα μπρέικ απ' τη ζωή του για να ζήσει την προσομοίωση ενός πολέμου που δεν επέλεξε και που πρέπει να πειστεί ότι τον αφορά. Γι' αυτό γκρινιάζει, διατάζει, υπακούει σε μια ανώτερη Αρχή –και πάντα υπάρχει μια ανώτερη Αρχή–, λουφάρει, δυσκανασχετεί. Ο μαχητής έχει επιλέξει ο ίδιος το ρόλο του, γνωρίζοντας τις συνέπειες, και δεν γκρινιάζει. Διαμαρτύρεται, όταν θεωρεί ότι αυτό συμβάλλει στον αγώνα του, συντονίζεται αλλά δε διατάζει, πειθαρχεί αλλά δεν υπακούει. Γι' αυτόν, ανώτερη Αρχή είναι μόνο οι αρχές του.

Ο στρατιώτης έχει ωράριο, βάρδια, θητεία, ημερομηνία απόλυσης, ημερομηνία λήξης. Έχει τομείς ευθύνης, έξω απ' τους οποίους τίποτα δεν τον αφορά. Τισως κάποτε βρεθεί στο πεδίο της μάχης, ίσως όχι.

Για το μαχητή το πεδίο της μάχης είναι γύρω του. Ζει μέσα σ' αυτό. Είναι η καθημερινότητά του, οι σχέσεις του με τους άλλους κι η σχέση με τον ίδιο του τον εαυτό. Κάθε στιγμή μπορεί να φέρει μια νίκη και κάθε επόμενη μια συντριπτική ήττα.

Ο στρατιώτης λουφάρει εκπαιδευόμενος για έναν πόλεμο που ίσως έρθει κάποτε απ' έξω.

Ο μαχητής κουβαλάει τον πόλεμο μέσα του.

Αν ο Παράδεισος είναι ένα μέρος δίχως έγνοιες, καταπράσινο, με ωραίες μουσικές, γλυκιά ζέστη, δροσερά νερά και πολύ σεξ, η Ρία κι ο Μάρκος περνούσαν το καλοκαίρι τους εκεί.

Το κάνανε παντού: στο χαμηλό κρεβάτι της κρεβατοκάμαρας, στην ντουζιέρα, στο τραπέζι της κουζίνας, μπροστά στο νεροχύτη, πάνω στο καπό του τζιπ, μες στο τζιπ, πάνω στους βράχους, δίπλα στο ποτάμι, ξάπλα στα αγριόχορτα ανάμεσα στα δέντρα. Αργά και σιωπηλά, με το κεφάλι τους να γυρίζει σαν σβούρα μες στο σύμπαν, άγρια, λυσσασμένα, με τα σημάδια στο

κορμί τους να κρατάνε μέρες ολόκληρες. Συχνά άραξαν κάτω από παχιές σκιές κι έπαιζαν για ώρες.

Στα γενέθλια της Ρίας, ο Μάρκος στόλισε το ξέφωτο πλάι στο σπίτι. Έστησε ένα μίνι μπαρ και κουβάλησε το ηχοσύστημα απ' το ισόγειο. Έντυσε με αλουμινόχαρτα τους κορμούς των δέντρων, κρέμασε μια μεγάλη ντισκομπάλα απ' τα κλαδιά και την φώτισε με δύο προβολείς. Όλη τη νύχτα έπιναν κοκτέιλ και χόρευαν με επιτυχίες του '80. Απ' το «Can't touch this» στο «I touch myself» κι από 'κει στο «Touch me». Ήταν ένα ντίσκο πάρτι για δύο.

Πολλά βράδια στο κρεβάτι, ο Μάρκος διάβαζε στη Ρία εφηβικές πειρατικές ιστορίες, όπως *To Νησί των Θησαυρών*, μέχρι ν' αποκοιμηθούν, κι άκουγαν Πάολο Κόντε από δίσκους του παππού της Ρίας. Κάποιες άλλες νύχτες, η Ρία γέμιζε τη βεράντα με κεριά, έβαζαν τα καλά τους ρούχα και χόρευαν αγκαλιά αργά – «Dance me to the end of love», «Little Wing», «Danced all night» – πίνοντας σαμπάνια και ψιθυρίζοντας ερωτόλογα.

Έτσι πέρασε κι ο Αύγουστος στη Ζεστή Κοιλάδα κι όλα έδειχναν ότι ο Σεπτέμβρης θα 'ταν ο πιο γλυκός μήνας του χρόνου.

«Μίλα, ρε γαμημένε, μίλα! Θα σε κάνω εγώ να μιλήσεις, ρε πούστη!»

Ο κοντός άντρας με την κουκούλα σήκωσε με το δεξί του χέρι ψηλά το μακρύ κλοπτ και το κατέβασε με δύναμη. Ο άντρας που ήταν δεμένος στην καρέκλα ούρλιαζε ξανά, τόσο δυνατά που ο λαιμός του γδάρθηκε. Στα ρουθούνια του ανέβηκε η μυρωδιά απ' το ίδιο του το αίμα. Το κεφάλι του έπεσε μπροστά.

Ήταν ώρα τώρα που ευχόταν να λιποθυμήσει. Η ανάσα του έβγαινε βαριά απ' το στόμα και τα ρουθούνια του κι αντηχούσε σαν πονεμένος, αγωνιώδης μετρονόμος στο υγρό ημίφων του υπογείου.

Τα πόδια του ήταν περασμένα μέσα απ' την πλάτη μιας μεταλλικής καρέκλας μπροστά του, δεμένα σφιχτά με υμάντες. Ήταν μελανιασμένα, πρησμένα, κι ο δεμένος άντρας ένιωθε σαν να του χουν μπήξει εκεί κάτω χίλια μεγάλα σκουριασμένα καρφιά, που οι μύτες τους έφταναν μέχρι το μυαλό του και το τρυπούσαν απ' άκρη σ' άκρη.

«Αφού στο τέλος θα μιλήσεις, ρε καριόλη...» είπε ο κοντός με την κουκούλα κι η φωνή του έβγαινε σφυριχτή, λαχανιασμένη. «Γιατί μας παριστάνεις το ζόρικο;» Έφτυσε κάτω. «Αδερφάρα είσαι», είπε και κοίταξε με μίσος το δεμένο άντρα. «Αδερφάρα! Γουστάρεις να σε βαράνε; Γουστάρεις, ρε γαμημένε; Κι εγώ γουστάρω. Και θα σου χωνα και το κλομπ στον κώλο, άμα δε σε σιχαίνομουνα... Άλλα άμα βαρεθώ, μπορεί να το κάνω κι αυτό».

Σήκωσε ξανά το μαύρο κλομπ στον αέρα και ο δεμένος άντρας τίναξε το κεφάλι του πίσω και προσπάθησε να ουρλαύξει ξανά, αλλά απ' το στόμα του βγήκε μόνο ένα πνιγτό γουργούρισμα. Πνιγόταν με αίμα και πύο.

Ο ψηλός άντρας με την κουκούλα σήκωσε το χέρι του, που στην άκρη του κάπνιζε ένα τσιγάρο, ανάμεσά τους και σταμάτησε το κλομπ στον αέρα.

«Κάνε ένα διάλειμμα», είπε στον κοντό κοιτάζοντας τον άντρα στην καρέκλα. «Βγες έξω και κάνε ένα τσιγάρο. Να συνεχίσεις ξεκούραστος... αν χρειαστεί».

Το κλομπ έμεινε για λίγο μετέωρο στον αέρα και μετά κατέβηκε αργά. Ο κοντός άντρας το ακούμπησε σε μια άδεια καρέκλα δίπλα του. Κοίταξε για μια στιγμή στα μάτια τον ψηλό, έκανε μεταβολή και περπάτησε προς την τσιμεντένια σκάλα που έβγαζε στην πόρτα. Κοντοστάθηκε.

«Μην το λυπάσαι, ρε, το αρχίδι», είπε. «Όλοι ξύλο θέλουνε». Ξεκίνησε ν' ανεβαίνει τη σκάλα. «Ένα τσιγάρο θα κάνω», φώναξε. «Και δεν είμαι κουρασμένος...»

Ο ψηλός άντρας με την κουκούλα πήρε μια τζούρα απ' το

τσιγάρο του. Η κουκούλα ήταν μάλινη, μαύρη, σαν των ειδικών δυνάμεων, με μια τρύπα για το στόμα και δυο για τα μάτια, και του ίδρωνε το πρόσωπο. Φύσηξε τον καπνό, που έμεινε να αιωρείται σαν άσπρο σύννεφο στο υγρό υπόγειο. Έκατσε στις φτέρνες του και πλησίασε τα χείλη του στο αυτί του δεμένου άντρα.

«Δε θα σταματήσει», του ψιθύρισε. «Να ξέρεις ότι δε θα σταματήσει. Το φχαριστιέται. Είναι θυμωμένος». Έκανε μια παύση και κοίταξε το δεμένο άντρα που κοντανάσαινε με τα μάτια κλειστά. «Γιατί να το περνάς όλο αυτό; Δυο λέξεις είναι. Δυο γαμημένες λέξεις. Εγώ το ξέρω ότι δε φταις, αλλά μη μας λες κι εσύ μαλακίες... “Δεν ξέρω” και “με κλέψανε”... Σοβαρέψου. Ο άλλος είναι εξαγριωμένος. Το πρόγμα, όσο πάει, θα γίνεται χειρότερο. Δυο γαμημένες λέξεις είναι. Αξίζει;»

Ο άντρας που ήταν δεμένος στην καρέκλα κατάπιε αίμα και προσπάθησε να ξαναβρεί την αναπνοή του. Με τα μάτια κλειστά, σκεφτόταν ότι το μόνο που ήθελε ήταν να τελειώνει αυτό το μαρτύριο. Ότι δεν άντεχε άλλο. Ότι ήθελε να μείνει ξαπλωμένος σ' ένα μαλακό κρεβάτι και να βλέπει τη γλεόραση μέχρι να περάσει ο πόνος. Να βλέπει τελεμάρκετινγκ, ό,τι να 'ναι. Και να μην ξαναγγίξει ποτέ κανείς τα πόδια του.

«Δεν ξέρω», είπε βραχνά. «Σας είπα, το κλέψανε».

Ο ψηλός άντρας με μια αργή κίνηση πίεσε το τσιγάρο του πάνω στο μουσκεμένο από κάτουρα παντελόνι του δεμένου άντρα, εκεί που έπρεπε να 'ναι τα γεννητικά του όργανα. Ο άντρας στην καρέκλα μούγκρισε σφίγγοντας τα δόντια του, τόσο που τα ένιωσε να θρυμματίζονται μες στο στόμα του. Απ' τα μάτια του έτρεξαν δάκρυα.

Ο άντρας με την κουκούλα σηκώθηκε ξανά.

«Τόσο το χειρότερο...» μουρμούρισε. «Τόσο το χειρότερο για σένα».

Ακούστηκαν βήματα στη σκάλα κι ο κοντός άντρας εμφανίστηκε πάλι. Κοίταξε στα μάτια τον ψηλό κι αυτός ανασήκωσε

τους ώμους. Ο κοντός έπιασε το μακρύ κλοιμπ απ' την καρέκλα,
το ζύγισε στο χέρι του και το σήκωσε στον αέρα.

Ο άντρας στην καρέκλα ούρλιαξε ξανά.

«Αυτή είναι μια De Lisle, αγάπη μου. Αγγλική επαναληπτική καραμπίνα, του '44. Διαμέτρημα 0,45 ACP, αναδιπλούμενο κοντάκιο, κάννη σαν του Thompson αλλά με μόνιμο σιγαστήρα, και μάλιστα, γαμώ τους σιγαστήρες. Πιο πολύ θόρυβο κάνει όταν οπλίζει παρά όταν ρίχνει. Μόνο διακόσια κομμάτια. Συλλεκτική. Ωραία δεν είναι;»

«Κούκλα. Και τα άλλα δίπλα;»

«Το περίστροφο είναι ένα Colt Anaconda. Εξάσφαιρο, σαραντατεσσάρι Magnum. Τεράστιο, έτσι; Και το μπιζουδάκι δίπλα του, είναι ένα Liberator. Έχεις ξαναδεί τέτοιο;»

«Ποτέ».

«1942. Β Παγκόσμιος. Πρωτόγονη, φθηνή κατασκευή, απ' τις εγκαταστάσεις του OSS. Μέσα σε τρεις μήνες έφτιαξαν γύρω στο ένα εκατομμύριο απ' αυτά τα σκατούλια κι απ' το '42 ώς το '44 έγιναν αρκετές αεροπορικές ρίψεις σε κατεχόμενες απ' τον Άξονα χώρες, με σκοπό να τροφοδοτηθούν μυστικές αντιστασιακές οργανώσεις. Στόχος η εξόντωση του εχθρού για τη λαφυραγγήση του οπλισμού του. Ρίχνει μια σφαίρα τη φορά, σκοπευτικά δεν υπάρχουν... Μ' αυτό έχεις μια μόνο ευκαιρία. Το αποκαλούσαν “όπλο δολοφονιών”».

«Κι αυτά του παππού;»

«Ναι, κι αυτά είναι όλα».

Ο νεαρός άντρας σήκωσε το ένα του φρύδι και κοίταξε με πλάγιο, πονηρό βλέμμα την κοπέλα δίπλα του, που τύλιγε τα όπλα ξανά σε πετσέτες.

«Μόνο όπλα σου 'κανε δωράκια ο παππούς, μωρό μου;»

«Αυτά είναι κληρονομιά. Ένα μικρό κομμάτι απ' τη συλλογή του».

«Αν κρίνω απ' την κληρονομιά, δεν πρέπει να πέρασε τη ζωή του σκαλίζοντας ήσυχα ήσυχα το μικρό του χωραφάκι, ε;»

Η Ρία ανασήκωσε τους ώμους της, όπως έκανε συνήθως ο Μάρκος.

«Στον ελεύθερο χρόνο του, σκάλιζε τα αμπέλια του στο Ασπρομόντε. Έβγαζε καταπληκτικό κρασί».

«Και στον υπόλοιπο χρόνο του;»

«Διάφορες δουλειές... Επιχειρήσεις στην ευρύτερη περιοχή του Τζεράτσε. Ήταν κάτι σαν ισχυρός τοπικός παράγοντας, ας πούμε. Ισχυρός χαρακτήρας κι άνθρωπος με επιρροή. Οι φίλοι του τον αγαπούσαν, οι εχθροί του τον μισούσαν κι ο υπόλοιπος κόσμος του σεβόταν».

«Μαφιόζος;»

Η Ρία τινάχτηκε.

«Μην ξαναπείς αυτή τη λέξη για τον παππού μου», είπε απότομα.

«Καλά, συγγνώμη», έκανε μαλακά ο Μάρκος. «Αλλά μέχρι να βρω μια πιο κατάλληλη λέξη, μάλλον δεν επρόκειτο και για τις πιο καθαρές δουλειές στον κόσμο, ε;»

«Να σου πω, ρε μωρό μου», είπε αναστενάζοντας η κοπέλα, «εκεί κάτω τα πράγματα ήταν λίγο περίεργα γενικώς, αν με καταλαβαίνεις. Κι ο παππούς μου ήταν λίγο περίεργος, επίσης. Κι αν ήθελες να επιβιώσεις, έπρεπε να παίξεις σκληρό παιχνίδι. Κι έξω απ' το παιχνίδι δεν ήταν κανείς. Κανείς, όμως· απ' το δικαστή μέχρι τον μπακάλη. Απλώς, θα σουνα ή από πάνω ή από κάτω, ανάλογα με το πόσο ευφυής, σκληρός ή αδίστακτος μπορούσες να γίνεις. Κι ο παππούς μου, σου είπα, ήταν περίεργος τύπος. Ξεροκέφαλος. Πήγε εκεί χωρίς δεύτερο σώβραχο, αλλά δεν το ανεχόταν να 'ναι από κάτω». Έκατσε στην άκρη του κρεβατιού κι έβγαλε το παντελόνι της. «Πάντως, δεν ανακατευόταν ούτε με ναρκωτικά ούτε με γυναίκες. Τζόγο, ναι. Αυτός ήταν κυρίως ο τομέας του. Του άρεσε. Έπαιζε κιόλας. Και δουλειές με καύσιμα, αλκοόλ, διάφορα... Τέλος πάντων, είπαμε, έτσι ήταν το παιχνίδι».

Ο Μάρκος άφησε το ποτό και τα τσιγάρα του στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι. Μαφιόζος, δηλαδή, σκέψητηκε. Γι' αυτόν οι μαφιόζοι κι ο κόσμος τους ήταν γραφικοί κι ελκυστικοί μόνο στο Χόλιγουντ. Στην τελική, κι ο Μάκης μαφιόζος ήταν. Και δεν είχε τίποτα ελκυστικό.

«Εγώ εξακολουθώ να πιστεύω ότι, αν κάποιος είναι αρκετά ευφυής κι αποφασισμένος, μπορεί να μείνει έξω από τέτοια παιχνίδια», είπε καθώς ξεκούμπωνε τη ζώνη του.

«Αν είναι αρκετά αποφασισμένος για να μείνει έξω απ' το παιχνίδι και μείνει εκεί, τότε δεν είναι αρκετά ευφυής. Ο μπαμπάς μου ήταν έτσι. Ήταν ο πρώτος που σκοτώθηκε όταν ξεκίνησαν το “τσουνάμι.” οι Σικελοί!»

Έκατσε δίπλα της και την κοίταξε λοξά.

«Δε μου χες πει πως ο μπαμπάς σου πήγε από αυτοκινητό;»

«Αυτοκινητικό ήταν: Έφυγε ευθεία σε μια στροφή με το αυτοκίνητο κι έπεσε σε γκρεμό. Απλώς, κάποιοι είχαν γαζώσει λίγο νωρίτερα το αυτοκίνητο με πολυβόλα Ultimax και Negev». Η Ρία έμεινε γυμνή και χώθηκε γρήγορα κάτω απ' τα σκεπάσματα. «Τι θα γίνει, μωρό μου, θα ρθεις;»

Ο Μάρκος έβγαλε τα ρούχα του, άναψε ένα κερί κι ακούμπησε το κηροπήγιο στο πάτωμα. Έσβησε το φως και ξάπλωσε στο κρεβάτι. Η Ρία έχωσε το μούτρο της στο λαιμό του κι ο νεαρός άντρας τής χάιδεψε τα μαλλιά. Έμεινε σιωπηλός για λίγο.

Το δωμάτιο γύρω απ' το κρεβάτι έφεγγε μ' ένα θαυμό κίτρινο φως που σκόρπιζε τρεμάμενες σκιές παντού.

«Και να σου πω...»

«Να μου πεις».

«Με τον παππού σου τι έγινε, τελικά;»

«Τι να γίνει, ρε αγάπη; Κέρδισαν οι Σικελοί. Ήταν πιο μεγάλα φάρια και, κυρίως, τουμπάρανε τα πράγματα υπέρ τους και σε τοπικό επίπεδο. Βλέπεις, ήταν πολλοί στα μέρη μας που καλοβλέπανε ναρκομπίζνες και πορνομπίζνες. Εκεί ήταν τα χοντρά

λεφτά. Ο παππούς ήταν και λίγο περίεργος, παλιομοδίτης. Η αλλαγή στα κουμάντα της περιοχής λοιπόν έγινε, όπως ακριβώς είχε γίνει κι η προηγούμενη που είχε φέρει τον παππού μου στα πράγματα: με αύμα. Ο παππούς φυγάδευσε τον άμαχο πληθυσμό –εμένα εδώ στη μαμά– και πέθανε με το όπλο στο χέρι, αρνούμενος κάθε συμβιβασμό με τον εχθρό. Ξεροκέφαλος». Ακούμπησε την άκρη της γλώσσας της στο αυτί του. «Εντάξει; Ικανοποίησα τη νοσηρή σου περιέργεια για γκανγκστερικές ιστορίες;»

«Μμμ...» Γύρισε απότομα κι ανέβηκε πάνω της. Την φίλησε απαλά στο στόμα. «Και τι θα ’λεγε ο παππούς σου, που ήταν παλιομοδίτης και σκληρός, αν μ’ έβλεπε να σε φιλάω έτσι;»

«Μπορεί και να μην έλεγε τίποτα».

Ο γυμνός άντρας έσυρε τα χείλη του στο λαιμό της και τα σταμάτησε στο στήθος της.

«Κι αν έβλεπε να σε φιλάω εδώ;»

«Θα έλεγε: “Ακίνητος ή πυροβολώ, διεφθαρμένε Αθηναίες γάιδαρε!”»

Γέλασε και κατέβηκε κι άλλο, αργά, με το στόμα του κολλημένο πάνω της και γλίστρησε μέσα απ’ τα σκεπάσματα.

«Κι εδώ;» είπε και φωνή του ακούστηκε σαν να ’βγαινε από μέσα της. «Θα με πυροβολούσε;»

«Εκεί... μάλλον δε θα σ’ έβλεπε», του απόντησε με τη φωνή της θαμπή σαν το φως στο δωμάτιο και τα χέρια της απλώθηκαν πίσω κι έσφιξαν το σιδερένιο κάγκελο στο κρεβάτι.

Έμεινε εκεί, αλητεύοντας για ώρα στο γλυκό, υγρό σκοτάδι, ακούγοντας μόνο την ανάσα της και τα τριζόνια απ’ το ανοιχτό παράθυρο, μέχρι που ένιωσε τα χέρια της να πιάνουν τα μαλλιά του και το κορμί της να συσπάται. Μετά σταμάτησαν ν’ ακούν οιδήποτε άλλο, ώσπου το κερί έσβησε και ξαναβρήκαν σιγά σιγά την αναπνοή τους πάνω στα ιδρωμένα σεντόνια.

Ο Μάρκος άναψε τσιγάρο. Η Ρία ακούμπησε το κεφάλι της στο στήθος του. Έμειναν αμίλητοι στο σκοτάδι.

«Εσύ;» τον ρώτησε.

«Εγώ τι;»

«Άντε πάλι... Μόνο με ερωτήσεις απαντάς;»

«Οποτε μπορώ... Τι “εγώ”;»

«Εσύ τι σέρνεις μέσα σου μέχρι εδώ; Γιατί κάτι σέρνεις... Φαίνεται».»

«Τι σημασία έχει;»

«Δεν έχει. Γι' αυτό ρώτησα. Και πάλι απάντησες με ερώτηση», του είπε χαμογελώντας.

Φύσηξε τον καπνό μακριά, προς τη νύχτα που απλωνόταν έξω απ' το ανοιχτό παράθυρο.

«Κουβαλάω αγαπημένους νεκρούς», είπε. «Και μερικές φορές, δεν μπορώ με τίποτα να συνδυάσω αυτές τις δύο τους ιδιότητες».

«Ισως δεν έχει περάσει αρκετός καιρός ακόμα».

«Η ίσως έχει περάσει περισσότερος απ' όσο θα ’πρεπε...» Εσβησε το τσιγάρο κι ανακάθισε πιάνοντας το ποτό του. «Άκου, μάλλον δεν είσαι το κατάλληλο άτομο για να μιλήσουμε γι' αυτό το θέμα».

Η Ρία ακούμπησε το κεφάλι της στα γόνατά του.

«Δεν υπάρχει κατάλληλο άτομο», ψιθύρισε. «Υπάρχουν μόνο άτομα με τα οποία μπορείς να μιλήσεις».

Ο χλομός άντρας ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ' το ποτό του, ύστερα κι άλλη μια, κι άλλη μια, ώσπου το ποτήρι άδειασε. Κοιτούσε αμίλητος το πιο σκοτεινό σημείο στο μικρό δωμάτιο, εκεί που τα μαύρα μαλλιά της Ρίας απλώνονταν στα γόνατά του. Τα μάτια του είχαν αρχίσει να συνηθίζουν στο σκοτάδι. Από καιρό. Σηκώθηκε απαλά, πήρε το ποτήρι του και βγήκε έξω.

Γύρισε κρατώντας το μπουκάλι με το ουίσκι και το ποτήρι του γεμάτο πάγο. Έβαλε μουσική. Ένα μεθυσμένο πιάνο έστειλε μια αργόσυρτη, μελαγχολική μελωδία να στροβιλίζεται μες στο σκοτεινό δωμάτιο. *(Invitation to the blues)*.

Έκατσε ξανά δίπλα της, άναψε ένα τσιγάρο και το δωμάτιο μύρισε καμένο σπίρτο. Γέμισε το ποτήρι του, το άδειασε με δύο γουλιές και το γέμισε ξανά.

Κι ώστερα άρχισε να μιλάει, αργά και χαμηλόφωνα, τόσο που η Ρία αναγκάστηκε ν' ακουμπήσει το κεφάλι της στο στήθος του για να τον ακούει. Και ξεκίνησε την ιστορία απ' τη μέρα που κηδέψανε τη μάνα του, την ίδια μέρα που ξαναγνώρισε τη Νατάσσα, που ήταν δεύτερη ξαδέρφη του κι είχε να την δει χρόνια. Πολλά χρόνια. Κι εκείνη η μέρα ήταν λίγες μέρες πριν γίνουν ζευγάρι με τη Νατάσσα, λίγες μέρες πριν τους στείλει στο διάδολο όλο τους το σόι και το στείλουν κι αυτοί. Αλλά άξιζε τον κόπο, γιατί ο δρόμος μέχρι το διάδολο κράτησε δυο χρόνια και τον ταξίδεψαν παρέα με βόλτες με τις μηχανές τους και με μικρά ταξίδια σ' ένα μεγάλο ανθισμένο κρεβάτι, γιατί της Νατάσσας της άρεσε να το στρώνει με ρικές φορές με νυχτολούλουδα. Κι ήταν οι δύο τους, μόνοι, αλλά δεν τους ένοιαζε, γιατί όλοι οι υπόλοιποι ήταν μαλάκες, το λιγότερο.

Και τέλειωσε την ιστορία με τη νύχτα που είχαν γυρίσει σπίτι πιωμένοι και τσακώθηκαν για ασήμαντη αφορμή, αλλά είχαν πιει πολύ κι η Νατάσσα σηκώθηκε κι έφυγε, με τη μηχανή. Είχε πιει πολύ – κι ο Μάρκος είχε πιει, αλλά, όταν άκουσε τη μηχανή να γκαζώνει στο δρόμο για να φύγει και μετά το φρενάρισμα κι εκείνο το φοβερό ήχο που είναι σαν να σπάνε τα πάντα που υπάρχουν σε μια στιγμή, πάγωσε το αίμα του κι ήταν σαν να μην είχε πιει σταγόνα και πετάχτηκε στο δρόμο, αλλά ήταν αργά, γιατί όλα είχαν σπάσει, τελικά.

Και τον ξαναστείλανε όλοι στο διάδολο, μόνο του αυτή τη φορά. Κι από τότε πηγαίνει, αλλά ο δρόμος είναι μακρύς και δεν είναι καθόλου ευχάριστος χωρίς παρέα. Καθόλου.

Κι όσο τα λέγε αυτά, γέμιζε κι άδειαζε το ποτήρι του κι άναψε το ένα τσιγάρο πίσω απ' το άλλο κοιτάζοντας μακριά, έξω απ' το παράθυρο που φαινόταν μόνο η νύχτα κι ακουγόταν ξανά και ξανά το ίδιο τραγούδι. Μέχρι που σταμάτησε και να μιλάει και να πίνει κι ακουγόταν μόνο το τραγούδι. Για ώρα.

«Πώς νιώθεις;» τον ρώτησε.

«Ξεφόρτωσα. Πολλά χρόνια. Αλλά νομίζω ότι φόρτωσα εσένα».

Του χάιδεψε απαλά τα μαλλιά.

«Δε σε ρώτησα τι έκανες, ξέρω τι έκανες. Σε ρώτησα πώς νιώθεις».

«Τώρα νιώθω καλά. Σαν να έφυγε ένα μεγάλο βάρος, σαν να σήκωσε κάποιος από πάνω μου ένα μενίρ. Νιώθω καλά γιατί ήταν άδικο για τη Νατάσσα να είναι βάρος. Ποτέ δεν ήταν, όσο ζούσε».

«Και για σένα ήταν άδικο».

«Ούτως ή άλλως, όλοι κουβαλάμε τους νεκρούς μας», είπε ο Μάρκος καθώς έσβηνε το τσιγάρο στο ξύλινο αυτοσχέδιο τασάκι. «Κι όταν τους κουβαλάμε μόνοι μας, είναι ασήκωτοι, μας γονατίζουν. Όταν τους μοιραζόμαστε με ανθρώπους που αγαπάμε, είναι σαν να τους έχουμε πάλι στην παλιοπαρέα μας. Νιώθουμε όμορφα μαζί τους κι αυτό είναι που μετράει».

Η Ρία έχωσε την όμορφη μουσουόδα της ανάμεσα στον ώμο και στο αυτί του.

«Κουβαλάμε τους νεκρούς που θέλουμε να κουβαλάμε», είπε. «Αυτούς που δε θέλουμε ν' αποχωριστούμε. Και καλά κάνουμε. Τους άλλους, τους θάβουμε όσο πιο βαθιά μπορούμε στο δάσος και τους ξεχνάμε για πάντα. Απλώς τους σβήνουμε απ' το χάρτη. Και καλά κάνουμε». Τον φίλησε στο λαιμό. «Εσύ πάντως, αν δεν κόψεις τα μισά απ' τα τσιγάρα που καπνίζεις, δε θα μπορείς να κουβαλήσεις ούτε τον εαυτό σου μέχρι το Μικρολίβαδο αύριο, νεαρέ».

Ο Μάρκος της τσίμπησε τον πισινό.

«Κοιμήσου, μωρό μου», της ψιθύρισε με το στόμα κολλημένο στο αυτί της. «Θα πάμε με το αυτοκίνητο».

«Ξύπνα, ρε αρχίδι... Μην κοιμάσαι!»

Ο κοντός, μυώδης άντρας με την κουκούλα χαστούκισε με δύναμη στο πρόσωπο το δεμένο άντρα.

Το κεφάλι του νεαρού στην καρέκλα τινάχτηκε στο πλάι και

ταλαντεύτηκε για λίγο, ώσπου κρέμασε ξανά στο στήθος του.
Τα χείλια του ήταν ξερά, σκασμένα, και με το χτύπημα άνοιξαν
ξανά. Μια λεπτή γραμμή από αίμα έβαψε το πιγούνι του.

«Νερό...» ψιθύρισε. «Νερό...»

Είχε να πιει νερό δυο μέρες ή περίπου τόσο. Και να κοιμηθεί. Σ' αυτό το υγρό, μόνιμα υποφωτισμένο υπόγειο είχε αρχίσει να χάνει κάθε αίσθηση του χρόνου, μαζί και κάθε ελπίδα. Το κορμί του ήταν γεμάτο καψίματα από τσιγάρα, τα πόδια του μια πληγή που ανάβλυζε αφόρητο πόνο, το πρόσωπό του μελανισμένο και τα δόντια του σπασμένα. Δυο μέρες τώρα, δηλαδή μάλλον δυο μέρες, έπινε αίμα και πύον.

«Νερό...» ξανάπε κοιτάζοντας το γεμάτο πλαστικό μπουκάλι στο πάτωμα.

Ο κοντός άντρας με την κουκούλα σήκωσε το μπουκάλι και το πλησίασε προς το στόμα του δεμένου νεαρού. Μετά το τράβηξε πάλι πίσω, ήπιε με θόρυβο μια μεγάλη γουλιά κι έχυσε αργά το υπόλοιπο στο πάτωμα μπροστά του.

«Θα μιλήσεις;»

Ο άντρας στην καρέκλα έγνεψε «ναι», κουνώντας το κεφάλι του πάνω κάτω με δυσκολία. Ήταν εξαντλημένος.

«Ακούμε.»

Τα χείλη του κινήθηκαν, αλλά δεν ακούστηκε τίποτα. Τα μάτια του ήταν κλειστά, πρησμένα.

Οι άντρες με τις κουκούλες έσκυψαν προς το μέρος του. Ο κοντός πλησίασε το πρόσωπό του στο στόμα του δεμένου άντρα.

«Τι είπες;» μούγκρισε.

Τα μάγουλα του δεμένου άντρα φούσκωσαν. Έφτυσε μια πηχτή μάζα από αίμα, σάλια, πύον και σπασμένα δόντια κατευθείαν στο στόμα και στα μάτια του κοντού με την κουκούλα.

«Γαμώ τη μάνα σας!» είπε.

Ο κοντός θόλωσε. Το αίμα τού ανέβηκε στο κεφάλι, τα μάτια του κόντεψαν να πεταχτούν έξω απ' την κουκούλα. Το δεξιό χέρι του τινάχτηκε απότομα κι η γροθιά του βρήκε το δεμένο ά-

ντρα στο πλάι του κεφαλιού του. Το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό που έστειλε τον άντρα και την καρέκλα στο πάτωμα. Το κεφάλι του έκανε γκελ στο τσιμέντο.

«Θα σε σκοτώσω!» ούρλιαξε έξαλλος ο κοντός, με το ξένο αίμα να τινάζεται απ' το στόμα του στο σάπιο αέρα. «Θα σε σκοτώσω, καριόλη!»

Κλότσησε με λύσσα τον πεσμένο άντρα χτυπώντας μαζί και το σίδερο της καρέκλας. Ο ψηλός πετάχτηκε ανάμεσά τους, έπιασε τον εξαγριωμένο κοντό απ' τους ώμους και τον έσπρωξε πίσω απότομα. Χρειάστηκε να βάλει όλη τη δύναμη.

«Φτάνει!» είπε. «Φτάνει!»

Ο κοντός σκούπισε με το μανίκι το αίμα απ' τα μούτρα του και κοίταξε τους λεκέδες με αγδία.

«Θα το σκοτώσω το αρχίδι!» γάβγισε ξανά αφρίζοντας από θυμό.

Ο ψηλός κοίταξε τον ακίνητο άντρα στο πάτωμα. Το κεφάλι του ήταν γυρισμένο στο πλάι κι από κάτω μια μικρή λιμνούλα από αίμα είχε αρχίσει να ποτίζει το βρόμικο τσιμέντο.

«Μπορεί και να το 'κανεις κιόλας», είπε. «Κι αν τον σκότωσες, θα σε γαμήσει ο Χοντρός».

«Ρε, δεν πά' να γαμηθεί», μούγκρισε ο κοντός άντρας, αλλά ο τόνος της φωνής του δεν ακούστηκε και πολύ σίγουρος.

Έκανε μεταβολή και περπάτησε με γρήγορο βήμα προς τη σκάλα. Έβγαλε τη λεκιασμένη κουκούλα και την πέταξε στο πάτωμα.

«Όλοι σκότωμα θέλουν απ' αυτή τη σκατοράρα. Να ξεβρούμισει ο τόπος», είπε κι ανέβηκε τα σκαλιά σκουπίζοντας με το χέρι του τον ξανθό ιδρωμένο του σβέρκο.

«Προχώρα, αθηναϊκό σκουλήκι! Εδώ δεν έχει μετρό και κυλόμενες σκάλες... Προχώρα!»

Ανέβαιναν με γρήγορο βήμα ένα απότομο στριφογυριστό μο-

νοπάτι που έβγαζε στο Μικρολίβαδο. Ο Μάρκος κοντοστάθηκε λαχανιασμένος.

«Θα φτύσω γόπες», είπε.

«Δεν είχες πει ότι θα το 'κοβες, μωρό μου;»

«Από αύριο. Να σου πω, δεν περνάς εσύ μπροστά;»

«Γιατί;»

«Γιατί έχεις πιο ωραίο κώλο». Η Ρία γέλασε.

«Προχώρα, γερο-ξούρα, που σ' έχουν φάει οι καταχρήσεις... Ψοφίμι. Ούτε για εκδρομή με τα ΚΑΠΗ δεν είσαι... Άντε, πέντε λεπτάκια έμειναν!»

Ο Μάρκος έσυρε τα πόδια του στον ανήφορο κι υποσχέθηκε ξανά στον εαυτό του ότι απόψε θα 'κανε το τελευταίο του τσιγάρο. Το αλκοόλ το 'χε ήδη μειώσει. Από τότε που θυμόταν τον εαυτό του, ποτέ δεν έπινε λιγότερο.

Αράξαν κάτω απ' το μεγάλο δέντρο που έστεκε ολομόναχο στο κέντρο του μικρού λιβαδιού, σαν ανάποδος πολυέλαιος.

«Σου λείπει καθόλου η Αθήνα;»

«Καθόλου». Ούτε τοσοδά;

«Η Αθήνα είναι όμορφη μόνο τη νύχτα. Τη νύχτα μ' αρέσει, ειδικά όταν την βλέπω από ψηλά, με τα εκατομμύρια πολύχρωμα φώτα της αναμμένα. Υπάρχουν ακόμα πράγματα που μ' αρέσουν σ' αυτό το αχανές αστικό τοπίο, αλλά μόνο τη νύχτα».

«Οπως;»

«Οπως τα παλιά ξενοδοχεία στις περιοχές του κέντρου. Έχω ξετρυπώσει κάμποσα απ' αυτά και την πέφτω εκεί κάνα βραδάκι. Ακόμα και τα ονόματά τους παραπέμπουν απευθείας στην εποχή τους -τότε που μπορεί να 'χαν γνωρίσει και καλύτερες μέρες: "Ετουάλ", "Μητρόπολις", "Μορφεύς", "Ριάλτο"...»

Ο Ρομπέν κατουρούσε το δάσος τριγύρω, μαζί και μια χελώνα.

«Εδώ σ' αρέσει;»

«Την έχω καταβρεί. Νομίζω ότι έχω γίνει άλλος άνθρωπος».

«Να μείνεις τότε. Όσο θες». Η Ρία χαμογέλασε. «Κι εγώ την έχω καταβρεί».

Ο χλοιός άντρας γέμισε ξανά την κούπα του με καφέ και την ένιωσε να του ζεστάνει τις χούφτες. Άναψε ένα τσιγάρο, απ' τα τελευταία. Φύσηξε τον καπνό προς τις δασωμένες πλαγιές.

«Λέω να μείνω τότε», είπε.

Ο δευτέρος άντρας κοίταξε τις φωτογραφίες που κρατούσε μπροστά στο πρόσωπό του ο ψηλός με την κουκούλα. Έκλεισε τα μάτια του για λίγο, κάτωχρος, κι έπειτα τα άνοιξε ξανά.

«Εντάξει», είπε. «Θα σας πω ό,τι ξέρω».

Μισή ώρα μετά, οι δύο άντρες με τις κουκούλες ανέβηκαν τα σκαλιά κι έκλεισαν την πόρτα του υπογείου πίσω τους.

«Εσκασα πάλι με τη γαμοκουκούλα», μούγκρισε ο κοντός.

Έβγαλαν τις κουκούλες. Τα πρόσωπά τους ήταν ιδρωμένα. Αναφαν τσιγάρο.

«Αοιπόν, τι λες;» είπε ο ψηλός.

«Χεσμένος είναι. Αλλά και πάλι, σαν θολά να μας τα λέσι. Μπορεί να χρειαστεί να χουμείς ένα μάτι πάνω του».

Έμειναν για λίγο σκεφτικοί, καπνίζοντας. Μετά ο ψηλός είπε:

«Άμα είναι έτσι, το καλύτερο θα τανε να τον κοίταγε ο Σέρβος».

«Ο ποιος;»

«Ο κοντός, ρε. Η Σκιά».

Ο κοντός γύρισε και τον κοίταξε απορημένος. «Η Σκιά...» επανέλαβε σιγανά, με δέος. «Αυτός, μάλιστα. Είναι Ελλάδα;»

Ο ψηλός ανασήκωσε τους ώμους του.

«Δεν ξέρω», έκανε. «Μπορεί. Πηγαυνοέρχεται συνέχεια. Αν είναι Αθήνα, θα μας βόλευε. Σπεσιαλίστας σ' όλα: όπλα, παρακολουθήσεις... Θα κοιτάξω να ρωτήσω τον Γρύλλο».

«Τον Εγπατζή; Αυτός δεν είναι καμένος απ' την ιστορία με τον Κάραζιτς;»

Ο ψηλός έγνεψε καταφατικά.

«Είναι. Άλλα τις επαφές του τις έχει ακόμα».

«Εσύ έχεις επαφή μαζί του;»

«Μπορώ να τον βρω, μέσω του Θανασάρα. Τον θυμάσαι τον Θανασάρα, που δουλεύαμε μαζί για τον Κοράλη...»

«Πώς δεν τον θυμάμαι... Άλλα γιατί να μας βοηθήσει ο Σέρβος, ρε ψηλέ;»

«Μας χρωστάει, ρε Φράνκυ. Κι εγώ κι ο Θανασάρας ήμασταν εθελοντές στους παραστρατιωτικούς του Αρκάν, το '95, στη Βοσνία. Παρασημοφορημένοι απ' τον ίδιο τον Κάραζίτς μετά τη Σρεμπρένιτσα».

Ο κοντός άντρας πέταξε το τσιγάρο του, έβγαλε άλλο ένα και το χτύπησε στο πακέτο.

«Σρεμπρένιτσα...» μουρμούρισε. «Καλή φάση».

«Μόνο καλή; Η καλύτερη. Οχτώ χιλιάδες μουσουλμάνους, σχεδόν σε μια νύχτα. Λεπίδι. Κι αέρα, άνετα. Ούτε όπλα δεν είχαν. Τους πηδήξαμε».

Ο κοντός άντρας αναστέναξε.

«Δεν ήμουνα, ο μαλάκας, δεν ήμουνα...»

«Εκεί έπρεπε να σ' είχα, Φράνκυ. Την ώρα που σηκώναμε την ελληνική σημαία, πρώτη και καλύτερη. Κι ένα γύρω από κάτω, σπαρμένοι μουσουλμάνοι».

Ο κοντός άντρας αναστέναξε ξανά.

«“Πάλι με χρόνια, με καιρούς...”» Σηκώθηκε. «Με το Σέρβο τι θα κάνουμε, τελικά;»

«Θα δοκιμάσω μια επαφή», απάντησε ο ψηλός και σηκώθηκε κι αυτός. «Αν και, όπως τον κρατάμε απ' τα αρχίδια αυτόν το μαλάκα εκεί κάτω, δε νομίζω ότι θα χρειαστεί».

Ξεκίνησαν για το υπόγειο.

Τον είχε ξαναδεί να το κάνει αυτό: να βγάζει ένα μικρό τσαντάκι απ' τα πράγματά του και να το ανοίγει κι από 'κει να βγά-

ζει ένα κινητό τηλέφωνο, να το κοιτάζει για λίγο, μετά να το κλείνει και να το κρύβει ξανά.

Αλλά ποτέ δεν τον είχε ξαναδεί έτσι.

Τα μάτια του είχαν γίνει δυο στενές, σκοτεινές χαραμάδες και το στόμα του μια σφιχτή άσπρη γραμμή. Πέρασε από μπροστά της χωρίς να της ρίξει μια ματιά, κοιτάζοντας το τηλέφωνο στο χέρι του. Διέσχισε με γρήγορα, μεγάλα βήματα την κρεβατοκάμαρα και κατέβηκε τις σκάλες.

Στα χεία έσβηγε το «Chain» κι οι Πίξις ξεκινούσαν το «Hey!» Πριν από λίγο είχαν κάνει έρωτα.

I've been tryin' to meet you...

Σκέφτηκε ότι, τρεις μήνες τώρα, δεν τον είχε δει να επικοινωνεί με κανέναν, δεν είχε σηκώσει το τηλέφωνό του τις ελάχιστες φορές που χτύπησε, δεν είχε τηλεφωνήσει σε κανέναν. Καμιά επικοινωνία με τον έξω κόσμο, πέρα από ελάχιστα μηνύματα που είχε λάβει ή είχε στείλει και τα οποία συνόδευε με το μισό, στραβό του χαμόγελο.

Τον άκουσε ν' ανεβαίνει ξανά, να μπαίνει στο μπάνιο, να ξαναβγαίνει και να μπαίνει στο δωμάτιο. Τον είδε ν' ανοίγει την ντουλάπα και να πετάει στις δύο μεγάλες τσάντες τα πράγματά του, που τα χειρίζεψε απ' το μπάνιο, και τα ελάχιστα ρούχα του.

«Φεύγεις;»

Έγγειψε «ναι», χωρίς να την κοιτάξει. Τα χείλη του είχαν ασπρίσει. Τελείωσε.

«Θα γυρίσεις;»

«Δεν ξέρω». Ψυχρά.

«Χρειάζεσαι βοήθεια;»

«Όχι». Πέταξε και τα τελευταία πράγματά του στις βαλίτσες και σηκώθηκε. «Να σκουπίσεις ό,τι μπορεί ν' ακούμπησα εδώ μέσα. Και στο τζιπ».

Η Ρία ανασηκώθηκε και κατέβασε τα πόδια της απ' το κρεβάτι στο πάτωμα.

«Θες να μου πεις τουλάχιστον τι συμβαίνει;»

Η φωνή της ήταν ανήσυχη κι εκνευρισμένη μάζι.

«Δε σε αφορά».

«Ο, τι συμβαίνει σ' εσένα με αφορά».

«Δε σε αφορά. Όχι από 'δω και πέρα», είπε ο Μάρκος και κατέβηκε τις σκάλες.

Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και ντύθηκε, αργά, με το μωλό της ένα κουβάρι. Όταν έφτασε κάτω, άκουσε το γουργουρητό της μοτοσικλέτας που ζεσταίνοταν έξω. Της φάνηκε άσχημο.

Βγήκε. Ο Μάρκος έδενε τα πράγματά του στη μηχανή με γρήγορες, νευρικές κινήσεις. Τον πλησίασε και στάθηκε δίπλα του.

«Χρειάζεσαι κάτι από 'δω; Φαγητό; Όπλο; Οτιδήποτε...»

«Δε χρειάζομαι τίποτα, από κανέναν».

«Θα με πάρεις τηλέφωνο;»

«Όχι για λίγο καιρό. Ίσως αργότερα, κάποια στιγμή. Δεν ξέρω».

Στάθηκε μπροστά του.

«Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό. Πριν από λίγο ήμασταν μαζί στο κρεβάτι, είχες πει ότι θα μείνεις...»

Ο αδύνατος άντρας ανέβηκε στη μηχανή.

«Φεύγω, όμως», είπε.

Φόρεσε το κράνος του και μάζεψε το σταυτό.

«Μάρκο;»

Η φωνή της έτρεμε τώρα.

Γύρισε και την κοίταξε. Τα μάτια του ήταν παγωμένα.

«Εχεις τρελαθεί;»

«Δικό μου θέμα».

Η Ρία απέμεινε με το στόμα ανοιχτό, σαστισμένη.

«Ρε, δεν πας στο διάολο!» είπε.

Έκανε απότομα μεταβολή και τράβηξε για το σπίτι. Προσέρραξε το Ρομπέν που τους κοιτούσε ξαπλωμένος πλάι στο ξύ-

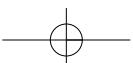
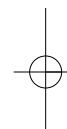
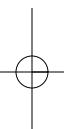
λινο κάγκελο της βεράντας, μπήκε στην κουζίνα και τράβηξε με δύναμη ένα συρτάρι πετώντας το έξω, σκορπίζοντας πρόγραματα στο πάτωμα. Σήκωσε ένα πακέτο με τσιγάρα κι άναψε ένα. Άκουσε τη μηχανή να μουγκρίζει δυο φορές και να ξεκινάει.

Βγήκε έξω κι ακούμπησε στο κάγκελο της βεράντας. Κοίταξε το σύννεφο από σκόνη που άφηγε πίσω της η μηχανή καθώς πετούσε μουγκρίζοντας πάνω στο χωματόδρομο. Συνέχισε να καπνίζει και να κοιτάζει, μέχρι που δεν έμεινε τίποτε άλλο να δει κανείς εκεί. Μόνο σκόνη.

Ο Ρομπέν πλησίασε κι ακούμπησε τη μουσούδα του στα γόνατά της. Η Ρία τράβηξε το χέρι της απ' το κάγκελο και του χάιδεψε το κεφάλι.

«Τελικά, είναι αλήθεια, Ρομπέν», μουρμούρισε. «Αν θέλεις κάτι πάρα πολύ, τότε όλο το σύμπαν συνωμοτεί για να σε γαμήσει».

æ√ÂΣ√Âf∞∫Π^m ÙÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÙÂÍÍ,‰.200

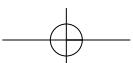
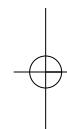
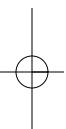
[VI]

ROAD TO HELL

She said: "Son, this is the road to hell..."

KPIΣ PIA

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÜÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ïÂÍÍ,‰.202

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΙΓΜΕΣ ΠΟΥ ΝΙΩΘΕΙΣ ΟΤΙ ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ, ΑΟΡΑΤΟ χέρι σηκώθηκε απ' το πουθενά, σου τράβηξε ένα ξεγυρισμένο χαστούκι και σου 'κανε τα μούτρα κρέας. Αυτό συνήθως συμβαίνει όταν δεν περιμένεις καθόλου ότι θα συμβεί. Κι από εκείνη τη στιγμή ξέρεις ότι τίποτα πια στη ζωή σου δεθα 'ναι το ίδιο.

Αυτή ήταν η δεύτερη φορά. Η πρώτη ήταν όταν έχασε τη Νατάσσα, ακριβώς τότε που δε φανταζόταν ότι κάτι τέτοιο μπορούσε να συμβεί. Είχε ψάξει να βρει το χέρι πίσω απ' τη σφαλιάρα, αλλά πολύ απλά δεν υπήρχε τίποτα να βρει κανείς. Μόνο απόγνωση και πόνος. Αυτά είχαν μείνει πίσω και ήταν όλα δικά του. Κάθε στιγμή ευχόταν να ήταν αυτός στη θέση της, αλλά οι ευχές εκ των υστέρων είναι μάταιες. Σαν να δίνεις φάρμακα σε πεθαμένο.

Κάπως έτσι ήταν και τώρα. Είχε φάει το δεύτερο χτύπημα ξαφνικά, απροειδοποίητα, κι ένιωθε τα μούτρα του μια άμορφη μάζα από συντριπτικά κατάγματα.

Οδηγούσε γρήγορα στους κακοτράχαλους χωματόδρομους, ανάμεσα στα ψηλά δέντρα και στις δροσερές ρεματιές, καθώς έβγαινε απ' την καταπράσινη Κοιλάδα. Όλα αυτά δεν του έλεγαν τίποτα πια - υπήρχαν απλώς για να του θυμίζουν πόσο μακριά ήταν απ' τον προορισμό του. Άκουγε μόνο το μουγκρητό του κινητήρα. Το χλοιό του πρόσωπο τώρα ήταν άσπρο και τα χέρια του έτρεμαν από λύσσα.

Έκανε δεξιά πριν απ' τη Μηλιά και λίγα χιλιόμετρα μετά έστριψε αριστερά. Πέρασε πάνω απ' το Μέτσοβο κι ύστερα από είκοσι πέντε χιλιόμετρα είδε το Θεσσαλικό κάμπο ν' απλώνεται μπροστά του. Έσφιξε το σώμα του πάνω στη μηχανή και τράβηξε το γκάζι. Πέρασε μέσα απ' τον κάμπο οδηγώντας σαν δαιμονισμένος, χωρίς να σταματήσει πουθενά.

Αυτή τη φορά ήταν διαφορετικά: Ήξερε ότι υπήρχε ένα χέρι πίσω απ' την τραγωδία.

Είχε βραδιάσει για τα καλά όταν πέρασε μέσα απ' τα Φάρσαλα. Είκοσι ένα χιλιόμετρα μετά, σταμάτησε σ' ένα βενζινάδικο. Δυσκολεύτηκε να ξεκολλήσει το σώμα του απ' τη μοτοσικλέτα: είχε πιαστεί ολόκληρος. Έβαλε αέρα στα λάστιχα και γέμισε το ντεπόζιτο βενζίνη: είκοσι λίτρα. Παρατήρησε το πρόσωπο του χοντρού με τα μεγάλα απεριπόιητα μουστάκια και το κασκέτο, που κρατούσε την αντλία στο μαυρισμένο απ' τη βρόμα χέρι του. Προσπάθησε να διακρίνει κάτι στο βλέμμα του, που θα τον έθετε σε συναγερμό. Δε διέκρινε τίποτα. Η ζωή στον πλανήτη συνεχίζοταν για όλους τους υπολοίπους κανονικά. Ήθελε να καπνίσει, αλλά ένα βενζινάδικο δεν είναι το κατάλληλο μέρος. Το κορμί του πονούσε ακόμα όταν ανέβηκε ξανά στη μηχανή.

Πλήρωσε για τη βενζίνη και ξαναβγήκε στην άσφαλτο. Δωδεκάμισι χιλιόμετρα μετά, σταμάτησε στην άκρη του επαρχιακού δρόμου, ακριβώς εκεί που συναντάει την Εθνική οδό. Έσβησε τη μηχανή, κατέβηκε και τεντώθηκε για ένα τελευταίο ξεμούδιασμα. Άναψε ένα τσιγάρο κοιτάζοντας τον αυτοκινητόδρομο. Έτσι πρέπει να 'ναι η φλέβα της φωτιάς, σκέφτηκε. Μες στη νύχτα, έμοιαζε με μεγάλο, ορμητικό ποτάμι που μέσα του τρέχανε φώτα, σαν αναμμένα πλεούμενα που είχαν ξαμοληθεί σε δύο αντίθετα ρεύματα.

Στο κεφάλι του άκουγε ακόμα τον απόηχο της φωνής στο τηλέφωνο.

Φύσηξε τον καπνό μπροστά του κι ο αέρας τού τον ξανάφερε στα μούτρα. Πέταξε το τσιγάρο στην άσφαλτο και το έτριψε

με την άκρη της μπότας του, με ψυχωσική επιμονή, μέχρι που διέλυσε και το πιο μικρό του κομματάκι. Ανέβηκε στη μηχανή, φόρεσε το κράνος κι έβαλε μπρος. Τράβηξε με δύναμη το γκάζι. Η μηχανή μούγκρισε και σηκώθηκε στη μία ρόδα. Έπεισε ξανά μπροστά και ξεχύθηκε σαν βολίδα στον αυτοκινητόδρομο.

Πέρασε εκείνες τις δυο ώρες απ' τη ζωή του κοιτάζοντας τις άσπρες λωρίδες στη μέση της ασφάλτου να περνούν γρήγορα δίπλα απ' τον μπροστινό τροχό της μηχανής, προσπαθώντας να μη σκέφτεται τη Ρία, να μη σκέφτεται το τηλεφώνημα, να μη σκέφτεται τίποτα· μόνο αυτά που έπρεπε να κάνει. Κάποιες στιγμές τα μάτια του πλημμύριζαν δάκρυα. Τότε άνοιγε με το αριστερό του χέρι την πλαστική ζελατίνα του κράνους κι άφηγε τον αέρα να τραβήξει τα δάκρυα πίσω στους κροτάφους του και να τα στεγνώσει.

Τιάρχουν πράγματα που συμβαίνουν μες στο κεφάλι σου χωρίς να τα μάθει ποτέ κανείς άλλος. Καλώς ή κακώς, έτσι γίνεται. Γιατί δε γίνεται αλλιώς.

Πλησίαζε εντεκάμισι όταν μπήκε στην Αθήνα. Άφησε την Εθνική Αθηνών-Λαμίας για να πιάσει τη λεωφόρο Καβάλας. Επέστρεψε απ' το δρόμο που είχε ξεκινήσει πριν από τέσσερις μήνες, περνώντας ανάμεσα από χιλιάδες αυτοκίνητα με κατεύθυνση την καρδιά της πόλης. Ένιωθε σαν να μην είχε φύγει ποτέ και ταυτόχρονα σαν να ερχόταν για πρώτη φορά. Ήξερε ότι τίποτα πια δε θα 'ταν το ίδιο.

Οδήγησε μέχρι το Μοναστηράκι κι άφησε τη μηχανή κοντά στη Μητρόπολη. Πήρε τις βαλίτσες στους ώμους του και στη γωνία Πατρώου και Απόλλωνος μπήκε στο ξενοδοχείο «Ριάλτο». Έκλεισε ένα δωμάτιο στον τελευταίο όροφο για μια βδομάδα. Ίσως χρειαζόταν να μείνει λιγότερο, ίσως όχι. Η περιοχή δεν ήταν άσχημη. Παρόλο που είχε μπει πια το φθινόπωρο, η γειτονιά έσφυγε από ζωή και κίνηση, κυρίως τουρίστες. Ήταν ένα αρκετά βολικό μέρος για να κινηθεί κανείς, μέρα ή νύχτα, ανενόχλητος. Είχε σκεφτεί και το «Ετουάλ», στη γωνία της Σολωμού με

την 3ής Σεπτεμβρίου, αλλά το 'χε απορρίψει: πολλοί μπάτσοι, έλεγχοι και φασιστικά γραφεία τριγύρω. Αν ήταν για τέτοιες συναντήσεις, προτιμούσε να 'ναι με δική του πρωτοβουλία.

Ανέβηκε στο δωμάτιο, άδειασε τις βαλίτσες, τακτοποίησε τα πράγματά του στη μικρή ξύλινη ντουλάπα κι έκανε ένα βιαστικό χλιαρό ντους. Ξυρίστηκε άτσαλα: Έκοψε το πρόσωπό του σε δυο τρία σημεία και πέταξε εκνευρισμένος το πλαστικό ξυραφάκι στα πλακάκια βρίζοντας. Ήθελε επειγόντως να πιει και δεν μπορούσε να μείνει άλλο στο δωμάτιο. Ντύθηκε, έριξε στις τσέπες του λίγα χρήματα, την ταυτότητα και τα κλειδιά του δωματίου και κατέβηκε στο δρόμο.

Απέφυγε τη γειτονιά του Ψυρρή. Του άρεσε να την θυμάται όπως ήταν πριν από λίγα χρόνια, γεμάτη παλιά σπίτια και παρακμασμένες βιοτεχνίες. Μετά, ανέλαβαν οι ιδιοκτήτες νυχτεριών κέντρων και κάθε λογής επιχειρηματίες να της αναπλάσουν τη μάνα και την έκαναν σαν τα μούτρα τους. Μια γειτονιά που δεν είχε πια σπίτια, μόνο κλαμπ. Ούτε βέβαια γείτονες ή εργάτες. Μόνο μια αλλοπρόσαλη μάζα θαμώνων κάθε γηικιάς. Που απ' τη ζωή τους ήθελαν μόνο φθηνές χρεώσεις συμβολαίου και «ζούσαν τη στιγμή» καταναλώνοντας, γιατί, όπως δήλωνε το σύνθημα στον τοίχο, «το λαϊφστάιλ είναι μαγικό: από μηδενικό σε κάνει νούμερο». Του διέλυαν τα νεύρα αυτές οι μάζες των ηττημένων της μέρας, που έρχονταν στολισμένες, σαν φρεγάτες σε εθνική επέτειο, να βεβηλώσουν και τη νύχτα. Αν έβλεπε πάλι όλους αυτούς τους μαλάκες μπροστά του, θα 'θελε να τους φτύσει έναν έναν στα μούτρα. Κι έτσι όπως ήταν στεγνός, θα πήγαινε από αφυδάτωση πριν τον λιντσάρουν.

Περπάτησε προς το κέντρο. Στην πρώτη ανοιχτή κάβα μπήκε και διάλεξε ένα μπουκάλι ουίσκι. Πριν πληρώσει, πήρε κι ένα δεύτερο, για σιγουριά. Με τη σακούλα στο χέρι του, βολτάρισε για λίγο στα στενά πίσω απ' τη Σταδίου ανάβοντας κάθε επόμενο τσιγάρο με το προηγούμενο και κοιτάζοντας γύρω του προσεκτικά.

Δεν μπορούσε να κάνει και πολλά πράγματα εκτός απ' αυτό, τουλάχιστον απόψε. Δεν μπορούσε να πάει στο σπίτι του ούτε στο μαγαζί που δούλευε, να συναντήσει γνωστούς ή να ξαναβάλει την μπαταρία στο κινητό του τηλέφωνο. Τίποτα δε θα ήταν ξανά το ίδιο γι' αυτόν σε τούτη την πόλη. Ήταν κυνηγημένος και κυνηγός μαζί.

Η φωνή του Τζάστιν Σάλιβαν τον τράβηξε σαν μαγνήτης απ' τα αυτιά σε μια στοά της οδού Κολοκοτρώνη.

*Κατεβήκαμε στην πόλη Τρίτη βράδυ
Τσεκάραμε όλα τα μέρη που κυκλοφορείς
Ψάχνουμε για σένα...*

Πλησίασε στην μπάρα και ζήτησε ένα διπλό ουίσκι. Ο Σάλιβαν ακουγόταν πραγματικά τσατισμένος.

*... Σε μπαρ και καταγώγια, στα στενοσόκακα
Σε ντισκοτέκ και χαρτοπαικτικές λέσχες
Ψάχνουμε για σένα...*

Κοίταξε τους θαμώνες γύρω του, που έπιναν το ποτό τους τούτη την ήσυχη νύχτα, κουβαλώντας ο καθένας κι η καθεμιά τους έναν ολόκληρο κόσμο στο κεφάλι τους, με τα προβλήματα και τις χαρές του. Έναν κόσμο διαφορετικό απ' το δικό του.

Πήρε το ποτό του και τράβηξε ξανά μέχρι την άκρη της στοάς, σχεδόν μέχρι το πεζοδρόμιο. Ακούμπησε τον ώμο του στο κρύο μάρμαρο του τοίχου, άναψε ένα τσιγάρο κι απέμεινε να κοιτάζει την κίνηση στην οδό Κολοκοτρώνη.

Για καθημερινή, δυόμισι η ώρα τη νύχτα, είχε πολλή κίνηση – τουλάχιστον στο κέντρο. Ο Μάρκος θυμήθηκε ότι, εδώ και πολύ καιρό, αυτή η πόλη είχε πάντα κίνηση. Είχε γεμίσει ο τόπος αυτοκίνητα. Αυτοκίνητα μποτιλιαρισμένα μπροστά του στο δρόμο, αυτοκίνητα παρκαρισμένα οπουδήποτε, διπλοπαρκαρισμένα,

κρυμμένα μέσα σε υπόγεια πάρκινγκ και γκαράζ, πίσω από τζαμαρίες σε ισόγεια καταστήματα. Ακόμα κι ο ήχος της πόλης ήταν, βασικά, ο ήχος των αυτοκινήτων της: λάστιχα που στρίγγιλζαν, κόρνες, εξατμίσεις, κινητήρες, πόρτες και ραδιοκαστέρωφωνα στη διαπασών... Δε θα του 'κανε και μεγάλη εντύπωση αν κάποιος τού έλεγε ότι τα αυτοκίνητα σ' αυτή την πόλη είναι περισσότερα απ' τους ανθρώπους. Τουλάχιστον, έτσι φαινόταν.

Ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ' το ποτό του και σήκωσε το βλέμμα του ψηλά, στα φωτισμένα παράθυρα των πολυκατοικιών.

... Υπάρχουν μάτια που βλέπουν, αλλά δεν είπαν ποτέ τίποτα
Αυτιά που ακούν, αλλά δε θυμούνται
Στη δική μας πόλη...

Ξανά πίσω, λοιπόν. Βαθιά μες στα σπλάχνα του γκρίζου θηρίου, ανάμεσα στα τσιμεντένια κουτιά και στις φωτεινές ρεκλάμες, στα φώτα των αυτοκινήτων και στις κάμερες ελέγχου, στα πολυκαταστήματα και στις απρόσωπες προσόψεις των πολυκατοικιών. Ανάμεσα στα εκατομμύρια των ανθρώπων της, που ανέπνεαν το βρόμικο αέρα της, που ανάσαιναν στο ρυθμό της.

... Λοιπόν, ακολουθήσαμε τον άνθρωπό σου μέχρι την πόρτα σου
Και περιμέναμε για σένα απ' έξω
Γιατί δεν τους τρομάζεις όλους εδώ
Δεν πέρασαν όλοι στην άλλη πλευρά...

Ανάμεσα σε ανθρώπους που έψαχναν το νόημα σε ανθρωποφάγες αρένες καριέρας, σε μεταφυσικές αρλούμπες και ιστορίες συνωμοσίας. Σε ανθρώπους που δουλευαν για άλλους και σε άλλους που η δουλειά τους ήταν να δουλεύουν τους άλλους που δουλευαν γι' αυτούς.

... Ούτε μπάτσοι ούτε κλητεύσεις ούτε δικαστήρια
Ούτε η προβλεπόμενη διαδικασία ούτε κανόνες πολέμου
Ούτε δικηγορικά τέλη ούτε δεύτερη ευκαιρία...

Ανθρωποι που προσπαθούσαν να φτιάξουν τη ζωή τους στριμωγμένοι σε μικρά τσιμεντένια διαμερίσματα, που γέμιζαν το κεφάλι τους με τόνους τηλεοπτικών σκουπιδιών. Το Θηρίο τους μασούσε στις τράπεζες και τις οικοδομές, στις οθόνες και στα πολυκαταστήματα, για να τους ξεράσει στις σκοτεινές γωνιές της πόλης, τελειωμένους, να συνεχίσουν να ονειρεύονται το δικό τους, μικρό, μακρινό Παράδεισο.

... Και μπορούμε να ξοδέφορυμε όλη μας τη ζωή περιμένοντας
Κάποιον κεραυνό να πέσει...

Ανάμεσά τους ξανά, μόνος, πιο μόνος από ποτέ. Να ψάχνει το δρόμο για την Κόλαση και τον τρόπο να 'χει παρέα στο ταξίδι. Το μικρό, δικό του κομμάτι δικαιοσύνης.

... Και μπορούμε να ξοδέφορυμε όλη μας τη ζωή περιμένοντας
Λίγη δικαιοσύνη ν' αποδοθεί
Εκτός αν αποδώσουμε τη δική μας...

Άδειασε το ποτό του. Η απόκοσμη φωνή του Μάρτιν Ζακς έπιασε το νήμα από 'κει που το άφησε η βαθιά, γήινη φωνή του Σάλιβαν κι ο Μάρκος μπήκε μέσα και ζήτησε άλλο ένα ουίσκι.

... Το ράγισμα του Θόλου πλησιάζει...

Το επόμενο κομμάτι δεν τον ενδιέφερε, οπότε πλήρωσε, άδειασε με μεγάλες γουλιές και το δεύτερο ποτό και βγήκε. Πήρε το δρόμο για το ξενοδοχείο. Το πρόσωπό του ήταν σφιγμένο. Στο ένα του χέρι κρατούσε τη σακούλα με τα μπουκάλια. Με το

άλλο σκούπιζε συνεχώς τα μάτια του. Το μανίκι του είχε μουσκέψει σχεδόν μέχρι τον αγκώνα.

Έφτασε στο «Ριάλτο», πέρασε αμίλητος μπροστά απ' τη ρεσεψιόν κι ανέβηκε απ' τις σκάλες στον τέταρτο. Μπήκε στο δωμάτιο, έβγαλε όλα τα ρούχα του κι έκατσε στο κρεβάτι. Δεν έβαλε μουσική.

Στις επόμενες τρεις ώρες ήπιε ενάμισι μπουκάλι ουίσκι, ξέρασε τέσσερις φορές και κάπνισε σχεδόν τριάντα τσιγάρα. Τα δάκρυα έτρεχαν απ' τα μάγουλα στο στήθος κι από 'κει στα πλευρά του και πότιζαν τα ανοιχτογάλαζα σκεπάσματα του κρεβατιού, λες και όσο ουίσκι έπινε του έβγαινε απ' τα μάτια.

Έξω χάραξε. Η αχγή αντανάκλαση ενός πρωινού που δεν προμήνυε τίποτα ευχάριστο περνούσε απ' τα μισάνοιχτα στόρια του παραθύρου και φώτιζε μ' ένα ασθενικό φως το κάτωχρο πρόσωπο του γυμνού άντρα που κοιμόταν καθισμένος στραβά στο κρεβάτι, με το στόμα του ανοιχτό. Ένα αναποδογυρισμένο μπουκάλι ουίσκι είχε αδειάσει το περιεχόμενό του στην κοιλιά και στα γεννητικά του όργανα. Ένα ακαθόριστο βουητό δυνάμωνε και μέσα του ξεχώριζαν κορναρίσματα και σειρήνες.

Η πόλη ξυπνούσε, όπως κάθε μέρα.

Είχε δει και καλύτερες φάτσες στον καθρέφτη. Τα μάτια του ήταν κόκκινα, δυο ματωμένες κόγχες σ' ένα πρόσωπο άσπρο και τεντωμένο σαν κακοφτιαγμένη γύψινη μάσκα. Το φως της μέρας, που έμπαινε απ' τα παράθυρα, τον τύφλωνε. Τα χέρια και τα πόδια του έτρεμαν, τα γόνατά του ήταν κομμένα κι ένιωθε σαν να είχε σπάσει μια σακούλα με χολή μες στο στόμα του. Στη θέση που έπρεπε να 'ναι το στομάχι του αισθανόταν ένα ντεπόζιτο, μες στο οποίο κολυμπούσαν τα σωθικά του σε μια βρόμικη λίμνη από αλκοόλ κι αποτσίγαρα. Έφτυσε στο νιπτήρα και το σάλιο του ήταν μαύρο.

Έβαλε το κεφάλι του κάτω απ' τη βρύση κι άφησε το νερό

να τρέξει στα μαλλιά και στο πρόσωπό του για λίγη ώρα. Τίποτα. Δεν του 'χανε καμία αίσθηση. Ένιωθε το δέρμα του αδιάβροχο. Ζαλιζόταν κι έτρεμε. Έπλυνε τα δόντια του κι έκλεισε τη βρύση του νιπτήρα. Κρέμασε το τηλέφωνο του ντους ψηλά στον τοίχο, έκατσε ανακούρκουδα, γυμνός μες στην μπανιέρα, κι άνοιξε το νερό. Το ένιωσε να πέφτει σαν παγωμένη βροχή πάνω του. Κοίταξε τη μαύρη τρύπα της αποχέτευσης στην άκρη της μπανιέρας και προσπάθησε να φανταστεί το νερό να ξεπλένει το αυτοκαταστροφικό του μεθύσι. Να τον αφήνει με καθαρό μυαλό να σχεδιάσει ένα ανθρωποφάγο γλέντι. Το γλυκό κι άγριο μεθύσι της εκδίκησης.

Σηκώθηκε αργά, με το κρύο νερό να πέφτει πάνω του σαν αναζωογονητική βροχή. Τέλειωσε το μπάνιο του και βγήκε ξανά στο δωμάτιο. Η ώρα πλησίαζε μία το μεσημέρι. Ντύθηκε, παρήγγειλε απ' το τηλέφωνο έναν καφέ στη ρεσεψιόν του ξενοδοχείου και τακτοποίησε τα πράγματά του στις ντουλάπες και στα συρτάρια. Ήπιε τον καφέ καπνίζοντας σκεφτικός και, μισή ώρα μετά, βγήκε απ' το «Ριάλτο». Είχε συννεφιά και κόσμο στους δρόμους. Ο σχεδόν κάτωχρος άντρας σκέφτηκε ότι είχε καιρό να τα δει και τα δυο –και τη συννεφιά και τον κόσμο–, αλλά μετά θυμήθηκε ότι δεν είναι πια ο Μάρκος, ότι δεν υπήρξε ποτέ καλοκαίρι ούτε Ρία ούτε Ζεστή Κοιλάδα.

Αγόρασε απ' το πρώτο περίπτερο που βρήκε μπροστά του μια κούτα «Γκολουάζ» και μια τηλεκάρτα και τράβηξε για το Σύνταγμα. Βρήκε ένα καρτοτηλέφωνο και σχημάτισε στα γρήγορα έναν αριθμό. Μίλησε για ελάχιστα δευτερόλεπτα και το 'χλεισε. Είδε το πρόσωπό του να καθρεφτίζεται στο πλεξιγκλάς του τηλεφωνικού θαλάμου σκληρό κι ακίνητο. Σαν κατεψυγμένο φάρι.

Επέστρεψε στο ξενοδοχείο, πήρε δύο μπουκάλια νερό κι ανέβηκε στο δωμάτιό του. Γδύθηκε και πέρασε όλο το απόγευμα κάνοντας ασκήσεις γυμναστικής κι ακούγοντας το «Enemy song». Δε σκεφτόταν τίποτα, μόνο αριθμούς. Μετρούσε σχολαστικά τις επαναλήψεις στις ασκήσεις σπρώχνοντας τον εαυτό

του στα όρια της σωματικής του αντοχής. Υπολόγισε ότι άκουσε το ίδιο τραγούδι γύρω στις σαράντα πέντε με πενήντα φορές συνεχόμενα. Στις έξι και μισή, έκανε ένα ντους ακόμα κι ένιωσε μαζί με τον ιδρώτα να φεύγει από πάνω του κι ο παλιός του εσυτός. Ντύθηκε, πήρε το κράνος, τα γάντια και το μπουφάν του και κατέβηκε ξανά στο δρόμο.

Πεινούσε σαν λύκος. Οδήγησε μέχρι ένα υπόγειο φαγάδικο στο Γκάζι, όπου ήξερε ότι θα βρει φθηνό και καλό φαγητό, σ' ένα ανεπιτήδευτα παρακμαϊκό περιβάλλον – άλλη μια μαύρη τρύπα στην ανάπλαση της πόλης των Αθηναίων. Έπιασε ένα μικρό τραπέζι στη γωνία κι έφαγε αργά, καπνίζοντας ενδιάμεσα και πίνοντας μπίρα, παρατηρώντας τον κόσμο που σιγά σιγά γέμιζε το μαγαζί. Σηκώθηκε απ' το τραπέζι ύστερα από δυο ώρες, πλήρωσε κι ανέβηκε τις σκάλες προς το δρόμο.

Έξω είχε νυχτώσει. Η ώρα ήταν εννιάμισι. Ξεκίνησε με τη μηχανή οδηγώντας γρήγορα, συγκεντρωμένος στο δρόμο. Πέρασε απ' τον έρημο περιφερειακό του Φιλοπάππου και κατευθύνθηκε προς το Παγκράτι, κάνοντας ενδιάμεσα σύντομες, σποραδικές παρακάμψεις σε έρημα στενάκια, κοιτάζοντας πίσω του προσεκτικά απ' τους καθρέφτες. Δεν τον ακολουθούσε κανείς.

Στις δέκα παρά πέντε, πάρκαρε τη μηχανή σ' ένα μικρό δρόμο στα όρια ανάμεσα στο Παγκράτι και στο Βύρωνα και περπάτησε τρία τετράγωνα πιο πέρα. Σ' έναν ήσυχο, σκοτεινό δρόμο, κοίταξε διακριτικά για τελευταία φορά πίσω του κι έπειτα έβγαλε ένα ζευγάρι κλειδιά, άνοιξε την πόρτα της πολυκατοικίας στα αριστερά του και μπήκε. Ανέβηκε στον τρίτο όροφο απ' τις σκάλες. Στάθηκε για μια στιγμή έξω απ' την πόρτα του διαμερίσματος στο τέρμα του διαδρόμου κι αφουγκράστηκε προσεκτικά. Δεν άκουσε τίποτα.

Χτύπησε πρώτα τρεις, μετά δύο και μετά πέντε φορές, ξεκλείδωσε, μπήκε και κλείδωσε ξανά την πόρτα πίσω του. Πέρασε απ' το σκοτεινό χολ στο φωτισμένο δωμάτιο δεξιά. Κοίταξε αμίλητος τις δύο κοπέλες που ήταν καθισμένες στον κανα-

πέ και τον τύπο στην πολυθρόνα. Μια εφημερίδα ήταν ανοιχτή στο χαμηλό τραπέζι μπροστά τους κι από ένα τσιγάρο αφημένο στο τασάκι μια λεπτή στήλη καπνού υψωνόταν κατακόρυφα στον αέρα. Στάθηκε όρθιος απέναντί τους.

«Γεια σου, Κάρλο», είπε η Σολ.

Νεκρός μέσα στο πορτμπαγκάζ του αυτοκινήτου του βρέθηκε χθες το μεσημέρι στα περίχωρα της Θήβας νεαρός αλλοδαπός. Το πτώμα ανακάλυψαν αστυνομικοί του ΑΤ Θήβας ύστερα από τη λεφώνημα αγρότη, που τους ενημέρωσε για το επί μέρες εγκαταλελειμμένο ΙΧ επιβατικό αυτοκίνητο μάρκας Φολκσβάγκεν στα όρια της ιδιοκτησίας του. Νεκρός είναι ο εικοσιτετράχρονος Αλβανός Ισμαέλ Ρούσι και, σύμφωνα με τον ιατροδικαστή, φέρει πολλαπλά χτυπήματα στο σώμα και το κεφάλι, από τα οποία προκλήθηκε και ο θάνατός του. Το άτυχο θύμα φέρει ίχνη ιδιαίτερα βάναυσης κακοποίησης και βασανισμού σε όλο του το σώμα. Από την Αστυνομία αναζητούνται άτομα του περιβάλλοντός του, που ίσως ρίξουν φως στην υπόθεση της στυγερής δολοφονίας, ενώ οι πρώτες εκτιμήσεις των ανδρών της Αστυνομικής Διεύθυνσης Θήβας, που έχουν αναλάβει τις έρευνες για τη διαλεύκανση της υπόθεσης, κάνουν λόγο για ξεκαθάρισμα λογαριασμών μεταξύ συμμοριών της αλβανικής μαρίας.

Ο χλοιός άντρας ακούμπησε ξανά την εφημερίδα στο χαμηλό τραπέζι μπροστά στον καναπέ. Το χέρι του έτρεμε. Έμεινε να την κοιτάζει με θολό βλέμμα, τρίβοντας ασυναίσθητα με τα δάχτυλα το μέτωπό του.

«Κάρλο... Καρλίτο...»

Ένιωσε το χέρι της Σολ στον ώμο του. Σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε στα μάτια.

«Ούτε κι εγώ το φανταζόμουν ποτέ έτσι». Η φωνή της έβγαινε σπασμένη, με κόμπους. «Εννοώ, είχα φανταστεί διάφο-

ρα άσχημα που μπορούσαν να μας συμβούν... αλλά αυτό είναι άλλο. Θέλω να πω... κανές μας δεν ξέρει τι κάνουν οι υπόλοιποι από εμάς στη ζωή τους... Αλλά...»

«Σολ, μην πιστεύεις πάντα αυτά που γράφουν οι εφημερίδες... Ειδικά όταν τα λέει η Αστυνομία».

«Κάρλο, μη μου κάνεις κήρυγμα, γαμώ το κέρατό μου! Μη μου λες τι να μην πιστεύω, πες μου καλύτερα τι να πιστέψω γι' αυτή την ιστορία. Αυτό ήρθε απ' το πουθενά - τι σκατά θες να υποθέσω;»

«Η Σολ έχει δίκιο, Κάρλο. Καλύτερα να τα βάλουμε κάτω τα πράγματα, μήπως βγάλουμε κάποια άκρη. Τίποτα δεν έρχεται απ' το πουθενά».

Ήταν ο Σι αυτός που μίλησε και τόνισε την τελευταία του φράση κοιτάζοντας διαπεραστικά τον Κάρλο στα μάτια.

«Μπορούμε να συζητήσουμε ήρεμα, χωρίς ν' αρπαζόμαστε;»

Η φωνή της Μι ακούστηκε βαθιά και θλιμμένη. Ο Κάρλο την κοίταξε. Τα μάτια της ήταν κόκκινα. Κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

«Ούτως ή άλλως, γι' αυτό είμαστε εδώ», είπε. Άναψε ένα τσιγάρο. «Όταν μου το 'πες στο τηλέφωνο», είπε κοιτάζοντας τον Σι, «δεν μπορούσα να φανταστώ γιατί μπορεί να 'χε γίνει. Μ' αυτά που λέει εδώ, όμως», συμπλήρωσε δείχνοντας με τα μάτια του την εφημερίδα στο τραπέζι, «νομίζω ότι καταλαβαίνω. Καλύτερα να μου πείτε πρώτα ότι ξέρετε και να σας πω κι εγώ το σενάριο που έχω στο μυαλό μου, να δούμε αν στέκει».

«Ετσι κι αλλιώς, δεν έχουμε και πολλά να σου πουύμε», είπε ο Σι. «Εγώ το 'μαθα πρώτος, απ' την εφημερίδα της Παρασκευής που μας πέρασε. Προσπάθησα να σε βρω στο τηλέφωνο, αλλά το 'χες κλειστό. Μας είχες πει ότι θα 'φευγες για καιρό, αλλά δεν ξέραμε για πού και πόσο. Μίλησα με τις κοπέλες και συμφωνήσαμε να σε παίρνω εγώ τηλέφωνο μέχρι να σε βρω. Εκείνες εν τω μεταξύ τσέκαραν περιμετρικά τις καβάτζες για να δουν αν κινείται κόσμος».

«Και;»

«Τίποτα, καθαρά», απάντησε η Μι.

«Πότε υπολογίζουμε ότι έγινε;»

«Γύρω στις πέντε μέρες πριν απ' την προηγούμενη Πέμπτη που τον βρήκαν οι μπάτσοι», είπε η Σολ. «Δηλαδή, κοντά δώδεκα μέρες από σήμερα».

«Πότε τον είδατε για τελευταία φορά;»

«Εγώ τον είδα τελευταίος, πριν από δεκαπέντε μέρες», είπε ο Σι. «Είχε περάσει για καφέ απ' το μαγαζί».

«Ανέφερε κάτι περίεργο; Μήπως προσέξατε εσείς κάτι αυτό το διάστημα;»

«Τίποτα, ήταν άνετος και χαμογελαστός, όπως πάντα», είπε ο ψηλός άντρας. «Χαζολογούσε – για παραλίες και για γκόμενες. Ο κλασικός Έκτορας...»

Στο δωμάτιο έπεσε απότομα σιωπή για λίγα δευτερόλεπτα. Ήταν η πρώτη φορά που ακούστηκε το όνομα του νεκρού εκείνο το βράδυ. Η Σολ μίλησε πρώτη.

«Οι μπάτσοι το κράτησαν χαμηλά, όσο μπορούσαν. Δεν το έπαιξαν οι τηλεοράσεις – τουλάχιστον, δεν το 'δαμε εμείς. Απ' την αρχή, έδωσαν την εκδοχή του ξεκαθαρίσματος λογαριασμών μέσα στην αλβανική μαφία. Κι εμείς, όπως καταλαβαίνεις, δεν είχαμε την ευχέρεια να πάμε και να τους ρωτήσουμε λεπτομέρειες, άσε που δε βρίσκαμε κι εσένα. Κι η αλήθεια είναι ότι λόγω του τρόπου είναι αρκετά αληθιφανής αυτή η εκδοχή. Η άλλη που σκεφτήκαμε ήταν μήπως οι μπάτσοι ζούμαραν σ' αυτόν σε σχέση με τις δικές μας ιστορίες. Αν, δηλαδή, με κάποιον τρόπο τον αναγνώρισαν ή αν άνοιξε το στόμα του από 'δω κι από 'κει και τον τσιμπήσανε και τον ζόρισαν για να μιλήσει. Αλλά οι μπάτσοι μπορεί να σακατεύουν κόσμο, όμως δε σκοτώνουν έτσι εύκολα στις ανακρίσεις ούτε παρατάνε τα πτώματα στα αμάξια. Τέλος πάντων, με μηδέν δεδομένα, εκτός από κλάμα έπεσε και πανικός. Γι' αυτό, αν ξέρεις κάτι, ρε Καρλίτο, μίλα... Τουλάχιστον, να μην είμαστε στο σκοτάδι».

Ο Κάρλο άναψε ακόμα ένα τσιγάρο. Κοιτούσε την εφημερίδα στο τραπέζι χωρίς να την βλέπει. Το βλέμμα του ήταν άδειο.

«Εγώ φταίω», είπε. «Κι όλα ξεκίνησαν από ένα γαμημένο γάμο».

Τους τα είπε όλα, μιλώντας αργά, χωρίς διαλλείματα, σχεδόν χωρίς ανάσα. Τους μίλησε για τη νύχτα της πρώτης του επίσκεψης στο «Σκορπιό», για τη γνωριμία του με την Ιλεάνα και τα σπασμένα της δόντια, για την απόφασή του να την βγάλει από 'κει μέσα και το σχέδιό του, για τον Μάκη, τον Χάρυ, τον Φράνκυ και τους μπράβους τους, για την απόδραση απ' το «Σκορπιό» και τη σιγουριά ότι όλα είχαν πάει όπως έπρεπε κι ότι, αν εξαφανιζόταν για λίγο καιρό με την ευκαιρία του καλοκαιριού, όλα θα ξεθυμαίνανε, το ποντικάκι θα χε ξεγλιστρήσει απ' τη φάκα και ούτε γάτα ούτε ζημιά. Κι όσο άκουγε τη φωνή του να μεταφέρει τα γεγονότα, συνειδητοποιούσε ότι αυτός ήταν που είχε πάρει στο λαϊμό του τον Έκτορα, το μοναδικό του φίλο, που δεν έφταιγε τίποτα και πήγε σαν το σκυλί στ' αμπέλι, μ' ένα τέλος φρικτό και τελεστίδικο. Κι ένιωθε το δέρμα του να ζαρώνει πάνω στα κόκκινά του και την ύπαρξή του να συρρικνώνεται, γιατί τώρα καταλάβαινε ποιο ήταν το μικρό, ολέθριο λάθος του. Κι όταν τέλειωσε με την αφήγηση των γεγονότων, ήθελε να στήσει τον Μάρκο στον τοίχο και να τον γεμίσει τρύπες απ' τα έξι μέτρα.

Ο Σι ξέσπασε πρώτος:

«Δεν το πιστεύω, ρε πούστη μου! Δεν το πιστεύω ότι τα τίναξες όλα στον αέρα για μια Ρωσίδα σ' ένα επαρχιακό κωλό-μπαρο, ότι μας πήρες όλους στο λαϊμό σου για να παραστήσεις το Ζορό σε μια πουτάνα... Ότι γάμησες τη φάση που την προσέχαμε σαν τα μάτια μας. Ειδικά εσύ που ήσουνα, υποτίθεται, ο σοβαρός! Θα μου στρίψει, γαμώ την πουτάνα μου, δεν είναι δυνατό, θα τρελαθώ...»

Η Σολ πετάχτηκε όρθια.

«Να σου πω, ψηλέ, κόψε λίγο, εντάξει;» είπε με φωνή σκληρή και παγωμένη σαν κατεψυγμένη λεπίδα κοιτάζοντας άγρια τον Σι.

Ο ψηλός αδύνατος άντρας άνοιξε το στόμα του να πει κάτι, το ξανασκέφτηκε και το έκλεισε αργά, χωρίς να πει τίποτα. Το αίμα του είχε ανέβει στο κεφάλι. Ήταν κατακόκκινος. Πήρε βαθιές ανάσες προσπαθώντας να ξαναβρεί την παροιμιώδη αυτοκυριαρχία του. Η Σολ γύρισε προς τον Κάρλο που καθόταν σκυφτός στην καρέκλα και κρατούσε το κεφάλι του μες στα χέρια του.

«Κάρλο, έκανες αυτό που πίστευες ότι έπρεπε να κάνεις, κι αν θες τη γνώμη μου, καλά έκανες. Τι να κάνουμε», συνέχισε η κοκκινομάλλα κοιτάζοντας λοξά τον Σι που έτριβε νευρικά τα χέρια του στην πολυθρόνα, «κάποιοι άνθρωποι δε νοιάζονται μόνο για τον κώλο τους, έχουν κι αξίες που πάνε λίγο παραπέρα απ' αυτόν...»

Ο Σι έκανε έναν άσχημο μορφασμό. Οι άκρες απ' τα χείλη του γύρισαν προς τα κάτω. Κούνησε το κεφάλι του πέρα δώθε με απογοήτευση.

«Άντε, λοιπόν», έκανε πικρόχολα, «τι περιμένετε; Τραβάτε να σώσετε και τις υπόλοιπες πουτάνες – υπάρχουν μερικές χιλιάδες εκεί έξω, δεμένες πάνω στους ανεμόμυλους. Σηκώστε το δόρυ σας κι ορμάτε... Μόνο να θυμάστε», συμπλήρωσε κοιτάζοντάς τους, «όποτε είναι οι ευαισθησίες σας να γαμούν και κάποιους άλλους, λιγότερο ευαίσθητους ας πούμε, να τις κρατάτε για τον εκατό σας, αν γίνεται».

Η Σολ έκατσε αργά ξανά στον καναπέ, δίπλα στη μικροκαμωμένη Τσιγγάνα. Έριξε ένα απαξιωτικό βλέμμα στον ψηλόλιγνο άντρα και κοίταξε ξανά τον Κάρλο.

«Το λάθος ήταν ότι το μοναδικό ίχνος που άφησες πίσω σου ήταν το αυτοκίνητο του Έχτορα, με το οποίο πήγες την πρώτη νύχτα. Από 'κει και μετά, κατέστρωσες ένα τέλειο σχέδιο, ως συνήθως, αλλά ξέχασες ότι το κόστος για τις πράξεις μας δε μετράει απ' το σημείο που βολεύει εμάς ν' αρχίζουμε την ιστορία». Έκανε μια μικρή παύση για ν' ανάψει τσιγάρο και συνέχισε: «Η μπορεί και να σε βόλευε να το ξεχάσεις – και δε λέω ότι αυτό έγινε συνειδητά. Αλλά όν το σκεφτάσουν απ' την αρχή, δε θα έβαζες ποτέ το σχέδιο μπροστά, κι αυτό δεν το θελες. Κάνω λάθος;»

Ο Κάρλο κούνησε αμίλητος το κεφάλι του πάνω κάτω με δυσκολία. Του φαινόταν σαν να ζύγιζε τουλάχιστον εκατό κιλά.

«Τα λάθη είναι ανθρώπινα, Καρλίτο, ακόμα κι όταν οι συνέπειές τους είναι απάνθρωπες. Το πρόβλημα ζέρεις ποιο είναι; Είναι ότι ποτέ δε μοιράστηκες αυτή την ιστορία με τους ανθρώπους σου. Κι άσε έξω τον Σι ή κι εμάς ακόμα. Άλλα με τον Έκτορα; Ήταν κολλητός σου, ρε Κάρλο...»

«Ήταν μια προσωπική μου υπόθεση, για τους δικούς μου λόγους. Και δεν ήθελα να μπλέξω κανέναν άλλο...»

«Εμπλεξες, όμως», ακούστηκε η φωνή του ψηλού απ' την πολυθρόνα.

«Ας μην ξεχνάμε ότι τον Έκτορα τον σκότωσαν αυτοί, έτσι!» Η Μι τούς κοιτούσε με τα κόκκινα μάτια της. Η φωνή της ήταν σταθερή και ήρεμη. «Κι εγώ συμφωνώ ότι ήταν μαλακία που δεν είπες σε κανέναν τίποτα. Άλλα τώρα ό,τι έγινε έγινε. Εγώ θέλω ν' ανακεφαλαιώσουμε λίγο, να καταλάβουμε ακριβώς τι έγινε μ' αυτή την ιστορία, για να δούμε πού είμαστε, και μετά να δηλώσουμε εδώ ανοιχτά τις προθέσεις μας. Για να υπηξαναγίνουν τα ίδια λάθη και να ξέρουμε τι να περιμένουμε. Και θέλω ν' ακούσω εσένα πρώτα, Κάρλο, αν έχεις σκεφτεί κάτι!»

Ο χλομός άντρας σήκωσε το κεφάλι του. Το πρόσωπό του ήταν ανέκφραστο κι η φωνή του ψυχρή και άχρωμη, σαν τη φωνή ιατροδικαστή που ανακοινώνει το πόρισμά του στο αστυνομικό ρεπορτάζ του δελτίου ειδήσεων.

«Πιστεύω ότι, μετά τη διαφυγή απ' το "Σκορπιό", οι τύποι μπήκαν στην πρίζα για να μας βρούνε: εμένα και τη Ρωσίδα. Με κάποιο τρόπο είχαν κρατήσει τον αριθμό κυκλοφορίας απ' το αυτοκίνητο του Έκτορα κι αυτό ήταν όλο κι όλο ό,τι είχαν. Ο Χάρυ είναι μπάτσος. Δε θα του ήταν καθόλου δύσκολο να βρει και τον ιδιοκτήτη. Μόλις είδαν ότι πρόκειται για Αλβανό, και μάλιστα, πιτσιρικά, λύθηκαν τα χέρια τους. Προφανώς, τον τσέκαραν για να δουν αν θα τους οδηγήσει σ' εμένα, αλλά εγώ έλειπα, οπότε δεν έβγαλαν άκρη έτσι. Ο Έκτορας ήταν αρκετά ανυποψίαστος αυτό

το διάστημα για να τους πάρει χαμπάρι – το να ψυλλιαστείς μια παρακολούθηση, ειδικά αν είναι προσεκτική, προϋποθέτει να είσαι ήδη ψυλλιασμένος. Ο καιρός περνούσε και το μόνο που τους έμενε ήταν να κάνουν τον Έκτορα να μιλήσει. Οπότε τον τσιμπήσανε. Δεν ξέρω πώς – φαντάζομαι κανονική απαγωγή, με το αυτοκίνητό του μαζί. Λογικά, τον πήγαν στο «Σκορπιό» – έχει ένα υπόγειο εκεί. Προσπάθησαν να τον κάνουν να μιλήσει, αλλά ο Έκτορας δεν υπάρχει περίπτωση να τους είπε το παραμυκρό για μένα – μας έδεναν πολλά παραπάνω από μια βαθιά φιλία. Και μάλλον προσπάθησαν πολύ» – ο Κάρολο έδειξε με το βλέμμα του την εφημερίδα στο τραπέζι – «πρέπει κυριολεκτικά να τον σακάτεψαν στο ξύλο. Δεν ξέρω αν τον σκοτώσαν επίτηδες – ο Φράνκι κι η παρέα του είναι κάτι ακροδεξιά καθάρματα που φτιάχνονται με τη βία κι είχαν στα χέρια τους έναν ανυπεράσπιστο Αλβανό. Ο Φράνκι φημίζεται και για τύπος που εύκολα χάνει την ψυχραιμία του. Αλλά πάλι, είτε μιλούσε ο Έκτορας είτε όχι, ύστερα από τόσο ξύλο, δεν μπορούσαν απλώς να τον αφήσουν να φύγει. Οπότε, νεκρός ήταν πιο βολικός, ούτως ή άλλως. Μπορούσαν να τον εξαφανίσουν και να μην το μάθει κανείς, αλλά έκριναν – και σωστά – ότι ακόμα κι ένα νεκρό δόλωμα είναι πάντα ένα δόλωμα. Τον άφησαν, λοιπόν, με το αυτοκίνητό του στα περίχωρα της Θήβας, ώστε μέσω του Χάρου, αλλά και λόγω της αρμονικής συνεργασίας του Μάκη με τους μπάτσους της περιοχής, να έχουν πρόσβαση στα στοιχεία αν η υπόθεση είχε εξέλιξη. Η ακριβώς για να μην έχει εξέλιξη, αν αυτό βόλειε. Γι' αυτό και τα σενάρια περί αλβανικής μαφίας σε πρώτο χρόνο: για ν' αποπροσανατολίσουν απ' την ελληνική μαφία. Έτσι, μόλις μαθεύσταν η είδηση και το όνομα του νεκρού, υπολόγιζαν ότι εγώ θα παρνα το μήνυμα και θα έκανα κάποια κίνηση ή, το πιθανότερο, θα τρόμαξα και θα εξαφανιζόμουν για τα καλά. Αλλά θα είχα πληρώσει πολύ ακριβά που τους γρατζούνισα τη λαμαρίνα.

»Αυτά, λοιπόν, θεωρώ ότι είναι τα γεγονότα. Από δω και πέρα, πιστεύω ότι, αν ο Έκτορας δεν έχει μιλήσει, οι τύποι δε θα

με ψάξουν άλλο. Δεν μπορούν – κι ίσως να μη θέλουν πια ν' α-
σχοληθούν παραπάνω μ' αυτή την ιστορία. Για την περίπτωση
πάλι που κατάφεραν να του αποσπάσουν πληροφορίες, εγώ παίρ-
νω, έτσι κι αλλιώς, τα μέτρα μου: Δεν πάω σπίτι ή στο μαγαζί
που δούλευα, δεν ανοίγω κινητά, κρύβομαι γενικώς και προσέχω.
Πάντως, σε κάθε περίπτωση, δε νομίζω ότι εσείς κινδυνεύετε».

Ο Κάρλο έκανε μια παύση, ίσα για ν' ανάψει ένα τσιγάρο α-
κόμα και να δώσει το χρόνο να μιλήσει σε όποιον ήθελε να πει
κάτι. Σιωπή και καπνός από τσιγάρα, που χόρευε στα χαμηλά
φώτα. Ο Σι κι οι δυο κοπέλες τον κοιτούσαν στα μάτια και κα-
τάλαβε ότι περίμεναν κάτι ακόμη απ' αυτόν.

«Όσο για μένα», συνέχισε, «όπως καταλαβαίνετε, δεν παί-
ζει να την αφήσω έτσι αυτή την ιστορία. Οι ζωές τους για τη
ζωή του Έκτορα».

«Και μετά;» ρώτησε η Σολ.

«Το μετά είναι πολύ μακριά. Το ζήτημα είναι το τώρα. Κι
αν δε γίνει έτσι, τότε δεν υπάρχει ούτε τώρα ούτε μετά για μέ-
να. Δεν υπάρχει τίποτα.

»Πάντως, για να τα 'χουμε ξεκαθαρισμένα όλα, εγώ δεν
πρόκειται ν' αλλάξω γνώμη. Θα προτιμούσα να μη μ' ακολου-
θήσετε σ' αυτή την ιστορία. Κι όσο για τη δική μας φάση», γύ-
ρισε και κοίταξε τον ψηλό άντρα, «τίποτα δεν τινάχτηκε στον
αέρα. Όλα είναι στη θέση τους: οι καβάτζες, τα λεφτά, τα ό-
πλα. Μόνο ο Έκτορας λείπει – κι εγώ από 'δω και στο εξής.
Εσείς μπορείτε να συνεχίσετε κανονικά. Ίσως μόνο χρειαστεί έ-
να διάστημα μέχρι να βρείτε ένα δυο άτομα ακόμα. Εννοείται,
βέβαια, ότι δε θέλω φράγκο απ' το κοινό ταμείο. Το μόνο που
θα σας ζητήσω είναι μερικά όπλα, τα οποία, όπως καταλαβαί-
νετε, δε θα σας επιστρέψω ποτέ. Αυτό νομίζω ότι είναι το κα-
λύτερο, κι αυτά ήταν όλα όσα είχα να πω».

Ξανά σιωπή. Ο Σι κι οι δυο κοπέλες έπρεπε να σκεφτούν πριν
ξεκαθαρίσουν τη θέση τους, αλλά όλοι ήξεραν ότι έπρεπε να την
ξεκαθαρίσουν. Η Σολ σηκώθηκε και πήγε μέχρι τη μικρή κου-

ζίνα. Επέστρεψε γρήγορα, μ' ένα μπουκάλι ουίσκι και τέσσερα ποτήρια με πάγο. Τα γέμισε και μοίρασε σ' όλους από ένα. Έκατσε ξανά στον καναπέ κι ήπιε μια γουλιά απ' το δικό της.

«Λοιπόν, Κάρλο», είπε χαμογελώντας, «μπορεί να βελτιώνεσαι λίγο, αλλά, με όλο το θάρρος, εξακολουθείς να παραμένεις πάντα ο ίδιος μαλάκας».

Ο Κάρλο γύρισε ελαφρά το κεφάλι του προς το μέρος της και την κοίταξε απορημένος.

«Εννοώ ότι, μπορεί να μοιράζεσαι πια τις σκέψεις σου με τους φίλους σου, αλλά συνεχίζεις να θεωρείς ότι ιαποια πράγματα αφορούν εσένα αποκλειστικά. Ποιος σου είπε, ρε Καρλίτο, ότι εγώ τουλάχιστον, για να ξεκαθαρίσω και τη δική μου θέση, μπορώ να το αφήσω να περάσει έτσι αυτό; Μια παρακρατική επαρχιακή συμμορία του κώλου, από νταβατζήδες, νονούς της νύχτας, διεφθαρμένους μπάτσους κι ακροδεξιούς μπράβους σκαπάτεψε μέχρι θανάτου το φίλο μας. Κι ένας άλλος φίλος μας, εσύ δηλαδή, έχει αποφασίσει να τα βάλει μόνος του μαζί τους. Είτε μας αρέσει αυτό είτε όχι, εσύ πάντως θα το κάνεις. Και νομίζεις ότι όλα αυτά δε μας αφορούν; Ότι μπορούμε οι υπόλοιποι να συνεχίσουμε τη ζωούλα μας σαν να μην τρέχει τίποτα; «Απλώς, εγώ κι ο Έκτορας θα λείπουμε», λέει, λες και πήγατε διακοπές. Τι μας λες, ρε Κάρλο;»

Η Σολ άφησε το ποτήρι της στο τραπέζι κι άναψε ένα τσιγάρο απ' τα «Γκολουάζ» του χλομού άντρα. Είχε τσατιστεί.

«Άκου, Ψείρα», είπε βγάζοντας λευκό καπνό απ' τη μύτη και το στόμα της, «από εμένα δε γλυτώνεις. Αφού έχεις αποφασίσει να το κάνεις, θα το κάνουμε παρέα, κι έτσι θα γίνει και καλύτερα. Κι εγώ, για να 'μαι ειλικρινής, θα προτιμούσα να μην είναι η Μι στη φάση. Αν όμως δεν μπορέσω να την αποτρέψω, τουλάχιστον είμαι σίγουρη ότι μπορούμε να μοντάρουμε ένα καλό σχέδιο, όπως πάντα». Η Σολ χαμογέλασε ελαφρά. «Όσο για σένα, Σι», είπε σοβαρεύοντας πάλι, «εννοείται ότι δεν έχεις καμιά υποχρέωση να συμμετάσχεις σε κάτι, με το οποίο δε συμ-

φωνείς. Γι' αυτό προτείνω να μη βιαστούμε. Να περιμένουμε ένα διάστημα, μέσα στο οποίο θ' αδειάσουμε τις καβάτζες και θα μοιραστούμε τα λεφτά και τα όπλα. Αναλόγως των αναγκών, βέβαια. Θέλω να πω, αν ο Σι δε χρειάζεται την υλικοτεχνική υποδομή που του αναλογεί, μπορεί να πάρει μεγαλύτερο μερίδιο σε χρήματα από εμάς που, αντιθέτως, σ' αυτή τη φάση χρειάζομαστε περισσότερο τα όπλα παρά τα λεφτά. Και να τραβήξει ο καθένας το δρόμο του. Καθαρά κι αγαπημένα, χωρίς άλλα παράπονα. Αυτά κι από εμένα».

Έμεναν ο Σι και η Μι. Ο ψηλόλιγνος άντρας κάπνιζε σκεφτικός. Η Μι έπινε το ποτό της αργά και χαλαρά, μ' ένα ύφος σαν να χάζεινε τη θάλασσα καθισμένη στην άκρη κάποιας παραλίας.

«Εσύ, Μι, τι λες;» ρώτησε ο Κάρλο κοιτάζοντας τη μικροκαμωμένη Τσιγγάνα.

«Εγώ λέω ότι τρία όπλα είναι σίγουρα καλύτερα από ένα όπλο».

«Τίποτε άλλο;»

«Τίποτε άλλο».

Ο Κάρλο κοίταξε τον Σι.

«Κι εσύ, ψηλέ; Συμφωνείς μ' όσα είπαμε;»

Ο Σι ήπιε μια γουλιά απ' το ποτό του και το άφησε στο τραπέζι.

«Εγώ θα σας την σπάσω λίγο». Φαινόταν να έχει ξαναβρεί την αυτοκυριαρχία του. «Διαφωνώ», συνέχισε. «Και νομίζω, επίσης, ότι μ' έχετε παρεξηγήσει λίγο. Τέλος πάντων, δε μ' αρέσουν τα πολλά λόγια. Αφού θες οπωσδήποτε να το κάνεις, Κάρλο –και δεν μπορώ να σε πείσω για το αντίθετο– πιστεύω ότι πρέπει να το κάνουμε μαζί. Οι δύο μας, όμως. Οι κοπέλες να μείνουν απ' έξω».

«Και γιατί αυτό, ρε ψηλέ;»

Τα μάτια της Σολ είχαν στενέψει σαν κουμπότρυπες.

«Γιατί, όσο λιγότεροι μπλεχτούμε σ' αυτή την ιστορία, τόσο το καλύτερο. Εγώ κι ο Ψείρας είμαστε αρκετοί και μπορούμε

να την κανονίσουμε μια χαρά τη φάση. Και δε χρειάζεται να μπλεχτούμε όλοι ούτε να χωρίσουμε τις καβάτζες ούτε να διαλύσουμε την ομάδα». Κοίταξε τον Κάρλο. «Τελειώνουμε τη δουλειά οι δυο μας και μετά συνεχίζουμε όλοι μαζί, όπως πριν».

«Και γιατί εσύ κι ο Κάρλο, δηλαδή;»

Η φωνή της κοκκινομάλλας ακούστηκε σαν σφύριγμα κροταλία.

«Γιατί εγώ κι ο Κάρλο έχουμε ένα λόγο παραπάνω: Ο Έκτορας ήταν φίλος μας από παλιά. Γι' αυτό το λέω μόνο, οπότε μην αρπάζεσαι και μη σε πιάνουν τα φεμινιστικά σου. Δυο άτομα είναι ό,τι πρέπει γι' αυτή την ιστορία – εγώ μέσα, εσείς έξω».

«Ξέχασέ το», είπε η Σολ κοφτά.

«Επιμένω».

«Να πα' να γαμηθείς!»

Ο Κάρλο κοίταξε τον ψηλό άντρα. Το πρόσωπό του έπαιρνε πάλι ένα πορφυρό χρώμα – ο Σι έδινε μάχη με τα νεύρα του. Ετοιμάστηκε να παρέμβει πριν η κατάσταση ξεφύγει για τα καλά, αλλά τον πρόλαβε η Μι.

«Η φιλία δεν είναι θητεία, ψηλέ, για να την μετράς στα ημερολόγια. Εμένα ο Έκτορας ήταν φίλος μου, τελεία και παύλα. Μου έμαθε να ρίχνω και τώρα θα ρίξω για πάρτη του. Και δε θα το συζητήσουμε αυτό». Ακούμπησε το ποτό της στο τραπέζι, και σταύρωσε τα χέρια μπροστά στο μικρό της στήθος. «Και τέσσερα όπλα είναι καλύτερα από δύο», συμπλήρωσε.

«Εγώ το λέω για το καλό σας», επέμεινε ο Σι.

«Ναι, μπαμπά», έκανε ειρωνικά η Σολ. «Μόνο που εμείς πιστεύουμε ότι το καλό μας είναι να καρφώσουμε με το δόρυ μας πέντ' έξι μαλάκες στον ανεμόμυλο κι εσύ δεν είσαι μπαμπάς μας».

Ο Σι έσφιξε τα χείλια του. Το πρόσωπό του κοκκίνισε κι άλλο.

«Εντάξει, συγγνώμη για το ύφος», είπε ξανά η Σολ, πιο ήρεμη τώρα. «Τέλος πάντων, δεν υπάρχει λόγος να τσακιωνόμαστε. Αφού θες κι εσύ να σαι μέσα, μπορούμε απλώς να βρούμε

ένα ωραίο σχέδιο, να τελειώσουμε τη φάση παρέα και μετά βλέπουμε αν και πώς συνεχίζουμε με τα δικά μας».

«Λοιπόν», είπε ο Κάρλο, «είπαμε όσα είχαμε να πούμε. Θα τα σκεφτούμε όλα αυτά για δυο μέρες. Εγώ στο μεταξύ, που ξέρω και το στόχο, θα ετοιμάσω δυο σχέδια: ένα για δυο κι ένα για τέσσερα άτομα. Σε δυο μέρες θα έχει αποφασίσει καθένας και καθεμιά τι θέλει να κάνει, τελικά. Θα συναντηθούμε ξεχωριστά – δεν υπάρχει λόγος να συναντιόμαστε όλοι μαζί». Γύρισε προς τη Σολ και τη Μι. «Πρώτα θα συναντηθώ μ' εσάς – σε τρεις μέρες. Να έχετε πάρει την τελική σας απόφαση. Αν είστε μέσα, θα δούμε το σχέδιο για τέσσερα άτομα». Κοίταξε τον Σι. «Μετά θα συναντηθούμε οι δύο μας. Αν οι κοπέλες είναι μέσα, θα δούμε το σχέδιο για τέσσερις. Αν όχι, το σχέδιο για τους δύο μας. Εντάξει;»

«Πού και πότε;» ρώτησε ο Σι.

«Θα σε πάρω τηλέφωνο – σε τέσσερις μέρες». Τους κοίταξε. «Είμαστε σύμφωνοι;»

Έγνεψαν καταφατικά. Ο Κάρλο σηκώθηκε, τέλειωσε με μια γουλιά το ποτό του, μάζεψε τα υπόλοιπα ποτήρια και τράβηξε για την κουζίνα. Ξέπλυνε τα ποτήρια και τα άφησε δίπλα στο νεροχύτη. Όταν γύρισε, είδε τον Σι να τον κοιτάζει γερμένος στην πόρτα της κουζίνας.

«Θα ναι δύσκολα τα πράγματα για σένα τώρα, Ψείρα», είπε ο ψηλός άντρας. «Αν θες βοήθεια... εννοώ πού να μείνεις, παρέα και τέτοια... Θα ναι σίγουρα καλύτερα – κι εμένα θα μου κάνει καλό, δηλαδή...»

Ο Κάρλο χαμογέλασε. Ο ψηλός κομπιάζει, σκέφτηκε, δεν του βγαίνουν εύκολα κάτι τέτοια.

«Ευχαριστώ, ρε ψηλέ», απάντησε χτυπώντας τον ελαφρά με τη γροθιά του στο στήθος, «αλλά ειδικά τώρα, που είναι πιθανό να με φάγουν, υπάρχει ένας λόγος παραπάνω να τηρήσουμε τους κανόνες. Το εκτιμώ, πάντως. Δε φαντάζεσαι πόσο».

«Καλώς. Πάντως, αν αλλάξεις γνώμη...»

«... Θα το θυμάμαι. Κι εσύ, ψηλέ, ξανασκέψου το – εννοώ για τη συμμετοχή σου. Η Σολ σ' αυτό έχει δίκιο: δεν έχεις καμιά υποχρέωση να συμμετάσχεις σε κάτι αν πιστεύεις ότι δεν πρέπει να γίνει».

«Οπως είπα, ο Έκτορας ήταν και δικός μου φίλος, Κάρλο. Κι αυτό που έγινε μου κόστισε παραπάνω απ' όσο νομίζεις. Εγώ, λοιπόν, θα είμαι. Κοίτα να ψήσεις τις κοπέλες να μείνουν απ' έξω. Θα χει πολύ αίμα και δεν είναι δουλειές για κοπέλες αυτές».

«Ακόμα και να το πίστευα αυτό, βλέπεις ότι δεν περνάει απ' το χέρι μου – είναι καθαρά δική τους απόφαση».

Ο Σι ανασήκωσε τους ώμους του.

«Εγώ προσπάθησα, πάντως», είπε.

Μπήκαν ξανά στο δωμάτιο.

«Τι λένε τόση ώρα στην κουζίνα τους τα αντράκια;»

Η Σολ τούς κοιτούσε μ' ένα λοξό, καχύποπτο βλέμμα, με τα πόδια της μαζεμένα πάνω στον καναπέ και τα γόνατα κολλημένα στο στήθος.

«Λέγαμε να το ξανασκεφτείτε σοβαρά», έκανε ο Σι. «Με λίγη ψυχραιμία...»

«Μην αρχίζεις πάλι».

«Λοιπόν, φεύγω πρώτος», τους έκοψε ο Κάρλο. «Αλλά, Σολ, πέρα απ' το αν εγώ έχω αποφασίσει να τραβήξω αυτόν το δρόμο έτσι κι αλλιώς, σκεφτείτε κι αν εσείς, ανεξάρτητα απ' αυτό, το βρίσκετε σωστό να γίνει. Και τα λέμε σε τρεις μέρες».

Πήρε το κράνος του, έκανε μερικά βήματα ώς την πόρτα και την άνοιξε.

«Κάρλο...» Η φωνή της Σολ ήταν ήρεμη και ζεστή. «Αυτό που βρίσκω σωστό είναι να κάνουμε αυτά τα γαμημένα καθάρματα να ξεράσουν το γάλα που βύζαξαν. Αυτό βρίσκω σωστό: να πληρώσουν. Κι αν δεν το κάνουμε εμείς, δε θα το κάνεις. Από κει και πέρα, ο Έκτορας είναι νεκρός πια, Καρλίτο, και τίποτα δεν πρόκειται να τον ζωντανέψει ξανά. Αυτοί που μέ-

νουν πίσω πονάνε κι η εκδίκηση δεν κλείνει τις πληγές ούτε μαλακώνει τον πόνο της απώλειας». Κατέβασε τα πόδια της απ' τον καναπέ κι άφησε το ποτήρι στο τραπέζι, μπροστά της. «Οι νεκροί, αντιθέτως, δεν πονάνε. Δεν περιμένουν τίποτα, δε στριφογυρίζουν στους τάφους τους – αυτά είναι μαλακίες. «Οι νεκροί δε ζητούν εκδίκηση», έλεγε ο Ουγκόν.

Ο Κάρλο δε γύρισε να την κοιτάξει. Τα μικρά μαύρα γράμματα της εφημερίδας χόρευαν μπροστά στα μάτια του. Το χέρι του έσφιξε ανεπαίσθητα το πόμολο της πόρτας.

«Την ζητούν οι ζωντανοί», απάντησε ήρεμα και βγήκε κλενοντας την πόρτα πίσω του, μαλακά κι αθόρυβα, σαν να φοβόταν μην τυχόν ενοχλήσει ένα αγαπημένο, ταλαιπωρημένο κουφάρι που κοιμήθηκε για πάντα.

Τράβηξε με το δεξί χέρι το πιστόλι απ' τη θήκη που κρεμόταν κάτω απ' την αριστερή του μασχάλη και το έφερε αστραπιαία μπροστά του κρατώντας το με τα δύο χέρια στο ύψος του λαιμού του. Ο άντρας απέναντί του έκανε ακριβώς το ίδιο. Ο Κάρλο τράβηξε τη σκανδάλη στοχεύοντας στη μαύρη τρύπα της κάννης που τον σημάδενε μέσα απ' τον καθρέφτη. Ο κοφτός, ξερός ήχος του επικρουστήρα που χτυπάει στην άδεια θαλάμη αντίχησε στο μικρό δωμάτιο του «Ριάλτο». Σχεδόν ταυτόχρονα, ο νεαρός άντρας, έχοντας ήδη στραφεί ενενήντα μοίρες προς τα αριστερά, επανέλαβε την ίδια κίνηση, αυτή τη φορά στοχεύοντας στο λαιμό της μποτίλιας με το ουίσκι, που ήταν πάνω στο χαμηλό τραπέζι. Την επόμενη στιγμή ήταν γονατισμένος στο πάτωμα έχοντας πραγματοποιήσει μια πλήρη περιστροφή στον άξονά του και τράβηξε ξανά τη σκανδάλη σημαδεύοντας το πόμολο της πόρτας.

Όλο του το σώμα ήταν σφιγμένο στην προσπάθειά του να μετακινεί με κοφτές, γρήγορες κι απόλυτα ελεγχόμενες κινήσεις το όπλο, τόσο που οι μύες του πονούσαν. Οι αλλεπάλληλοι ήχοι απ' το άδειο Smith & Wesson 5906 ακούγονταν μαζί με τους χτύπους

ενός μετρονόμου που ο Κάρλο είχε ρυθμίσει στο εκατόν δέκα, για να παρακινεί τον εαυτό του ν' αυξάνει συνεχώς ταχύτητα.

Με μια απότομη κίνηση πέταξε το όπλο στον αέρα. Το ημιαυτόματο πιστόλι προσγειώθηκε αθόρυβα στο κρεβάτι και ο Κάρλο τράβηξε απ' το εμπρός μέρος της ζώνης του ένα άδειο περίστροφο Colt Cobra .38 Special, ίδιο μ' εκείνο που χρησιμοποίησε ο Τζακ Ρούμπου -ακροδεξιός ιδιοκτήτης κωλάδικου και συνεργάτης της Αστυνομίας- στις 24 Νοέμβρη του '63 για να σκοτώσει τον Λη Χάρβεϋ Όσβαλντ. Ο Κάρλο το κράτησε με τα δυο του χέρια, στόχευσε ευθεία μπροστά του και τράβηξε τη σκανδάλη.

Ο μετρονόμος απέμεινε να χτυπάει μόνος του. Ο χλομός άντρας έβγαλε έναν ελαφρύ αναστεναγμό και ξεφορτώθηκε τα όπλα στο ξύλινο γραφείο. Έβγαλε το πουκάμισό του, που είχε μουσκέψει απ' τον ιδρώτα, και το κρέμασε στην καρέκλα. Έπειτα, πίεσε το Play στο μικρό σιντί-πλέιερ πάνω στο κομοδίνο. Η εισαγωγή του «Execute» έσκασε σαν βόμβα μεγατόνων μες στο μικρό δωμάτιο. Ο Κάρλο, ξυπόλυτος, ημίγυμνος, άφησε το σώμα του να πέσει αλγυστό σαν σιδερένια βέργα στο φθαρμένο ξύλινο δάπεδο, φρενάροντας μαλακά την πτώση με τις άκρες των δαχτύλων του, μέχρι που το στήθος του ακούμπησε στο πάτωμα. Μέτρησε σαράντα πους-απ σιωπηλά, λυσσασμένα και πετάχτηκε όρθιος. Ένιωθε την αδρεναλίνη μέσα του να βράζει.

*Execute the law, time's so short
Execute the state, execute the things you hate...*

Εξάντλησε ξαπλωμένος ανάσκελα στο πάτωμα τους κοιλιακούς του μέχρι να τελειώσει το κομμάτι. Σηκώθηκε, έκατσε στο γραφείο κι έσπρωξε στην άκρη τα όπλα, αφήνοντας μπροστά του ένα στυλό και μια σελίδα χαρτί, πάνω στην οποία είχε σχεδιάσει ένα σκαρίφημα του «Σκορπιού» κι έναν πρόχειρο χάρτη της γύρω περιοχής. Στο περιθώριο είχε κρατήσει κάποιες σημειώσεις για τον απαραίτητο εξοπλισμό.

Ήταν η τρίτη μέρα που εφάρμοζε αυτό το εξαντλητικό, σχεδόν ολοήμερο πρόγραμμα. Στο κορμί του ένιωθε το γλυκό πόνο της σωματικής άσκησης. Στο μυαλό του δεν υπήρχε τίποτε άλλο.

Όταν προετοιμάζεσαι για πόλεμο, είσαι ήδη σε πόλεμο.

Εξακολούθησε μ' αυτούς τους ρυθμούς μέχρι που βράδιασε. Μάζεψε τα όπλα και τα κλείδωσε σε μια βαλίτσα στην ντουλάπα, έκλεισε τη μουσική, έκανε ένα γρήγορο ντους και βγήκε απ' το ξενοδοχείο. Έφαγε πρόχειρα, όρθιος, χαζεύοντας αδιάφορα την πρώτη σελίδα των εφημερίδων που κρέμονταν στα περίπτερα, παρατηρώντας προσεκτικά τον κόσμο που περιφερόταν γύρω του. Δεν είδε τίποτα που να τον ανησυχήσει. Όταν ξεκίνησε με τη μηχανή του για το Λυκαβηττό, είχε σχεδόν νυχτώσει.

Η Μι τον βρήκε να κάθεται σ' ένα πεζούλι στην άκρη του λόφου. Έσκυψε και τον φίλησε. Έπειτα έβγαλε απ' την τσάντα της ένα μπουκάλι λευκό κρασί και δύο μικρά πλαστικά ποτήρια. Έκατσαν δίπλα δίπλα, σαν ζευγαράκι.

«Λοιπόν;» ρώτησε απαλά ο Κάρλο.

«Λοιπόν, Κομαντάντε, πραγματικά ψοφάω ν' ακούσω ένα ακόμα καλό σχέδιο», απάντησε η Μι γεμίζοντας τα ποτήρια.

«Η Σολ;»

«Κι αυτή το ίδιο.»

Ο Κάρλο άναψε ένα τσιγάρο, φύσηξε τον καπνό στην πόλη που απλωνόταν απέραντη και φωτισμένη μπροστά στα πόδια τους και ξεκίνησε να μιλάει αργά και χαμηλόφωνα. Ήταν αναλυτικός, περιγράφοντας κάθε λεπτομέρεια για όλα τα εναλλακτικά σενάρια που κάλυπταν κάθε απρόβλεπτη πιθανότητα. Η Μι τον άκουγε προσεκτικά, με τα έξυπνα μάτια της να παρακολουθούν το δάχτυλό του, που σχεδίαζε αόρατα τοπογραφικά στοιχεία και νοητές διαδρομές πάνω στο λεπτό στρώμα της σκόνης, το οποίο σκέπαζε το πέτρινο πεζούλι.

«Πώς σου φαίνεται;» την ρώτησε μόλις τελείωσε.

Είχαν περάσει περίπου είκοσι λεπτά.

«Γαμάει», απάντησε η Μι τραβώντας ένα τσιγάρο απ' το

πακέτο του. Το άναψε. «Όπως τον παλιό, καλό καιρό. Τα συγχαρητήριά μου, Κομαντάντε».

«Αυτά στο τέλος. Προς το παρόν, έχεις κάποια παρατήρηση ή απορία;»

«Καμία. Μένει μόνο να το δείτε με τον Σι για να μοιραστείτε τους δικούς σας ρόλους. Εγώ θα το συζητήσω με τη Σολ απόψε και θα περιμένουμε τηλέφωνό σου μεθαύριο, Σάββατο. Αν μέχρι τότε δεν έχει κανείς αντίρρηση, δεν το ξανασυζητάμε. Ξεκινάμε τις προετοιμασίες για Τετάρτη. Άλλιώς, συναντιόμαστε Σάββατο βράδυ κι έχουμε τρεις μέρες για ν' αναπροσαρμόσουμε το σχέδιο σε τυχόν αλλαγές».

«Ακριβώς έτσι».

Ο Κάρλο τέντωσε τα πόδια του κι ετοιμάστηκε να σηκωθεί.

«Βιάζεσαι;»

Η μικροκαμωμένη κοπέλα τον κοιτούσε χαμογελώντας. Ο αδύνατος άντρας ανασήκωσε τους ώμους του.

«Οχι».

«Έχει ωραία νύχτα απόψε – και μισό μπουκάλι κρασί ακόμα. Δε θα κάτσεις να το τελειώσουμε;»

Ο Κάρλο χαμογέλασε στραβά. Άναψε κι αυτός ένα τσιγάρο κι έμειναν να κοιτάζουν αμιλητοί τα φώτα της πόλης.

«Έχεις κανέναν άνθρωπο να μιλάς, Καρλίτο;»

Ο Κάρλο ήπιε μια μεγάλη γουλιά κρασί κατευθείαν απ' το μπουκάλι και σκούπισε τα χείλια του με την ανάστροφη του χεριού του.

«Είχα τον Έκτορα».

Έμειναν κι οι δύο τους ξανά σιωπηλοί για λίγο.

«Μου λείπει ο Εκτοράκος», έκανε σιγανά η Μι. «Φαντάζομαι ότι εσένα σου λείπει ακόμα περισσότερο... Περάσατε πολλά μαζί, ε;»

«Περισσότερο μου λείπουν αυτά που δεν προλάβαμε να κάνουμε. Όταν ήμασταν παρέα, γινόμασταν ξανά παιδιά. Νιώθα-

με ότι ο χρόνος δεθανέει ποτέ και κάναμε συνέχεια σχέδια για το μέλλον...»

«Οπως;»

«Οπως ν' αγοράζαμε, όταν θα χαμε αρκετά λεφτά απ' τις "δουλειές", έναν ολόκληρο όροφο στην κορυφή του πιο ψηλού κτηρίου της πόλης, που οι τοίχοι του θα ήταν μόνο τζάμια, κι εκεί να έκανε πρόβες τις νύχτες η μπάντα που θα φτιάχναμε, κοιτάζοντας από ψηλά τη φωτισμένη πόλη ν' απλώνεται παντού γύρω μας».

«Και τι μουσική θα έπαιξε η μπάντα;»

«Μαύρο πανκ. Κι όταν θα μαθαίναμε και μουσική, θα παίζαμε και παλιά σουίνγκ. Ο Έκτορας τύμπανα, εγώ κιθάρα και θα βρίσκαμε και δυο όμορφες κοπέλες που θα ταν οι φίλες μας, για μπάσο και φωνή. Εφηβεία...»

«"Και γαμώ!" όπως θα λεγε κι ο Έκτορας. Και μετά θα ρχόμουν κι εγώ με το τσιγγάνικο βιολί μου κι η Σολ να παριστάνει το μάνατζερ...» Η Μι γέλασε περιπαικτικά. «Δηλαδή να μας φτιάχνει τα ποτά, να στρίβει τα τσιγάρα και να λέει ανάμεσα στα κομμάτια: "Σκατά στους μάνατζερ!" Σουίνγκ-πανκ». Ήπιε μια γουλιά απ' το μπουκάλι. «Είναι αβάσταχτο να σου αρπάζουν έτσι ξαφνικά όλο σου τον κόσμο», είπε. «Το κουβεντιάζαμε με τη Σολ που, όπως πάντα, φοβάται μην πάθω το παραμικρό. Κι εδώ που τα λέμε, κι εγώ δεν ξέρω τι θα χανα, αν κάτι τέτοιο συνέβαινε στη Σολ... Όμως, όλα θα πάνε καλά». Του δώσε ένα σκαστό φιλί στο μάγουλο. «Η Σολ σ' αγαπάει πολύ, Καρλίτο. Και συμφωνεί μ' αυτό που έκανες, ανεξάρτητα απ' το πώς κατέληξε. Κι εγώ το ίδιο. Μόνο που ανησυχούμε για σένα... Είναι πολύ σκληρό να χάνεις έτσι το μοναδικό σου φίλο».

«Όταν γνωριστήκαμε με τον Έκτορα, κατά κάποιο τρόπο του σωσα τη ζωή: Τον είχαν βάλει στη μέση και τον μακελεύανε κάτι φασίστες. Και τώρα πέθανε με τον ίδιο τρόπο, εξαιτίας μου. Περίεργη που ναι η ζωή ώρες ώρες, ε;»

Η Μι παραμέρισε το μπουκάλι και τα ποτήρια και ξάπλωσε

με την πλάτη πάνω στο πέτρινο πεζούλι. Ακούμπησε το κεφάλι της στα γόνατα του Κάρλο και κοίταξε τον ουρανό. Ο αδύνατος άντρας άναψε δύο τσιγάρα και της έδωσε το ένα.

«Εχει ξανασυμβεί αυτό, με μια κοπέλα που ήμασταν κάποτε μαζί», συνέχισε. «Μόνο που τότε δεν έφταιγε κανείς – απλώς, ήταν άδικο. Και κουράστηκα πολύ για να το σηκώσω αυτό και για πολύ καιρό. Τόσο που πια δεν έχω το κουράγιο να κάνω το ίδιο».

Η μικροκαμωμένη Τσιγγάνα τράβηξε μια καλή ρουφηξιά από το τσιγάρο της κι άφησε μερικά ολοστρόγγυλα δαχτυλίδια καπνού να ταξιδέψουν προς τα αστέρια. Τα κοίταξε να παραμορφώνονται και να διαλύνονται στο διάστικτο ουρανό.

«Κάρλο;»

«Έλα.»

«Πιστεύεις στο Θεό;»

«Όχι.»

«Άρα, ούτε και στη μετά θάνατον ζωή, ε;»

«Αυτό είναι άλλο.»

«Πώς είναι άλλο;»

«Εχω μια δική μου άποψη για το θέμα.»

«Που λέει;»

«Που λέει ότι όλοι επηρεαζόμαστε από κάποιους άλλους ανθρώπους: απ' τις ιδέες, τα λόγια και τις πράξεις τους. Όταν αυτοί οι άνθρωποι πεθαίνουν, ένα πολύ σημαντικό κομμάτι τους εξακολουθεί να ζει – στη δική μας ζωή. Και είναι σημαντικό γιατί καθορίζει, σε μικρό ή μεγαλύτερο βαθμό, τις δικές μας σκέψεις, αποφάσεις κι επιλογές. Μερικές φορές, ιδιαίτερα όταν βρίσκομαι μπροστά σε κάποιες αποφάσεις και ζορίζομαι να σηκώσω το κόστος, βλέπω το χέρι αγαπημένων ανθρώπων, οι οποίοι γέρασαν με τη γαλήνια σοφία που δίνει μια πολυτάραχη ζωή, να μου δείχνει το δρόμο σαν πυξίδα. Άλλα ποτέ δε μου κουνάνε το δάχτυλο επιτιμητικά όταν χάνω τις μάχες με τον εαυτό μου, κι αυτό είναι κάτι που το εκτιμώ ιδιαίτερα». Ο Κάρλο χαμογέλα-

σε στραβά. «Εκείνες τις στιγμές, λοιπόν, οι άνθρωποι αυτοί ξαναζούν. Και μ' αυτή την έννοια, πιστεύω ότι υπάρχει μεταθανάτια ζωή. Κατοικεί στη μνήμη αυτών που έμειναν πίσω».

Η Μι έζυσε το πίσω μέρος του κεφαλιού της πάνω στο γόνατο του Κάρλο.

«Ναι, για μας είναι κάπως έτσι», είπε. «Όμως, οι άλλοι δεν το βλέπουν μ' αυτό τον τρόπο, μάλλον».

«Ποιοι είναι οι “άλλοι”, Μι;»

«Ας πούμε, αυτοί που σκότωσαν τον Έκτορα. Οι “κακοί”».

Η Μι ανασήκωσε το κεφάλι της, έφερε το μπουκάλι στο στόμα της και τράβηξε μια μικρή γουλιά. Ένα ξαφνικό γέλιο την ανάγκασε να φτύσει το κρασί στο στήθος της. Γύρισε στο πλάι κι έβηξε. Ο Κάρλο την κοίταξε απορημένος.

«Συγγνώμη, αλλά κόντεψα να πνιγώ», είπε η μελαχρινή κοπέλα γελώντας ακόμα. «Είναι που ξαφνικά θυμήθηκα ότι οι “κακοί” σ' αυτή την ιστορία είμαστε εμείς. Φαντάσου έναν ευ-υπόληπτο πολίτη –ακόμα καλύτερα, έναν παρουσιαστή τηλεοπτικών ειδήσεων– να περιγράφει την ωραία μας παρέα: λεσβίες, Τσιγγάνοι, Αλβανοί και ληστές τραπεζών. Και χρήστες ελαφρών ναρκωτικών, εκτός των άλλων!» Η Μι έσκασε στα γέλια. «“Είμαστε αυτοί που οι γονείς μας μας έλεγαν να μην τους κάνουμε παρέα”, Καρλίτο».

Ο χλοιός άντρας γέλασε κι αυτός.

«Άρα, δεν υπάρχουν καλοί σ' αυτή την ιστορία», συνέχισε η Μι. Μιμήθηκε ξανά τη φωνή του παρουσιαστή των ειδήσεων: «Προκειται για μια σύγκρουση στον υπόκοσμο, κυρίες και κύριοι».

«Δε νομίζω», είπε σκεφτικός ο Κάρλο. «Είναι, άραγε, ο “κύριος Μάκης” υπόκοσμος; Είναι ένας επιχειρηματίας – απλώς, είναι αρκετά μικρός και μπορούμε να βλέπουμε το αίμα στα δόντια του όταν χαμογελάει. Ενώ τα δόντια των υπολοίπων του είδους του, μεγάλων και ευսπόληπτων, δεν τα βλέπουμε γιατί μας έχουν ήδη καταπιεί και μας χωνεύουν μέχρι να πεθάνουμε. Είναι ο “Βρόμικος Χάρυ” υπόκοσμος; Δε νομίζω – είναι μπάτσος

και δεν πρόκειται για μια μεμονωμένη περίπτωση διεφθαρμένου μπάτσου. Υπάρχουν ολόκληρες περιοχές στην Αθήνα, ιδίως γειτονιές που έχουν μετατραπεί σε απέραντα σουπερμάρκετ διασκέδασης, όπως είναι, για παράδειγμα, το Μπουρνάζι, στις οποίες οι μπάτσοι -όλοι οι μπάτσοι- περνάνε με τα περιπολικά και παραλαμβάνουν δωρεάν τα καφεδάκια και τα ουισκάκια τους κι αφήνουν τις λίστες με τα ψώνια του σπιτιού τους στους εργαζομένους στα μαγαζιά, οι οποίοι τσακίζονται να τους εξυπηρετήσουν, γιατί, αν δεν το κάνουν με ζήλο, απολύνονται επιτόπου. Και με την άδεια της Αστυνομίας, τη φροντίδα για την τάξη και την ασφάλεια στη γειτονιά την έχουν οι συμμορίες των μπράβων που πληρώνονται απ' τους επιχειρηματίες με τα λεφτά απ' τον πρόσθετο, άτυπο φόρο που παίρνουν απ' τους πάντες στην επικράτειά τους, για να τους παρέχουν "προστασία". Κι αυτά δε συμβαίνουν στα αστυνομικά μυθιστορήματα - αυτή είναι η πραγματικότητα. Την οποία ή την καταπίνεις ή την αντιμετωπίζεις μ' ένα όπλο στο χέρι ξέροντας ότι παιζεις τη ζωή σου σ' ένα χαμένο στοίχημα. Άλλα αυτά συμβαίνουν μόνο στα μυθιστορήματα. Η μήπως είναι οι πελάτες του "Σκορπιού" υπόκοσμος; Λάθος. Είναι καθωσπρέπει κύριοι, εργαζόμενοι, που απλώς διασκεδάζουν, χωρίς να κάνουν κάτι κακό κατά την άποψή τους, αφού σ' αυτή την κοινωνία ηθικό είναι ό,τι είναι νόμιμο, χρηματοδοτώντας έτσι την επιχείρηση του κάθε Μάκη. Άλλωστε πια, οι αποδείξεις απ' τα κωλάδικα περνάνε και στην εφορία. Όσο για τους αιμοβόρους μπράβους, ούτε αυτοί βέβαια είναι υπόκοσμος. Είναι προσωπικό ασφαλείας, παρακαλώ, και συνήθως "δικά μας παιδιά", ελληνόψυχα, που έχουν υπηρετήσει την πατρίδα με ζήλο κατά τη στρατιωτική τους θητεία. Όχι, Μι, "υπόκοσμος" μ' αυτή την έννοια είμαστε εμείς - αυτοί είναι ο "κόσμος". Ο χλοιόμας άντρας έσβησε το τσιγάρο του στο πεζούλι, αφήνοντας ένα μαύρο αποτύπωμα στην πέτρινη επιφάνεια. (Ευτυχώς, βέβαια, υπάρχει αρκετός κόσμος που δεν είναι έτσι). «Υπάρχει», έκανε η Μι, «αλλά δεν είμαι καθόλου βέβαιη ό-

τι είναι αρκετός για κάτι. Βλέπεις, οι περισσότεροι απ' αυτούς που είναι έξω από τούτη την ιστορία αισθάνονται ότι απειλούνται από εμάς κι όχι απ' τις τράπεζες που τους ληστεύουν. Χτίζουν οικογενειακά μαυσωλεία για ζωντανούς με την ψευδαισθησή ότι θα κρατήσουν εκεί μέσα για πάντα τα παιδιά τους, κι ας γίνεται της πουτάνας έξω. Είναι οι ίδιοι που θυσιάζουν την ελευθερία για χάρη της ασφάλειας. Εεφτίλες!»

«Ας μη γινόμαστε αντικοινωνικοί, κουκλίτσα, γιατί κι εμείς δεν είμαστε αγγελούδια, ε; Αρπάζουμε λεφτά με τα όπλα - για πάρτη μας, κυρίως».

Η Μι ανασήκωσε τους ώμους της.

«Είναι λεφτά που φυλάσσονται με όπλα», έκανε. «Ας τα μοιράζουνε δίκαια οι τράπεζες, να τα πάρναμε με αίτηση».

Ο Κάρλο τής ανακάτεψε τα μαλλιά.

«Είσαι μια Τσιγγάνα-γκάνγκοστερ», της είπε χαμογελώντας.

«Ελπίζω μόνο, αν μια μέρα σταματήσω να είμαι ό,τι είμαι, να μην καταντήσω ό,τι σιχαίνομαι. Σιχαίνομαι τους "πρώην", Καρλίτο».

«Ποιους "πρώην";»

«Τους "πρώην άτακτους", γενικώς».

«Ναι... Εγώ, για την ακρίβεια, σιχαίνομαι αυτούς που αλλάζουν τις βασικές αρχές τους. Απ' την άλλη μεριά βέβαια, πολλοί άνθρωποι μεγαλώνοντας απλώς αλλάζουν τρόπο - κι αυτό είναι λογικό. Δεν αρχίζει όμως να γυρνάει αντίστροφα στο σύμπαν τους η γη επειδή καταλαβαθμίζει ότι έτσι βολεύει περισσότερο». Άναψε τσιγάρο. «Εκείνο που μ' αρέσει πιο πολύ, που σχεδόν με ξετρελαίνει, είναι το συνωμοτικό βλέμμα αυτών των ανθρώπων όταν συναντιούνται έπειτα από καιρό. Αυτό που ανταλλάσσουν φευγαλέα, σαν να κάνουν νταραβέρι, την ώρα που λένε διάφορα άσχετα πράγματα. Η στιγμιαία λάμψη της σκανταλιάς στα γερασμένα τους μάτια, που είναι σαν να λέει: "Φάγαμε πολλά σκατά μαζί, φίλε, αλλά, κάποιες στιγμές, τους γαμήσαμε κι εμείς"».

Η Μι έπιασε το μπουκάλι με το κρασί απ' το λαιμό κι ανα-

σηκώθηκε λίγο, όσο χρειαζόταν για να πιει την τελευταία γουλά που είχε απομείνει.

«Θες να σου πω ένα τραγούδι;»

«Αν μου πεις, σου χαρίζω την τελευταία γουλιά.»

«Ολόκληρη;»

«Ολόκληρη. Και μετά θα φύγουμε.»

«Λοιπόν, άκου: Γκόγκολ Μπορντέλο. Τσιγγάνικο πανκ, Κομαντάντε. Άλλωστε, οι Τσιγγάνοι είμαστε οι αληθινοί πανκ, πραγματικοί αλήτες, οι Ινδιάνοι της Ευρώπης». Άδειασε την τελευταία γουλιά κι έκλεισε τα μάτια της. Η φωνή της ακούστηκε βραχνή και βαθιά, με βαριά προφορά:

*Of course there is no us and them
But them, they do not think the same
They never step on spiritual path
They paint their faces so differently from ours
And if you listen closely, that war it never stops
That war it never stops...*

«Λοιπόν, το σχέδιο έχει ως εξής:»

Οι δύο άντρες κάθισαν μπροστά στο χαμηλό τραπέζι. Ο Σι είχε προτείνει απ' το τηλέφωνο να συναντηθούν κάπου έξω, αλλά ο Κάρλο είχε διαλέξει μια απ' τις καβάτζες για το ραντεβού τους. Ήθελε να πάρει και κάποια απ' τα απαραίτητα με την ευχαρίστια. Μπροστά τους ήταν ακουμπισμένα δύο πακέτα τσιγάρα, ένα τασάκι, δύο τρεις λευκές σελίδες χαρτιού και δύο φλιτζάνια με ζεστό καφέ φίλτρου, που άχνιζε μαζί με τα τσιγάρα που έκαψαν στα δάχτυλά τους. Έξω, ο βαρύς ουρανός κι ο δυνατός αέρας δεν άφηγαν καμιά αμφιβολία ότι το φθινόπωρο είχε μπει για τα καλά. Η ώρα ήταν τέσσερις το απόγευμα.

«Ένας απ' τους δύο μας», συνέχισε ο Κάρλο, «θα πάρει τηλέφωνο στο “Σκορπιό” την Τρίτη το βράδυ - νωρίς, γύρω στις

εννιά. Θα δώσει ψεύτικο όνομα και θα ζητήσει τον Μάχη – Γεράσιμος Ανδρουτσόπουλος το βαφτιστικό του. Θα του πει ότι του είχε δώσει κάποτε ο μακαρίτης ο Απόστολος απ' τη Μεσσηνία, ο “ατζέντης”, το τηλέφωνο κι ότι θέλει να συναντηθούνε για δουλειές. Ότι έχει δυο τεμάχια άλφα-άλφα, μια Ρουμάνα που βγάζει μάτια και μια Ελληνέζα δεκαοχτάρα, χορεύτριες, ειδικευμένες στο χειρισμό της κάθετης μπάρας, διπλά πρέπει για μαγαζί. Ότι θ' ανεβαίνει οδικώς Τετάρτη βράδυ για Θεσσαλονίκη και, άμα ενδιαφέρεται, μπορεί να κάνει μια ενδιάμεση στάση – καλύτερα στο μαγαζί για να κάνουν κι ένα τεστ ντράιβ στο εμπόρευμα. Η τιμή είναι ανάγκης και τα άλλα από κοντά. Το πιο πιθανό είναι ότι δε θα πει “όχι”. Η Τετάρτη είναι βολική μέρα: το μαγαζί είναι κλειστό, αλλά αυτά τα φίδια μαζεύονται εκεί για διάφορες δουλειές. Γι' αυτό μάς βολεύει κι εμάς, γιατί δε θα 'χει κορίτσια και πελάτες». Ο Κάρλο έκανε μια παύση και κοίταξε τον ψηλόλιγνο άντρα που τον άκουγε με προσοχή. «Εμείς κι αυτοί – καθαρές εξηγήσεις. Εντάξει μέχρι εδώ;»

Ο Σι έγνεψε καταφατικά.

«Όχι ότι έχει και μεγάλη σημασία», είπε, «αλλά ίσως είναι καλύτερα το τηλέφωνο να το κάνω εγώ. Η δική μου φωνή θ' ακουστεί πιο πειστική απ' τη δική σου». Ήπιε μια γουλιά απ' τον καφέ του. «Ο “ατζέντης” από τι πήγε;»

«Από καλακάρο. Από τι πάνε συνήθως κάτι τέτοια κοπρόσκυλα, ρε ψηλέ; Ανακοπή. Κόκες, λίπος, τσιγάρα, ξίδια... Ένα γουρούνι λιγότερο».

Ο Σι του 'ριζε ένα στραβό, περιπαικτικό βλέμμα.

«Για τα τσιγάρα και τα ξίδια μην ξανοίγεσαι... Άσε να μας τα πει κάνας άλλος».

«Εγώ έχω μεγαλύτερη καρδιά».

«Καλά... Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι θα 'ναι όλοι εκεί;»

«Οι μπράβοι θα 'ναι ούτως ή άλλως, το ίδιο κι ο Μάχης για να κλείσει τη δουλειά. Όσο για τον μπάτσο, είμαι σήγουρος ότι θα τον φωνάξει – ειδικά όταν ακούσει για τη δεκαοχτάρα. Το πολύ πολύ,

να 'ναι κι ο μπάρμαν, αλλά χεστήκαμε. Κι αυτός ίδια σκατά είναι – δεν είναι να τις λυπάσαι τις σφαίρες για κάτι τέτοιους. Συνεχίζω. Τετάρτη βράδυ επιβιβαζόμαστε στο αυτοκίνητο και ξεκινάμε. Χρειαζόμαστε ένα γρήγορο, ακριβό και καλό αμάξι με καθαρές πινακίδες μέχρι Τρίτη βράδυ. Νομίζεις ότι μπορείς να το κανονίσεις;»
«Άσ' το πάνω μου».

«Ωραία. Το παραδίδεις Τρίτη βράδυ στα κορίτσια και σου λένε τις λεπτομέρειες για την επιβίβαση. Θα φορτώσουμε αλεξίσφαιρα για όλους, ελαφρύ και βαρύ οπλισμό, μέχρι και χειροβομβίδες. Αν σπάσει ο διάολος το ποδάρι του και πέσουμε σε μπλόκο, που το θεωρώ απίθανο, εννοείται ότι δε θα σταματήσουμε. Τους πετάμε τα δωράκια να στρώσει το κορμί τους και να τους κοπεί η όρεξη κι εξαφανιζόμαστε. Ακυρώνουμε το σχέδιο και φτιάχνουμε αργότερα ένα άλλο. Αν και, όπως είπα, το θεωρώ απίθανο. Καμιά διαφωνία;»

«Κομπλέ».

«Φτάνουμε στο “Σκορπιό”. Ένας απ' τους δύο μας κατεβαίνει στην τελευταία στροφή πριν απ' το πάρκινγκ και τρέχει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα κι αθόρυβα μέσα απ' τους θάμνους στο πίσω μέρος του “Σκορπιού”. Μαύρα ρούχα. Λογικά, η πλαϊνή πόρτα θα 'ναι ανοιχτή, για διάφορες δουλειές. Αν δεν υπάρχει μπράβος, μπαίνει κατευθείαν. Αν υπάρχει, όποιος από εμάς πάει θα πρέπει να τον στείλει για ύπνο – καλύτερα για πάντα. Οι υπόλοιποι τρεις θα μπούμε απ' την κεντρική είσοδο, με όλες τις τιμές: ο νταβάς και τα κορίτσια. Θα φοράμε καμπαρτίνες πάνω απ' τα αλεξίσφαιρα και τα όπλα. Θα είμαστε χρονομετρημένοι. Δεκαπέντε δευτερόλεπτα απ' την ώρα που θα μπουν οι τρεις στην κυρίως αίθουσα, είτε η ενδιάμεση, εσωτερική πόρτα θα πρέπει ν' ανοίξει και να μπει κι ο τέταρτος με το όπλο στο χέρι είτε θ' ακουστεί πυροβολισμός αν χρειαστεί να ρίξει στο μαντρόσκυλο της πίσω πόρτας. Ταυτόχρονα, οι τρεις θα 'χουν κολλήσει τα όπλα στη μούρη όσων είναι στο μαγαζί. Στην παραμικρή κίνηση, ανοίγουμε πυρ και τους σκοτώνουμε όλους».

«Αλλιώς;»

«Αλλιώς, πάλι τους σκοτώνουμε όλους. Αλλά χωρίς βιασύνες. Να προλάβουμε να τα πούμε και λίγο – θέλω να καταλάβουν τι τους χτύπησε. Τελειώνουμε τη δουλειά κι επιστρέφουμε Αθήνα. Το μέρος εκεί είναι απομονωμένο, δε θ' ακούσει κανείς τίποτα. Το πιο πιθανό είναι ότι θα περάσουν αρκετές ώρες μέχρι να τους βρει κάποιος, κι εμείς θα μαστε ήδη σπίτια μας».

Ο Σι άναψε σκεπτικός ένα τσιγάρο κοιτάζοντας τη σελίδα με το πρόχειρο σχεδιάγραμμα του «Σκορπιού» γεμάτη βέλη προς διάφορες κατευθύνσεις. Ο Κάρλο άφησε το μολύβι στο τραπέζι και τον κοίταξε στα μάτια.

«Πώς σου φαίνεται, ψηλέ;»

«Είναι καλό. Ο αιφνιδιασμός κερδίζει πάντα».

«Έχεις προτίμηση σε κάποιο ρόλο;»

«Να πω την αλήθεια, θα προτιμούσα να είμαι αυτός που θα πάει πίσω, απ' την πλαϊνή πόρτα».

Ο Κάρλο χαμογέλασε.

«Πάντα μοναχικός. Ο γερο-φαροφύλακας... Αλλά είναι ο πιο δύσκολος ρόλος».

«Μόνο στην περίπτωση που όντως υπάρχει μπράβος. Αλλά και τότε, σου υπόσχομαι ότι δε θ' ακουστεί “κιν”. Υπάρχουν μόνο δύο προβληματάκια».

«Οπως;»

«Ένα: Τι γίνεται στην περίπτωση που η πόρτα είναι κλειδωμένη;»

«Κάνεις τον κύκλο κατευθείαν και μπαίνεις πίσω μας απ' την κεντρική. Κι εμείς ταυτόχρονα βγάζουμε όπλα».

«Σωστό. Δύο: Αν πας εσύ απ' την κεντρική, θα σ' αναγνωρίσουν».

«Αυτό θα το φροντίσει η Σολ – όπως και τη δική τους εμφάνιση. Θυμάσαι τον γκριζαρισμένο πενηντάρη στην οδό Λαοδικείας; Ε, φαντάσου τον παρέα με δύο κολ-γκερλ».

«Καλώς. Τότε είμαστε εντάξει». Ο Σι σηκώθηκε. «Φεύγω πρώτος;».

«Καλύτερα. Θα μαζέψω εγώ εδώ».

Ο Κάρλο σηκώθηκε κι αυτός κι έδωσαν τα χέρια.

«Τετάρτη, λοιπόν».

«Τετάρτη».

Ο Σι έκλεισε μαλακά την πόρτα του διαμερίσματος και βγήκε στο δρόμο. Κοίταξε τον ουρανό που συνέχιζε να μαυρίζει και σκέφτηκε ότι, πρώτον, του άρεσε πραγματικά το σχέδιο και, δεύτερον, τρία προς ένα το πήγαινε για βροχή. Περπάτησε γρήγορα τα τρία τετράγωνα μέχρι τη γωνία, όπου είχε αφήσει το αυτοκίνητό του.

Ο Σι ήταν καχύποπτος άνθρωπος. Απ' αυτούς που τους λες «καλημέρα» και, πριν σου απαντήσουν, ανοίγουν το παράθυρο και κοιτάζουν έξω να δουν αν ισχύει. Ξεκλείδωσε, έκατσε στη θέση του οδηγού κι άφησε τη μηχανή του παλιού Σιέρα να ζεσταίνεται στο ρελαντί, όσο ξανάβαζε την μπαταρία στο κινητό του τηλέφωνο.

Ο ψηλόλιγνος άντρας ήταν ίσως αρκετά απορροφημένος στο τηλεφώνημά του, με τις αισθήσεις του σε μειωμένη επικυρακή. Δεν πρόσεξε την αχνή σκιά της μορφής που στεκόταν όρθια πίσω απ' τη γωνία, μόλις δύο μέτρα μακριά του.

Την ίδια στιγμή, ο Κάρλο έσβηνε το τσιγάρο του στο μικρό νεροχύτη του νοικιασμένου διαμερίσματος, πάνω στα βρεγμένα αποκαΐδια των σελίδων, και μάζευε τα σκουπίδια σε μια νάιλον σακούλα. Έπλυνε τα ποτήρια και το τασάκι, σκούπισε σχολαστικά τα σημεία που είχαν ακουμπήσει, πήρε το κράνος του και μια μικρή, βαριά βαλίτσα και βγήκε απ' το διαμέρισμα. Πέταξε τα σκουπίδια σ' έναν κάδο απορριμμάτων, περπάτησε μέχρι τη μηχανή, έβαλε μπρος και ξεκίνησε για το «Ριάλτο».

Κλείδωσε τη μοτοσικλέτα σχετικά κοντά στο ξενοδοχείο, σε διαφορετικό σημείο, όπως έκανε κάθε φορά. Τη στιγμή που περνούσε την ανοιχτή πόρτα του ξενοδοχείου, άφησε τα γάντια της μηχανής να πέσουν απ' το χέρι του. Γύρισε απότομα να τα μα-

ζέψει και το βλέμμα του διέτρεξε αστραπιαία το μικρό στενό που οδηγούσε απ' την πλατεία της Μητρόπολης στην καρδιά της Πλάκας. Για δυο τρία δευτερόλεπτα, όσο χρειάστηκε για να σκύψει και να μαζέψει τα πεσμένα γάντια, ακολούθησε με τα μάτια του τη μορφή με το μακρύ μαύρο αδιάβροχο, που απομακρυνόταν προς την Πλάκα, περπατώντας με γρήγορο βήμα στο απέναντι πεζοδρόμιο.

Ανέβηκε στο δωμάτιο με το μέτωπό του ζαρωμένο, προσπαθώντας να καταλάβει τι ήταν αυτό που τον είχε προβληματίσει στη σκοτεινή φιγούρα του ανθρώπου με το αδιάβροχο. Σίγουρα δεν τον είχε ξαναδεί γύρω του τις τελευταίες μέρες, τουλάχιστον όχι με το αδιάβροχο – θα το θυμόταν.

Καθώς τακτοποιούσε τη βαλίτσα με τα όπλα στην ντουλάπα, συνειδητοποίησε ότι αυτό που τον είχε βάλει σε σκέψεις ήταν η κουκούλα. Ο άνθρωπος αυτός είχε σκεπασμένο το κεφάλι του με το αδιάβροχο. Δεν έβρεχε, όμως. Αυτό μπορούσε να σημαίνει δύο πράγματα: Ή ο τύπος ήθελε να κρύψει το πρόσωπό του – κι αυτό μεταφραζόταν αυτόματα σε κόκκινο συναγερμό – ή, αρκετά πιθανό, ήταν ένας άσχετος που μπορούσε να φοράει την κουκούλα του για ένα σκασμό άσχετους λόγους. Ο Κάρλο θυμήθηκε για άλλη μια φορά πόσο θολό είναι το όριο ανάμεσα στην αυξημένη επιφυλακή και τη μανία καταδίωξης. Συμπέρανε ότι και οι δύο περιπτώσεις ήταν πιθανές. Αποφάσισε να μην κάνει βεβιασμένες κινήσεις και να έχει τα μάτια του ανοιχτά μέχρι την Τετάρτη.

Θυμήθηκε το σιντί της Μι και το έβαλε να παίξει. Άναψε ένα τσιγάρο, πλησίασε στο παράθυρο, άνοιξε με τα δάχτυλά του τα αλουμινένια στόρια και κοίταξε κάτω στο δρόμο. Δεν είδε ανθρώπους με μαύρα αδιάβροχα, μεσήλικες με μακριές καμπαρντίνες, μαύρα γυαλιά και καπέλα απ' τη δεκαετία του '50, ούτε εφημερίδες με τρύπες.

'Όταν υπάρχει μια παγίδα στημένη για σένα
Σε κάθε γωνιά αυτής της πόλης

Τότε μαθαίνεις
Ο μόνος τρόπος να την γλυτώσεις
Είναι υπογείως
Όταν υπάρχει μια παγίδα στημένη για σένα
Σε κάθε γωνιά αυτού του δωματίου
Τότε μαθαίνεις
Ο μόνος τρόπος να την κάνεις
Είναι απ' τη στέγη
Υπογείως...

Έκατσε στο κρεβάτι, έβαλε δεκάξι εννιάρες στο Walther και το ακούμπησε δίπλα του στο κομοδίνο.

Τον βρήκε στην ίδια, γνωστή θέση: ακίνητο, σαν να μην είχε φύγει ποτέ από 'κει, ούτε για κατούρημα. Όπως ήθελε να τον βρει.

«Ηρθα γιατί ήθελα να πιω μαζί σας ένα ποτήρι ουίσκι», του είπε.

Ο γέρος σηκώθηκε αμίλητος: του έκανε μόνο ένα αδιόρατο νεύμα για να τον ακολουθήσει. Έφτασαν μέχρι την κουζίνα κι ο γέρος άναψε το φως. Ο Μάρκος αναγκάστηκε να δευτερολογήσει:

«Έχω μαζί μου δύο χρειάζεται».

Ο γέρος έσβησε ξανά το φως, έκανε μεταβολή και τράβηξε για το ασανσέρ.

Ανέβηκαν στον τελευταίο όροφο και συνέχισαν με τα πόδια απ' τις σκάλες. Ο γέρος ξεκλείδωσε τη σιδερένια πόρτα και βγήκαν στην ταράτσα. Ήταν παρατημένη κι έρημη, περικυκλωμένη απ' τα τυφλά ντουβάρια ψηλών πολυκατοικιών. Ρημαδιό. Μόνο η μα της πλευρά άφηνε χώρο στα μάτια να ταξιδέψουν: Έβλεπε κάτω στην πόλη, στις νοτιοδυτικές συνοικίες, σχεδόν μέχρι τη θάλασσα. Σ' εκείνη την άκρη ήταν στημένο ένα στρογγυλό μεταλλικό τραπέζικο με δύο καρέκλες – σαν να τους περίμενε.

Περπάτησαν μέχρι την άκρη. Ο χλομός άντρας έβγαλε απ' το

σάκο του δυο χαμηλά και δυο ψηλά γυάλινα ποτήρια και τα ακούμπησε στη σιδερένια επιφάνεια. Από ένα μεταλλικό κουτί έβγαλε πάγο, βρέχοντας τα χέρια του στο κρύο νερό, κι έβαλε στα ποτήρια. Τράβηξε ένα μπουκάλι «Βατ 69» και γέμισε τα χαμηλά ποτήρια με ουίσκι.

«Σόδα;»

«Παρακαλώ».

Από ένα πλαστικό μπουκάλι γέμισε τα ψηλά ποτήρια με νερό. Ο γέρος είχε κάτσει ήδη.

«Έχω χρόνια να πιω ουίσκι, νεαρέ. Μερικές φορές, πίνω μπράντι».

Ο Μάρκος πήρε το ένα ποτήρι, το τσούγκρισε με του γέρου κι άδειασε το μισό με μια γουλιά. Κοίταξε μπροστά, κάτω στην πόλη. Εκατομμύρια μικρά φώτα φεγγιοβολούσαν στο σκοτάδι και κάπου μακριά πρέπει να ήταν η θάλασσα. Άναψε ένα τσιγάρο κι έσπρωξε το πακέτο προς το γέρο.

«Ευχαριστώ, αλλά το χω κόψει - χρόνια τώρα. Είστε μοναχικός τύπος, νεαρέ».

«Κι εσείς».

Έμειναν να κοιτάζουν τα φώτα και ν' αφουγκράζονται τους ήχους της πόλης, που σκαρφάλωναν μέχρι την ταράτσα.

«Και τι θέλει ένας μοναχικός νεαρός, που πίνει ουίσκι, από ένα μοναχικό γέρο σαν κι εμένα, που, μερικές φορές, πίνει μπράντι;»

«Όχι λίγα: μόνο τη δική σας μοναδική ιστορία».

Ο γέρος πήρε το ποτήρι του, το έφερε στο στόμα του και ρούφηξε μια μικρή γουλιά. Πλατάγισε τα χείλη του.

«Έχω καιρό να πιω ουίσκι», είπε. «Και φοβάμαι ότι ίσως σας απογοητεύσω, νεαρέ. Βλέπετε, είμαι ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Ισως λίγο πιο συνηθισμένος απ' τους συνηθισμένους. Είμαι από εκείνους που περνάνε απαρατήρητοι σ' όλη τους τη ζωή, διότι οι άνθρωποι -ακόμα κι οι συνηθισμένοι άνθρωποι- έχουν συνηθίσει να τους βλέπουν εκεί που τους έβλεπαν πάντα. Κι έτσι, συνήθως, δεν τους ξεχωρίζουν απ' το ντεκόρ. Είμαι ένας

ανθρωπάκος, νεαρέ. Είμαι μέρος του ντεκόρ και, μ' αυτή την έννοια, δεν έχω τίποτα ηρωικό να σας διηγηθώ».

Ο Μάρκος άδειασε το ποτήρι του με μια γουλιά, το ξαναγέμισε και κοίταξε μακριά, εκεί που έπρεπε να ήταν η θάλασσα.

«Επιμένετε, όμως, αγαπητέ μου φίλε». Ο γέρος πήρε ένα τσιγάρο, το άναψε, έβηξε, φύσηξε τον καπνό και συνέχισε: «Αν κάποιος, για λόγους που εγώ δεν μπορώ να φανταστώ, έμπαινε στον κόπο να σας διηγηθεί τη δική μου, συνηθισμένη ιστορία, θα σας έλεγε ότι γνώρισα μια κοπέλα και την αγάπησα, όταν ήμουν είκοσι ετών. Εκείνη ήταν είκοσι τριών. Την αγάπησα πραγματικά. Την αγάπησα σαν κόρη και σαν μάνα μου, σαν φίλη και σαν μούσα, σαν ερωμένη και σαν θεά. Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνετε, νεαρέ...»

«Νομίζω ότι σας καταλαβαίνω».

«Όχι, εγώ νομίζω ότι δε με καταλάβατε ακόμα. Ήταν για μένα παρελθόν και μέλλον. Ο λόγος που υπήρξα και τα όνειρά μου και το παρόν... ααα... το παρόν! Το παρόν ήταν πάντα λίγο. Κάθε φορά που έφευγε απ' την αγκαλιά μου, ήταν μια τραγωδία...»

«Σαν χωρισμός».

«Όχι, όχι σαν χωρισμός, νεαρέ. Ο χωρισμός προϋποθέτει φθορά. Είναι η κατάληξη μιας διαδικασίας η οποία, στην εξέλιξή της, σε προετοιμάζει γι' αυτό – με ή χωρίς τη συναίνεσή σου. Αυτό ήταν αρπαγή. Κάθε φορά ήταν μια αναπάντεχη συμφορά. Κι αυτό, βλέπετε, πονάει, νεαρέ».

«Γιατί έφευγε;»

«Διότι ήταν με κάποιον άλλο. Σχετίζόταν με κάποιον άλλο άντρα και κάθε φορά ήταν στο πρόγραμμα αυτή η αναπάντεχη συμφορά. Κι αυτό πονάει συνέχεια, αγαπητέ».

«Και πότε τέλειωσε αυτή η ιστορία;»

«Δεν τέλειωσε, αυτό σάς εξηγώ. Αυτή η ιστορία συνεχίζεται έτσι, με τον ίδιο τρόπο, πενήντα έξι χρόνια τώρα, μισό αιώνα και βάλε».

Ο Μάρκος κοίταξε το γέρο έκπληκτος.

«Δε χώρισε ποτέ;»

«Ποτέ. Από κανέναν. Παντρεύτηκε, έκανε παιδιά – ήταν ένα απ' τα διαστήματα που σταματήσαμε να βλεπόμαστε, το μεγαλύτερο. Τα παιδιά μεγάλωσαν και, κάθε φορά που βρισκόμασταν ξανά, ήταν η αρχή του κόσμου. Τα παιδιά γέννησαν κι έγινε γιαγιά και, κάθε φορά που έφευγε, ήταν μια αρπαγή, και η ζωή συνεχίζεται, όπως συνηθίζουν να λένε οι συνηθισμένοι άνθρωποι, αγαπητέ φίλε».

«Κι εσείς συνεχίζετε να την αγαπάτε έτσι; Με τον ίδιο τρόπο; Τι σκατά, είναι συνήθεια κι αυτό;»

«Δεν περίμενα να με καταλάβετε, σας το είπα».

Ο γέρος τράβηξε μια γερή γουλιά ουίσκι. Είχε συγκινηθεί. Η φωνή του έτρεμε.

«Κάθε βράδυ, πενήντα έξι χρόνια τώρα, κάθομαι για λίγο σε τούτη' δω την καρέκλα και κοιτάζω τα φώτα της πόλης, που στολίζουν, σφρηγωμένα εκεί σαν λαμπερές πινέζες, τη μαύρη νύχτα. Μ' αρέσει να τα κοιτάζω, καθένα ξεχωριστά και όλα μαζί – και δεν περιμένω να βγει κάτι απ' αυτό. Το καθένα τους είναι ένα απ' τα όνειρά μου: για μια άλλη ζωή, μ' αυτή τη γυναίκα. Το κοιτάζω και ταξιδεύω στην αχνή του λάμψη, μέχρι να σβήσει στη νύχτα. Μετά, κοιτάζω ένα άλλο που ξεφύτρωσε απ' το πουθενά, μέσα απ' το σκοτάδι. Πενήντα έξι χρόνια τώρα, κι αναρωτιέμαι συχνά αν το σκοτάδι είναι εκεί έξω ή μες στο μυαλό μου».

Ο χλοιόμος άντρας φύσηξε τη στάχτη απ' το τσιγάρο του και χάζεψε τις μικρές σπίθες να χάνονται στη φωτισμένη νύχτα.

«Εδώ που τα λέμε», έκανε, «το να συνεχίζεις να κάνεις όνειρα εκεί που πραγματικά δεν υπάρχει καμία ελπίδα...»

«Εκεί που ποτέ δεν υπήρξε ελπίδα, αγαπητέ φίλε. Αυτό το γνώριζα απ' την αρχή».

«...έχει κάτι το ηρωικό, πάντως».

«Τα φώτα είναι οι ζωές των άλλων, νεαρέ. Όποτε τους καπνίσει, τα σβήνουν και πάνε για ύπνο στο κρεβατάκι τους. Και τότε μένεις μόνος, στο σκοτάδι. Και τα όνειρα, υπό μία έννοια,

δεν είναι παρά βαλβίδες αποσυμπίεσης – για να συνεχίσεις να υπάρχεις σε μια ζωή που θα 'πρεπε ν' αλλάξεις. Αλλά δεν μπορείς. Κι αυτό δεν έχει τίποτα ηρωικό».

Ο γέρος ήπιε το ουίσκι του με μια γουλιά κι ο Μάρκος ξαναγέμισε τα ποτήρια.

«Κι εσείς, νεαρέ μου φίλε;»

«Εγώ μερικές φορές, όταν τυχαίνει να νυχτωθώ ανάσκελα σε ανοιχτό ουρανό, πιωμένος από τσιγάρα ή αλκοόλ, κοιτάζω ψηλά, στα αστέρια. Τότε είναι που συνειδητοποιώ ότι ο ουρανός δεν είναι ένας θόλος με καρφιτσωμένα σποτ οροφής και περαστικά σύννεφα πάνω απ' το κεφάλι μας αλλά ένα απέραντο, ατέλειωτο χάρος μπροστά μας κι εμείς στεκόμαστε στην άκρη μας στρογγυλής μπάλας που αιωρείται στο πουθενά κι αγνοούμε το άπειρο. Και βλέπω κι εγώ ένα ένα τα όνειρά μου σε κάθε αστέρι και μετά θυμάμαι αυτό που λένε, ότι τα αστέρια που βλέπουμε έχουν πεθάνει από καιρό, μόνο που...»

Ο Μάρκος ρούφηξε τη μύτη του πάνω στην ανάστροφη του χεριού του και σταμάτησε. Ο γέρος τον σκούντησε απαλά με το ποτήρι του στο μπράτσο. Κοιτάχτηκαν.

«... Μόνο που αυτό δεν έχει καμιά σημασία», είπαν ταυτόχρονα, χαμογελώντας.

Τέλειωσαν τα ποτά τους αμίλητοι. Ο γέρος κοιτούσε ψηλά, στα αστέρια. Ο χλομός άντρας κοιτούσε τα φώτα της πόλης. Ο γέρος μίλησε πρώτος:

«Εξησα μια ζωή με τα φαντάσματά μου, νεαρέ, δίχως να σκαλίζω τις πληγές μου. Δε σας συμβουλεύω να κάνετε το ίδιο ούτε και να μην το κάνετε – ποτέ δε συμβούλεψα κανέναν, για τίποτα».

Ο Μάρκος σηκώθηκε. Άπλωσε το χέρι που κρατούσε το ποτήρι του προς τη μεριά του γέρου. Τσούγκρισαν τα ποτήρια κι άδειασαν τα ποτά τους. Πήρε το σάκο του και τράβηξε προς τη σιδερένια πόρτα. Έπιασε το ξεχαρβαλωμένο πόμολο και την άνοιξε.

«Νεαρέ...»

Ο αδύνατος άντρας γύρισε και κοίταξε το γέρο που τώρα στεκόταν όρθιος και τον κάρφωνε με το βλέμμα του κατευθείαν μες στα μάτια.

«Ο, τι κι αν είναι αυτό που εποιμάζεστε να κάνετε...»

Το πρόσωπο του Μάρκου σφίχτηκε.

«... Καλή τύχη!»

Ο νεαρός άντρας χαμογέλασε στραβά. Έκανε μεταβολή, κατέβηκε με γρήγορο βήμα τις σκάλες και βγήκε απ' το «Μορφεύς».

Δεν είχε κανέναν άλλο να χαιρετήσει. Καβάλησε τη μηχανή του και χάθηκε στη νύχτα.

Έβαλε ένα υποπολυβόλο Ingram M11 με τριαντάρη γεμιστήρα πλάι σ' ένα «σιωπηλό» ιταλικό Spectre PCC κι ένα Scorpion. Τα χάζεψε για λίγο και σκέφτηκε ότι το Scorpion, λόγω συνωνυμίας, ερχόταν γάντι στην περίσταση. Όπως κι οι συμβουλές του παλιόφιλου του γερο-Τού μαζί τα μικρά ηχεία που είχε ακουμπήσει στο κομοδίνο:

... You got to have just the right bullets...

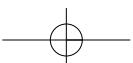
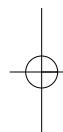
Τοποθέτησε τις σφαίρες των 9mm Para ξεχωριστά απ' τις 7,65 Browning του Scorpion σε μικρές σακούλες κι έβαλε μαζί δυο έξτρα γεμιστήρες για κάθε όπλο. Το ίδιο έκανε και για τα δυο πιστόλια: το Uzi Pistol και το Walther P99. Θα τα γέμιζαν αύριο στο αμάξι, μαζί με τα υπόλοιπα. Λάδωσε τα όπλα προσεκτικά και τα σκούπισε σιγοτραγουδώντας. Έπειτα, τα έβαλε δλα σε μια βαλίτσα με ρόδες, σαν αυτές που βλέπει κανείς στα αεροδρόμια, η οποία περιείχε επίσης τρεις δοκρυγόνες και τέσσερις αμυντικές χειροβομβίδες, έξι κουτιά με καρφιά ακινητοποιήσης οχημάτων, μια πορτοκαλιά νάιλον κορδέλα μήκους είκοσι μέτρων που έγραφε με μαύρα γράμματα «Ελληνική Αστυ-

νομία – Απαγορεύεται η είσοδος», τρία παραλυτικά σπρέι, ένα ζευγάρι κιάλια 8x30 και τέσσερα μαχαίρια επιβίωσης στις θήκες τους. Την έκλεισε και την έσπρωξε κάτω απ' το κρεβάτι.

Πλησίασε στο παράθυρο και το άνοιξε. Ακούμπησε στο περβάζι του τελευταίου ορόφου του «Πιάλτο», άναψε τσιγάρο και κοίταξε τη νύχτα που έπεφτε στην πόλη. Παρατήρησε για λίγη ώρα τα χιλιάδες μικρά φώτα απ' τα παράθυρα των ψηλών κτηρίων, που το περίγραμμά τους δεν καλοξεχώριζε πια στο σκοτάδι, και του φάνηκε ότι όλοι εκεί έζω ετοίμαζαν τα όπλα τους για την αποψινή νύχτα. Ο καθένας με τον τρόπο του, έστω.

Ο Κάρολο ξάπλωσε στο κρεβάτι και ρύθμισε το ξυπνητήρι μια ώρα μετά. Δυσκολεύτηκε να κοιμηθεί. Όταν, επιτέλους, τα κατάφερε, στα όνειρά του είδε φωτιά.

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÜÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÚÂÍÍ,‰. 248

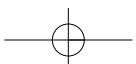
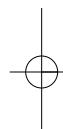
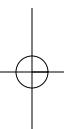

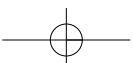
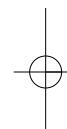
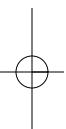
[VII]

M A K E L E I O.C O M

*Ta ποιήματα των καιρού μας
πρέπει να γραφτούν με σφαίρες.
ΧΟΤΣΙ ΜΙΝΧ*

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÙÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÙÂÍÍ,‰.250

EΚΕΙΝΗ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΕΒΡΕΧΕ. ΕΡΙΞΝΕ ΕΝΑ ΑΡΑΙΟ ΨΙΛΟΒΡΟΓΑ
χο που μούσκευε το κατάμαυρο σκοτάδι κι έστρωνε με
γκρίζα γλίτσα την άσφαλτο στην Εθνική οδό.

Ο Κάρλο είχε πει ότι αυτό ήταν καλό: Δικαιολογούσε τα μεγάλα μαύρα αδιάβροχα που έφταναν μέχρι κάτω στα παπούτσια τους κι έκρυψαν τα αλεξίσφαιρα γιλέκα και τα όπλα, που κουβαλούσαν. Τόσα που ο καθένας τους ήταν ένα περιφερόμενο οπλοστάσιο.

Το γεγονός ότι δεν είχε φεγγάρι ήταν κι αυτό καλό. Θα επέτρεπε στον Σι να φτάσει απαρατήρητος μέχρι την πλαϊνή πόρτα του «Σκορπιού». Ο Κάρλο είχε πει επίσης ότι αυτή η νύχτα ήταν ό,τι έπρεπε, ούτε παραγγελία να την είχαν κάνει, κι η Σολ είχε συμπληρώσει ότι, άμα θέλεις κάτι πάρα πολύ, κόλλα ένα όπλο στο κεφάλι του σύμπαντος κι αυτό θα συμφωνήσει να σε βοηθήσει.

Είχαν επιβιβαστεί σταδιακά στο αμάξι: μια μεγάλη, μαύρη Μπε-Εμ-Βε. «Είχα βρει και μια Ρόβερ 75, γαμηστερή, αλλά ήταν πολύ κάρφωμα...» είχε πει ο Σι. Οι κοπέλες το είχαν βγάλει μέχρι την Εθνική κι από 'κει είχαν παραλάβει πρώτα τον Σι και μετά τον Κάρλο. Ο Σι το είχε οδηγήσει την πρώτη μισή ώρα, όσο χρειάστηκε για να μακιγιάρει η Σολ τα μούτρα του Κάρλο, της Μι και τα δικά της. Ο Σι δε χρειαζόταν μακιγιάζ ούτε αδιάβροχο. Φορούσε μαύρα ρούχα πάνω απ' το αλεξίσφαιρο γιλέκο του. Όλη αυτή την ώρα, τα ηχεία του αυτοκινήτου έπαιζαν δυνατά Ρέιτζ Αγκέινστ Δε Μασίν και Μόλοτοφ.

Μετά, το τιμόνι είχε πάρει ο Κάρλο που ήξερε και το δρόμο για το «Σκορπιό». Η Σολ, που πια δεν ήταν κοκκινομάλλα αλλά η εντυπωσιακή ξανθιά της λεωφόρου Λαοδικείας, καθόταν στη θέση του συνοδηγού. Η Μι κι ο Σι στο πίσω κάθισμα γέμιζαν τα όπλα με σφαίρες.

«Πρέπει να προσέξουμε το χρόνο», είπε ο Κάρλο καθώς η Σολ άλλαξε σιντί. «Απ’ την ώρα που θα περάσουμε την πρώτη πόρτα του «Σκορπιού», μετράμε δεκαπέντε δευτερόλεπτα. Εγώ, εν τω μεταξύ, κάνω τις συστάσεις και τις χειραψίες. Εσείς», είπε στις κοπέλες, «δε λέτε τίποτα. Στο “δεκαπέντε” τραβάμε όπλα, εκτός κι αν έχει ακουστεί νωρίτερα πυροβολισμός απ’ τη μεριά του Σι».

«Οπότε, ας ρυθμίσουμε από τώρα τα ρολόγια μας», είπε ο ψηλόλιγνος άντρας.

Η Σολ δυνάμωσε τη μουσική. Η τσαμπουκαλεμένη φωνή του Στράμερ, με τη βαριά προφορά των εγγλέζικων εργατικών συνοικιών, σερφάρισε πάνω απ’ τις κοφτές κιθάρες του «Guns of Brixton»:

*Όταν κλοτσήσουν τη δική σου πόρτα
Πώς θα βγεις έξω;
Με τα χέρια στο κεφάλι
Η στη σκανδάλη του όπλου σου;*

Η μαύρη Μπε-Εμ-Βε άφησε την Εθνική οδό στο ύψος της διασταύρωσης με τη Θήβα χωρίς απρόοπτα, όπως το είχε προβλέψει ο Κάρλο, κι έπιασε με σταθερή ταχύτητα το δρόμο που περνούσε δίπλα απ’ την Γλίκη. Ο δρόμος ήταν έρημος. Η μόνη πάρουσία ζωής έμοιαζε να ’ναι η δέσμη απ’ τα φώτα του αυτοκινήτου, που σάρωναν το δρόμο. Η βροχή είχε σταματήσει, αλλά τα λάστιχα της Μπε-Εμ-Βε σκόρπιζαν στον αέρα ριπές απ’ τις βρόμικες σταγόνες που σήκωναν, καθώς έτρεχαν πάνω στη νοτισμένη άσφαλτο. Μες στο αυτοκίνητο η μουσική έπαιζε σχεδόν εκκωφαντικά:

*... I made a hell around you and you got nowhere to hide
You got no way out, I wanna see you try
You're gonna die
Now you're feeling the hate and you know what is like...*

Ο Κάρλο οδηγούσε αμίλητος. Η Σολ κουνούσε ελαφρά το κεφάλι της με τη μουσική – τα δάχτυλά της χτυπούσαν ρυθμικά το ταυτόπλο του αυτοκινήτου.

«Κάρλο;»

Ο χλομός άντρας χαμήλωσε τη μουσική.

«Ναι;»

«Εκεί μέσα θα παίζει σκυλάδικα, έτσι;»

«Ναι, αν παίζει κάτι, θα είναι σκυλάδικα».

Η Σολ άναψε τσιγάρο και του έριξε ένα πλάγιο βλέμμα.

«Απ' αυτή την άποψη, έχουν στρατηγικό πλεονέκτημα», είπε. «Εννοώ ψυχολογικά».

Ο Κάρλο χαμογέλασε, με το γνωστό στραβό του χαμόγελο.

«Για λίγη ώρα μόνο», απάντησε. «Μετά θα κάνουμε τόση φασαρία που δε θ' ακούγεται τίποτε άλλο. Σε χαλάει πολύ, γλύκα;»

Η Σολ φύσηξε τον καπνό στο παρμπρίζ και τον κοίταξε να διαλύεται προς όλες τις κατευθύνσεις.

«Θα επιζήσω», μουρμούρισε.

Ο Κάρλο έριξε μια ματιά απ' τον καθρέφτη στο πίσω κάθισμα.

«Εσύ, Μι;» ρώτησε.

«Θα βάλω άι-ποντ», απάντησε η μικροκαμωμένη Τσιγγάνα δίχως να σταματήσει να γεμίζει τα όπλα που σώριαζε στα πόδια της.

«Και το Μακρύ Αγόρι, δίπλα σου;»

Ο ψηλόλιγνος άντρας ανασήκωσε τους ώμους του και κοίταξε αδιάφορα έξω απ' το παράθυρο.

«Εγώ δεν έχω πρόβλημα με τα σκυλάδικα», είπε.

Έφτασαν στη διασταύρωση του «Σκορπιού». Ο Κάρλο έκλεισε τη μουσική κι η Μπε-Εμ-Βε μπήκε στον κατηφορικό

χωματόδρομο. Τα λάστιχά της κροτάλισαν πάνω στις μικρές πέτρες. Η Μι τούς μοίρασε τα όπλα και τα ταχτοποίησαν όλοι κάτω απ' τα ρούχα τους. Για τον εαυτό της κράτησε το CZ 100 της Σολ, που οπλίζεται και με το ένα χέρι με τη βοήθεια του άγκιστρου στο πάνω μέρος του και το μικροσκοπικό Ingram M11, που ο ρυθμός βολής του μπορεί να φτάσει τα χίλια φυσίγγια 9mm Para το λεπτό. Θεωρητικά πάντα.

Ο Κάρλο θυμήθηκε την πρώτη φορά που κατέβηκε αυτό το δρόμο, μεθυσμένος, οδηγώντας το αυτοκίνητο του Έκτορα, με τους ηλίθιους φίλους του Τζίμη. Τότε που το τελευταίο πράγμα που θα του περνούσε απ' το μαλά ύταν ότι, λίγους μήνες μετά, θα επέστρεψε ξανά, με τον Έκτορα νεκρό απ' το φαρμακερό κεντρί του «Σκορπιού» και την υπόλοιπη συμμορία στο αμάξι.

... Να στήσει ένα μυδράλιο στη μέση του μαγαζιού και να μην αφήσει κανέναν όρθιο.

Πλησιάζοντας στην τελευταία στροφή πριν απ' το πάρκινγκ, ο Κάρλο έκοψε ομαλά ταχύτητα μέχρι που η Μπε-Εμ-Βε σταμάτησε στο χωματόδρομο, με τη μηχανή της αναμμένη. Ο χλοόμος άντρας γύρισε και κοίταξε τον Σι.

«Έτοιμος;»

«Έφυγα.»

Ο ψηλός άντρας φόρεσε μια μαύρη κουκούλα που άφηνε ακάλυπτα μόνο τα μάτια του, πήρε ένα Sterling L2A1, άνοιξε την αριστερή πόρτα και βγήκε στο δρόμο.

Η Μι τράβηξε την πόρτα και την έκλεισε μαλακά κι αθόρυβα. Είδαν τη μαυροτυμένη του φιγούρα ν' απομακρύνεται σκυρτά και γρήγορα ανάμεσα στους θάλμους, μέχρι που έγινε ένα με το σκοτάδι.

Ο Κάρλο άφησε το φρένο και το αυτοκίνητο κύλησε αργά στην κατηφόρα. Λίγα μέτρα μετά, έστριψε αριστερά και είδαν μπροστά τους το ορθογώνιο κτήριο του «Σκορπιού», μπροστά απ' τη σκοτεινή θάλασσα που αναδευόταν ταραγμένη στο μικρό όρμο.

Στο πάρκινγκ είχε μόνο τρία αυτοκίνητα: μια μεγάλη μαύρη Μερσεντές, ένα κλειστό βαν κι ένα ασημί Όπελ που ο Κάρλο υπέθεσε ότι έπρεπε να 'ταν του Χάρου. Η μεγάλη πινακίδα από νέον ήταν σβηστή. Μια λάμπτα ήταν αναμμένη πάνω απ' την κύρια είσοδο κι ένα αχγό φως περνούσε απ' το φινιστρίνι της πλαι-νής πόρτας.

Οι κοπέλες κοιτούσαν το κτήριο αμίλητες. Ο Κάρλο πάρκα-ρε το αμάξι ανάμεσα στη Μερσεντές και στο βαν, έσβησε τη μη-χανή και τράβηξε το χειρόφρενο. Βγήκαν στον καθαρό αέρα που τους υποδέχτηκε με αραιές ψιχάλες, φόρεσαν τα μακριά τους α-διάβροχα με τα όπλα κρεμασμένα από μέσα κι ο κουστουμαρι-σμένος άντρας με την γκριζαρισμένη κοτσίδα και το περιποιη-μένο μούσι κλείδωσε το αυτοκίνητο. Ξεκίνησαν προς την κε-ντρική είσοδο διασχίζοντας με χαλαρά βήματα το πάρκινγκ. Η Σολ κοίταξε με δέος τη σβησμένη πινακίδα του «Σκορπιού».

«Αριστούργημα!» έκανε.

«Πού να το δεις και αναμμένο».

«Ανυπομονώ να το δω αναμμένο....» είπε γκοκκινομάλλα κο-πέλα με την ξανθιά περούκα. «... Όλο το μαγαζί».

«Μι, όλα καλά;»

«Πάμε, γαμώ τα τακούνια μου...» απάντησε πνιχτά η Τσιγ-γάνα.

«Σου πάνε, πάντως», έκανε ο Κάρλο. «Κι αν αυτό σε κάνει να νιώσεις καλύτερα, έχε υπόψη σου ότι κι εμένα μ' ενοχλεί το μούσι».

«Όταν θα βγαίνουμε, θ' αλλάξουμε: Θα βάλω εγώ το μούσι κι εσύ τα τακούνια, εξυπνάκια».

Η εξωτερική πόρτα του «Σκορπιού» άνοιξε κι ο μεγαλόσω-μος μπράβος φάνηκε στην είσοδο. Τους χαιρέτησε μ' ένα νεύ-μα. Ο Κάρλο ανταπέδωσε το χαιρετισμό. Κοίταξε το ρολόι του: Ήταν δέκα και δεκατέσσερα λεπτά. Πλησίασαν στην πόρτα που κρατούσε ανοιχτή ο γορίλας.

«Καλησπέρα σας», τους υποδέχτηκε με το ηλίθιο χαμόγελο

του μπράβου, αυτό που φοράνε όλοι τους απ' την πρώτη μέρα που πιάνουν αυτή τη δουλειά.

«Καλώς ήρθαμε», απάντησε ο Κάρλο χαμογελώντας και πέρασε στο μικρό προθάλαμο με τις δύο κοπέλες πίσω του. Η δεύτερη πόρτα ήταν ήδη ανοιχτή. Μπήκαν στο «Σκορπιό».

Το πρώτο πράγμα που αντίκρισαν ήταν πέντε όπλα που τους σημάδευαν κατευθείαν στο κεφάλι.

Ο Σι είχε κινηθεί αθόρυβα μες στο σκοτάδι. Είχε τρέξει σκυφτός, από θάμνο σε θάμνο, μέχρι που έφτασε στην πίσω πλευρά του κτηρίου και κόλλησε στον τοίχο. Περπάτησε προσεκτικά πάνω στο μουσκεμένο χώμα μέχρι τη γωνία και κοίταξε την πλαϊνή εξωτερική πλευρά του «Σκορπιού». Ήταν ένας μακρόστενος τοίχος, χωρίς παράθυρα. Το μοναδικό του άνοιγμα ήταν η πόρτα που έβλεπε στο πάρκινγκ. Ήταν κλειστή, αλλά απ' το μικρό στρογγυλό της παράθυρο έβγαινε ένα θαμπό κίτρινο φως. Στο πάρκινγκ δεν υπήρχε ψυχή. Ο μαυροτυμένος άντρας είδε τη μαύρη Μπε-Εμ-Βε παρκαρισμένη ανάμεσα στα άλλα αυτοκίνητα και κατάλαβε ότι ο Κάρλο κι οι κοπέλες πρέπει να είχαν ήδη φτάσει στην κεντρική είσοδο, στην απέναντι πλευρά. Πλησίασε σκυφτός στην πόρτα, σήκωσε το κεφάλι του και κοίταξε μες στο διάδρομο. Δεν είδε κανέναν. Αφού γκράστηκε προσεκτικά και το μόνο που άκουσε ήταν ο ήχος της θάλασσας που άφριζε πίσω απ' το σκεινό όγκο του «Σκορπιού».

Ο Σι κοίταξε το ρολόι του. Έπιασε το Para Ordnance P14 στο πίσω μέρος της ζώνης του, ένα καναδικό πιστόλι με σκοπευτικά τύπου «τριών κουκκίδων» που βολεύουν στο χαμηλό φωτισμό, και το τράβηξε μέχρι τη μέση. Έριξε ακόμα μια ματιά απ' το φινιστρίνι της πόρτας στο ημίφως του έρημου διαδρόμου. Ακούμπησε ξανά με την πλάτη στον τοίχο, πήρε μια βαθιά εισπνοή κι εξέπνευσε αργά. Έπειτα, έσπρωξε μαλακά την πόρτα και μπήκε στο στενό διάδρομο. Η παχιά, βρόμικη μοκέτα έπνι-

Εξ τον ήχο απ' τα βήματά του. Έφτασε στη γωνία, έσφιξε με τα δύο του χέρια το Sterling πάνω στο στομάχι του κι εποιημά- στηκε να στρίψει δεξιά στο διάδρομο.

Αν εκείνη τη στιγμή ο Σι γύριζε να κοιτάξει πίσω του, είναι ίσως πιθανό να έβλεπε μια μαύρη σκιά να μπαίνει αθόρυβα απ' την ίδια πόρτα και να τον ακολουθεί, ένα με τον τοίχο.

Δε γύρισε, όμως.

«Καλώς τα τα παιδιά! Βάλτε τα χέρια πίσω απ' το κεφάλι και πηγαίνετε απέναντι, στον τοίχο. Και με το μαλακό, γιατί στην παραμικρή κίνηση θα σας ταΐσουμε σφαίρες».

Ήταν η βραχγή φωνή του Μάκη αυτή που ακούστηκε πρώτη μες στη βαριά σιωπή της αίθουσας του «Σκορπιού». Ο Κάρλο κι οι δύο κοπέλες σήκωσαν αργά τα χέρια τους και τα σταύρωσαν πίσω απ' το κεφάλι τους. Στα δεξιά τους, οι δύο γορίλες μετακινήθηκαν προς το κέντρο για να τους αφήσουν χώρο στον τοίχο, με τις κάννες των όπλων να τους σημαδεύουν συνεχώς ανάμεσα στα μάτια.

«Έτσι... Σιγά σιγά, με την όπισθεν... Μέχρι ν' ακουμπήσει η πλάτη σας στον τοίχο», γρύλισε ο χοντρός άντρας.

Ο Κάρλο, η Σολ κι η Μί οπισθιώρησαν παγωμένοι προς τον τοίχο που έβλεπε στη θάλασσα. Η Σολ σκόνταψε σ' ένα χαμηλό, φαρδύ ξύλινο τραπέζι.

«Περάστε πίσω απ' το τραπέζι... Έτσι. Η πλάτη στον τοίχο, τα χέρια στο κεφάλι».

Ο Κάρλο διέτρεξε με το βλέμμα του ένα ένα τα μέλη της συμμορίας του «Σκορπιού» που ήταν σχεδόν σε πλήρη απαρτία απέναντί τους:

Ο Μάκης στεκόταν όρθιος έξω απ' την μπάρα και βάσταγε ένα Thompson M1. Το ίδιο κι ο χοντρός καραφλός μπάρμαν δίπλα του. Ήταν μάλλον απ' την τελευταία παρτίδα υποπολυβόλων που

απέσυρε ο Ελληνικός Στρατός μες στη δεκαετία του '90. Ο ψηλός μπράβος που τους είχε ανοίξει την πόρτα τώρα είχε προχωρήσει δυο βήματα μες στο μαγαζί και στεκόταν ανάμεσα στον Μάκη και στην πόρτα, σημαδεύοντάς τους μ' ένα Browning M1935 High Power, κι αυτό απ' τις αποθήκες του Ελληνικού Στρατού. Τα χέρια του ήταν τεντωμένα σε ευθεία μπροστά απ' τους ώμους του. Ανάμεσα στον Μάκη και τον καραφλό, οχυρωμένος πίσω απ' την μπάρα, ο Χάρυ τους σημάδευε κι αυτός μ' ένα αυτόματο πιστόλι Glock G18 που, σίγουρα, δεν ήταν το υπηρεσιακό του. Ήταν απ' αυτά που χρησιμοποιεί η Διοίκηση Γυποβρύχιων Καταστροφών του Πολεμικού Ναυτικού. Στο κέντρο της αίθουσας, μπροστά απ' την πίστα με την κάθετη μπάρα, ένας μπράβος με θηριώδεις διαστάσεις, που ο Κάρλο δεν τον είχε ξαναδεί, κι ο Φράνκο -που δίπλα στο Θηρίο έμοιαζε ακόμα πιο κοντός- τους σημάδευαν με υποπολυβόλα MP5, απ' αυτά που διαθέτουν τόσο η Ελληνική Αστυνομία, όσο κι ο Ελληνικός Στρατός. Ο Φράνκο είχε περασμένο στη ζώνη του ένα Glock 26 Sub-Compact και το Θηρίο ένα Glock G17 των Ειδικών Δυνάμεων του στρατού. Γενικά, πολλά όπλα του στρατού. Όλοι τους φορούσαν μεγάλα λευκά αλεξίσφαιρα γιλέκα πάνω απ' τα ρούχα τους, εκτός απ' τον μπράβο στην πόρτα, που μάλλον το φορούσε από μέσα.

«Αγνώριστος είναι ο μαλάκας», μούγκρισε άγρια ο Φράνκο.

«Σαν να 'χουνε περάσει είκοσι χρόνια από τότε που μας έκανε την πουστιά», είπε ο Μάκης χαμογελώντας άσχημα κάτω απ' το παχύ μουστάκι του. Κοίταξε τον Κάρλο με τα μικρά του μάτια. «Γέρασες, μικρέ. Τουλάχιστον όμως, δε θα πεθάνεις νέος».

Οι υπόλοιποι ξέσπασαν σε χοντρά, μοχθηρά γέλια, που ο Κάρλο τα άκουσε να 'ρχονται από πολύ μακριά, μπερδεμένα με το βουητό που είχε κατακλύσει ξαφνικά το κεφάλι του. Δεν είναι δυνατό να συμβαίνει, σκέφτηκε. Κοίταξε τη Σολ και τη Μι, που στέκονταν όρθιες δίπλα του, με τα χέρια στο κεφάλι, παρατηρώντας αμίλητες τους οπλισμένους άντρες στα μάτια. Συνέβαινε. Λείπει ο μπράβος με το τετράγωνο κεφάλι, ίσως να 'ναι στην

πίσω πόρτα... Ο Σι; Ένιωθε μπερδεμένος, δεν μπορούσε να καταλάβει πώς βρέθηκαν σ' αυτή τη θέση, δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα. Ήξερε μόνο ότι, αν τους απέμενε μια απειροελάχιστη ελπίδα –για έναν αξιοπρεπή θάνατο, έστω–, αυτή είχε το όνομα του ψηλόλιγνου άντρα.

«Όπως βλέπετε, μας αρέσουν οι εκπλήξεις, οπότε είπαμε να σας κάνουμε κι εμείς μία... Μου φαίνεται όμως ότι δεν το εκτιμάς το χιούμορ μας, μικρέ. Δεν τα υπολόγιζες έτσι για απόψε, ε; Πάω στοίχημα ότι αναρωτιέσαι γιατί αργεί ο ψηλός σας φίλος που θα ερχόταν απ' την άλλη», είπε μ' ένα δυσοίωνο χαμόγελο ο ιδιοκτήτης του «Σκορπιού» κι ο Κάρολο κατάλαβε ότι όλα είχαν τελειώσει κι ότι πια δεν υπήρχε καμιά ελπίδα να βγούνε ζωντανοί από 'κει μέσα.

Ο Σι προχώρησε σύμφωνα με το σχέδιο. Έστριψε δεξιά στη γωνία του διαδρόμου. Ήρθε μούρη με μούρη με τον μπράβο με το τετράγωνο κεφάλι, που στεκόταν όρθιος μπροστά στην εσωτερική πόρτα του «Σκορπιού». Ο γορίλας φορούσε ένα μεγάλο λευκό αλεξίσφαιρο γιλέκο πάνω απ' τα ρούχα του και κρατούσε στο δεξί του χέρι ένα Colt M1911A1, ψηλά δίπλα στο αυτί του, με την κάννη να δείχνει το ταβάνι.

Ο ψηλόλιγνος, μαυροντυμένος άντρας τέντωσε τα χέρια του μπροστά κρατώντας το γεμάτο Sterling κι ο γορίλας άπλωσε το αριστερό του χέρι και το πήρε. Το κοίταξε ικανοποιημένος κι έκανε ένα νεύμα με το χοντρό του κεφάλι δείχνοντας πίσω απ' την πλάτη του Σι, προς το διάδρομο και την πλαϊνή έξοδο. Έχωσε το πιστόλι στο πίσω μέρος της ζώνης του και στράφηκε προς την ενδιάμεση πόρτα.

Ο Σι έμεινε για λίγες στιγμές ακίνητος κοιτάζοντας την πλάστικη, λευκή πλάτη του μπράβου. Άκουσε το συγκεχυμένο ήχο μιας βραχνής φωνής που ήταν σαν να βγαίνει από ένα βαθύ, σκοτεινό πηγάδι και του φάνηκε ότι αυτή η φωνή ερχόταν από

κάπου πολύ παλιά, απ' τα βάθη των αιώνων – τόσο παλιά που θα 'πρεπε να την έχει ήδη ξεχάσει.

Έκανε απότομα μεταβολή κι έστριψε γρήγορα αριστερά στη γωνία του διαδρόμου προς την έξοδο. Πρόλαβε να δει για μια στιγμή μόνο κάτι που του φάνηκε τεράστιο και μαύρο μπροστά του, ένιωσε ένα στιγματίο οξύ πόνο να διαπερνάει το κεφάλι του και βυθίστηκε σ' ένα βαθύ, γλυκερό σκοτάδι.

«Δεν έχετε καταλάβει τι σας χτύπησε, μαλάκες, έτσι; Πήγατε να μας πουλήσετε τσαμπουκά, λες κι εμείς είμαστε τίποτα του παρθεναγωγείου...»

Ο ιδιοκτήτης του «Σκορπιού» συνέχιζε το οργισμένο του λογύδριο και ήταν προφανές ότι ένιωθε σαν τον καίσαρα που απευθύνεται στους μελλοθάνατους. Το γλεντούσε. Έδινε την παράστασή του κι οι τρεις μελλοθάνατοι, όρθιοι με την πλάτη στον τοίχο και τα χέρια στο κεφάλι, ήζεραν ότι τα λόγια του ήταν η άμμος στην κλεψύδρα που μέτραγε τις τελευταίες στιγμές της ζωής τους.

Ο Κάρλο έκαιγε το μαλό του προσπαθώντας να καταλάβει πώς στο διάολο την πάτησαν έτσι κι έπεσαν με τα μούτρα μες στο δόκανο. Επίσης, αναρωτιόταν τι σκατά να 'γινε με τον Σι στην πίσω πόρτα. Ήδη είχε περάσει πολύ περισσότερος χρόνος από δεκαπέντε δευτερόλεπτα κι ήταν προφανές ότι και το πλήρωμα αυτής της γαλέρας κάτι περίμενε από εκείνη την πλευρά, γι' αυτό και δεν τους είχαν αφοπλίσει ακόμα.

«Απόψε θα καταλάβετε ποιος κάνει κουμάντο εδώ μέσα, μια και καλή», συνέχισε ο μουστάκιας. «Διαταράξατε την τάξη κι εδώ πέρα υπεύθυνοι για την τάξη είμαστε εμείς. Και θα σας δώσουμε ένα καλό μάθημα στα ενοχλητικά σας κωλαράκια, απ' αυτά τα μαθήματα που τα θυμάται κανείς μια ζωή. Αλλά εσάς δε θα σας χρησιμέψει, γιατί εσείς δε θα ζήσετε πολύ ακόμα, με τις μαλακίες που κάνετε. Εμείς όμως θα σας το δώσουμε, γιατί εμείς αγαπάμε την τάξη – έτσι δεν είναι, Χάρυ;»

Ο γκριζομάλλης άντρας πίσω απ' την μπάρα σήκωσε ειρωνικά τα φρύδια του. Ο Κάρλο έβλεπε το πρόσωπό του μισοχρυμένο πίσω απ' την κάνη του Glock που τον σημάδευε κατευθείαν ανάμεσα στα μάτια.

«Μην είσαι κακός με τα παιδιά, Μάκη, εμείς δεν είμαστε εκδικητικοί τύποι... Άλλωστε, ο νεαρός προσήλθε οικειοθελώς να παραδοθεί. Μας έφερε -συγγνώμη, σου έφερε- και δύο γκόμενες δώρο, σε αντάλλαγμα γι' αυτή που είχε πάρει κατά λάθος μαζί του την τελευταία φορά που έφυγε απ' το μαγαζί!».

«Και ωραίες γκόμενες, μάλιστα, οφείλω να πω», γρύλισε ο Μάκης δείχνοντας τα δόντια του. «Θα χουμε την ευκαιρία να το διασκεδάσουμε απόψε -όλη η νύχτα είναι δική μας. Όσο για σένα, μικρέ, παρόλο που δε σε συμπαθώ καθόλου -και φταις εσύ γι' αυτό-, θα χεις την ευκαιρία να παρακολουθήσεις δύο έργα σεξ απόψε. Μόνο που η θέση σου θα ναι λίγο δύσκολη και το εισιτήριο θα το πληρώσεις στο τέλος!».

«Θα τον αναλάβουμε εγώ κι ο Σκύλος το μαλάκα», είπε με μίσος ο Φράνκο. «Θα τον περιποιηθούμε πόντο πόντο. Μόνο τα μάτια και τα αυτιά του δε θα πειράξουμε, για ν' ακούει και να βλέπει!».

Ο χλοιόμος άντρας κοίταξε τις κάννες απέναντί τους και είδε πίσω τους έξι φίδια να σαλεύουν και να στριφογυρίζουν ανυπόμονα, με τις διχαλωτές τους γλώσσες να στάζουν άρρωστο, φονικό δηλητήριο. Θα δινε τα πάντα για να στεκόταν μόνος του σ' αυτό τον τοίχο, για να μην είχαν έρθει οι κοπέλες κι ο Σι εδώ μέσα. Αλλά τώρα ήταν εδώ, τουλάχιστον οι τρεις τους, και ήξερε ότι εκείνη τη στιγμή σκέφτονταν το ίδιο πράγμα: Δε θα έκαναν το χατίρι στα φίδια του «Σκορπιού». Θα επέλεγαν ένα γρήγορο θάνατο, λέγοντας «αντίο» κι επιχειρώντας να τραβήξουν τα όπλα τους, τρώγοντας όσο μολύβι χρειαζόταν για να πεθάνουν στα σύγουρα.

«Εγώ είμαι κατά της άσκοπης βίας, παιδιά», ακούστηκε η φωνή του Χάρου απ' την μπάρα, «και γι' αυτό προτείνω να κάνουμε μια συμφωνία: Εσείς θα μας πείτε τα κανονικά σας ονό-

ματα, πού βρήκατε τα όπλα και τα αλεξίσφαιρα, που κουβαλάτε κάτω απ' τα αδιάβροχα, και τι ρόλο βαράτε γενικώς...»

«Ωρες ώρες είσαι τόσο μπάτσος, ρε Χάρου», μουρμούρισε βραχνά ο χοντρός ιδιοκτήτης του «Σκορπιού».

«... Τα οποία, ούτως ή άλλως, θα μάθαινα, αλλά έτσι θα γλυτώσω κόπο και χρόνο. Κι εγώ σάς υπόσχομαι ότι δε θα υπάρξει άσκοπη βία εις βάρος σας. Δε θα κερδίσετε τη ζωή σας, βέβαια, αλλά θα κερδίσετε ένα γρήγορο κι ανώδυνο θάνατο. Το οποίο, για τη θέση στην οποία βρίσκεστε, δεν είναι και λίγο». Κοίταξε με τα κίτρινα μάτια του τον Κάρλο. «Δεν μπλοφάρω, μικρέ, δεν είναι ώρες για φέματα τούτες. Σας δίνω το λόγο μου γι' αυτό».

Ο Κάρλο σκέφτηκε ότι, όσο αξιόπιστη είναι μια προεκλογική υπόσχεση, άλλο τόσο είναι κι ο λόγος ενός μπάτσου, και χαμογέλασε στραβά μ' αυτή την καρικατούρα ανάκρισης, που βρόμαγε γηλιθιότητα και μπατσίλα από χιλιόμετρα. Ο «Ντέρτι Χάρου» παρουσίαζε για υπερπροσφορά ένα γρήγορο θάνατο που, έτσι κι αλλιώς, είχαν στο τσεπάκι τους ανά πάσα στιγμή, παιζοντας το κλισαρισμένο του ρολάκι στο αρχαιότερο θέατρο που υπάρχει, από τότε τουλάχιστον που οι κοινωνίες ανακάλυψαν τους μπάτσους: ο «καλός» Χάρου κι ο «κακός» Μάκης. Στοιχημάτισε ότι τώρα ήταν η πάλι η σειρά του «κακού» και δεν έπεισε έξω:

«Ποια άσκοπη βία, ρε Χάρου, θα μας τρελάνεις; Αυτό το κωλόπαιδο κοπάνησε τον Σκύλο, μου άρπαξε μια Ρωσίδα και μου κουβαλήθηκε εδώ με την παρέα του, οπλισμένοι σαν αστακοί, για να μας γαμήσουνε». Ο μουστάκιας έφτυσε κάτω. «Αλλά οι σκορπιοί γαμάνε τους αστακούς», είπε αφήνοντας ένα βραχνό χάχανο και κοίταξε λοξά τον καραφλό μπάρμαν που στεκόταν δίπλα του με το δάχτυλο στη σκανδάλη του Thompson. «Σημείωσέ το αυτό, Γλόρυπε: «Οι σκορπιοί γαμάνε τους αστακούς»».

Ο Γλόρυπος, ο Φράνκο κι οι δύο μπράβοι χαμογέλασαν με άγρια ικανοποίηση. Ο Μάκης συνέχισε με αυταρέσκεια:

«Όμως, δεν είμαι παράλογος άνθρωπος. Αν ο νεαρός εδώ ανοίξει το στοματάκι του για όσα τον ρωτήσαμε, κι αν μας πει

επιπλέον πού καβάτζωσε τη Ρωσίδα, εγώ πάω πάσο. Θα εξηγήσω μάλιστα στα ποντικάκια μου πώς πιάστηκαν στη φάκα – κρίμα να μείνουν με την απορία. Και δε θα υπάρξει άσκοπη βία».

«Όπως με το φίλο μου, τον πιτσιρικά, ε;»

Ήταν η πρώτη φορά εκείνο το βράδυ, που ακούστηκε η φωνή του Κάρλο εκεί μέσα.

«Ο φίλος σου ήταν μαλάκιας, μικρές, σαν κι εσένα», γρύλισε επιτιμητικά ο χοντρός. «Δε συνεργάστηκε – ήθελε να το παίξει ήρωας βλέπεις. Τουλάχιστον, ο ψηλός σας φίλος ήταν πιο έξυπνος από εσάς – γι' αυτό και θα χει καλύτερη τύχη».

Ο Κάρλο πάγωσε.

«Κατάπιες τη γλώσσα σου πάλι, ε;» κάγχασε ο Μάκης. «Βάλ' την στη θέση της και μίλα, γιατί μόλις ανοίξει τούτη η πόρτα θα χει γράψει τέλος χρόνου».

«Τι κάνει τόση ώρα ο Σκύλος;»

Ο Φράνκο ήταν σίγουρα ο πιο ανυπόμονος, αν και ο Κάρλο, όπως επίσης κι οι δύο κοπέλες, είχε προσέξει ότι εδώ και λίγη ώρα όλοι τους έριχναν αλεφτές ματιές στην ενδιάμεση πόρτα.

Τότε ήταν που ακούστηκε ο πυροβολισμός. Ήταν ένας ήχος βαρύς και υπόκωφος, που έμοιαζε να ρθε ακριβώς πίσω απ' την κλειστή πόρτα και τους έκανε όλους ν' αναπηδήσουν. Ο Φράνκο σκούντησε τον τύπο δίπλα του και το Θηρίο γύρισε και σημάδεψε με το υποπολυβόλο την πόρτα. Τα όπλα των υπολοίπων συνέχισαν να σημαδεύουν τον αδύνατο άντρα και τις δύο κοπέλες, αλλά ο Κάρλο παρατήρησε έναν ελαφρύ εκνευρισμό στην παρέα του «Σκορπιού».

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε ο Χάρυ.

«Ήταν από πιστόλι», έκανε ο Φράνκο.

«Χαίρω πολύ», απάντησε εκνευρισμένος ο ξερακιανός άντρας.

«Εννοώ ότι ο άλλος είχε αυτόματο. Ο Σκύλος έχει πιστόλι», διευκρίνισε ο ξανθωπός μπράβος. «Κι έχει και μια ευαισθησία στα δάχτυλα – αν ο ψηλός έκανε καμιά μαλακία, τόσο το καλύτερο», είπε χαμογελώντας.

«Γλόμπε, πήγαινε να δεις», γρύλισε ο Μάκης.

Ο καραφλός μπάρμαν του «Σκορπιού» γύρισε προς την κλειστή πόρτα σημαδεύοντάς την με το M1 κι έκανε δυο διστακτικά βήματα προς το μέρος της.

«Σκύλε!» φώναξε.

Δεν πήρε απάντηση. Ο Μάκης έσμιξε τα φρύδια του κι έστρεψε το δικό του Thompson προς την πόρτα.

«Άντε, πήγαινε», έκανε άγρια, «σε καλύπτω κι εγώ».

«Ακίνητοι εσείς», πέταξε απειλητικά ο Χάρου που μαζί με τον Φράνκο και τον ψηλό μπράβο της κεντρικής πόρτας συνέχιζαν να σημαδεύουν το κεφάλι της Σολ, του Κάρλο και της Μι.

Ο Γλόμπος προχώρησε αργά προς την πόρτα που παρέμενε κλειστή. Η απόλυτη σιωπή που επικρατούσε στην αίθουσα του «Σκορπιού» ήταν φορτωμένη με ένταση κι εκνευρισμό. Ο παχύς άντρας ήταν περίπου τέσσερα μέτρα μακριά απ' την ενδιάμεση πόρτα όταν είδε το πόμολο να γυρίζει. Η πόρτα άνοιξε αργά κι απ' το στενό άνοιγμά της είδαν να ξεπροβάλει πρώτα το Sterling του Σι και μαζί του η άκρη απ' το λευκό αλεξίσφαιρο γιλέκο του Σκύλου. Οι άντρες του «Σκορπιού» ξεφύσησαν με ανακούφιση.

«Ρε μαλάκα Σκύλε, μας κάνεις πλάκα;» μούγκρισε ο Μάκης κι αμέσως μετά η πόρτα άνοιξε διάπλατα μ' έναν κοφτό κρότο που τον ακολούθησε το μεταλλικό κροτάλισμα του Sterling.

Το υποπολυβόλο Sterling L2A1 ξεκίνησε να κατασκευάζεται το 1953 για λογαριασμό του Βρετανικού Στρατού και έκτοτε χρησιμοποιήθηκε σε περισσότερες από πενήντα χώρες. Το κοντάκιό του διπλώνει προς τα κάτω και φτάνει να γυρίσει μέχρι μπροστά, κάτω απ' τη διάτρητη σωληνωτή του κάννη, ενώ ο κυρτός γεμιστήρας τοποθετείται στο μέσο της αριστερής πλευράς του σχηματίζοντας γωνία ενενήντα μοιρών με τη σκανδάλη. Αυτή η κατασκευή τού εξασφαλίζει τη μέγιστη δυνατή αξιοπιστία. Πράγμα το οποίο σημαίνει ότι μπορεί κάποιος ν' αδειάσει με

κοφτές ή συνεχόμενες ριπές τις τριάντα τέσσερις σφαίρες 9mm Para του γεμιστήρα του στο εσωτερικό, ας πούμε, μιας αίθουσας γεμάτης ανθρώπους, χωρίς καμιά εμπλοκή.

Αυτό, δηλαδή, που έκανε κι ο άνθρωπος που κλότσησε την εσωτερική πόρτα, γαζώνοντας την αίθουσα του «Σκορπιού» απ' την πίστα μέχρι την μπάρα.

Οι πρώτες σφαίρες βρήκαν το Θηρίο και τον Φράνκο και τους τίναξαν στο πάτωμα κι οι επόμενες διέλυσαν κυριολεκτικά το κεφάλι του Γλόμπου φτιάχνοντας γύρω του ένα σιντριβάνι από μυαλά και αίματα. Ο ψηλός μπράβος στην απέναντι πόρτα έκανε μια βουτιά προς τα αριστερά, προσπαθώντας να χωθεί πίσω απ' την μπάρα. Οι ριπές του Sterling πέρασαν δυο φορές πάνω απ' τον Μάκη που παραπατούσε ουρλιάζοντας και πυροβολούσε στο γάμο του Καραγκιόζη. Οι σφαίρες απ' το MP5 του θηριώδη μπράβου που έριχνε γονατιστός, με τα πόδια του ματωμένα, σχεδόν ξήλωσαν το πάνω μέρος της ενδιάμεσης πόρτας.

Η βαριά σιωπή διαλύθηκε μες στη χαώδη ηχητική έκρηξη από καθρέφτες που έπεφταν κομμάτια, άγριες κραυγές, μπουκάλια που έσπαζαν στέλνοντας ριπές αλκοόλ και θρυμματισμένων γυαλιών στον αέρα και τον εκκωφαντικό θόρυβο πολλών όπλων που πυροβολούσαν ταυτόχρονα. Μέσα σ' ένα σύννεφο από σκόνη, σφαίρες και κομμάτια ξύλου που χόρευαν άτακτα στον αέρα, η αίθουσα του «Σκορπιού» διαλύσταν κι αυτή, όπως διαλύεται ένα σώμα που έχει δεχτεί ταυτόχρονα πενήντα σφαίρες ντουμ-ντουμ.

«Κάτω!» ούρλιαξε ο Κάρλο τραβώντας τις δυο κοπέλες μαζί του καθώς έσκυψε. Είδε μες στο νέφος που απλωνόταν στην αίθουσα τα κίτρινα μάτια και την κάννη απ' το όπλο του Χάρυ να τους σημαδεύει και να ξερνάει φωτιά.

Του φάνηκε ότι σχεδόν άκουσε τη σφαίρα που πέρασε ξυστά πάνω απ' το δεξί του αυτί και ταυτόχρονα ένιωσε έναν οξύ και διαπεραστικό πόνο που τίναξε τον κορμό του λίγα εκατοστά πί-

σω, σαν να του διέλυσαν τα πλευρά με μπετόβεργα. Κλότσησε το χαμηλό, πλατύ τραπέζι με δύναμη σηκώνοντας τη μια πλευρά του στον αέρα κι ἐπεσε πίσω του, κρατώντας το όρθιο με το αριστερό του χέρι και στριμώχνοντας το σώμα του κολλητά στην ξύλινη επιφάνεια. Στα αριστερά του, η Μι είχε ήδη κάνει βουτιά στο πάτωμα κατρακυλώντας προς τη γωνία της αίθουσας και τώρα, στριμωγμένη ανάμεσα στη γωνία και τη στενή πλαινή πλευρά του καναπέ, έβγαζε το Ingram απ' το μακρύ της αδιάβροχο. Ο Κάρλο έστρεψε το κεφάλι του δεξιά κι είδε τη Σολ πεσμένη δίπλα του σε εμβρυωμένη στάση, με τα χέρια στο κεφάλι και τα πόδια της να εξέχουν ακάλυπτα έξω απ' το όρθιο τραπέζι. Τύλιξε το δεξιό του χέρι γύρω απ' τη μέση της και την έσυρε κοντά του, ενώ οι σφαίρες απ' τα δίπλα του Χάρου και του ψηλού μπράβου, που ήταν καλυμμένος δίπλα του πίσω απ' την μπάρα, έπεφταν βροχή γύρω τους τινάζοντας στον αέρα σοβάδες απ' τον τοίχο και μικρά κομμάτια ξύλου απ' το τραπέζι και το πάτωμα. Έψαξε με το χέρι του μέσα απ' το αδιάβροχο κι ἐπιασε πρώτα τη λαβή του Walther που εξείχε απ' τη ζώνη του.

«Στην μπάρα! Ρίχνε στην μπάρα!» ούρλιαξε ξανά προς το μέρος της Μι.

Έφερε το πιστόλι με τα δύο του χέρια πάνω απ' το κορμί της Σολ σημαδεύοντας το πεσμένο στο πλάι σώμα του Φράνκυ που εκείνη τη στιγμή είχε γυρίσει προς το μέρος τους κι έστρεψε πάνω τους την κάννη του MP5. Το σκαλοπάτι της υπερυψωμένης πίστας πρόσφερε φυσική κάλυψη στον ξαπλωμένο στο πάτωμα ξανθωπό μπράβο απ' τα πυρά του Sterling, που εξακολουθούσε να γαζώνει με κοφτές ριπές το εσωτερικό της αίθουσας του «Σκορπιού». Δίπλα στον Φράνκυ, ο θηριώδης μπράβος, γονατιστός στα ματωμένα του πόδια, με την τεράστια λευκή του πλάτη γυρισμένη στον Κάρλο και στις κοπέλες, έριχνε ασταμάτητα με το δικό του δόπλο στην ενδιάμεση πόρτα, αναγκάζοντας την αθέατη μορφή με το Sterling να παραμένει ένα δύο μέτρα έξω απ' την κύρια αίθουσα, στο διάδρομο πίσω απ' την εσωτερική πόρτα.

Ο Κάρλο τράβηξε τη σκανδάλη. Η πρώτη σφαίρα διέλυσε το δεξή αγκώνα του ξαπλωμένου κοντού, πετώντας το MP5 απ' τα χέρια του, κι η δεύτερη καρφώθηκε στο αριστερό του μπράτσο. Ο Φράνκο ούρλιαξε φτύνοντας σάλια και το πιστόλι στο χέρι του Κάρλο κλότσησε άλλες δύο φορές, φυτεύοντας δύο σφαίρες στο πλάι της λεκάνης του μοχθηρού άντρα. Το Θηρίο δίπλα του έκανε να γυρίσει κι ο Κάρλο άδειασε το Walther, ξηλώνοντας του τη μύτη και τα σαγόνια και στέλνοντας κόκκινους πίδακες να ραντίσουν την πίστα του «Σκορπιού».

«Σολ!» φώναξε ο Κάρλο τραβώντας το Scorpion απ' το αδιάβροχο, αλλά η φωνή του χάθηκε μες στο θόρυβο απ' τα συνεχόμενα πυρά του Sterling. Ο αθέατος χειριστής του αποτέλειωνε τον ιδιοκτήτη του «Σκορπιού», που βρισκόταν στο οπτικό του πεδίο, στην ευθεία ανάμεσα στις δύο πόρτες της αίθουσας. Το χοντρό σώμα του μελαχρινού μεστήλικα οπισθοχωρούσε με σπασμαδικά τινάγματα καθώς οι αλλεπάλληλες ριπές άλεθαν το κεφάλι και τα άκρα γύρω απ' το καταματωμένο του αλεξίσφαιρο, μέχρι που σωριάστηκε μπροστά στην κεντρική είσοδο, διάτρητος σαν ένα παχύ σάρκινο σουρωτήρι.

Η Σολ δεν απάντησε. Ο Κάρλο κόλλησε πάνω της προσπαθώντας να μείνει καλυμμένος πίσω απ' το ξύλινο τραπέζι κι ένιωσε το κορμί της να τρέμει και να συσπάται βάναυσα. Προσπάθησε ν' ακούσει την αναπνοή της, αλλά το μόνο που άκουσε ήταν ένα συριχτό αγκομαχητό. Τα χέρια της κρατούσαν το λαμιό της και ήταν βουτηγμένα στο αίμα. Γύρω απ' το κεφάλι της μια κόκκινη κηλίδα απλωνόταν στο σημαδεμένο από αιχμήρά τακούνια και καψίματα από τσιγάρα πάτωμα, σαν αιμάτινο φωτοστέφανο.

Ο Κάρλο σήκωσε το Scorpion πάνω απ' το τραπέζι κι έριξε στα τυφλά προς την μπάρα. Αμέσως μετά έβγαλε το κεφάλι του και διέτρεξε με μια γρήγορη ματιά το εσωτερικό της αίθουσας.

Μετά τον πανικό και το χάος που ακολούθησε τις πρώτες ριπές του Sterling και που δε θα 'χε κρατήσει παραπάνω από λί-

γα δευτερόλεπτα, οι θέσεις όλων είχαν αναδιαταχτεί κι έδειχναν να 'χουν σταθεροποιηθεί μες στην αιματοβαμμένη αίθουσα:

Η Μι ήταν στριμωγμένη στη γωνία πίσω απ' το μπράτσο του καναπέ, ρίχνοντας με το Ingram και το CZ 100 απέναντί της, προς τη μεγάλη μπάρα. Ο Κάρλο κι η Σολ είχαν καλυφτεί πίσω απ' το αναποδογυρισμένο ξύλινο τραπέζι. Ο χλοιός άντρας κρατούσε με τα δύο του χέρια το Scorpion κι η κοπέλα έτρεμε, με το σώμα της κουλουριασμένο πάνω στο λεκιασμένο πάτωμα. Στην απέναντι πλευρά της αίθουσας, ο Χάρυ κι ο ψηλός μπράβος, σκυμμένοι πίσω απ' την ξύλινη μπάρα που πια ήταν διάτρητη από σφαίρες σαν επαρχιακή πινακίδα, μοίραζαν τα πυρά τους προς δύο διαφορετικές κατευθύνσεις: ο μπράβος έριχνε προς την πλευρά της Μι κι ο ξερακιανός μπάτσος προς την ενδιάμεση πόρτα. Ο Φράνκο κι ο τεράστιος μπράβος σφάδαζαν ξαπλωμένοι στο κέντρο, ενώ ο Μάκης κι ο Γλόμπος είχαν αποχαιρετήσει τα εγκόσιμα για τα καλά και μούλιαζαν ατάραχοι, βουτηγμένοι μες στις πηγτές λίμνες απ' το ίδιο τους το αίμα. Ο τύπος με το Sterling παρέμενε αθέατος πίσω απ' την ενδιάμεση πόρτα, προφυλαγμένος απ' τα πυρά του Χάρυ και τα βλέμματα όλων.

«Κάρλο;»

Τη φωνή της Μι ακολούθησε μια ακόμα ομοβροντία απ' τη μεριά της μπάρας, που σήκωσε μικρά σύννεφα σκόνης στον τοίχο πίσω τους.

«Η Σολ χτυπήθηκε στο λαιμό», της φώναξε. «Αλλά είναι ζωντανή.»

Η Τσιγγάνα έστειλε μια παρατεταμένη ομοβροντία που ξήλωσε κομμάτια ξύλου απ' το πάνω μέρος της μπάρας, έσπασε μπουκάλια και ποτήρια στα ράφια κι έκανε τους δύο άντρες απέναντι της να καλυφτούν ξανά.

Ο Κάρλο έσφιξε το Scorpion στα χέρια του και κοίταξε προς την πίστα, εκεί που ο Φράνκο κι ο σωματώδης μπράβος σφάδαζαν ακόμα. Ένιωσε ένα ελαφρύ τράβηγμα στο μακρύ του α-

διάβροχο κι είδε το ματωμένο χέρι της Σολ. Έγειρε πάνω της και την κοίταξε.

Το πρόσωπό της ήταν κάτωχρο, τα μάτια της ανοιχτά και το βλέμμα της τον κάρφωνε κατευθείαν μες στα δικά του, ενώ με το χέρι της προσπαθούσε να βρει μια δίοδο στο αδιάβροχό της. Ο Κάρλο πέρασε το χέρι του ανάμεσα απ' τα κουμπιά του μαύρου μουσαρά και τράβηξε απαλά ένα μικρό πιστόλι CZ 83 απ' τη θήκη κάτω απ' την αριστερή της μασχάλη. Το έβαλε στο δεξί της χέρι, άφησε το Scorpion δίπλα του και με τα δυο του χέρια την βοήθησε να κρατήσει το όπλο σταθερό. Τώρα κοιτούσαν κι οι δυο προς το κέντρο της αίθουσας.

Ο θηριώδης μπράβος προσπαθούσε να στηριχτεί ξανά στα ματωμένα του πόδια. Γύρισε προς το μέρος τους και το πρόσωπό του ήταν μια φρικτή κατακόκκινη μάσκα. Ένα δυο δόντια εξείχαν κολλημένα στο πηχτό αίμα πάνω στα μάγουλά του. Ο Κάρλο έκλεισε στα χέρια του το ματωμένο χέρι της Σολ και τη λαβή του CZ, σημάδεψε προσεκτικά και πίεσε το δάχτυλό της τραβώντας τη σκανδάλη. Η σφαίρα τρύπησε το κεφάλι του γίγαντα στον κρόταφο, κόβοντας ένα μικρό κομμάτι απ' το αριστερό του αυτί. Το Θηρίο χρέμασε τα χέρια του κι έπεσε μονοκόμματο στο πλάι. Το κρανίο του τσακίστηκε στην κόψη του σκαλοπατιού της πίστας.

«Μπράβο, γλυκιά μου!» ψιθύρισε ο Κάρλο. «Ένα γουρούνι λιγότερο».

Η Σολ χαμογέλασε αχνά κι έκλεισε τα μάτια της. Ο Κάρλο έβγαλε το μαχαίρι του, έκοψε ένα μεγάλο κομμάτι απ' το γιλέκο του και το σφήνωσε ανάμεσα στα χέρια και στην τρύπα στο λαιμό της. Έβαλε στη ζώνη του το CZ, τράβηξε απ' την εσωτερική τσέπη της καμπαρντίνας του το Uzi pistol και το έστρεψε προς την μπάρα.

Ο Κάρλο ήξερε ότι τώρα είχαν το πάνω χέρι μες στην αίθουσα του «Σκορπιού», όπως ήξερε ότι κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε ήταν σε βάρος τους. Ο Χάρου κι ο μπράβος πίσω απ'

την μπάρα είχαν ν' αντιμετωπίσουν τα πυρά της Μι, τα δικά του και του τύπου που έριχνε με το Sterling –ο Κάρλο ήταν σίγουρος ότι δεν μπορούσε να 'ναι άλλος απ' τον Σι-, που τώρα είχε χαθεί ξανά πίσω απ' την ενδιάμεση πόρτα – προφανώς, αλλά ζοντας γεμιστήρα. Αλλά αυτή η κατάσταση μπορούσε να τραβήξει για αρκετή ώρα έτσι, κι εν τω μεταξύ η Σολ πέθαινε και σύντομα, αν δεν το είχε κάνει ήδη, ο ξερακιανός μπάτσος θα καλούσε την Αστυνομία για ενισχύσεις, γνωρίζοντας ότι είναι ο μόνος δρόμος που του απέμεινε για να σώσει το τομάρι του.

'Επρεπε να τελειώνουν σύντομα κι ο μόνος τρόπος ήταν να ξετρυπώσουν τον Χάρυ και τον ψηλό μπράβο απ' την μπάρα. Δυο σφαίρες καρφώθηκαν στο ξύλινο τραπέζι κι ο Κάρλο απάντησε πυροβολώντας ταυτόχρονα με τη Μι, αναγκάζοντας τους δυο άντρες να καλυφτούν ξανά. Στην ενδιάμεση πόρτα εμφανίστηκε για μια μόνο στιγμή ο άνθρωπος με το Sterling.

Φορούσε ένα φαρδύ, μαύρο στρατιωτικό παντελόνι, το τεράστιο, λευκό, ματωμένο αλεξίσφαιρο του Σκύλου και την κουκούλα του Σι, κρατούσε με τα δυο του χέρια το Sterling, αλλά δεν ήταν ο Σι ούτε ο Σκύλος. Ήταν πιο κοντός κι απ' τους δυο τους, έριχνε σαν δαιμονισμένος, κι αν ο Κάρλο πίστευε έστω και λίγο στα φαντάσματα, θα ορκιζόταν ότι έβλεπε το φάντασμα του Έκτορα.

Σαν ν' άκουσε τη σκέψη του Κάρλο, του έκανε νόημα να ρίξει προς την μπάρα και χάθηκε ξανά πίσω απ' το άνοιγμα της πόρτας. Ο Κάρλο στερέωσε το όπλο του στην κόψη του τραπέζιού, έκανε με τη σειρά του ένα νεύμα στη Μι κι άρχισαν να ρίχνουν ταυτόχρονα, εξαπολύοντας μια μολυβένια θύελλα πάνω απ' τα κεφάλια των δυο αντρών που καλύφτηκαν ξανά. Ο Κάρλο είδε το μυστηριώδη τους σύμμαχο να εκτινάσσεται σαν αιλουροειδές απ' τη βάση της πόρτας, να κατρακυλάει αστραπιαία μέχρι την άκρη της μπάρας και να σταματάει γονατιστός στο τελείωμά της.

Ο Κάρλο κατάλαβε. Γύρισε το όπλο του προς την άλλη άκρη

της μπάρας, σημαδεύοντας στο κενό ανάμεσα στο τελείωμά της και στον αριστερό τοίχο. Η Μι είχε ήδη κάνει το ίδιο. Με μια απότομη κίνηση ο μασκοφόρος γύρισε το Sterling στο εσωτερικό του στενού διαδρόμου πίσω απ' την μπάρα κι άνοιξε πυρ.

Ακούστηκαν πονεμένα ουρλιαχτά μάζι με τη συνεχόμενη ομιθροντία κι απ' την άλλη όχρη της μπάρας ξεπρόβαλε πρώτος ο ψηλός μπράβος που σερνόταν στα τέσσερα. Ο Κάρλο τον άφησε στη Μι, που τον υποδέχτηκε γαζώνοντας τον με το Ingram, και άρμησε προς το μπαρ, διασχίζοντας σκυφτός την αίθουσα. Ξάπλωσε σχεδόν ο μισός πάνω στην κατατρυπημένη από σφαίρες ξύλινη επιφάνεια, άπλωσε το δεξί του χέρι γυρίζοντας το Uzi στο εσωτερικό του μπαρ και γάζωσε στα τυφλά προς το πάτωμα, εκεί που υπολόγιζε ότι ήταν ο πενηντάρης μπάτσος, μέχρι που το όπλο άδειασε. Το άφησε και τράβηξε απ' τη ζώνη του το CZ. Και ξαφνικά, απλώθηκε ξανά σιωπή στην αίθουσα. Ο άνθρωπος με την κουκούλα σηκώθηκε, του έκανε ένα νόημα με τα χέρια ότι όλα είχαν τελειώσει και χάθηκε τρέχοντας προς την ενδιάμεση πόρτα.

Η Μι τινάχτηκε απότομα, έτρεξε προς τη μεριά της Σολ και γονάτισε δίπλα της. Ο Κάρλο ανέβηκε μ' ένα σάλτο στην μπάρα κι επιθεώρησε το εσωτερικό της: Ο Χάρυ ήταν καθισμένος στραβά στο πάτωμα, νεκρός, με την άμορφη μάζα που κάποτε ήταν το κεφάλι του να σχηματίζει μια αφύσικη γωνία με το υπόλοιπο σώμα του. Δίπλα του, ανάμεσα σε πιτσιλιές από αίμα, ήταν πεσμένο το Glock, ένα περίστροφο Astra-Police και το κινητό του τηλέφωνο. Ο Κάρλο προσγειώθηκε δίπλα του και το πήρε στα χέρια του. Ο μπάτσος το 'χε ανοίξει, αλλά δεν είχε προλάβει να πληκτρολογήσει τον κωδικό. Ο χλομός άντρας έκανε τον κύκλο και βγήκε απ' την μπάρα περνώντας πάνω απ' τα πτώματα του ψηλού μπράβου και του Μάκη. Πλησίασε γρήγορα τον Φράνκο που εξακολουθούσε να σφαδάζει στο κέντρο της αίθουσας, έσπρωξε το MP5 μακριά του και του 'ριξε μια κλοτσιά στο κεφάλι.

Εκείνη τη στιγμή η μισάνοιχτη, ξεχαρβαλωμένη ενδιάμεση πόρτα άνοιξε ξανά και ξεπρόβαλε η ματωμένη πλάτη απ' το λευκό αλεξίσφαιρο του ανθρώπου με την κουκούλα. Έμπαινε στην αίθουσα πισωπατώντας, σέρνοντας απ' τις μασχάλες ένα ανθρώπινο σώμα. Ο Κάρλο όρθιος, ακίνητος, με το πιστόλι στο δεξί του χέρι, είδε τη μιστηριώδη μορφή να σέρνει τον ξαπλωμένο άντρα στην αίθουσα και να τον αφήνει στο πάτωμα, με την πλάτη του ν' ακουμπάει στην μπάρα. Ο άνθρωπος με την κουκούλα σηκωθήκε κι έκανε δύο βήματα στο πλάι κοιτάζοντας γύρω του στην αίθουσα. Ο Κάρλο κοίταξε τον ξαπλωμένο άντρα. Ήταν ο Σι. Τα μάτια του ήταν κλειστά και τα χέρια και τα πόδια του δεμένα με το σακάκι και το ματωμένο πουκάμισο του Σκύλου.

Ο μασκοφόρος έφερε τα χέρια του στο λαιμό και σήκωσε την άκρη της μαύρης κουκούλας. Τα μισόκλειστα μάτια του Κάρλο άνοιξαν διάπλατα όταν κάτω απ' την κουκούλα είδε να ξεπρόβαλλει το πρόσωπο της Ρίας.

Ήταν σαν να ξύπνησε μέσα σ' έναν εφιάλτη. Το κεφάλι του πονούσε και το μόνο που άκουγε ήταν ένας συνεχής ανυπόφορος βόμβος –σαν να είχε εγκαταστήσει κάποιος μια βαριά βιομηχανική μονάδα μες στο κρανίό του– κι αχνά μακρόσυρτα βογγητά. Μύριζε αίμα, αλκοόλ και μπαρούτι.

Ο Σι ανοιγόκλεισε τα μάτια του προσπαθώντας να διώξει τη θολούρα που τον είχε κυκλώσει σαν πυκνό βρόμικο σύννεφο. Υπήρχαν αίματα παντού: στο πάτωμα, στους τοίχους, στα σωριασμένα πτώματα. Η αίθουσα είχε σχεδόν καταστραφεί. Οι καθρέφτες και τα τζάμια είχαν σπάσει και άδειοι κάλυκες ήταν αραδιασμένοι τριγύρω, ακόμα και μες στις μικρές κόκκινες λίμνες από αίμα. Και παντού τρύπες από σφαίρες. Σαν να χτυπηθεί τα πάντα, άνθρωποι και πράγματα, από ένα ξαφνικό μυλυβένιο χαλάζι.

Προσπάθησε να πιάσει το κεφάλι του, αλλά κατά έναν πα-

ράδοξο τρόπο το χέρι του τραβούσε μαζί και το άλλο του χέρι. Ο Σι τα κοίταξε και είδε ότι ήταν δεμένα με το πουκάμισο του Σκύλου. Πίσω τους, είδε τον Κάρλο να σηκώνεται στα πόδια του κρατώντας το σακάκι του γορίλα. Στην απέναντι γωνία της αίθουσας, ανάμεσα σε αναποδογυρισμένα τραπέζια και καρέκλες, η Μι και μια άγνωστη που φορούσε ένα ματωμένο αλεξίσφαιρο γιλέκο ήταν γονατισμένες – μάλλον πάνω απ' τη Σολ. Ο Κάρλο τού έλυσε τα χέρια κι ο Σι έπιασε το κεφάλι του. Είχε ένα καρούμπαλο τεράστιο σαν αυγό στο πλάι της κορυφής του.

«Λοιπόν;»

Ο Κάρλο τον κοιτούσε σκληρά και παγωμένα. Το δεξί του χέρι, που κρεμόταν πλάι στο μηρό του, κρατούσε το Walther.

«Ανάθεμά με αν καταλαβαίνω τι έγινε εδώ μέσα», έκανε τρίβοντας το κεφάλι του ο Σι. «Κατ' αρχάς, η κοπέλα ποια είναι;»

«Είναι μια κοπέλα που σε είδε να κάνεις δώρο το όπλο σου στον Σκύλο και να φεύγεις. Θα σ' το πω απλά: Αυτή η κοπέλα μπήκε απ' την πόρτα που έπρεπε να έχεις μπει εσύ κι έκανε αυτό που έπρεπε να ξεις κάνει εσύ. Κι έπρεπε να το ξεις κάνει κάνα δυο λεπτά νωρίτερα. Χωρίς αυτή, θα ήμασταν νεκροί – οι υπόλοιποι τρεις δηλαδή, γιατί ο ψηλός μας φίλος ήταν πιο έξυπνος από εμάς και θα είχε καλύτερη τύχη, είπε ο κύριος Μάκης».

«Ετσι είπε;»

«Ετσι είπε. Και αυτός και η υπόλοιπη αγέλη του ήξεραν τα πάντα για το σχέδιο εκτός απ' τα ονόματά μας –όσα ήξερες κι εσύ, δηλαδή– και μας περίμεναν έτοιμοι. Η Σολ χτυπήθηκε κι εμείς γλυτώσαμε από θαύμα. Και φταίς εσύ για όλα αυτά. Μας έδωσες. Γι' αυτό χόψ' τις μαλακίες και λέγε: Πότε, πώς και, κυρίως, γιατί.»

«Τώρα γίνεσαι άδικος, Κομαντάντε. Είναι αλήθεια ότι εγώ έδωσα το σχέδιο –όταν πήρα τηλέφωνο τον Μάκη, αλλά μόνο εγώ φταίω για όλα αυτά; Εγώ ξεκίνησα αυτή την ιστορία παριστάνοντας τον Ζορό; Εγώ φταίω που σκοτώθηκε ο Έκτορας; Εγώ μας έμπλεξα σ' αυτό το μακελειό;»

«Μπορούσες να μην είχες έρθει». Η φωνή του Κάρλο έτρεμε από θυμό. Το χέρι του έσφιξε νευρικά τη λαβή του Walther. «Μια χαρά θα τα καταφέρναμε μόνοι μας, δε χρειαζόμασταν ένα ρουφιάνο να μας χώσει σ' αυτή τη φάκα... Σ' το χαμέ πει όλοι: Εφόσον διαφωνούσες, μπορούσες να μείνεις έξω απ' την ιστορία».

«Μπορούσα, λες;» Ο Σι χαμογέλασε ειρωνικά κοιτάζοντας τον Κάρλο στα μάτια. «Μπορούσα να χω αράξει, με τα λεφτουδάκια και την ησυχία μου, και να μη μου καίγεται καρφί για τις μαλακίες σας, κι εγώ προτίμησα να σας δώσω, έτσι, από χόμπι; Είσαι βαθιά νυχτωμένος, Ψέιρα. Απ' την αρχή αυτής της ιστορίας, το ποντίκι στη φάκα ήμουν εγώ. Εμένα είχανε στο χέρι, μαλάκα, κι αν δεν πλήρωνες εσύ τις δικές σου μαλακίες, θα τις πλήρωνα εγώ. Όπως ο Έκτορας. Γιατί τον Έκτορα τον τσίμπησαν όταν έφευγε απ' το μαγαζί μου, και τον έφεραν στο υπόγειο και τον σκοτώσαν στο ξύλο για να μιλήσει, αλλά ο πιτσιρικάς προτίμησε να πεθάνει αντί να πει έστω μισή κουβέντα για σένα. Οπότε μετά τον πρησμάν εμένα. Με δέσανε στο υπόγειο, στη θέση που καθόταν ο Έκτορας, και μου έδειξαν φωτογραφίες. Αυτό το αρχίδινο, ο Σι έδειξε με τα μάτια τον Φράνκο που βογγιούσε αργά κουλουριασμένος στο κέντρο της αίθουσας, «τον είχε λιανίσει κανονικά: του χει σπάσει όλα τα κόκκαλα, από πάνω μέχρι κάτω. Όλα. Μου είπαν ότι, αν δε σ' έδινα, θα πάθαιμα τα ίδια. Τι ήθελες να κάνω; Έχεις την απαίτηση να πεθαίνουμε όλοι για τον κύριο Κάρλο, που παριστάνει άνετος το σωτήρα στις κακόμοιρες Ρωσίδες; Εσένα θέλανε, κι αν σ' έβρισκαν, υποσχέθηκαν ότι θα μ' αφήνουν ήσυχο. Μου φάνηκε δίκαιο – ειδικά απ' τη θέση στην οποία βρισκόμουν. Το πρόβλημα ήταν ότι δεν είχα τίποτα για σένα να τους δώσω, σε αντίθεση με τον Έκτορα που είχε και δεν έδωσε. Οπότε, αποφάσισαν να βγάλουν στη φόρα το πτώμα του Έκτορα, για να εμφανιστείς, και να μ' αφήσουν ελεύθερο, για να σ' οδηγήσω σ' αυτούς. Αν το έκανα, μετά θα μ' αφήνουν ήσυχο – αρκεί να μη μιλούσα. Αν όχι, θα την πλήρωνα εγώ, το μαγαζί κι ο γέρος μου. Και προσπάθησα να κρατήσω τις κοπέλεις έξω απ' αυτή την ιστορία, αλλά κι

αυτές είναι αγρύριστα κεφάλια. Εσύ μας γάμησες όλους, εσύ τα τίναξες όλα στον αέρα. Σου το 'χα πει ότι αυτή η ιστορία μού κόστισε παραπάνω απ' όσο νομίζεις. Το 'πιασες τώρα, κόπανε;»

Ο Κάρλο είχε μείνει ακίνητος, παγωμένος. Η Ρία σηκώθηκε και τον πλησίασε με γρήγορα βήματα. Στάθηκε δίπλα του κι έβγαλε το λευκό αλεξίσφαιρο του Σκύλου.

«Πρέπει να φύγουμε. Η φίλη σας είναι άσχημα».

Ο αδύνατος άντρας έβγαλε απ' την τσέπη του τα κλειδιά της Μπε-Εμ-Βε και της τα 'δωσε.

«Φέρε το αμάξι μπροστά στην πόρτα», έκανε. Κοίταξε τα αίματα ψηλά στο γλέκο. «Έχεις χτυπηθεί;»

«Είναι απ' το κεφάλι του γορίλα».

Η Ρία ξεκίνησε για την είσοδο. Ο Κάρλο κοίταξε ξανά στα μάτια των Σι.

«Δεν αμφιβάλλω ότι έτσι έγιναν όλα. Παρ' όλα αυτά, είχες κι άλλη επιλογή. Τούτοι 'δω δεν είχαν ιδέα ποιοι είμαστε πραγματικά ούτε τι δύναμη πυρός μπορούσαμε να κατεβάσουμε. Αυτά δεν τους τα 'πες - φύλαγες και το δικό σου κώλο. Αν είχες μιλήσει σ' εμάς απ' την αρχή αντί να μας πετάξεις στα σκυλιά, απόψε θα 'χαμε ξεμπερδέψει μαζί τους - κι εσύ επίσης».

«Ο Χάρου ήταν μπάτσος. Ήταν μεγάλο το ρίσκο, δεν μπορούσα να 'μαι σίγουρος ότι θα τελειώσει μια κι έξω».

«Να που έγινε, δύως». Ο Κάρλο τον κοίταξε για λίγο σκεπτικός. «Ήταν και τα λεφτά», μουρμούρισε. «Αν έφευγες από 'δω σήμερα, ο μόνος ζωντανός κι ο μόνος που ήξερε για τα υπόλοιπα θα ήσουν εσύ - και θα σου 'μενε το τακμείο. Όλα τα λεφτά, έτσι, ψηλέ; Γι' αυτό δε μ' έδωσες όταν συναντιόμασταν για το σχέδιο. Γιατί βρισκόμασταν στις καβάτζες. Τις οποίες ήθελες να κρατήσεις έξω απ' την ιστορία. Γι' αυτό επέμενες να συναντηθούμε αλλού, γι' αυτό ήθελες να με φιλοξενήσεις, όσο κρυβόμουν, και γι' αυτό σε βόλευε να γίνουν όλα εδώ πέρα. Γιατί απ' την αρχή, από τότε που πρωτοξεινήσαμε, εσύ, βασικά, κοιτούσες τα λεφτά, Σι. Η κάνω λάθος;»

Ο Σι ανασήκωσε τους ώμους του αδιάφορα και γύρισε το βλέμμα του στον ξανθωπό μπράβο που σφάδαζε ακόμα στο πάτωμα.

«Αυτό το σκέφτηκα μετά», είπε. «Στην αρχή, όπως είδες, προσπάθησα να κρατήσω τις κοπέλες απ' έξω, αλλά επέμεναν να το φάνε το κεφάλι τους. Οπότε, τα λεφτά θα μου έμεναν, ούτως ή άλλως. Στην τελική, γι' αυτό ήμασταν όλοι μέσα απ' την αρχή και την ιστορία την τίναξε εσύ στον αέρα, χώνοντας κι εμένα στη φάκα, που, έτσι κι αλλιώς, δεν είχα να χωρίσω τίποτα μ' αυτούς εδώ. Μ' αυτή την έννοια, τα δικαιούμουν».

«Σωστά, έτσι κι αλλιώς, εσύ δεν είχες πρόβλημα με τα σκυλάδικα... Και το ταμείο αποζημίωση για ψυχική οδύνη».

«Πες το κι έτσι».

Η κεντρική πόρτα άνοιξε και στην αίθουσα μπήκε η Ρία και μαζί της ο ίχος της αναμμένης μηχανής του αυτοκινήτου.

«Πρέπει να φύγουμε», ξανάπτε.

Ο Κάρλο ένιωθε θολωμένος. Ξαφνικά, ήταν έτοιμος να καταρρεύσει. Κάτι έπρεπε να κάνει με τον Σι, αλλά δεν ήταν σε θέση να πάρει καμία απόφαση. Μάλλον έπρεπε να τον πάρουν μαζί τους. Τι άλλο; Τώρα το επείγον ήταν να πάνε τη Σολ σ' ένα δικό τους γιατρό...

Άκουσε τα γρήγορα, ελαφρά βήματα της Μι να πλησιάζουν. Η μικροκαμωμένη Τσιγγάνα σταμάτησε ακριβώς πάνω απ' τον καθισμένο στο πάτωμα Σι και τον σκέπασε με τη δυσανάλογα μεγάλη μαύρη σκιά της. Τον κοίταζε στα μάτια, σήκωσε τα δύο της χέρια και τον σημάδεψε στο στήθος με το CZ 100.

«Η Σολ πέθανε, καριόλη!» ούρλιαζε και τράβηξε τη σκανδάλη. «Πέθανε! Πέθανε! Πέθανε! Πέθανε!» ούρλιαζε και κάθισε της λέξη ήταν κι ένας πυροβολισμός στο στήθος του ψηλού άντρα, που τινάζόταν απότομα με κάθιση σφαίρα, συγχρονισμένος απόλυτα στη μακάβρια χορογραφία του τέλους του.

Ο θάνατος μοιάζει μ' ένα γερο-μαέστρο. Ένα γέρο ψηλό κι αδύνατο, που περιδιαβάζει ανάμεσα στους ανθρώπους φορώντας το ψηλό του καπέλο και το μακρύ μαύρο παλτό του, αυτά δηλαδή που φοράει πάντα, από τότε που οι άνθρωποι δεν είχαν τίποτα να φορέσουν. Στις μύτες απ' τις μπότες του υπάρχει ακόμα χιόνι, κι ας είναι κατακαλόναιρο. Γύρω του ο ανοιξιάτικος αέρας στροβιλίζει τα κίτρινα φθινοπωρινά ξερόφυλλα. Η παρουσία του κάνει πάντα αίσθηση – ο ίδιος περνάει απαρατήρητος. Βγαίνει απ' τα σκοτεινά σοκάκια και περπατάει στα φωτισμένα πεζοδρόμια. Τρυπώνει στις αίθουσες των συναυλιών κι ο ήχος απ' τις μπότες του πνίγεται στις παχιές μοκέτες και σκορπίζεται πάνω στο λείο, παγωμένο μάρμαρο των δαπέδων. Πλησιάζει με αργά βήματα την ορχήστρα, με τη σιγουριά αυτού που περπατάει πάντα μόνος, γιατί ξέρει ότι υπάρχει εκεί όπου δεν υπάρχει κανείς. Κοιτάζει τους μουσικούς που είναι καθισμένοι στις θέσεις τους, προσηλωμένοι σ' αυτό που κάνουν, απορροφημένοι στον ίδιο τους τον εαυτό, σε μια ατέρμονη μάχη να εναρμονιστούν με το σύνολο. Μετρούν το ρυθμό, μετρούν τα λάθη και τα σωστά – τα πάντα είναι σημαντικά. Ο γέρος στέκεται δίπλα σ' έναν απ' αυτούς, άντρα ή γυναίκα – δεν έχει σημασία. Τίποτα δεν έχει σημασία. Με την άκρη της μπαγκέτας τον χτυπάει απαλά στον ώμο. Ο μουσικός παίζει την παύση. Έπειτα σηκώνεται σιωπηλά, αφήνει το όργανο στην καρέκλα, φοράει το πανωφόρι του και ξεκινάει με βαριά βήματα δίπλα στο γέρο για την έξοδο. Τότε η ορχήστρα σταματάει για λίγο, όσο για να φτάσουν, διασχίζοντας την παύση, μέχρι την πόρτα. Ο γέρος ανοίγει την πόρτα ανέκφραστος και σιωπηλός και χάνονται έξω, στο σκοτάδι. Έπειτα από λίγο μες στην αίθουσα το σύνολο θα ξεκινήσει ξανά να παίζει, όπως ξεκίνησε ξανά κάθε φορά που χρειάστηκε να σταματήσει για λίγο.

Ο θάνατος είναι η παύση. Και μοιάζει μ' ένα γερο-μαέστρο που περιδιαβάζει ανάμεσα στους ανθρώπους.

Το όπλο είχε αδειάσει. Μες στην αίθουσα ακούγονταν μόνο ο ξερός ήχος της άδειας θαλάμης κι η φωνή της Μι που έσπαγε. Η κοπέλα χαμήλωσε το όπλο κι έκλεισε τα μάτια της. Άφησε ένα μακρύ σιγανό λυγμό και ξέσπασε σε κλάματα. Ο Κάρλο κι η Ρία είχαν μαρμαρώσει.

Έξω η βροχή είχε σταματήσει κι η θάλασσα μπροστά στο μικρό όρμο του «Σκορπιού» ησύχαζε, με τη γλύκα που γαληνεύουν τα φθινοπωρινά νερά. Η υγρή φρεσκάδα του χώματος και των δέντρων απλωνόταν στην καθαρή ατμόσφαιρα.

Μες στο «Σκορπιό» ο αέρας βρομούσε κλεισούρα και θάνατο. Ο Κάρλο τράβηξε απαλά το πιστόλι απ' τα χέρια της Μι κι η Ρία την αγκάλιασε και την κράτησε σφιχτά για λίγα δευτερόλεπτα.

«Πάμε να φύγουμε από 'δω, μικρή μου», ψιθύρισε. «Όλοι μαζί. Δε θ' αφήσουμε κανέναν πίσω».

Η Μι έγνεψε καταφατικά.

«Πρώτα τη Σολ», είπε σκουπίζοντας τα μάτια της.

«Θα το φροντίσουμε εμείς», έκανε μαλακά ο Κάρλο. «Εσύ κάτσε πίσω στο αμάξι και την φέρνουμε εκεί».

Η Μι ξεκίνησε με βαριά βήματα για το αυτοκίνητο. Η Ρία έδεσε το μαύρο της πουκάμισο γύρω απ' το λαιμό της Σολ και βοήθησε τον Κάρλο να την σηκώσει στην αγκαλιά του. Έπειτα, σφήνωσε με κλοτσιές πίσω απ' το χοντρό πτώμα του Μάκη την πόρτα του «Σκορπιού», έτσι ώστε να μείνει ανοιχτή, κι ο Κάρλο μετέφερε με αργά και σταθερά βήματα τη Σολ στο αμάξι. Την άφησε ξαπλωμένη στο πίσω κάθισμα, με το κεφάλι της στα γόνατα της Μι. Άνοιξε το πορτμπαγκάζ της Μπε-Εμ-Βε.

«Πάμε να φέρουμε και τον άλλο», είπε στη Ρία.

Κουβάλησαν το ματωμένο κορμί του ψηλού άντρα μαζί. Ο Κάρλο τον κρατούσε απ' τις μασχάλες, προσπαθώντας να μην κοιτάζει το κατακόκκινο, ανοιγμένο στήθος του, κι η Ρία πήγαινε μπροστά κρατώντας τα πόδια του. Τα μακριά του χέρια σέρνονταν ακυβέρνητα στο βρόμικο πάτωμα. Τον άφησαν διπλωμένο στο πορτμπαγκάζ.

«Με τι ήρθες;» ρώτησε ο Κάρλο.

«Εχω αφήσει το τζιπ στην άσφαλτο».

«Οπότε, πάρε την Μπε-Εμ-Βε ώς το πάρκινγκ, μέχρι να τελειώσω τη δουλειά εδώ, και μετά σ' αφήνω στην άσφαλτο να πάρεις το τζιπ».

«Πού θα πάτε τώρα;»

Ο Κάρλο κοίταξε προς το δρόμο. Το μέτωπό του ζάρωσε.

«Κάτι θα σκεφτώ».

«Οδηγώ μπροστά και σου κάνω κλήση αν δω μπλόκο. Πάμε σπίτι μου», είπε κορφτά η Ρία. «Κάπου πρέπει να βολέψουμε τους νεκρούς σας φίλους – σ' ένα όμορφο μέρος και με την ησυχία μας. Δε νομίζω ότι θα κάνει καλό στη μικρή να γυρίσει τώρα στην Αθήνα. Καλύτερα να εξαφανιστείτε για λίγο, έτσι κι αλλιώς, μέχρι να δούμε τι θα γίνει ύστερα απ' αυτό το μακελειό».

Ο χλομός άντρας παρέμεινε ακίνητος, σκεφτικός.

«Ναι», είπε τελικά.

Η Ρία μπήκε στο αμάξι και το οδήγησε αργά λίγα μέτρα πιο πέρα.

«Περιμένω», φώναξε. «Αν μ' ακούσεις να κορνάρω μια φορά, βγες προσεκτικά. Αν κορνάρω δυο, βγες πυροβολώντας».

Ο Κάρλο ξαναμπήκε στο «Σκορπιό». Στάθηκε στην πόρτα και κοίταξε την κατεστραμμένη αίθουσα.

Ο Φράνκος κι ο ψηλός μπράβος ήταν ακόμα ζωντανοί. Ο πρώτος βαριανάσσαινε ξαπλωμένος ανάσκελα, προσπαθώντας με δυσκολία ν' ανοίξει το τσαντάκι που ήταν δεμένο στη μέση του. Ο Κάρλο σκέφτηκε ότι θα ψαχνε το τηλέφωνό του. Ο δεύτερος είχε σταματήσει να παριστάνει τον ψόφιο κοριό και πάλευε να συρθεί, με τα μούτρα στο πάτωμα, χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία. Ο Κάρλο έκανε αθόρυβα μερικά βήματα και στάθηκε μπροστά του. Το κεφάλι του ξαπλωμένου άντρα σταμάτησε όταν ακούμπησε σχεδόν στις μύτες των παπουτσιών του. Γονάτισε αργά και του κόλλησε την κάννη του Walther ψηλά στο μέτωπο. Ο

μεγαλόσωμος άντρας άρχισε να κλαίει σιγά. Τσως γιατί πονούσε. Τσως γιατί είχε νομίσει ότι μπορούσε να σωθεί, αλλά τώρα ο θάνατος είχε γυρίσει ξαφνικά για ν' ακουμπήσει το σκληρό, παγωμένο του δάχτυλο στο μέτωπό του. Ήταν ένα κλάμα παρακλητικό, ηττημένο, που θύμισε στον Κάρλο ότι τούτος εδώ ο γορίλας προερχόταν απ' το ανθρώπινο είδος, αποδεικνύοντας ότι η δαρβινική θεωρία συχνά μπορεί να ισχύει κι αντίστροφα.

Ο Κάρλο τράβηξε τη σκανδάλη και σηκώθηκε, έκπληκτος που είδε μυαλά να πετάγονται απ' αυτό το κεφάλι.

Ο Φράνκυ τινάχτηκε και γύρισε προς το μέρος του. Ο Κάρλο τού χαμογέλασε. Τον πλησίασε αργά και του πάτησε το χέρι. Ο ξανθωπός μπράβος άφησε ένα βαρύ βογγητό.

«Επιτέλους, μείναμε τα δυο μας, Φράνκυ», του είπε καθώς του έπαιρνε το τσαντάκι απ' τη μέση. Ήταν βαρύ. Ο Κάρλο το άνοιξε κι έβγαλε από μέσα ένα μαχαίρι, ένα κλειστό κινητό τηλέφωνο, μια σιδερογραφία κι ένα λευκό φάκελο. Έσπρωξε τα υπόλοιπα στο πάτωμα πίσω του κι άνοιξε το φάκελο. Περιείχε καμιά δεκαριά φωτογραφίες, όλες απ' το πτώμα του Έκτορα: σε κάποιες όπως βρέθηκε στο αυτοκίνητό του και σε άλλες γυμνός, ξαπλωμένος σ' έναν πάγκο. Προφανώς, ήταν οι ίδιες που είχε δει κι ο Σι, αυτές που τον έπεισαν να φέρει από μόνος του πακέτο τους συντρόφους του στη φάκα, χωρίς να χρειαστεί να τον πιέσει κανείς δλλος. Ο Κάρλο κοιτούσε τις φωτογραφίες και στο πρόσωπό του απλωνόταν μια σκοτεινιά θανάτου. Σε κάθε δεύτερη φωτογραφία σήκωνε τα μάτια του στο πρόσωπο του Φράνκυ που βογγιούσε κοιτάζοντας το ταβάνι του «Σκορπιού».

Έκατσε στο πάτωμα δίπλα του και τον χάιδεψε με το όπλο στο κεφάλι για λίγο, χαμογελώντας στραβά.

«Μ' αρέσεις, Φράνκυ», είπε, τελικά. «Μ' αρέσεις γιατί είσαι μερακλής και ιδεολόγος. Είμαι ευτυχισμένος εδώ μαζί σου τώρα. Μόνο εσύ μπορείς να με καταλάβεις αυτή τη στιγμή, μόνο εσύ μπορείς να νιώσεις τη χαρά μου. Με περιμένει απέραντος πόνος μόλις βγω απ' αυτή την πόρτα. Μόνο πόνος και τίποτε

άλλο. Αυτές εδώ είναι οι τελευταίες στιγμές χαράς και ευτυχίας στη ζωή μου και θα θελα μόνο να κρατούσαν για πάντα. Να κάτσουμε εδώ, τα δυο μας, και να τα λέμε μέχρι να ψιφήσεις. Εγώ να σου λέω όμορφες ιστορίες απ' τη ζωή μου με τον Έκτορα και τη Σολ κι εσύ να μου διηγείσαι τα σαδιστικά σου κατορθώματα. Κι εγώ θα φρόντιζα να κάνω τον αργό σου θάνατο οδυνηρό και δύσκολο. Εσύ πάλι δε θα χρειαζόταν να κάνεις τίποτα. Μόνο να νιώθεις το μίσος, στο δικό σου κορμί αυτή τη φορά». Σηκώθηκε. «Θα κάναμε καλή παρέα, Φράνκυ... Αλλά δυστυχώς, δεν έχω τόσο χρόνο». Κοίταξε τις φωτογραφίες. «Ο Χάρου τις έφερε, ε; Σήμανση και Εγκληματολογικό;»

Ο Φράνκυ δεν απάντησε.

«Δεν έχει σημασία πια», μουρμούρισε ο Κάρλο κι άφησε τις φωτογραφίες να πέσουν στο πάτωμα. Σκορπίστηκαν γύρω και πάνω στο ξαπλωμένο σώμα του ξανθωπού μπράβου.

«Επιστρέφω αμέσως, μη φύγεις», μούγκρισε και πέρασε με γρήγορα βήματα πίσω απ' την μπάρα. Πήρε το μεγάλο κλειδί που κρεμόταν δίπλα στο διαλυμένο απ' τις σφαίρες ντουλάπι με τα ποτήρια, πέρασε την ενδιάμεση, ξεχαρβάλωμένη πόρτα και προχώρησε στο διάδρομο. Έριξε μια ματιά στο ημίγυμνο πτώμα του Σκύλου που ήταν ξαπλωμένο στο πλάι, με μια τρύπα καταμεσής στο μέτωπό του, και ξεκλείδωσε την πόρτα της αποθήκης. Βρήκε το διακόπτη στα αριστερά του, άναψε το φως και κατέβηκε τα τσιμεντένια σκαλιά.

Ήταν ένα μεγάλο, πνιγηρό απ' την υγρασία και την έλλειψη εξαερισμού υπόγειο, χωρίς σοβά στους τσιμεντένιους του τοίχους. Ξύλινα τραπέζια και καρέκλες ήταν ταχτοποιημένα το ένα πάνω στο άλλο και στοιβαγμένες κούτες με ποτά κι αναψυκτικά έπιαναν το μεγαλύτερο μέρος του χώρου. Είδε σε μια άκρη τη γεννήτρια και δίπλα της τέσσερα μεγάλα μπιτόνια των τριάντα λίτρων. Τα τρία ήταν γεμάτα. Ο Κάρλο ανέβασε τα δυο πάνω στο διάδρομο. Με το τρίτο έβρεξε ότι μπορούσε να καεί κάτω κι άδειασε το υπόλοιπο της βενζίνης στην παχιά μο-

κέτα του διαδρόμου. Πήρε τα άλλα δυο μπιτόνια, ένα σε κάθε χέρι, και ξαναμπήκε στην αίθουσα του «Σκορπιού».

Άδειασε ενάμισι μπιτόνι στις κουρτίνες, στους καναπέδες, στα τραπέζια, στην μπάρα και στο πάτωμα και στάθηκε πάνω απ' τον Φράνκυ που βογγιόσε ακόμα.

«Η Ιλεάνα σου στέλνει φιλιά», είπε και κλότσησε με όλη του τη δύναμη τον ξαπλωμένο μπράβο στα αρχίδια.

Ο Φράνκι ούρλιαξε. Το ουρλιαχτό του ακούστηκε βραχνό κι απόκοσμο μες στη σιωπή.

«Κι ο Έκτορας τους θερμούς του χαιρετισμούς», συμπλήρωσε ο Κάρλο κι άδειασε την υπόλοιπη βενζίνη στο κοντόχοντρο σώμα του Φράνκυ που τώρα μούγκριζε σαν λαβωμένος γορίλας.

Μάζεψε από κάτω το ματωμένο και ποτισμένο στη βενζίνη πουκάμισο του Σκύλου, πήγε μέχρι την πόρτα, το άναψε και το πέταξε στην αίθουσα. Οι φλόγες ξεπήδησαν μ' ένα υπόκαυφο μπουμπουνητό. Ο Φράνκυ άρχισε να ουρλιάζει ξανά. Ο Κάρλο βγήκε απ' το «Σκορπιό» κι έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Περπάτησε ώς το αυτοκίνητο που περίμενε στο σκοτάδι με τα φώτα σβηστά και τη μηχανή αναμμένη και κάθισε στη θέση του συνοδηγού.

«Νόμισα ότι δε θα ερχόσουν ποτέ», είπε η Ρία.

Ο Κάρλο δεν είπε τίποτα.

Τα λάστιχα της Μπε-Εμ-Βε τίναξαν χαλίκια και βρεγμένο χώμα και το αμάξι ξεκίνησε με ταχύτητα στο χωματόδρομο.

Στη μεγάλη στροφή ο Κάρλο έκανε νόημα στη Ρία να σταματήσει. Κατέβηκε, άπλωσε την πορτοκαλιά κορδέλα στο δρόμο, την τέντωσε πιάνοντας τις άκρες της στα κλαδιά των δέντρων και γύρισε γρήγορα στη θέση του.

Απ' τα ανοιχτά παράθυρα του αυτοκινήτου κοίταξαν το τετράγωνο κτήριο του «Σκορπιού» για τελευταία φορά. Η ταμπέλα από νέον ήταν σβηστή, αλλά γύρω απ' το σκορπιό που άπλωνε απειλητικά το κεντρό του προς το ποτήρι με τη γυμνή κο-

πέλα μια κοκκινοκίτρινη λάμψη μεγάλωνε για να τα κλείσει όλα σ' έναν κύκλο φωτιάς.

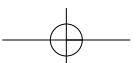
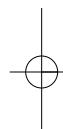
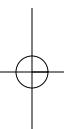
Η Μι ανασήκωσε το άψυχο κορμί της Σολ και της γύρισε απαλά το κεφάλι προς το παράθυρο.

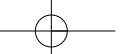
«Κοίτα, μωρό μου», ψιθύρισε. «Αναμμένο. Όπως ήθελες να το δεις».

Η Ρία πίεσε μαλακά το πόδι της στο γκάζι και το αυτοκίνητο ξεκίνησε ξανά. Ο Κάρλο, η Μι κι η Σολ έμειναν να κοιτάζουν έξω, την ήσυχη νύχτα.

Τστερα από λίγο, στα μάτια τους καθρεφτιζόταν μόνο πηγτό σκοτάδι.

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÜÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÚÂÍÍ,‰. 284

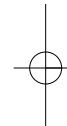
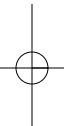

[VIII]

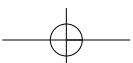
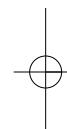
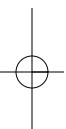
0

*'Οποιος παλεύει με τέρατα
πρέπει να προσέξει μη γίνει κι ο ίδιος τέρας.
Κι όταν κοιτάς πολλή ώρα μακ άβυσσο,
η άβυσσος κοιτάζει κι αυτή μέσα σου.*

NITΣΕ

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÙÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÙÂÍÍ,‰.286

ΤΟ ΠΛΑΝΟ ΕΙΝΑΙ KONTINO: Ο ΟΔΗΓΟΣ ΜΙΛΑΕΙ ΑΚΑΤΑΠΑΥΓΜΑΤΑ στα σε κάποιον που βρίσκεται, προφανώς, στο πίσω κάθισμα. Του λέει για τα προβλήματα με τα παιδιά του, που «τα μαλακισμένα μόνο φράγκα ξέρουν να ζητάνε γιατί, λέει, σπουδάζουν. Ο μαντράχαλος ο γιος μου, το μόνο που έχει στο μυαλό του είναι πώς να πηδήξει καμιά γκάμενα... Κι εμείς πηδούσαμε, αλλά κάναμε και κάνα μεροκάματο. Κι η κόρη μου χοντραίνει μπροστά στην τηλεόραση, ίδια η μάνα της. Γιατί, κύριος, για να ξέρεις, η γυναίκα μου...».

Το πλάνο είναι πολύ κοντινό: Φαίνεται μόνο το πρόσωπο του οδηγού με το λεπτό μουστάκι και το τιμόνι. Ο οδηγός μοιάζει να 'ναι η κλασική περίπτωση ταρίφα που πρήξει τον πελάτη ώς το τέλος της κούρσας, γιατί κάπου θέλει να τα πει. Και τα λέει.

Το πλάνο απομακρύνεται: Ο οδηγός δεν είναι ταξιτζής. Το αυτοκίνητο είναι νεκροφόρα κι ο οδηγός απευθύνεται στο νεκρό που είναι ξαπλωμένος στην κάσα πίσω του. Γιατί κάπου θέλει να τα πει.

Η νεκροφόρα σταματάει στην άκρη του έρημου επαρχιακού δρόμου. Ο οδηγός κατεβαίνει, ξεκουμπώνει το παντελόνι του, πιάνει το πουλί του κι ανακουφίζεται κατουρώντας ένα χαμηλό θάμνο. Μες στη στολισμένη νεκροφόρα το καπάκι της κάσας ανοίγει κι ένας κουστουμαρισμένος μεσήλικας τεντώνει τα χέρια του να ξεμουδιάσουν. Μετά κατεβαίνει στο δρόμο, πηγαίνει μέχρι την άκρη, δίπλα στον οδηγό, ξεκουμπώνει το παντελόνι του και βγάζει το πουλί του για να κατουρήσει κι αυτός.

Κοιτάζονται. Στα μάτια του οδηγού υπάρχει ηρεμία – κι απορία. Στα μάτια του κουστουμαρισμένου άντρα μόνο ηρεμία.

Φλας μπακ. Ο κουστουμαρισμένος μεσήλικας είναι νονός του υποκόσμου, που σκηνοθέτησε το θάνατό του για να γλυτώσει απ' τους διώκτες του. Ο οδηγός δεν ξέρει τίποτα.

Ο οδηγός τελειώνει το κατούρημα πρώτος. Άλλωστε, ξεκίνησε πρώτος. Επιστρέφει στο αμάξι σκυθρωπός, παίρνει το γρύλο και πλησιάζει από πίσω τον κουστουμαρισμένο άντρα. Τον σκοτώνει μ' ένα χτύπημα στο κεφάλι. Τον κουβαλάει μέχρι τη νεκροφόρα, τον ξαναβάζει στην κάσα και κλείνει το καπάκι. Παίρνει πάλι τη θέση του πίσω απ' το τιμόνι, βάζει μπρος κι η νεκροφόρα βγαίνει ξανά στο δρόμο. Κάτω απ' το λεπτό του μουστάκι εμφανίζεται πάλι το χαρακτηριστικό στενό του χαμόγελο.

«Τι έλεγα; Ααα, ναι! Που λες, η γυναίκα μου...»

Είναι κάποιες στιγμές που το μιαλό κάνει συνειρμούς και ξεφύγει· ίσως γιατί δεν μπορεί να τα φέρει βόλτα με την πραγματικότητα. Ο Κάρλο προσπαθούσε να θυμηθεί πώς διάολο του ρθε η μικρού μήκους με «το κοράκι». Μάλλον επειδή σκέφτηκε ότι οδηγεί κι αυτός νεκροφόρα. Όμως, ο Κάρλο έχει πίσω δύο νεκρούς και δε μιλάει. Ίσως γι' αυτό. Ίσως γιατί δεν έχει τίποτα να πει. Ούτε η Μι στο πίσω κάθισμα μιλάει. Εδώ και μια ώρα τουλάχιστον, ο Κάρλο την βλέπει απ' τον καθρέφτη να γράφει ασταμάτητα στο σημειωματάριό της, που το ακουμπάει πάνω στο μάγουλο της Σολ. Ο Κάρλο κοιτάζει ξανά στο θεοσκότεινο δρόμο τα φώτα απ' το μικρό τζιπ της Ρίας, δυο στροφές μπροστά.

«Κάρλο;»

«Ναι;»

«Βάλε μουσική.»

Ο Κάρλο έβαλε μουσική και θλιμμένα βιολιά ζωγράφισαν με νότες το τελεσίδικο της μοίρας στο «Chi Mai» του Μορικόνε. Ή νύχτα τούς κύκλωνε και τους ρουφούσε, σκοτεινή σαν άβυσσος. Τα φώτα των αυτοκινήτων έμοιαζαν μακρινά και ξένα, σαν τα

τελευταία ίχνη ενός λαμπερού, ξεχασμένου κόσμου. Ο χλωμός άντρας οδηγούσε αμίλητος.

«Κάρολο;»

«Ναι;»

«Το σχέδιο πάντως ήταν εντάξει».

Ένας μαύρος ουρανός ξερνούσε χοντρές ψιχάλες στο παραπρίζ του αυτοκινήτου. Ο Κάρλο άνοιξε μέχρι κάτω το παράθυρο κι ο κρύος αέρας τον χτύπησε στο πρόσωπο. Έψαξε να βρει λέξεις για να πει κάτι στη Μι, αλλά δε βρήκε τίποτα. Ήταν πιο εύκολο απλώς να οδηγεί, με τα μάτια καρφωμένα στην γκρίζα, μουσκεμένη άσφαλτο και το μαλό του μακριά απ' τους δυο χωμάτινους λάκκους που έχασκαν ανοιχτοί και τους περίμεναν στο τέλος της διαδρομής.

Πλησίαζε τέσσερις το πρωί όταν πέρασαν έξω απ' το Περιβόλι. Τα ηχεία του αυτοκινήτου έπαιζαν το «Bank robbers blues».

... Street seems so cold'n'blue, don't know what to do...

Κανείς τους δεν είχε πει λέξη. Ακολούθησαν το αυτοκίνητο της Ρίας στον κακοτράχαλο χωματόδρομο μέχρι τη Ράχη Κλέφτη. Ο Κάρλο ένιωθε τις μεγάλες πέτρες να γδέρνουν τα σωθικά της Μπε-Εμ-Βε κάτω απ' τα πόδια του. Δεν τον ένοιαζε. Πάρκαρε πίσω απ' το μικρό τζιπ και κατέβηκαν. Η Ρία στάθηκε μπροστά τους.

«Μπαίνω μια στιγμή να πάρω τα απαραίτητα και ξεκινάμε», είπε.

«Ας μπούμε να φτιάξουμε καφέ, θα μας χρειαστεί», έκανε ήρεμα η Μι. «Θέλω να πάω και τουαλέτα».

Περπάτησαν μέχρι το σπίτι, μες στην πιο σκοτεινή ώρα της νύχτας. Έκανε κρύο και ψιχάλιζε πάλι. Η Ρία ξεκλείδωσε κι ανάψε τα φώτα στο έρημο σπίτι.

«Θα φτιάξω εγώ καφέ», είπε ο Κάρλο και τράβηξε για την κουζίνα.

Η Ρία έδειξε το δρόμο για την τουαλέτα στη Μι κι η μικροκαμωμένη Τσιγγάνα ανέβηκε την ξύλινη σκάλα. Η Ρία έβγαλε απ' την ντουλάπα του καθιστικού δυο σεντόνια και δυο κουβέρτες και τα χράτησε στην αγκαλιά της. Γύρισε στον Κάρλο.

«Φορτώνω στην Μπε-Εμ-Βε ό,τι χρειαζόμαστε κι έρχομαι», είπε και βγήκε ξανά έξω.

Έβαλε τα σκεπάσματα στο πίσω κάθισμα δίπλα στη Σολ, διέσχισε γρήγορα τα είκοσι μέτρα μέχρι το σπίτι και κατέβηκε στο κελάρι. Όταν βγήκε, χρατούσε δυο αξένες και δυο φτυάρια. Έφτασε ξανά στο αμάξι κι άνοιξε το πορτμπαγκάζ. Το μετάνιωσε και το ἀλεισε. Ο Σι διπλωμένος εκεί πίσω δεν άφηνε χώρο για τίποτε άλλο. Βόλεψε με δυσκολία τα εργαλεία μπροστά, στη θέση του συνοδηγού, και γύρισε στο σπίτι.

Ο Κάρλο κι η Μι ήταν όρθιοι, αγκαλιασμένοι σφιχτά στο μικρό καθιστικό. Δίπλα τους, στο χαμηλό τραπέζι απέναντι απ' το σβησμένο τζάκι, άχγιζαν τρεις κούπες με μαύρο καφέ. Η Ρία κοιτούσε αμίλητη. Η Μι φίλησε απαλά τον Κάρλο στο μάγουλο και τραβήχτηκε μαλακά απ' την αγκαλιά του.

«Πάμε;» είπε.

Το σκοτάδι είχε αρχίσει να γίνεται λεπτό και διάφανο, όπως γίνεται λίγο πριν αρχίσει το πρώτο φως της μέρας να τρυπώνει απ' τις χαραμάδες. Μπήκαν κι οι τρεις τους στην Μπε-Εμ-Βε. Η Ρία έκατσε στο τιμόνι, ο Κάρλο τυλίχτηκε γύρω απ' τα εργαλεία δίπλα της κι η Μι στο πίσω κάθισμα πήρε ξανά στην αγκαλιά της τη Σολ.

«Μουσική», είπε ήρεμα.

Oύτε σκιές ούτε αστέρια
Ούτε φεγγάρι ούτε αυτοκίνητα
Νοέμβρης...

Μες στη βαθιά, υγρή σιωπή της Ζεστής Καιλάδας, μια κλεμένη Μπε-Εμ-Βε με πέντε επιβάτες, οι δύο εκ των οποίων ή-

ταν νεκροί κι ο ένας εξ αυτών στριμωγμένος στο πορτμπαγκάζ, στριφογύριζε σαν άυπνο φίδι στους έρημους χωματόδρομους. Ήταν μαύρη, ένα με το σκοτάδι. Μόνο τα αναμμένα της φώτα έλαμπαν μες στη νύχτα σαν δύο πύρινα μάτια.

Η Τσιγγάνα σκέπτασε με μια κουβέρτα το άψυχο κορμί της Σολ, που, όσο πήγαινε, κρύωνε και περισσότερο. Ο Κάρλο έσφιξε στα χέρια του τα εργαλεία. Η Ρία έστριψε και πήραν το δρόμο για το Μικρολίβαδο.

... Η κρύα αλυσίδα του Νοέμβρη
Φτιαγμένη από υγρές μπότες και βροχή¹
Και γναλιστερά μαύρα κοράκια
στις γραμμές του καπνού της καμινάδας
Ο Νοέμβρης είναι περίεργος
Είσαι το εκτελεστικό μου απόσπασμα
Νοέμβρης...

Είχε αρχίσει να χαράζει όταν το μεγάλο αυτοκίνητο σταμάτησε στο τέλος του στενού χωματόδρομου. Η μηχανή και τα φώτα του έσβησαν και τρεις πόρτες άνοιξαν αργά. Το μισοσκόταδο διαλυόταν αργά γύρω τους. Μες στο διάφανο ημίφως τα πάντα έμοιαζαν θολά κι ασπρόμαυρα. Ξημέρωνε.

Η Ρία έκανε τον κύκλο και πήρε στα χέρια της τα εργαλεία. Ο Κάρλο κι η Μιέβγαλαν τη Σολ απ' το αυτοκίνητο. Την σήκωσαν και την κράτησαν μαζί στην αγκαλιά τους τυλιγμένη στην κουβέρτα και ξεκίνησαν πλάι πλάι, ακολουθώντας αργά τη Ρία που χώθηκε ανάμεσα στα δέντρα. Τα χέρια τους έτρεμαν και τα πόδια τους μερικές φορές γλιστρούσαν στο λασπωμένο χώμα. Μια αραιή ομίχλη είχε απλωθεί πάνω απ' το έδαφος. Έμοιαζε να βγαίνει απ' τους χαμηλούς θάμνους που ήταν σαν να κάπνιζαν μες στη νύχτα φτιάχνοντας ένα λευκό σύννεφο που αιωρούνταν στο ύψος του στήθους τους. Η Μιέβγαλησε κι έπεσαν κι οι τρεις τους. Σηκώθηκαν με δυσκολία και συνέχισαν.

Έφτασαν σ' ένα μικρό ξέφωτο ανάμεσα στα δέντρα. Η Ρία άφησε κάτω τα σκεπάσματα και τα εργαλεία. Λίγο πιο πέρα, η Μί κι ο Κάρλο άφησαν τη Σολ. Η Ρία τους πλησίασε ξεψυσώντας αχνό, που φαινόταν άσπρος μες στο μουντό ξημέρωμα, και τρίβοντας τις παλάμες μπροστά στο στόμα της. Αν μια νύχτα του Νοέμβρη ήταν κρύα μες στην πόλη, στα βουνά γινόταν παγωμένη.

«Οσο εμείς θα φέρνουμε τον ψηλό απ' το αμάξι, εσύ καλύτερα να μείνεις εδώ, μαζί της», είπε στη Μί. Έβγαλε απ' τις μεγάλες πλαϊνές τσέπες του αδιάβροχου ένα μεταλλικό θερμός και δυο γυάλινα μπουκάλια και τα ακούμπησε στην κουβέρτα πλάι στη Σολ. «Καφές, κονιάκ και ουίσκι», είπε.

Η Μί έγνωψε καταφατικά, έκατσε στο έδαφος στην άκρη της κουβέρτας κι άναψε τσιγάρο. Η Ρία κι ο Κάρλο ξεκίνησαν για το αυτοκίνητο.

Δεν είχε περάσει πολλή ώρα όταν γύρισαν κουβαλώντας τον Σι. Ο χλομός άντρας πρόσεξε το φτυάρι που ήταν όρθιο, καρφωμένο στο χώμα λίγο πιο πέρα. Η Μί καθόταν στην ίδια θέση. Έκατσε δίπλα της.

Η Τσιγγάνα, ακίνητη, κοιτούσε ευθεία μπροστά της, αλλά δε φαινόταν να βλέπει κάτι συγκεκριμένο. Το στόμα και το σαγόνι της έτρεμαν και τα μάτια της ήταν δυο υγρές μαύρες λίμνες.

«Προσπάθησα να σκάψω», ψιθύρισε με σπασμένη φωνή. «Δεν... Δεν μπορώ. Συγγνώμη... Δεν μπορώ ωτό τον ήχο...»

Ο Κάρλο τής έδωσε το μπουκάλι με το κονιάκ και την αγκάλιασε.

«Δε θα το κάνεις εσύ, μωρό μου», μουρμούρισε.

Σηκώθηκε και πλησίασε τη Ρία που στεκόταν ακίνητη πάνω απ' τα εργαλεία. Έβγαλαν τα αδιάβροχά τους. Ο Κάρλο πήρε τη μια αξένα, την σήκωσε ψηλά και την κατέβασε με δύναμη στο βρεγμένο χώμα. Ένιωσε σαν να την κάρφωνε κατευθείαν στην καρδιά της Μί. Σταμάτησε.

«Δε γίνεται έτσι», είπε. Κοίταξε την Τσιγγάνα. «Θες να πας στο αυτοκίνητο;»

Η Μι σηκώθηκε και σκούπισε τα μάτια της.
«Όχι», έκανε. «Θα σκάψω για τον Σι. Θα με βοηθήσει. Θα τους βάλουμε ξεχωριστά».

Έβγαλε το αδιάβροχο και τους πλησίασε με αποφασιστικά, σταθερά βήματα. Τους έδωσε το κονιάκ και ήπιαν από μια γερή γουλιά. Πήρε τη δεύτερη αξένα και προχώρησε πέντ' έξι μέτρα πιο πέρα.

«Άντε, να τελειώνουμε», είπε.

Είχε ξημερώσει για τα καλά και ήταν μια μέρα βαριά και συννεφιασμένη, απ' αυτές που σε κάνουν να πιστεύεις ότι ο ήλιος θα κάνει καιρό να φανεί. Το μεγάλο αυτοκίνητο είχε πάρει το δρόμο της επιστροφής. Στο εσωτερικό του ήταν μόνο η Ρία κι ο Κάρλο. Τα πόδια τους ήταν λασπωμένα μέχρι τα γόνατα, τα νύχια τους μαύρα. Μύριζε χώμα κι ιδρώτας και μια ελαφριά οσμή από αίμα ερχόταν απ' το πίσω κάθισμα. Ακούγονταν μόνο οι σταγόνες της βροχής που έπεφταν πάνω στο αμάξι και μουσική.

*... Down and down I go
Into the ground were the bad seeds are sown
Take route and pull me further in...*

Είχαν θάψει χωριστά τη Σολ και τον Σι. Είχαν κλείσει με χώμα τον τάφο του ψηλού άντρα και τον είχαν σκεπάσει με μεγάλα, πεσμένα κλαδιά. Είχαν κατεβάσει και τη Σολ στο δικό της. Η Μι δεν την φίλησε. «Δεν είναι αυτό το τελευταίο φιλί που θέλω να θυμάμαι απ' τη Σολ», είχε πει. Ήθελε μόνο ν' αφήσουν ανοιχτό τον τάφο της κοκκινομάλλας κοπέλας, να της αφήσουν το ένα φτυάρι και να φύγουν με το αμάξι. Εκείνη θα έμενε να καπνίσει μερικά τσιγάρα και να την σκεπάσει μόνη της. Είχε επιμείνει να γυρίσει περπατώντας. Ο Κάρλο την είχε κοιτάξει μες στα μάτια ανήσυχος.

«Εχεις τηλέφωνο μαζί σου;» είχε ρωτήσει.
«Νομίζω ότι το ξέχασα στης Ρίας. Μην ανησυχείς, Καρλί-
το... Θα τα πούμε στο σπίτι!»

Η Ρία τής είχε αφήσει τον καφέ κι ένα σχεδιάγραμμα για το
δρόμο της επιστροφής. Είχαν βάλει τα υπόλοιπα εργαλεία στο ά-
δειο πορτμπαγκάζ κι είχαν ξεκινήσει.

Έβρεχε. Το μικρό ξύλινο σπίτι φάνηκε μπροστά τους, μια α-
χνή εικόνα πίσω απ' το υγρό, θολό πέπλο.

«Ο Ρομπέν πού είναι;»

«Τον έχω αφήσει στη βάβω, στη Βοβούσα. Λέω να τον φέ-
ρω το απόγευμα – ίσως της κάνει καλό και της μικρής».

*...Just to see those eyes of her shine
Is worth any sum or length of time
That would fill that space where her love once flowed...*

«Τελικά, πώς να σε φωνάζω; Καταλαβαίνεις τι εννοώ...
Μάρκο, Κάρλο... Ποιος είσαι τώρα?»

Ο χλομός άντρας γύρισε αργά το κεφάλι του και κοίταξε την
κοπέλα που κρατούσε με τα δυο της χέρια το τιμόνι, οδηγώντας
σταθερά το μεγάλο αυτοκίνητο πάνω στο λασπωμένο χώμα.
Δεν απάντησε. Άναψε ένα τσιγάρο και κοίταξε έξω απ' το πα-
ράθυρο, στο μουντό γκρίζο τοπίο.

Ο Μάρκος κι ο Κάρλο ζούσαν μαζί. Ήταν μια ιδανική συ-
γκατοίκηση. Ο Μάρκος έμενε σπίτι, ξεσκόνιζε και τακτοποιού-
σε το προσωπικό του μαυσωλείο, δεξιωνόταν σαν καλός οικοδε-
σπότης κάθε βράδυ τα φαντάσματά του. Περιφερόταν εκεί μέ-
σα κουβαλώντας τους μαρμάρινους σταυρούς του, μόνο που δεν
είχε πουθενά να τους πάει. Ο Κάρλο έβγαινε έξω για τις δουλειές.
Ανάλαφρος και δραστήριος, χωρίς το βάρος του παρελθόντος –
αυτό έμενε πίσω στο σπίτι. Ήταν δυνατός. Ζούσε άγρια κι επι-
κίνδυνα, έκανε φίλους, κυνηγούσε την περιπέτεια με την παρέα
του ακροβατώντας πάνω στην κόψη του ξυραφιού, κάνοντας μά-

λιστα και πιρουέτες. Κι όταν γυρνούσε σπίτι, έλεγε τα κατορθώματά του στον Μάρκο κι εκείνος ένιωθε περήφανος για το δημιουργημά του κι έπαιρνε δύναμη για ν' αντέξει μια γύρα κουβάλημα ακόμα. Και συμφωνούσαν κι οι δύο ότι ήταν ένα σπουδαίο κόλπο.

Είχε πάρει καιρό, χρόνια ολόκληρα, αλλά είχαν ταιριάξει μια χαρά τα πράγματα. Ωσπου μια νύχτα ο Μάρκος αποφάσισε να βγει κι αυτός μια βόλτα στην άγρια πλευρά της πόλης, χρυφά απ' τον Κάρλο, μήπως εκεί έξω καταφέρει κι απαλλαγεί απ' τα φαντάσματα που στοίχειωναν τη ζωή του στα μετόπισθεν. Γιατί ο Κάρλο τα πήγαινε μια χαρά, αλλά αυτουνού δεν του 'λυνε και κανένα πρόβλημα.

Και βγήκε καταμεσής «μέσα στη νύχτα των άλλων» κι αποφάσισε να σανιδώσει το γαμημένο το γκάζι γιατί είχε ανάγκη να πάρει ένα παιχνίδι μόνος του και γιατί είχε και δίκιο. Ξεχύθηκε στην επίθεση, κοιτάζοντας με χαρά το σύννεφο της σκόνης, που τον ακολουθούσε. Μόνο που ο δρόμος ήταν παγωμένος και το σύννεφο ήταν χιονοστιβάδα, αλλά αυτός κοιτάζει μπροστά γιατί είχε πάρει φόρα, επιτέλους, κι ανέβηκε στα βουνά νικητής. Κι εκεί μπορούσε να ξαναρχίσει μόνος του, χωρίς να 'χει ανάγκη κανέναν. Ούτε τον Κάρλο.

Ωσπου ένας φίλος του Κάρλο τον είχε πάρει τηλέφωνο εκεί πάνω για να του πει ότι έπρεπε να γυρίσει πίσω. Και γύρισε στην πόλη για να βρει τον Κάρλο αγκαλιά με το πτώμα του Έκτορα, του μοναδικού κοινού τους φίλου, και τέλος το διάλειμμα. Τώρα κάποιος έπρεπε να σηκώσει το καινούργιο πτώμα. Όμως, ο Μάρκος δεν μπορούσε πια. Ένιωθε εξαντλημένος κι αδύναμος. Δεν άντεχε να ξαναρχίσει την απεγνωσμένη περιπλάνηση στο νεκροταφείο του μαλού του. Έπρεπε να γίνει μια μηχανή θανάτου που θα ψάξει, θα μάθει, θα βρει και θα σκοτώσει. Για να στοιβάξει πτώματα πάνω από πτώματα, μέχρι να μη βλέπει εκείνα των ανθρώπων που αγάπησε. Κι αυτό μόνο ο Κάρλο μπορούσε να το κάνει.

Από 'κει και πέρα τα πράγματα είχαν πάρει το δρόμο τους, το δρόμο για την Κόλαση, που έβγαλε σ' ένα μακελειό και στοίβαξε πτώματα πάνω στα πτώματα. Μόνο που ανάμεσά τους ήταν και κάνα δυο δικά του, αγαπημένα κουφάρια.

Ο χλομός άντρας κοιτούσε έξω μπερδεμένος κι αναποφάσιστος να ξεπροβάλλουν μέσα απ' την ομίχλη ο Κάρλο κι ο Μάρκος, κουβαλώντας πτώματα στην αγκαλιά τους, κι έπρεπε να διαλέξει ποιος απ' τους δυο θα 'ταν αυτή τη φορά, από 'δω και πέρα. Έπρεπε να γίνει ξανά ένα με τον εαυτό του. Κι εδώ ήταν η Ζεστή Κοιλάδα, που μπορεί τώρα να ήταν παγωμένη, αλλά εδώ ήταν κι η Ρία που κουβαλούσε τον ήλιο στα μάτια και για την Ρία ήταν ο Μάρκος. Έπρεπε να το πάρει απόφαση, να ενώσει όλα του τα κομμάτια, τα λάθη με τα σωστά, τους νεκρούς με τους ζωντανούς του. Έπρεπε να το 'χε κάνει από καιρό, μόνο που είχε αργήσει χρόνια και τώρα ένιωθε ότι η στιγμή δεν ήταν η ιδανική. Η Μι ήταν εδώ κι η Μι είχε μόνο τον Κάρλο. Ο Μάρκος μπορούσε να περιμένει λίγο ακόμα.

«Κάρλο», είπε. «Λέγε με Κάρλο».

*... Sink to the bottom and linger there the rest of my years
Walk among the mossy bones
Of my fathers, mothers, sisters, brothers
Feel their blood flow away...*

Σταμάτησαν έξω απ' το σπίτι. Η Ρία του 'δωσε τα κλειδιά.

«Θα 'λεγα να κάνεις ένα ζεστό μπάνιο και να ετοιμάσεις καφέ. Πάω τα εργαλεία στην αποθήκη και θα κρύψω το αιμάξι πίσω απ' το σπίτι. Θα το καθαρίσουμε και θα το ξεφορτωθούμε κάποια άλλη στιγμή».

Μισή ώρα αργότερα, κάπνιζαν καθισμένοι στο τραπέζι της κουζίνας, μπανιαρισμένοι και καθαροί, με δυο κούπες καφέ ν' αχνίζουν ανάμεσά τους. Η Ρία είχε ανάψει το τζάκι με στεγνά ξύλα απ' το κελάρι και το σπίτι ζεσταίνοταν σιγά σιγά. Ο Κάρλο

κοίταξε απ' το παράθυρο το βροχερό δρόμο που σε λίγο θα 'φερνε τη Μι.

«Δε γνώρισες τον Έκτορα», είπε. «Ηταν ο πέμπτος της παρέας».

Της είπε τα πάντα, με τη σειρά, όλη την ιστορία μέχρι το σημείο που μια από μηχανής θεά είχε ανοίξει με μια κλοτσιά την εσωτερική πόρτα του «Σκορπιού», για να σκορπίσει φωτιά και μολύβι. Εκεί σταμάτησε, βολεύτηκε καλύτερα πάνω στο παλιό ντιβάνι, άναψε ένα ακόμα τσιγάρο και δε μίλησε άλλο.

«Και θέλεις να μάθεις πώς ξεφύτρωσα εκεί μέσα, ε;» έκανε Ρία μ' ένα αχνό χαμόγελο. Στριφογύρισε αργά με τα δυο της χέρια την κούπα του και φέρα πάνω στο τραπέζι. «Απ' την ώρα που είδα τη φάτσα σου μετά από 'κείνο το γαμημένο τηλεφώνημα, κατάλαβα ότι κάτι πολύ άσχημο είχε συμβεί. Κάτι που έβαζε τέλος σε όλα τα άλλα, για λίγο ή για πάντα. Το δέχτηκα, δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς, αλλά όλη νύχτα το γύριζα στο κεφάλι μου. Δεν υπήρχε περίπτωση να μείνω με σταυρωμένα χέρια. Είμαι κυνηγός, Κάρλο, κυνηγάω τις επιθυμίες μου. Ανησύχησα. Είχα κατάλαβε ότι δε θα 'φευγες χωρίς μια εξήγηση, παρά μόνο για να με προφυλάξεις. Έτσι, το επόμενο πρωί άφησα το Ρομπέν στη βάβω και ξεκίνησα για την Αθήνα. Ήθελα να δω με τα μάτια μου τι συμβαίνει, κι αν μπορούσα, να βοηθήσω. Άλλιώς, απλώς θα γύριζα πίσω. Μου 'χες πει που μένεις, αλλά παρακολουθησα το σπίτι σου και δεν ήσουν εκεί. Μου 'χες πει και για τα αγαπημένα σου ξενοδοχεία, κι έτσι τα πήρα με τη σειρά. Σε βρήκα στο «Ριάλτο». Η Ρία τράβηξε ένα απ' τα «Γκολουάζ» του χλομού άντρα και το άναψε. «Το να παρακολουθείς κάποιον είναι μια εθιστική, διεστραμμένη διαδικασία», συνέχισε φυσώντας καπνό απ' τα μικρά της ρουθούνια. «Είναι σαν να ψάχνεις κρυφά σε ξένα πράγματα. Κάποιοι νιώθουν άσχημα όταν το κάνουν. Κάποιοι άλλοι δεν έχουν πρόβλημα να το κάνουν δουλειά τους και γίνονται μπάτσοι. Τέλος πάντων, σε παρακολουθούσα μέρες κι ένιωθα άσχημα γι' αυτό. Αλλά είχα αποφασίσει να το πάω ώς το τέλος».

«Εσύ ήσουνα έξω απ' το “Ριάλτο” με το αδιάβροχο και την κουκούλα;»

«Ναι. Ήταν απ' τις φορές που φοβήθηκα ότι η παρουσία μου μπορούσε να μπερδέψει τα πράγματα, αλλά είχα καταλάβει απ' τον τρόπο που κινιόσουν ότι κάτι ετούμαζες. Είχα σταντάρει τα δικά σου δρομολόγια οπότε είπα να ρίξω μια ματιά και σ' εκείνα των φίλων σου, μην τυχόν και καταλάβαινα τι σκατά γίνεται. Παρακαλούθωντας τον ψηλό σας φίλο, κρυφάκουσα ένα τηλεφώνημα που έκανε απ' το αυτοκίνητό του, λίγο μετά μια συνάντησή σας. Δεν ξέρω αν τα άκουσα όλα, αλλά άκουσα για τον τόπο και το χρόνο του ραντεβού, άκουσα για όπλα και για πουτάνες και για την πλαϊνή πόρτα. Μου φάνηκε ύποπτο όλο αυτό και μετανιώνω που δε σ' επιασα να σ' το πω τότε. Ίσως τώρα να ήταν όλα διαφορετικά. Αλλά δεν ήμουν σήγουρη και φοβήθηκα ότι, αν ανακατευόμουν μ' αυτό τον τρόπο, μπορεί να τα 'κανα χάλια». Ρούφηξε μια μικρή γουλιά απ' τον καφέ της κι έγλειψε τα χείλη της. «Μέσα στις επόμενες μέρες βρήκα το “Σκορπιό” – έκανα, μάλιστα, μια αναγνωριστική βόλτα ώς εκεί. Τετάρτη βράδυ έπιασα το πόστο μου κοντά στην πίσω πόρτα, λίγο πριν έρθετε. Είδα τα μπουμπούκια του “Σκορπιού” σε ετοιμότητα, κι όταν ήρθατε μεταμφιεσμένοι, άρχισα να μπαίνω στο νόημα. Είχα κατεβάσει μαζί μου το Liberator. Είναι μικρό και κρύβεται εύκολα – στη χειρότερη, μπορεί να θεωρηθεί κι αντίκα. Πάντως, τη δουλειά του την κάνει. Μπήκα πίσω απ' τον ψηλό, κι όταν τον είδα να δίνει το Sterling στο γορίλα και να φεύγει, τον χτύπησα στο κεφάλι και του πήρα το πιστόλι. Ο γορίλας κάτι άκουσε και γύρισε στο διάδρομο να δει τι έγινε. Του την φύτεψα στο δόξα πατρί με το Liberator, του πήρα το Sterling και το αλεξίσφαιρο κι έδεσα τον ψηλό με τα ρούχα του. Κοίταξα απ' την κλειδωρότρυπα κι άκουσα αρκετά για ν' αποφασίσω τι έπρεπε να κάνω... Κι έτσι, μπήκα πυροβολώντας.»

Η Ρία τίναξε τη στάχτη στο τασάκι, ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ' τον καφέ της και μάζεψε τα πόδια της πάνω στην καρέκλα, με τα γόνατα ν' ακουμπούν στο στήθος της.

«“Κι έτσι μπήκα πυροβολώντας...”» επανέλαβε ψιθυριστά ο χλοιόμορφος άντρας. «Έριχνες σαν δαιμονισμένη – μόνο ο Έκτορας έριχνε έτσι». Κοίταξε έξω απ’ το παράθυρο, στο δρόμο που έσβηνε μες στη μουντή καταχνιά. «Και πέρα απ’ όλα τα άλλα, πώς αισθάνεσαι τώρα που έχεις σκοτώσει ανθρώπους;»

«Δεν είναι η πρώτη φορά που σκότωσα, Καρλίτο. Έχω φυτέψει άλλους δύο τύπους κάπου εδώ γύρω, δύο τύπους που προσπάθησαν να με βιάσουν. Δεν υπάρχει “πέρα απ’ όλα τα άλλα”, αυτά πάνε μαζί, το ένα φέρνει τ’ άλλο. Δεν αισθάνομαι άσχημα, γιατί τους άξιζε. Όπως άξιζε και στα καθάρματα του “Σκορπιού”. Ίσως αυτό, τελικά, ήταν και το μόνο καλό που βγήκε απ’ αυτή την ιστορία – θα ευγόμουν μόνο να μην ήταν τόσο βαρύ το τίμημα. Η ζωή, όχι μόνο η ανθρώπινη, είναι η πιο σημαντική αξία, αλλά δεν είναι αυταξία. Υπάρχουν άνθρωποι που τους άξιζε να ζήσουν κι έχουν πεθάνει. Και υπάρχουν πολλοί που έπρεπε να ’χουν πεθάνει από καιρό και παρ’ όλα αυτά ζουν». Η Ρία χαμογέλασε αχνά. «Κι έτσι κατέληξα να ’χω μπήξει τέσσερα πτώματα στα σωθικά της αγαπημένης μου Κοιλάδας. Αισθάνομαι σαν να ταΐζω ένα χωμάτινο Μινώταυρο – ένα μακάβριο αντίτιμο για την παραδεισένια ζωή πάνω στην καταπράσινη επιδερμίδα του».

Ο Κάρλο είχε απομείνει να κοιτάζει έξω απ’ το παράθυρο σκεπτικός.

«Η βροχή έκοψε», είπε. «Αναρωτιέμαι πότε θα ’ρθει η Μι».

Η Ρία κοίταξε κι αυτή προς την ίδια κατεύθυνση.

«Ναι», συμπλήρωσε με απαλή φωνή, «αυτή είναι η αποστολή σου τώρα και θα σας κάνει και τους δύο να νιώσετε καλύτερα. Θα ’θελα να μείνετε όσο περισσότερο γίνεται ή όσο περισσότερο θέλετε εδώ».

«Να δούμε πώς θα πάει και με τη μικρή...»

Έξω η ομήλη έμοιαζε να ’χει υποχωρήσει. Ίσως ο ουρανός να καθάριζε και λίγο, τελικά.

Απ’ τα ηγεία στο καθιστικό η φωνή του βραχνο-Τομ ξετρύ-

πωνε σαν φίδι και σερνόταν γύρω τους, στριφογυρνούσε ανάμεσα στα πόδια τους.

... Είπα: «Ολοι, τελικά, θα γίνουμε
Ένας λεκές στο χώμα...»

Ένα οξύ, διαπεραστικό κουδούνισμα ακούστηκε απ' την άλλη όχρη του δωματίου, ένα κουδούνισμα επαναλαμβανόμενο και παρατεταμένο, που σκέπασε τη βαριά, αργόσυρτη μουσική.

Κοίταξαν κι οι δύο τους προς τα 'κει και μετά κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.

«Είναι το τηλέφωνο της Μι», είπε ο Κάρλο και σηκώθηκε.

Ακολούθησε τον ήχο μέχρι το χαμηλό τραπέζακι δίπλα στο τζάκι. Εκεί, κάτω απ' τα μικρά δερμάτινα γάντια της Τσιγγάνας, είδε το δεύτερο τηλέφωνό της, το εσωτερικό τους, ν' αναβοσβήνει επίμονα. Το σήκωσε και κοίταξε τη μικρή οθόνη.

«Ξυπνητήρι», μουρμούρισε και το 'κλεισε. Καθώς το άφηνε πίσω στη θέση του, πρόσεξε τις διπλωμένες σελίδες πάνω στις οποίες ήταν ακουμπισμένο. «Για τον Κάρλο» έγραψε η πρώτη με όμορφα, καλοφτιαγμένα γράμματα. Τα μάτια του στένεψαν, όσο πιο πολύ μπορούν να στενέψουν δυο ανθρώπινα μάτια.

Σήκωσε το χαρτί και το ξεδίπλωσε. Τα μικρά γράμματα της Μι γέμιζαν τη σελίδα. Διάβασε την πρώτη γραμμή:

Κάρλο, αγαπημένη μου σκατόφατσα...

Ο Κάρλο έγινε άσπρος σαν σεντόνι. Κάτι πήγε να πει καθώς έκλεινε τα μάτια του, μα η φωνή του έσβησε σπασμένη σ' εκατομμύρια μικρά κομμάτια, κοφτερά σαν θρυμματισμένο γυαλί, που τα 'νιωσε να κατρακυλούν στο λαιμό του μέχρι το στομάχι.

Άκουσε την καρδιά του να χτυπάει μες στο κεφάλι του και ξαφνικά δεν ήθελε να διαβάσει τίποτα. Ήθελε μόνο να γυρίσει στη θέση του, στο τραπέζι της κουζίνας, και να περιμένει τη Μι να επιστρέψει.

... Θέλω να διαβάσεις αυτό το γράμμα προσεκτικά, να ξεκινήσεις απ' την αρχή και να φτάσεις μέχρι το τέλος. Το ξέρω ότι δε θα σ' αρέσει, αλλά ξέρω πολύ καλά τι κάνω και γιατί το κάνω και ξέρω επίσης ότι αυτό είναι το σωστό. Οπότε, άκου και μη με κάνεις να νιώθω σαν τη μαμά που μπουκώνει με το ζόρι το ζεροκέφαλο βλαστάρι της με φακές αντί για τη γανητές πατάτες.

Πρώτα απ' όλα, θέλω να ξέρεις -και να το θυμάσαι για πάντα- ότι είχαμε δίκιο. Είχαμε δίκιο απ' την αρχή μέχρι το τέλος, είχαμε δίκιο απ' την πρώτη στιγμή που την χώθηκες σ' αυτά τα όρθια κτήνη. Γι' αυτό χωθήκαμε κι εμείς μαζί σου σ' αυτή την ιστορία. Εκτός βέβαια απ' το φουκαρά τον ψηλό, που εγκλωβίστηκε σαν λύκος μέσα σε βαγόνι τρένου και μας έκανε χάλια. Αλλά ήταν γιατί του λειπει ο τσαμπουκάς. Αυτό που λέμε «προσωπικός κώδικας». Ο πραγματικός τσαμπουκάς, αυτός που δίνουν οι αξίες. Οι οποίες μπορεί να ναι διαφορετικές για κάθε άνθρωπο. Για τον Έκτορα ήταν οι φίλοι του.

Κι αυτός ο τσαμπουκάς έχει κόστος. Άλλες φορές μικρότερο, άλλες μεγαλύτερο, κάποιες ίσως την ίδια σου τη ζωή. Όταν αποδέχεσαι την πρόκληση, όταν σηκώνεις τέτοια γάντια από κάτω -κι ζωή είναι σπαρμένη με τόνους από δάυτα, όρεξη να χεις-, το ξέρεις ότι ανά πάσα στιγμή μπορεί κάτι κακό να σου συμβεί, που σημαίνει ότι συχνά μαζί με το γάντι σηκώνεις και το κόστος.

Αλίμονο όμως αν αυτός ήταν ικανός λόγος για να κάτσει κανές στ' αυγά του. Αφενός, «κάτι κακό» μπορεί να συμβεί και στους πιο φιλήσυχους των συμπολιτών μας: να βγάλεις το σκύλο βόλτα και να μη σε δει ο οδηγός του τραύμ, να κάθεσαι στον καναπέ σου και να σε βρει «εξαπίνης», που λένε, ένα εγκεφαλικό ή ένα έμφραγμα, να κάθεσαι σε μια στάση και να πέσει πάνω σου ένα λεωφορείο... Εκεί είναι που μετράει τι σύνι πέρασμα θέλει να κάνει ο καθένας κι η καθημεριά μας απ' αυτό τον κόσμο.

Δε λέω, όσο σηκώνεις γάντια αυξάνονται κι οι πιθανότητες, αλλά αφετέρου, αν υιοθετήσεις τη λογική «όσο λιγότερα κάνω, τόσο λιγότερα θα πάθω», ζεις μια ζωή γεμάτη φόβο. Πιθανώς, μια ζωή λίγο μακρύτερη σε διάρκεια, αλλά, σίγουρα,

μια ζωή ακρωτηριασμένη απ' όσα θέλεις και πιστεύεις. Μια ζωή κοντύτερη σε ύψος. Κι αυτό είναι η μεγαλύτερη ήττα.

Είναι σαν να κάθεσαι συνέχεια σκυφτός, μαζεμένος, γιατί φοβάσαι μην τυχόν φας ξαφνικά κι αναπάντεχα τη σφαλιάρα που θες ν' αποφύγεις. Ωσπου, τελικά, συνειδητοποιείς ότι έχεις περάσει όλη σου τη ζωή σκυφτός. Κι αυτό είναι σαν να 'χεις φάει τη μεγαλύτερη, την απόλυτη σφαλιάρα. Απ' την αρχή κι εφάπταξ.

Εμείς παίζαμε, Καρλίτο. Παίζαμε και κερδίσαμε, παίζαμε και χάσαμε... Ειλικρινά, δεν τα πάω καλά με τους λογαριασμούς. Η Σολ ήταν καλή σ' αυτά, γεννημένη ταμίας. Πρέπει όμως να κλείσω και τους δικούς μου λογαριασμούς, μόνη μου, αλλά πριν απ' αυτό θέλω να σου ζητήσω μια τελευταία χάρη:

'Όπως ίσως θα 'χεις καταλάβει, αυτό το γράμμα το έγραψα στο αμάξι, στη διαδρομή απ' το «Σκορπίο» μέχρι εδώ. Θέλω να έρθετε να με σκεπάσετε, Καρλίτο, γιατί όταν θα διαβάζεις αυτό το γράμμα, εγώ θα 'χω κλείσει τους λογαριασμούς μου με τη ζωή και θα 'χω πάρει θέση δίπλα στη Σολ, για να ταξιδέψουμε παρέα. Έχω κρατήσει το μικρό Liberator γι' αυτή τη δουλειά - αυτό είναι το εισιτήριό μου. Είμαι χαρούμενη που θα φύγω αγκαλιά με το μωρό μου κι ίσως στο δρόμο να τα βρούμε και με το γερο-Σι, τελικά - εγώ πάντως δεν του κρατάω πια κακία...

Ούτε κι εσύ θέλω να μου κρατήσεις κακία γι' αυτό ή να στενοχωρηθείς πολύ ή να πάρεις το κακό παράδειγμα... Έτσι κι αλλιώς, θα 'χω φύγει για τα καλά, ώρες πριν το διαβάσεις. Εγώ έζησα όμορφα κι ήρθε η ώρα να φύγω. Εσύ πρέπει, επιτέλους, να ξεκινήσεις να ζεις - για σένα αυτό είναι το στοίχημα.

Και δεν είναι ότι δεν μπορώ να ζήσω χωρίς τη Σολ. Μπορώ. Αλλά δε θέλω. Για μένα αυτή η ιστορία τελειώνει εδώ. Αυτό θέλω. Στα είκοσι τέσσερα χρόνια μου, έζησα όχι όσο ήθελα, αλλά όπως ακριβώς ήθελα να ζήσω. Αν συνεχίσω από 'δω και πέρα, θα είναι διαφορετικά. Αυτό δεν το θέλω.

Γνωριστήκαμε λίγο, Κάρλο -βλέπεις, δεν ξέρω ούτε το πραγματικό σου όνομα-, αλλά νιώθω ότι με ξέρεις αρκετά για να μπορείς να με καταλάβεις. Έχω τσιγγάνικο αίμα, Καρλί-

το. Για μένα το πιο σημαντικό πράγμα στη ζωή, πιο σημαντικό κι απ' τη Σολ, ήταν πάντα η ελευθερία. Γι' αυτό ήμουν και με τη Σολ. Γι' αυτό ήμουν και στη γλυκιά μας συμμορία. Και ίσως η πιο ουσιαστική ελευθερία στη ζωή να είναι το να επιλέγεις εσύ πότε θα φύγεις απ' αυτή. «One way ticket», το ξέρω. Και το πιο ακριβό απ' όλα: Το αντίτυπο είναι ότι δεν υπάρχει επιστροφή. Αλλά εγώ τώρα θέλω να φύγω και φεύγω χορτασμένη και περήφανη για ό,τι υπήρξα.

Θυμάσαι που έλεγες ότι η μεταθανάτια ζωή μας βρίσκεται στη μνήμη αυτών που έμειναν πίσω; Ε, λοιπόν, Κάρλο, είσαι ο μόνος άνθρωπος που ξέρει αυτή την ιστορία: για μας τους πέντε, πώς ήμασταν και τι έγινε μετά, κι όλα αυτά... Όσο ζεις εσύ, θα ζούμε κι εμείς μαζί σου, στις αναμνήσεις, τις επιλογές και τις αποφάσεις σου. Ένα κομμάτι από εμάς θα είναι εκεί, ένα κομμάτι από εσένα θα είμαστε εμείς. Γι' αυτό να θυμάσαι ν' αγαπάς και να φροντίζεις τον εαυτό σου, Καρλίτο, και –πάνω απ' όλα– κοίτα να τα βρείτε μ' αυτή την τύπισσα, τη Ρία. Πίστεψέ με, Καρλίτο, αυτό αξίζει. Όλα τα άλλα θα περάσουν.

Λοιπόν, εγώ ξεκίνησα κι έχω ταξίδι μπροστά μου. Άσε που η Σολ πρέπει να 'χει ήδη φτάσει και δεν είναι σωστό ν' αφήνει κανείς μια κυρία να περιμένει, ε;

Πολλά πολλά φιλιά στη μούρη σου, Κομαντάντε, και να θυμάσαι ότι σ' αγαπάμε πολύ. Και να τρως, σκατόφατσα.

So long, amigo...

M.

Ο Κάρλο άφησε απαλά το χαρτί στο τραπέζι. Το πρόσωπό του ήταν άσπρο και το βλέμμα του, παγωμένο, δεν κοιτούσε πουθενά. Έκλεισε τα μάτια του για λίγα δευτερόλεπτα. Μετά τα άνοιξε ξανά και γύρισε και κοίταξε τη Ρία που στεκόταν όρθια δίπλα του και του χάιδευε απαλά τον ώμο.

Κι η Ρία θα ορκιζόταν, αν πίστευε σε κάτι, ότι δεν είχε δει πιο άδεια μάτια στη ζωή της.

Λένε ότι μια εικόνα είναι χίλιες λέξεις. Η Ρία κοιτάζει την ασπρόμαυρη φωτογραφία που είναι αφημένη πάνω στο χαμηλό ντιβάνι, στο καθιστικό. Μόνο νεκροί. Σπαρμένα πτώματα και διαλυμένα κτήρια, ακινησία και νεκρική σιγή. Πόλεμος. Ερημιά. Το μοναδικό ίσως ζωντανό πλάσμα δε φαίνεται πουθενά. Έχει τραβήξει τη φωτογραφία κι έχει αιχμαλωτίσει την τραγωδία του θανάτου.

Δίπλα απ' τη φωτογραφία, πάνω στο ξύλινο ντιβάνι, είναι ξαπλωμένος ο Κάρλο. Η Ρία κοιτάζει την εικόνα του χλομού άντρα και σκέφτεται ότι, σε αντίθεση με τη φωτογραφία, ο ίδιος είναι εκεί, ολομόναχος μες στο πλάνο. Αυτοί που δε φαίνονται είναι οι νεκροί του. Όμως, τα μάτια του αντικρίζουν την ίδια απέραντη ερημιά, με τα όνειρά του συντρίμμια και χαλάσματα και είναι πόλεμος κι αυτό, με τα πτώματα όλων των ανθρώπων που αγάπησε να ξεπροβάλλουν απ' τα ερείπια. Η τραγωδία θα μείνει για πάντα αποτυπωμένη στα μάτια του, κι όποιος κοιτάζει εκεί, θα την βλέπει. Το ίδιο καθαρά και ξάστερα όπως στη φωτογραφία.

Λένε ότι μια εικόνα είναι χίλιες λέξεις, αλλά αν η Ρία έπρεπε να περιγράψει αυτή την εικόνα, θα χρειαζόταν μόνο πέντε: Η τραγωδία να μένεις ζωντανός.

Πιο σκληρή κι απ' το θάνατο η τραγωδία να μένεις ζωντανός όταν όλοι οι φίλοι σου έχουν πεθάνει, οι περισσότεροι απ' αυτούς με τον πιο άγριο τρόπο, μέσα σ' έναν εχθρικό, ανθρωποφάγο βούρκο. Η τραγωδία να μένεις ζωντανός, ο μόνος ζωντανός, όταν εσύ είχες την ιδέα που τους έστειλε εκεί. Όταν ξέρεις ότι, όσο ζεις, δε θα φύγει ούτε στιγμή απ' το μυαλό σου ότι, αν έπρεπε κάποιος να 'χε πεθάνει, τελικά, αυτός ήσουν εσύ.

Η Ρία κάθεται απέναντι, στο χαμηλό ξύλινο πάγκο. Καπνίζει.

Ο Κάρλο είναι μπρούμυτα στο κρεβάτι, με τα χέρια σταυρωμένα πίσω απ' το κεφάλι του και το πρόσωπο χωμένο ανάμεσα στους αγκώνες. Κλαίει πολλή ώρα τώρα, βίαια, βουβά. Το κορμί του τραυντάζεται από συνεχόμενους σπασμούς και μια υγρή κηλίδα από δάκρυα, σάλια και μάζες απλώνεται αργά και ποτίζει το στρώμα κάτω απ' το πρόσωπό του. Η Ρία ακούει ακίνη-

τη τα κοφτά βογγητά που βγαίνουν απ' το μπουκωμένο του στήθος. Οι σπασμοί του μετράνε το χρόνο: μια, δύο, τρεις ώρες...

Η Ρία τον κοιτάζει αμίλητη. Περιμένει από στιγμή σε στιγμή, στο επόμενο τίναγμα, να δει το στήθος του να τσακίζεται και να σπάει στα δύο. Πολλή ώρα τώρα νιώθει κάθε του λυγμό σαν συντριπτικό χτύπημα με βαριοπούλα ψηλά στην πλάτη της.

Οι σπασμοί αραιώνουν. Τα άχρονα μουγκρητά γίνονται ένα σιγανό, παρατεταμένο γουργούρισμα και το ένα του χέρι πέφτει αργά στο στρώμα. Η φωτιά στο τζάκι έχει σβήσει. Έχουν απομείνει μόνο γκρίζες στάχτες που καπνίζουν και ξαφνικά η Ρία κρυώνει πολύ. Κοιτάζει ξανά προς το χαμηλό ντιβάνι. Ο Κάρλο κοιμάται με τα μούτρα πάνω στον υγρό λεκέ. Σάλια και μύξες είναι απλωμένα γύρω απ' το στόμα του. Τα δάκρυα έχουν στεγνώσει στο πρόσωπό του.

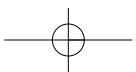
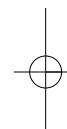
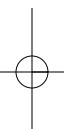
Η κοπέλα σηκώνεται αθόρυβα, σαν γάτα, και τον σκεπάζει. Ανοίγει απαλά την πόρτα και βγαίνει έξω.

Η βροχή έχει σταματήσει – μάλλον για λίγο. Είναι ένα υγρό σούρουπο του Νοέμβρη. Μια ελαφριά ομίχλη έχει απλωθεί παντού. Άπειρες μικρές σταγόνες γλιστρούν και πέφτουν απ' την άκρη των φύλλων: Τα δάκρυα του δάσους ποτίζουν τη γη. Η Ρία παίρνει βαθιά ανάσα και μωρίζει το βρεγμένο χώμα. Μια απέραντη, χωμάτινη, υγρή κηλίδα.

Κατεβαίνει στο κελάρι, παίρνει μια αξένα κι ένα φτυάρι και πάει προς το αυτοκίνητο. Λίγα μέτρα πριν φτάσει στο μικρό τζιπ, σταματάει, καρφώνει το φτυάρι στο μουσκεμένο χώμα, σηκώνει τα μάτια της και κοιτάζει τον ουρανό.

Ο χειμώνας έρχεται βαρύς. Μια ηλιαχτίδα παλεύει να τρυπήσει το γκρι, μολυβένιο πάπλωμα, σαν τελευταία αναλαμπή ελπίδας σ' ένα ήδη χαμένο στοίχημα.

æ√ÂΣ√Âf∞∫Π^m ÙÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÙÂÍÍ,‰. 306

ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Σχεδόν όλα τα πρόσωπα, καθώς και αρκετά απ' τα γεγονότα που αναφέρονται, είναι βγαλμένα απ' τη φαντασία. Τώρα, αν η πραγματικότητα γύρω μας συγχά συναντάει ή ξεπερνάει τη φαντασία, τόσο το χειρότερο για την πραγματικότητα.

Όσο για μας, ο Ρέιμοντ Τσάντλερ σημείωνε ήδη απ' το 1950:

Έχουμε ακόμη όνειρα, μόνο που γνωρίζουμε ότι τα περισσότερα απ' αυτά θα ναυαγήσουν. Όπως γνωρίζουμε επίσης, ευτυχώς, ότι αυτό δεν έχει καμιά σημασία.

Κατά τα άλλα:

– Για το μονόλιγο του κυβερνητικού εκπροσώπου στις σ. 17-19 χρησιμοποιήθηκε το εγχειρίδιο προς τα στελέχη του ΚΚ Πολωνίας, όπως δημοσιεύτηκε στο Δάιμονα των Τυπογραφείων με τίτλο «Η γλώσσα των τεχνηκών της εξουσίας».

– Αρκετά απ' τα στοιχεία για τους ληστές, που αναφέρονται στο τρίτο μέρος, είναι απ' το βιβλίο του Λεωνίδα Χρηστάκη Ληστές: Αναφορές ανά τον κόσμο, Αθήνα, Εκδόσεις Γόρδιος, 2004.

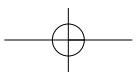
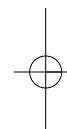
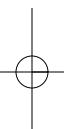
– Στοιχεία και πληροφορίες για τα όπλα που αναφέρονται αλιεύτηκαν από σχετικά εγχειρίδια που κυκλοφορούν στο Διαδίκτυο.

– Στο Μέρος V, ο Θανασάρας, ο Κοράλης, καθώς κι ο ψηλός μπράβος του «Σκορπιού» είναι χαρακτήρες δανεισμένοι απ' το μυθιστόρημα του Ανδρέα Αποστολίδη Λοβιτομή: Ελληνικό ταμπλόντ, Αθήνα, Εκδόσεις Αγρα, 2002.

– Ο «Σκορπιός» υπήρξε κάποτε, σε κάποιο άλλο σημείο της Εθνικής οδού Αθηνών-Λαζαρίας, όπως και μια νεαρή κοπέλα απ' τη Ρωσία εκεί μέσα, με σπασμένα δόντια και χτυπημένο πρόσωπο.

Αθήνα, 2009

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÙÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÙÂÍÍ,‰. 308

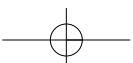
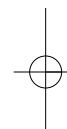
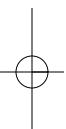
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΟΥΖΟΥΡΑΚΗ

ΦΙΔΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΡΠΙΟ

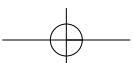
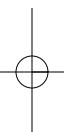
ΜΕ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΜΕ ΑΠΛΑ, DIDOT & LE SERIF
ΚΑΙ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΣΤΟ ΕΠΙΤΡΑΠΕΖΙΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ. ΤΗ ΜΑΚΕΤΑ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΓΛΟΥ ΣΧΕΔΙΑΣΕ Ο ΑΝΤΩΝΗΣ ΑΓΓΕΛΑΚΗΣ, ΤΑ ΦΙΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΜΟΝΤΑΖ ΕΓΙΝΑΝ ΑΠΟ ΤΟ «ΑΝΑΓΡΑΜΜΑ». Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ «ΕΚΤΥΠΩΤΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗΣ» ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗ «Θ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ - Π. ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΣ Ο.Ε.» ΤΟ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2010 ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ŸÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÌÂÍÍ,‰. 310

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÙÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÙÂÍÍ,‰. 311

æ√ÂΣ√Âf∞∫∏™ ÙÂÍÍ - ¢¢ 15-12-09 17:35 ÙÂÍÍ,‰. 312

